Romulus Bărbulescu
&
George Anania

PARALELA ENIGMĂ

ROMULUS BĂRBULESCU
&
GEORGE ANANIA

IN MEMORIAM

PARALELA ENIGMĂ

EDITURA TINERETULUI
1973

„Nu! Viitorul nu dă prea multe speranţe celor ce cred că maşinile, noii noştri sclavi, ne vor oferi o lume în care nu mai trebuie să gândim. Ele ne vor putea ajuta, dar cu preţul unor sacrificii supreme din cinstea şi inteligenţa noastră. Lumea viitorului va însemna o luptă din ce în ce mai acerbă împotriva limitărilor inteligenţei umane şi nu un hamac comod în care să ne legănăm şi să fim serviţi de sclavii noştri roboţi.”

NORBERT WIENER

PROLOG

DOSARUL EXPEDIŢIEI „ALDEBARAN”

Extrase din Raportul grupului de experţi care au anchetat cauzele catastrofei cosmice.

SECŢIUNEA A IV-A
3. Istoric

F. ANTECEDENTE

... Faptele expuse până aici dovedesc, indubitabil, că până în momentul producerii catastrofei zborul a decurs în condiţii normale, şi de asemenea că accidentul a avut loc pe neaşteptate, fără a fi precedat de vreun indiciu care să-i semnaleze apariţia. În sprijinul concluziei noastre, am ataşat în anexele la prezentul Raport – pe lângă declaraţiile celor 42 de astronauţi rămaşi în viaţă şi răspunsurile computerului Ciberdav – certificatele medicilor afectaţi comisiei, care atestă starea de sănătate deplină a supravieţuitorilor, ca şi buletinele eliberate de experţii electronişti şi ciberneticieni, mărturie a funcţionării ireproşabile a calculatorului[505]. Considerăm că documentele sunt de natură a convinge factorii în drept asupra imposibilităţii apariţiei unor erori în aprecierea obiectivă a cauzelor care au dus la catastrofă.

În continuare vom rezuma, pe scurt, principalele

date ale acestui dezastru cosmic, cel mai mare din istoria astronauticii şi a cărui relatare în extenso se găseşte în volumul „Martorii vorbesc”, anchetă-reportaj a ziaristului W. I. Sword de la cotidianul „Voice of Truth” din Philadelphia[506].

De 54 de ore, 14 minute[507], cosmonavele „Iupiter 28”, „Alcor” şi „Atlas the Tireless”, detaşate de restul comandoului, survolau, la o distanţă care le asigura securitatea, un nor de antigaz[508], cu misiunea de a studia compoziţia acestuia, efectuând totodată cercetări asupra câmpului gravific variabil, de intensitate 22 pe scara O’Connor-Gornina, depistat de traductoare la 385 zile-lumină pe direcţia de zbor a expediţiei[509]. Aşa cum reiese din jurnalul de bord al lui „Alcor”, Remus Dav, comandantul suprem al acţiunii „Aldebaran”, dispusese, cu scopul de a facilita desfăşurarea investigaţiei, ca între computerele tuturor navelor să se menţină o legătură permanentă, în vederea prelucrării integrale a fluxului de informaţii şi a efectuării de verificări asupra exactităţii rezultatelor.

În cea de-a 534-a zi de la ieşirea din sistemul solar, comando-ul se afla într-un sector al Galaxiei aparent pustiu, străbătut doar de uşoare pânze de hidrogen, departe de corpuri cereşti, de focare de radiaţii şi de periculoase câmpuri de forţă[510]. Din această cauză, echipajele, cu excepţia oamenilor de cart şi a schimbului de operatori ce deserveau calculatoarele, îşi începuseră, la ora 21, programul de odihnă. La 23 şi 50 minute, 18 secunde, Ciberdav, coordonatorul computerelor de cercetare, a solicitat o întrevedere cu R. Dav, omologul său uman aflat la bordul aceleiaşi nave, „Alcor”. Analiza discuţiei dintre maşină şi om,

discuţie păstrată în memoria calculatorului, relevă faptul că în spaţiul din jurul vehiculelor cosmice s-ar fi petrecut în acel moment un fenomen de natură necunoscută. Asupra acestuia, Ciberdav nu a reuşit nici atunci şi nici ulterior să dea relaţii în sistemele de referinţă cunoscute şi accesibile nouă. Tot ce s-a putut afla este că prezenta fenomenului fusese indicată de un anume element ivit în calculele computerelor şi care modifica rezultatele respectivelor calcule. După însăşi expresia maşinii, redată aici sub toată rezerva, a fost „un proces similar descoperirii prin calcule astronomice a unei planete care perturbă mişcarea de revoluţie a corpurilor astrale din vecinătate”, cu deosebirea că esenţa fenomenului pe care Ciberdav pretinde a-l fi constatat este cu totul alta.

Indicaţia lui R. Dav, după ce a luat cunoştinţă de situaţie, a fost, textual, următoarea: „Află imediat şi cu orice preţ despre ce-i vorba. Dar fără să pui în primejdie securitatea noastră…”[511].

Convingerea comisiei, ţinând seama de specificul momentului, de factorii implicaţi în acţiune şi de relaţiile lor de intercondiţionare, este că indicaţia menţionată a constituit impulsul iniţial al catastrofei, impuls care, la rândul lui, a permis crearea unor noi complexe de cauzalitate, împiedicând astfel prevenirea şi diminuarea dezastrului.

G. CONSTATĂRI

Concluziile noastre se întemeiază pe o serie de constatări, şi anume:

1. Ciberdav era integrat, laolaltă cu computerele de pe celelalte nave cosmice, într-un sistem cu stabilitate

plurifuncţională, ceea ce, conform schemei-tip a lui Lloyd, înseamnă, printre altele, că:

a) fluxul de informaţii parcurge integral sistemul, indiferent de natura fiecărei informaţii şi de locul în sistem al receptorilor;

b) fiecare computer integrat sistemului selectează, după cod, informaţiile potrivit programului său şi pune în circulaţie datele rezultate din prelucrare, îmbogăţind fluxul din punct de vedere calitativ;

c) prin intermediul stabilizatorilor de ritm al circulaţiei informaţiilor, sistemul de computere asigură controlul continuu asupra corectitudinii prelucrării datelor de către fiecare computer în parte;

d) activitatea şi în ultimă instanţă funcţionarea fiecărui computer este nemijlocit condiţionată de funcţionarea întregului sistem.

2. Dintre toate computerele sistemului, singurul având caracteristici aparte a fost Ciberdav, construit ca model electronic al astronautului R. Dav, deci înzestrat cu capacitatea de a sesiza şi a reproduce stări afective umane – în speţă copiind afectele prototipului-om – de care apoi să ţină seama în desfăşurarea calculelor sale. De asemenea, Ciberdav a fost, după propriile sale declaraţii, singurul dintre computerele care a descoperit existenţa fenomenului cosmic neidentificat, ce se încadrează, conform unor opinii, grupei aşa-numitelor Fenomene X^{512}. Este de presupus că între formula constructivă a lui Ciberdav şi descoperirea Fenomenului X – dacă acesta a existat într-adevăr – se poate stabili o strânsă legătură.

3. Pe de altă parte, Ciberdav a ştiut că zona unde se desfăşoară cercetările comando-ului „Aldebaran” este pentru prima oară străbătută de oameni, aşadar că, în

mod firesc, este un posibil loc al manifestărilor naturale de esenţă cu totul nouă. Aceste cunoştinţe erau induse în programul său de instruire şi în informările periodice, conform standardelor întocmite de All Bright pentru computerele construite după formula Ecuaţiei umane[513].

4. Deşi element principal şi coordonator al ansamblului de computere cu care a fost dotată expediţia „Aldebaran”, Ciberdav, datorită formulei sale constructive, nu se putea consulta în adoptarea deciziilor decât cu Remus Dav, „geamănul-om”, neluând în consideraţie indicaţiile altor membri ai echipajului. Totodată astronautul şi calculatorul au alcătuit o entitate indisolubilă, acţiunile celui de-al doilea inspirându-se direct din indicaţiile şi comportamentul celui dintâi, iar computerul fiind, după sistemul dual elaborat de Kobo N’Myoun[514], subiectiv detaşat pe de o parte faţă de celelalte calculatoare şi pe de alta faţă de ceilalţi oameni ai expediţiei, dar în interdependenţă funcţională cu ambele grupe de factori.

H. DEZNODĂMÂNT

Ca rezultat al complexului de elemente obiective şi subiective existând la momentul dat în desfăşurarea acţiunii „Aldebaran”, catastrofa s-a produs în 6 etape, într-un interval de timp suficient de scurt[538] pentru ca atât dispozitivele de securitate, cât şi echipajele de pe cele 7 astronave distruse să nu mai poată interveni eficient.

Etapa 1: după încheierea convorbirii cu „geamănul-om”, Ciberdav acţionează tunurile-laser cu tragere

foarte lungă din sistemul de apărare antimeteoritică de pe „Alcor”, dirijând tirul asupra lui „Iupiter 28” şi „Atlas the Tireless”, aflate în faţa navei-bază. Durata etapei: 5 secunde[539].

Etapa a 2-a: la ordinul lansat de Ciberdav, computerele de pe „Helios 102”, „Midas” şi „Fair Andromeda” declanşează simultan tunurile-laser asupra navelor din fruntea formaţiei – „10 Endymion”, „Alpha-Omega” şi „Calypso”[540]. Durata etapei: 5 secunde.

Etapa a 3-a: comandantul suprem al expediţiei, Remus Dav, constată începutul dezastrului şi, încercând să scoată din funcţiune computerul Ciberdav, provoacă un scurt-circuit în releele de alimentare a acestuia. În urma încercării, soldată de altfel cu un eşec, cosmonautul îşi găseşte moartea. Durata etapei: 70 secunde.

Etapa a 4-a: moartea lui Remus Dav produce dezechilibrul sistemului om-computer. Ciberdav manifestă un stress puternic, după care îşi reia, cu modificări, programul, ordonând calculatoarelor de pe „Midas” şi „Fair Andromeda” să devieze traiectoriile navelor către norul de antigaz. Manevra bruscă provoacă explozia motorului fotonic al lui „Midas”. Durata etapei: 12 secunde.

Etapa a 5-a: echipajul de pe „Alcor” este trezit prin declanşarea alarmei de către supraveghetorii lui Ciberdav. Circuitele de siguranţă ale computerului de pe „Fair Andromeda” se împotrivesc ordinului primit, de a devia nava spre norul de antigaz, şi blochează motorul şi direcţia rachetei. Nava se desprinde de formaţie şi se pierde în spaţiu. Durata etapei: 13 secunde.

Etapa a 6-a: ca urmare a desfiinţării sistemului cu stabilitate plurifuncţională[541], computerul de pe „Helios 102” îşi recapătă independenţa, execută analiza situaţiei create şi, pentru evitarea pericolului de distrugere a navei, lansează către „Alcor” o torpilă antiplanetoid, cu motor fotonic şi mascată prin câmpuri de ecranare. Prezenţa norului de antigaz modifică structura timpului protector al torpilei, astfel încât dispozitivele de securitate de pe „Alcor” reuşesc să o detecteze şi să o distrugă cu raze laser, prinzându-l în bătaia tunului şi pe „Helios 102”, aflat pe direcţia de tragere. Durata etapei: 5 secunde.

Bilanţul catastrofei: 253 de morţi, şase astronave distruse şi una rătăcită, eşecul expediţiei „Aldebaran”, compromiterea, definitivă, pentru etapa actuală, a cercetărilor cosmice în regiuni îndepărtate[542].

SECŢIUNEA A V-A
Concluzii

... După cum aminteam şi într-un alt loc[91], convingerea comisiei de anchetă este că ultima replică adresată de R. Dav „geamănului electronic”[92] a fost declanşatorul tragediei lui „Aldebaran”. În privinţa modului cum s-a născut şi desfăşurat catastrofa, comisia adoptă în unanimitate concluziile de mai jos:

1. Întrucât a fost singurul dintre computere care a sesizat în zona cosmică străbătută de astronave prezenţa Fenomenului X[93], Ciberdav era obligat, în scopul continuării cercetărilor, să rupă sistemul cu stabilitate plurifuncţională în care se afla integrat, deoarece:

a) restul computerelor din sistem, datorită

inferiorităţii lor constructive, nu dispuneau de capacitatea de a surprinde şi analiza Fenomenul X;

b) interpretând continuarea calculelor într-o nouă direcţie de către Ciberdav ca pe o eroare, sistemul, cu elementele sale de control, urma să frâneze activitatea computerului „rebel”, ajungând, prin telecomenzi, să-l scoată din funcţiune.

2. Pentru ruperea lanţului format de sistem, ar fi fost nevoie de oprirea, în timp util, a tuturor computerelor, sau a cel puţin două treimi dintre ele, în caz contrar dispozitivele de siguranţă înlocuind ieşirea din sistem a calculatoarelor defecte prin transferul de sarcini asupra acelora în funcţiune şi operând la eliminarea cauzelor defecţiunii (deci anihilarea lui Ciberdav).

3. Având în vedere cele de mai sus, precum şi faptul că pe lângă efectuarea cercetării computerele aveau şi sarcina conducerii astronavelor, existau două modalităţi de întrerupere a activităţii lor, fără pericol pentru Ciberdav, respectiv pentru analiza Fenomenului X, şi anume:

a) distrugerea în sens fizic a calculatoarelor în cauză şi a navelor dirijate de ele, inclusiv a oamenilor din nave (care, lăsaţi, în viaţă, ar fi putut, cu şanse sigure de reuşită, să oprească acţiunea lui Ciberdav prin intermediul „geamănului-om”) – soluţie aleasă de computer şi aprobată, formal, de R. Dav[94];

b) scoaterea din sistem a computerelor de către operatorii de serviciu, la comanda lui R. Dav – soluţie care ar fi cerut, conform regulamentului, un interval de circa 150 de minute (timp în care Fenomenul X, după aprecierea lui Ciberdav, putea să dispară).

4. Înaintea consultării cu „geamănul-om”, Ciberdav elaborase planul distrugerii astronavelor şi al nimicirii

echipajelor lor. Dovada peremptorie a acestui fapt o constituie înseşi declaraţiile lui de după revenirea pe Pământ, când a fost supus testărilor[95]. De altfel ascunderea intenţiilor sale în timpul convorbirii menţionate, nu a însemnat, la acea vreme, decât că respectivul plan exista, iar discuţia în sine era o primă etapă a îndeplinirii lui. Astfel este de remarcat că până şi fraza finală a discuţiei dintre R. Dav şi computer, după cum indică analizele psihologice, lingvistice şi semiotice ale experţilor autorizaţi de comisie[96], i-a fost sugerată cosmonautului, în toate componentele ei, de către calculator, prin modul cum acesta din urmă a raportat apariţia Fenomenului X.

....

„Întotdeauna este posibil să cerem un alt lucru decât cel pe care l-am dorit cu adevărat... De obicei, dacă dorinţele ni se împlinesc, ele se realizează printr-un proces de reacţie, unde măsura împlinirii ţelurilor intermediare se obţine prin comparaţie cu ce am anticipat. În acest proces, reacţia trece prin noi şi ne putem opri înainte de a fi prea târziu. Dacă însă mecanismul de reacţie intră în construcţia unei maşini care nu poate fi controlată, decât după ce scopul final a fost atins, posibilităţile unei catastrofe ar fi uriaşe”.

Ne permitem să cităm acest fragment din ultima lucrare a creatorului ciberneticii, Norbert Wiener,[97] pentru că el ne dă cheia tragediei petrecute cu „Aldebaran”, mai precis defineşte capcana în care fără voie a căzut R. Dav în discuţia sa cu computerul. Într-adevăr, cererea adresată de către cosmonaut lui Ciberdav, după modul cum e formulată, face abstracţie de faptul că acesta din urmă nu este decât o maşină; dimpotrivă, fraza se include în sistemul comunicărilor

specifice între oameni. Expresii cum sunt „imediat” şi „cu orice preţ”, în convorbirea dintre doi oameni au cu totul alte valenţe şi semnificaţii decât în discuţia dintre un om şi un computer. Din păcate, nu numai că Ciberdav a luat în considerare sensul propriu al expresiilor, dar le-a dat şi o interpretare gândită de el aprioric, ca de altfel şi ultimei secvenţe a comunicării: „fără să pui în primejdie securitatea noastră”.

Problema se reduce, în ultimă instanţă, la implicarea, în sensul cuvintelor, a unor algoritmi diferiţi de către om şi maşină, după modelul schemei următoare:

Segmentul comunicării	Interpretat de Remus Dav	Interpretat de Ciberdav
1. „Află ce se întâmplă”	Convinge-te de existenţa Fenomenului X. Determină-i natura, modul de apariţie şi locul de provenienţă. Tradu rezultatele în termeni accesibili nouă.	Continuă studierea Fenomenului X, după metodele tale. Rupe sistemul care te leagă de celelalte computere, pentru a nu fi stânjenit sau împiedicat de aceştia .
2. „...imediat”	Părăsiţi[98] , dacă e nevoie, prelucrarea datelor privind norul de antigaz şi câmpul gravific variabil. Începeţi investigarea Fenomenului X.	Pentru ruperea sistemului trebuie să recurgi la distrugerea computerelor – variantă care necesită timpul cel mai scurt [99].
3. „...şi cu orice preţ”	Nu precupeţi eforturile (nu economisi forţele). Dacă consideri necesar, vom renunţa la celelalte cercetări din planul expediţiei, ca să elucidăm Fenomenul X.	Ai dezlegarea să distrugi, laolaltă cu computerele, şi astronavele, nimicind echipajele acestora. Soluţia se impune pentru a-ţi asigura libertatea de mişcare. Înţeleg necesitatea şi o accept.

4. „Dar fără să pui în pericol securitatea noastră”	Adică securitatea expediţiei şi mai cu seamă a noastră a oamenilor.	Adică securitatea mea şi a ta, noi doi fiind elemente ale aceleiaşi entităţi indisolubile[100] .

Rezultă limpede că între R. Dav şi „geamănul electronic” al acestuia a intervenit o divergenţă de păreri în aprecierea situaţiei şi, corelat, în adoptarea deciziilor. Această divergenţă a fost de altfel premeditat accentuată de Ciberdav prin ascunderea faptului că el e singurul dintre computere care, datorită formulei sale constructive complexe, a putut afla de prezenţa Fenomenului X[101]. Definind algoritmii drept regulile precise ce dirijează activitatea intelectuală la om şi la calculatoare, se poate vorbi, deci, pe plan cibernetic, despre apariţia unor algoritmi diferiţi la om şi la maşină, în momentul dat.

În fond, aici se ascunde principala cauză a catastrofei; şi putem afirma, cu privire la citatul din Norbert Wiener, că neînţelegerea dintre om şi maşină a fost, în esenţă, aceeaşi ca în previziunea de acum un secol şi jumătate a marelui savant (şi va rămâne, desigur, aceeaşi şi în dezvoltarea ulterioară a civilizaţiei noastre). În cazul de faţă, există unele circumstanţe care îi conferă problemei un caracter particular: pe de o parte aspectul concret al contradicţiilor dintre maşină şi om (respectiv între Ciberdav şi „geamănul său uman”), iar pe de altă parte repercutarea consecinţelor acestei contradicţii asupra evoluţiei cercetărilor în cibernetică şi, în special, asupra utilizării aşa-zisei Ecuaţii umane în construcţia de computere...

Note:

505 – Anexele 346-358, Anexele 410, 423, 485 şi Anexa 500, p. 11 – 85.

506 – Anexa 88.

507 – Este vorba in permanenţă despre timpul convenţional de la bordul rachetelor.

508 – Intrat ulterior în nomenclatorulOficiului central de astronavigaţie sub denumirea „Black Orchid-QR1225”

509 – pentru detalii, v. Anexele 86, 87, 88.

510 – Cf. Secţ. a II-a, cap. 10, lit. M – Circumstanţe.

511 – Darea de seamă a Grupei a II-a a ciberneticienilor, Anexa 57, p. 19-20, 35.

512 A se vedea Vracek, Jiri, "Cosmosul sl cunoaşterea",Pardubice, 21 ... – studiu gnoseologic care trateaza pe larg, din acest punct de vedere, cauzele catastrofei lui "Aldebaran". Autorul se raliaza opiniei potrivit careia Fenomenele X ar fi mesaje provenind de la fiinţe raţionale extraterestre. De mentionat ca şi Remus Dav a fost adept al acestei opinii.

513 – Pentru bibliografie de specialitate, a se consulta Fişierul şcolii de cosmonavigaţe, pozitiile BCQ 10.015 -10.058;AAL 1.020; RZ 344. De asemenea, compendiul "Cu privire la aşa-numita Astronava Ratională", material de uz intern al Fondului publicaţiilor de astronautică, Biblioteca de ştiinţe a Noului Continent, Mexico City.

514 – N’Myoun, K., "Câteva aspecte psihologice ale activităţii computerelor construite după formulele Ecuatiei umane”- Anexa 93.

....

538 – Depoziţiile supravietuitorilor indică în medie cifra de 2 minute.

539 – Timpii vor fi consideraţi sub rezerva aproximaţiei.

540 – Asupra poiziţiei în spaţiu a grupei de cercetare şi a restului formaţiei, inclusiv distanţele dintre nave a se vedea Anexa 15

541 – Cf. Sect. a IV-a, cap. 3, lit. G, pct. 1 din Raport.

542 – Desigur, datele prezentate aici sunt mai mult decît sumare, proporţiile reale ale dezastrului trecând dincolo de simpla înşirare a unor cifre. Pentru documentare, v. Sword, W.I., „Martorii vorbesc", Anexa 88 a Raportului, Hodge, J., „Cei care nu s-au mai Întors – schiţe biografice", Paris, 21..., Vlad, Corneliu, „Viaţa exemplară a lui Remus Dav", Cluj, 21... , Vaulin, P., Yamato, S., „Cosmosul inaccesibil", Osaka, 21... ,Cruz, Paolo, „Un eşec descurajator", Brasilia, 21...

....

91 – Secţ. a IV-a, cap. 3, lit. F a Raportului

92 – „Află imediat şi cu orice preţ despre ce-i vorba. Dar fără să pui în primejdie securitatea noastră."

93 – Pentru argumentaţie, comisia presupune existenţa reală a fenomenului.

94 – Asupra acestui element vom reveni, cu o analiză, mai jos.
95 – Cf. nota 511, Secţiunea a IV-a a Raportului.
96 – V. rezultatele analizelor în Anexa 72, capitolele 8 -10 şi în Notele subcomisiei de expertiză şi avizare, ibidem. cap. 14.
97 – Wiener, N., "God and Golem, inc.", Massachusetts, 1964.
98 – Amintim că Ciberdav a fost coordonatorul sistemului în care erau incluse şi celelalte computere, astfel că putea comanda chiar el schimbarea obiectivului de cercetare.
99 – Cf. pct. 3 din Concluziile Raportului.
100 – Am arătat mai sus (Secţ. a IV-a, lit. G, pct. 4 al Raportului) că Ciberdav, legat structural de "geamănul-om",R. Dav, se detaşa subiectiv faţă de ceilalţi oameni, ale căror indicaţii nu le lua în consideraţie. De aici inţelegerea pluralului folosit de R. Dav – "securitatea noastră" – nu ca o detaşare a oamenilor faţă de maşini, ci a cuplului R. Dav – Ciberdav faţă de ceilalţi componenţi, oameni şi maşini, ai expcdiţiei.
101 – Asupra motivelor invocate de computer în sprijinul acţiunii sale a se vedea punctul 3 din Concluziile Raportului.

PARTEA ÎNTÂI

1.

Apelul continua să răsune strident, şiruri de şuiere ascuţite, înlănţuindu-se frenetic. Sunetele se zbăteau între pereţii camerei ca nişte păsări prinse într-o colivie, şi aerul era străbătut doar de freamătul lor neputincios şi de ţipăt.

Tib încercă să scape din mrejele somnului profund. Tresărea la fiecare semnal, supus şi împotrivindu-se totodată unei porunci străine, care-l chema să alerge, dar mintea lui ordona sunetele apelului, aşteptând codul de recunoaştere. Încă mai dormind, Tib căuta acest cod, nou pentru el. Se chinui să răspundă, se zbătu, ca un înotător prins fără aer în adâncul apei, dornic să ajungă, peste timp, la suprafaţă, gata să deschidă gura, avid, să inspire oxigenul întoarcerii, neştiind dacă lumina nu-l înşală, şi totuşi îndreptându-se spre ea în sus, tot mai sus, înainte de a-l cuprinde panica.

Deschise ochii. Sub plafon pluteau razele albastru-întunecate ale lămpii de veghe. Prin peretele transparent, licărea, într-o perceptibil imensă depărtare, cerul înstelat al nopţii. Aerul înăbuşitor din încăpere acoperise chipul bărbatului cu o peliculă lipicioasă, cu miros iute, sărat. Transpiraţie. Luă pânza subţire de in cu care fusese învelit şi începu să-şi şteargă, neîndemânatic, gâtul, braţele, abdomenul,

întrebându-se, fără intenţia unui răspuns, de ce îşi refuză o baie. (Vila se înălţa în marginea falezei şi, la flux, oceanul venea până sub platformele de agrement).

Apelul sonor se succeda mereu, la intervale exact stabilite, într-o gamă şi cu un ritm alese să-l aducă la ordin pe destinatar. Tib strânse în pumn capsula receptor-emiţător, un disc mic, bombat; văzându-l, nimeni n-ar fi bănuit ce se ascunde sub înfăţişarea lui de jucărie inofensivă. Era singura piesă detaşabilă a Iubitoarei Kali (centura neagră, strânsă în jurul şoldurilor, direct pe piele şi pe care toţi puştii mai răsăriţi o visează ani la rând, până la maturitate) semnul distinctiv al celor din brigăzile ştiinţifice de cercetări speciale. Centura, o uzină miniaturală, cu sisteme de investigare, de control, de transmisie, cu dispozitive de securitate, centura a cărei părăsire e interzisă până şi la baie şi în ceasurile de dragoste, şi astfel mulţi au dus-o cu ei până la moarte.

Fără vorbă, era o vreme când Tib ar fi dat mult ca un astfel de semnal să-i parvină pe neaşteptate. O! dacă s-ar putea să-şi uimească cu el un grup de prieteni („Vă las, păcat! Nu, o pârlită de misiune... Cum? Păi sigur, riscantă”); şi mai cu seamă fetele, nu pe oricare, pe cele nepăsător ignorante ale prezenţei lui. La câteva luni după începerea şcolii avea încă puterea să-şi mai dorească o asemenea bazaconie – prietenii aceia rămăseseră într-o altă lume, sau era ca şi cum niciodată nu i-ar fi cunoscut.. .

Tib fixă cu priviri obosite orologiul fosforescent din perete. Peste vreo două ceasuri soarele va pluti în marginea apelor şi păsările îşi vor începe joaca de-a viaţa şi moartea, ţipând, aruncându-se flămânde după

hrana ghicită prin oglinzile mişcătoare. Palmierii, dincolo de faleză, vor fremăta din frunze zdrenţuite, colorând briza cu verdele lor întunecat... La opt şi patru minute soseşte Eileen.

Numai că fumurile lui din tinereţe au trecut cu vremea. Şi dacă ar fi pierdut numai atâta, dacă şcoala şi ce i-a urmat le-ar fi plătit doar cu naivitatea lui încrezătoare din acei ani! Acum iată, a ajuns să ezite când trebuie să răspundă la apeluri; şi un apel poate însemna orice, de la o banală verificare de prezenţă, la salvarea vieţii unor oameni, la intervenţii în defecţiunile dintr-o uzină nucleară, la studiul unei ştiri derutante provenind din Cosmos, la migăloasa analiză a unor metode de investigare submarină şi la o conversaţie amicală cu un coleg aflat la antipod. Ezitările sunt urmarea necazurilor mai vechi şi mai noi ale acestei meserii (pe care, odată deprinsă, în aceeaşi măsură cât îl exaltase în tinereţe acum îl obosea), şi mai înseamnă că visurile s-au spulberat, înlocuite de corectitudine, de disciplină...

Şi-o închipui pe Eileen căutându-l, fără rost, în toate camerele vilei, cum se mai întâmplase şi altă dată. La întoarcere, el îi găsea un zâmbet trist, mai întotdeauna zâmbetul, pentru că Tib era mereu hărţuit de misiuni... Aşa o şi ţinea minte, o femeie pentru el atât de tânără, şi cu chip prelung, cu ochii negri-strălucitori şi buzele roşii, cărnoase, umbrite de surâsul acela din colţurile căzute. Poate să fi fost singurul om la care se mai gândea cu intensă emoţie şi o nelinişte greu de explicat la unul ca el, căci văzuse şi trăise prea multe ca să-şi mai poată descoperi acum reacţii spontane. E drept, se mai gândea, duios, şi la altcineva, la Berry Smith, camarad de brigadă şi prieten definitiv, un soi de copil

care a refuzat să se maturizeze, un lungan deşirat, dăruit din plin cu toate necazurile adolescenţei, de la timiditate la maladiile juvenile, un tip căruia cineva, la o tabără de antrenament, i-a dat porecla Gălbează – şi o poreclă ca asta ajunge să se transforme în carte de vizită pentru toată viaţa. Dar cel puţin Gălbează semăna cu un căţelandru credincios, urmându-şi stăpânul şi niciodată suficient de sigur pe el ca să-i poţi da drumul în lume. Pe când Eilean, numai tinereţe şi feminitate, cu începutul ei de claustrare lângă acest Tib prea bătrân, prea îngândurat, prea taciturn, prea oricând gata de ducă.. .

Apelul de-acum nu-i al şefilor săi. E codificat într-o altă manieră, străină lui Tib şi totuşi cunoscută cumva. Tib ascultă, cu faţa în sus, cu mâinile sub cap, şi fluieratul strident nu-l deranjează, nu-i trezeşte curiozitatea, nici simţul datoriei. Îşi aduce aminte cum a pregătit iahtul pentru plimbarea pe ocean cu Eileen – în vreme ce o a doua amintire, nelămurită, se trezeşte şi-şi face loc spre gândurile lui şi cu ea o sete înceată se pune în mişcare prin tainiţele trupului – se gândeşte cum a lucrat ziua întreagă să agaţe ghirlandele de flori de-a lungul copastiei şi pe greement. Oare Eileen, când va veni, măcar o să-i ghicească bunele intenţii? N-o mai văzuse de peste trei săptămâni, atât a ţinut ultima misiune – amintirea nechemată s-a apropiat, ori setea a devenit mai puternică? – nu se văzuseră şi nu şi-au vorbit, şi din nou îl chinuia neliniştea ca Eileen să nu se fi schimbat, fiindcă trei săptămâni înseamnă mult, şi întâlnirile se consumă între două ordine, între două apeluri presimţite, aşteptate de ea; simple întrevederi, sfârşite înainte de a începe, în vile şi rezervaţii ale brigăzii, mereu altele, unde niciodată nu eşti acasă.

Setea îl podidi, animalică, dureroasă, ca după o zi petrecută în pustiu. Se răsuci, bâjbâind pe măsuţa scundă de lângă pat, în căutarea termosului pregătit totdeauna seara. Apăsă cu nerăbdare pe declanşator şi tot atunci, din cauza grabei, gestul îl enervă. Sau mai degrabă amintirea, acum limpezită, îi adusese o senzaţie veche, de revoltă, care-l tulbura peste măsură şi pe care-o simţise idiot de des în anii mulţi ai serviciului în Brigada Delta – pentru că mai sunt, nu-i aşa?, pretutindeni mai sunt eşecuri: şi asta înseamnă că intervenţiile brigăzilor sunt câteodată şi ele ineficiente, şi mai înseamnă nişte oameni morţi în accidente, uzine spulberate de explozii, astronave rătăcite în golurile cerului, pe urmă anchetele istovitoare, anchetele...

Cupa se umpluse, lichidul curgea peste marginile ei, de pe mâinile lui Tib pe covor, umplând aerul cu miresme tari, de alcool, şi subtile, ale esenţelor de fructe tropicale. Tib bău, fără pauză, până-i dădură lacrimile, ca o răzbunare absurdă, şi nu asta, ci ca să-şi abată gândurile spre altceva. Patru note înalte, ascuţite, prelungi şi imediat alte trei, joase, grave: apelul, într-un cod nou, acum ştiut, al şefului altei brigăzi, şi furia venită din senin, şi amintirea până atunci îngropată, toate împreună, legându-se între ele – sau numai bătrâneţea lui încercându-l şi în seara asta? Şi totuşi ar fi izbutit să scape, cel puţin de semnal, conectând pe emisie aparatul de la centură şi rostind formula sacramentală a supunerii: „Tiberiu Donar la ordin!”

Aşeză cupa înapoi, pe noptieră şi rămase nemişcat, cu ochii larg deschişi, fără să clipească, în voia arşiţei care urca în el din amintire – şi cum mai băuse

adineauri, parcă sperând s-o poată stinge cu un amestec de lichide savant dozat!

... Se antrenau de şase săptămâni în poligonul din deşertul australian (două blocuri, lipsite de confort, un platou acoperit cu zgură, piste pentru avioanele unor şefi care-i terorizau cu inspecţiile inopinate, o rampă de lansare a astronavelor pentru antrenament; şi săli de studiu, biblioteci, ateliere, instalaţii de modelare, aparate de gimnastică, dispensar, cabinet de control fiziologic şi iar săli de examene: o uzină perfect pusă la punct. Şi apoi computerele demontate, defectate, dereglate, care aşteptau reglarea, repararea, remontarea, testarea, verificarea, avizarea – totul în timpi socotiţi la secundă, şi pe deasupra alarmele, nu totdeauna false, şi instructori trăiţi cu anii după regulament, şi un comandant a cărui severitate în aplicarea pedepselor făcuse vâlvă) – loc cunoscut sub numele sugestiv de „Raiul pe pământ”.

Trecerea prin binefacerile acestui „rai” era o favoare acordată cu chibzuială celor mai buni dintre cei buni, adică acelora chemaţi, în urma unui triaj sever, pentru ca o dată, după merite şi capacităţi, să poată fi incluşi în brigăzile ştiinţifice de cercetări speciale. Tib fusese ales, împreună cu Berry Smith, într-un grup de o sută de cercetători ştiinţifici chemaţi din toate ţările. De la eşecul lui „Aldebaran”, conducătorii programelor cosmice din occident opriseră toate zborurile în zone astrale îndepărtate şi acum se străduiau să perfecţioneze tehnica de navigaţie şi investigare, să asigure mai întâi securitatea echipajelor şi îndeplinirea, în bune condiţii, de către acestea a misiunilor primite.

Adică să găsească noi formule pentru computerele superioare cu care dotau cosmonavele, în care scop

solicitaseră, prin acorduri internaţionale, concursul unor tineri ciberneticieni şi electronişti din lumea întreagă, îi antrenau, la poligonul din Australia, în condiţii aspre, ca pe nişte veritabili astronauţi – să poată face faţă luptei extrem de dificile cu maşinile –, apoi îi puneau să vegheze asupra unor calculatoare cu programări complexe, să analizeze în ce fel intră ele în contradicţie cu oamenii şi să înlăture, dacă sunt capabili, respectivele contradicţii. Şi mereu le cereau rapoarte, soluţii, idei de perfecţionare a maşinilor, instituiau anchete şi iar anchete când vreo brigadă nu dădea rezultatele aşteptate – şi majoritatea brigăzilor aveau, mai devreme sau mai târziu, parte de câte un eşec.

În poligon, viaţa nu era deloc uşoară. Singura destindere posibilă în izolarea aceea rămăseseră vizitele la barul unui orăşel prăpădit, cel mult cu o mie de locuitori, aşezat la douăzeci de kilometri de poligon; şi distanţa trebuia străbătută pe jos, fiindcă nici în glumă nu se putea cere pentru asta un vehicol. Băieţii plecau dimineaţa, în ziua liberă, înainte să se dezlănţuie arşiţa şi veneau înapoi după-amiază, acum pe o căldura de foc, care, ameţiţi de băutură cum mai erau, îi golea de puteri.

Şi totuşi unul dintre vremelnicii locatari ai „Raiului pe pământ” străbătea drumul până în oraş cu o maşină, putea rămâne acolo cât pofteşte iar la întoarcere nimeni din conducerea şcolii nu părea a-i fi remarcat absenţa. Pentru acest elev, severul şi intransigentul comandant nutrea o afecţiune deplasat de îngăduitoare. Unii şopteau că tânărul în cauză, prin relaţiile familiale, i-ar putea înlesni comandantului o avansare de mult aşteptată, pe când şeful însuşi lăsa să se înţeleagă că-i acordă băiatului un regim preferenţial

doar ca recompensă pentru strălucitele lui calităţi profesionale. Adevărul e că acest Nino Ortiz, odraslă a unei familii cu nume foarte cunoscut, cu tradiţii, şi ai cărei membri ocupau funcţii însemnate în sistemul administrativ, primise de acasă o educaţie rafinată, ştiind să se poarte la nevoie ca un desăvârşit om de lume; mai avusese parte şi de nişte profesori excelenţi, aşa că vrând-nevrând impresiona prin cunoştinţele lui multilaterale, prin excelenta sa pregătire teoretică şi practică, ce-l distanţau incontestabil de ceilalţi colegi din şcoală. Aici, la poligon, în afara şefului nu prea îl mai simpatiza însă nimeni, căci Nino, lucid de situaţia lui privilegiată – care oricum, pe drept sau pe nedrept, ar fi ajuns să nască invidie şi antipatii – avea grijă să păstreze faţă de toţi o anume distanţă. Plasa cu abilitate ironii, vădea certe înclinaţii către cinism şi, dacă totuşi câte unul dintre camarazi îl mai punea uneori la punct, găsea metodele cele mai dure pentru răzbunare. Ştia să se sustragă ca nimeni altul de la sarcinile comune, reuşind însă să rezolve dificile misiuni individuale.

Tib Donar fusese numit comandantul grupei din care făcea parte Nino Ortiz şi începea să primească sancţiuni pentru indisciplina subalternului, fiindcă instructorii, la fel de înverşunaţi ca şi elevii împotriva favoritului arogant, nu aveau totuşi curajul unei atitudini deschise. Împotriva lor, ca şi a lui Nino, Tib nu avea cum să lupte. Provenit dintr-o familie modestă, singurul copil al unor oameni fără prea mari pretenţii de intelectuali, încă din primii ani de şcoala fusese nevoit să răzbată prin muncă şi răbdătoare strădanii. Îşi modelase personalitatea de unul singur, învăţând să se bizuie cât mai mult pe el însuşi. Învingea cu greu complexele de

inferioritate ca să poată dovedi, într-un târziu că e la fel de bun sau şi mai bun comparativ cu alţii. Modest, retras şi tăcut, timid în viaţa socială, lipsit de îndrăzneala unor manifestări publice care să atragă atenţia şi simpatiile, îi făcea pe mulţi să se înşele asupra realelor sale posibilităţi. Cum să-l înfrunte atunci pe Ortiz, când bunul simţ căpătat de acasă îi impunea să nu-şi facă niciodată singur dreptate, ci să-i oblige pe cei care l-au umilit şi desconsiderat să-şi recunoască ei înşişi greşelile?

Aşa a suportat, revoltându-se şi neprotestând, sancţiunile cuvenite junelui Nino, poreclit, în perioada aceea, de cineva, Vopsitură. Şi tot astfel a îngăduit celor din conducere ca, trecând cu vederea modul exemplar în care-şi ducea sarcinile la capăt, să-l socotească un elev mediocru şi un comandant nepriceput.

La barul frecventat cu prostească asiduitate de toţi elevii poligonului, Donar a avut surpriza să întâlnească o fată de pe la ei, de lângă Dunăre. Bunicii fetei emigraseră în Australia cu un secol şi jumătate în urmă, în timpul ultimului război mondial. Era o fetişcană foc de frumoasă, căreia îi citeai în ochi un soi de înţeleaptă tristeţe, o fetişcană pentru care viaţa n-a fost nici simplă, nici peste măsură de uşoară. Servea acum în bar. Încercase mai multe meserii, fără să se oprească la niciuna, socotea că-i ajunge câtă carte ştie şi nu-şi făcea, la vârsta ei, prea multe griji pentru viitor. Se bucura că a cunoscut un băiat – serios, ţinu de câteva ori să sublinieze – inginer chimist la un combinat din nordul Australiei şi care o ceruse de nevastă. Ea făcea fasoane că vrea să mai mediteze, îi ceru părerea şi lui Tib, dar se vedea cât de colo că abia aşteaptă măritişul.

Chimistul îi dăruise un parfum, sintetizat pentru ea după o reţetă proprie, iar Dina, ca orice copil, se lăudase tuturor cu el şi avea grijă să-l folosească în fiecare zi.

Din prima seară Ortiz puse ochii pe fată. Tib îi urmărea cu îngrijorare manevrele, observând cum, în ciuda împotrivirilor ei, Dina îl fixează tot mai insistent pe tânărul cuceritor, ispitită parcă să-i cedeze. Iar Nino, bănuind între ea şi Donar alte relaţii decât cele adevărate, se străduia s-o seducă, înverşunat împotriva ei şi-a lui Tib deopotrivă, insistând cu o grosolănie forţată chiar şi pentru felul lui de-a se purta, fără menajamente. Tib îşi imagină că nu-l poate cuminţi decât într-un singur fel. Aroganţa lui Nino merita din plin o asemenea lecţie, pentru că acest soi de brutalitate, la un om inteligent şi rău intenţionat, se anihilează printr-o altă brutalitate, menită să-l desmeticească ori să-i inoculeze frica. Dar nu lovise pe nimeni niciodată şi mai ştia că prin asta şi-ar periclita tot viitorul făurit cu atâta trudă, iar câtă vreme Dina însăşi nu-i cerea sprijin n-ar fi avut rost să intervină.

Şi tocmai atunci, parcă dându-şi seama că a întins coarda prea tare, ori temându-se de reacţia lui Tib, Ortiz încetă brusc asaltul său sentimental. În acea perioadă elevii se pregăteau intens pentru examenele finale, aşa că în ultima zi liberă acordată de comandantul poligonului nu s-au mai dus la bar, cu o singură excepţie: Nino. Favoritul a dispărut la asfinţitul soarelui, şi seara, la zece, când avea loc apelul, încă nu se întorsese. Tib l-a căutat prin radiotelefon la bar, însă Dina îl asigură că nu l-a văzut în seara aceea.

La ora patru dimineaţa, în poligon s-a dat alarma generală. Feciorul distinsei familii Ortiz tot mai lipsea.

Alarma, programată din timp şi pregătită minuţios de profesori, urma să constituie examenul de absolvire al elevilor, iar comisia examinatoare trebuia să sosească dintr-o clipă în alta pe aerodrom. Grupele se adunară pe platou cu tot echipamentul cerut în asemenea situaţii, dându-li-se misiuni separate şi fiind trimise să le execute – numai grupa lui Tib, cu un om lipsă din efectiv, rămase pe loc, pentru raport. Băieţii l-au chemat cu rândul pe Nino, lansând apeluri din minut în minut prin capsulele radio prinse la centuri. Foloseau codul individual al lui Ortiz – un grup de sunete care-l reprezenta pe Vopsitură în nomenclatorul de cifru al tuturor brigăzilor şi care nu s-a schimbat de atunci, nu avea voie să se schimbe, indiferent de soarta purtătorului său. Patru note înalte, ascuţite, prelungi şi imediat alte trei, joase, ca nişte gemete. Niciun răspuns. Patru note înalte, ascuţite, prelungi şi imediat alte trei, joase, ca nişte gemete. Şi niciun răspuns. Şi patru note înalte, ascuţite...”

Comandantul poligonului aştepta îngrijorat. Nu numai echipa cu bucluc, dar şi tema principală a examenului erau în pericol. Grupei acesteia, poate ca să-l scoată în evidenţă pe Nino, îi dăduse tema cea mai grea: deblocarea unui computer superior, aflat într-o uzină de pe fundul Pacificului şi care de două zile intrase în contradicţie cu operatorii ce-l supravegheau – nu se mai supunea comenzilor şi conducea procesul tehnologic după inspiraţii de moment – astfel că de la o oră la alta se aştepta distrugerea instalaţiei cu uzină cu tot.

Pe aerodromul şcolii, avionul de serviciu, cu trapele deschise, era pregătit pentru decolare. Comandantul ordonă ca echipa să rămână în poziţie de drepţi până ce Nino va fi găsit, ameninţând cu descalificarea pe cel

care va mişca în front. Apoi puse un automat să supravegheze formaţia şi plecă să-i întâmpine pe examinatori. Grupa rămase în poziţia ordonată, căci cine ar fi îndrăznit chiar să clipească? Îl cunoşteau pe comandant, iar descalificarea însemna să reia ultimele trei cicluri de studiu, adică trei ani pierduţi fără rost în şcoală.

Soarele se ridica pe un afurisit de cer senin, pârjolind ca în fiecare zi deşertul-rezervaţie. Costumele băieţilor, lucrate dintr-o ţesătură specială, se încinseseră ca nişte armuri de metal. Patru note înalte, ascuţite, prelungi şi imediat alte trei, joase, ca nişte gemete... Se rugau ca Nino să fi păţit un accident care să-i justifice absenţa, dar se ştia prea bine că în asemenea cazuri aparatele centurii lui ar fi dat pe loc alarma.

Examinatorii sosiţi pe aerodrom au cerut lămuriri despre echipa rămasă în careu. Comandantul a răspuns lapidar, fără să explice: un om lipsă din efectiv – şi atât. Hotărâră atunci să aprecieze mai întâi munca celorlalte grupe, lăsându-i la urmă pe băieţii lui Tib. (Intrarea în examen era condiţionată de prezenţa întregii formaţii, neadmiţându-se lipsa nici unui om).

Tib îşi aminteşte cu greu la ce s-a gândit în acele ore nesfârşite. Singura senzaţie rămasă încă, după atâţia ani, e setea, înăbuşitoare, abrutizantă. Îl simţea lângă umăr pe Berry cum se lasă într-o parte – respira sacadat, sufocându-se în costumul dogoritor – numai de nu s-ar clătina, să-l descopere automatul! Curios, dar Nino îi fugea din gânduri puţin câte puţin. Nu se întrebase dacă are să fie pedepsit la întoarcere, nici dacă are să scape şi de data asta şi nici cum de există oameni făcuţi parcă să scape din orice. Elevii ceilalţi îşi terminaseră examenul. Începeau să revină în poligon,

comentând rezultatele, oferindu-şi prea târziu soluţii mai bune, blestemându-se reciproc pentru pripeală şi pentru egoism. Comisia, întărâtată de indisciplina grupei lui Donar, fusese de o asprime puţin obişnuită şi împărţise calificative dintre cele mai proaste. Totuşi, văzându-i pe cei opt camarazi, nemişcaţi în poziţia în care-i lăsaseră la plecare, torturaţi de căldura năprasnică şi cu buzele crăpate de sete, tăceau cu toţii pe neaşteptate, umblau cu fereală prin marginea platoului, şi aşa liniştea se întinse pretutindeni.

Se făcu ora nouă. Comandantul şi membrii comisiei dispăruseră în sala unei biblioteci. Erau prea ocupaţi, desigur, şi pentru asta nu şi-au mai amintit că nişte oameni stau de cinci ore în poziţie de drepţi, în soarele nemilos. Şi tocmai atunci, după atâtea ceasuri de sfidătoare tăcere, îşi făcu apariţia şi Nino. Oprindu-şi maşinuţa elegantă în spatele unei liziere de salcâmi piperniciţi, ieşi în fugă dintre copaci, poposind, ici-colo, pe după colţurile clădirilor.

— Uite-l! vru să murmure Berry, dar din gâtul său urcă doar un şuier pe care nu ştia, nu mai putea să-l oprească.

Scrutând îngrijorat grupurile de elevi, gata să-i ocolească la vreme pe şefi şi pe instructori, Ortiz se furişă pe platou.

— Avem o inspecţie?...

Unii îi întoarseră spatele, nu cu dispreţ, nu cu satisfacţia deschisă a plăţii unei poliţe, ci cu ostilitatea mocnită a omului batjocorit şi nevoit să tacă, ştiind că revolta nu duce nicăieri, nici nu uşurează măcar. Alţii doar căscau gura la spectacol, avizi să vadă izbucnind mai curând tărăboiul ce plutea în aer, un prilej de bârfă copioasă pentru mai multe săptămâni. Deşi-l zărise pe

Nino, Tib simţea numai setea, nu-l preocupa nimic decât setea, un gol peste măsură de fierbinte în trupul său şi pe care îl cerceta cu uimire şi cu bolnăvicioasă curiozitate; o arşiţă înmiită faţă de-a soarelui, care totuşi îi umflase limba şi ochii, arzându-i pielea până la sânge.

Ortiz, sincer nedumerit, se apropie de grupa lui şi cu cât îşi vedea mai bine colegii uluiala de pe chipul său lua proporţii. Simţi aburii băuturilor înghiţite peste noapte cum îl asaltează de-a valma, lăsându-l fără puteri; ba nu, erau numai căldura şi amintirea trupului de femeie tânără. De cine să-i fie frică? Luptă duşmănos cu slăbiciunea şi o învinse. Se opri înaintea frontului, ca un comandant trecându-şi trupa în revistă. Dinspre rezervaţie sufla un vânt slab, cernind pulberea roşie a deşertului peste cele opt siluete încremenite printre oamenii care nu îndrăzneau să le privească. Tib simţi cum îl înconjură un parfum discret, bine cunoscut, a cărui simplă amintire îi evoca un nume: Dina. Inspiră încet, adânc, să amâne bănuielile, certitudinea – cămaşa albă a lui Nino era boţită, cu nasturii rupţi; părul lui cârlionţat, des, lucios atârna acum în şuviţe pe frunte; cearcăne adânci îi umbreau ochii; o muşcătură vânătă la gât, sub guler. Şi dincolo de teama de moment, băieţandrul purta pe chip liniştea triumfătoare a bărbatului mulţumit de sine şi sfidarea, orgoliul satisfăcut atât de proprii lui. Şi Dina s-a opus? Mai curând îl acceptase, îl aştepta, minţise că n-a fost la bar, Dina cea cuminte...

Când Tib îl prinse de umăr cu mâna stângă, smucindu-l spre el, Nino simţi cum mănuşa comandantului, încinsă de soare, i se lipeşte de obraz şi îi arde pielea ca o palmă năprasnică. Tib se mişca încet

după atâtea ceasuri de neclintire şi era sleit de puteri, dar îşi ţintui cu violenţă subordonatul, şoptindu-i greoi, ameninţător:

— Fugi la magazie! Costumul... şi prezintă-te imediat în front! N-o să pierdem examenul din cauza ta, idiotule!

Nino dispăru în goană, pe când robotul de supraveghere declanşa alarma. Berry, lipsit de sprijinul lui Donar, îşi duse mâinile la faţă, uitind că poartă mănuşi; sub noua arsură gemu ceva de neînţeles, poate ceruse apă şi porni, în neştire, după apa aceea, după umbră, împleticindu-se, zăpăcit de insolaţie. Băieţii din celelalte grupe se repeziră spre el, ducându-i la buze termosuri cu răcoritoare, în vreme ce Tib se apropie de robotul a cărui sirenă continua să urle strident şi-l distruse cu o scurtă descărcare a pistolului anihilator – arma făcea parte din echipament. Apoi se trezi că soarbe lacom lichidul reconfortant din termosul unui camarad.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, examinatorii şi comandantul poligonului îşi făcură apariţia când Nino Ortiz se afla de acum în front, abia ţinându-se pe picioare de oboseală. Tiberiu Donar prezentă raportul, subliniind că grupa lui are efectivul complet şi cere permisiunea să intre în examen. Membrii comisiei schimbară câteva priviri, iar comandantul, fără a cere nicio altă explicaţie, strigă un ordin. Cei nouă elevi se mişcară greoi, pornind în marş către aeronava de serviciu...

Mereu patru note înalte, ascuţite, prelungi şi mereu alte trei, joase, ca nişte gemete. Tib se răsuci pe dormeză şi zăcu aşa îndelung. Timpul curgea din el ca printr-o rană, ducându-i cu sine, ca nisipurile spălate de

râuri, gândurile, amintirile; realitatea dispăruse în suprafeţe cenuşii, fără dimensiune, şi, lunecând din pereţi, din plafon, se depunea rotund în jurul lui, siluete în dans – şi semnalul, înăuntrul lor semnalul.

Revăzu scena îmbarcării în avion: departe, camarazii de şcoală, fluturându-şi mâinile în semn de salut, lângă ei siluetele examinatorilor, iar aici, jos, în capătul scării, Nino Ortiz, rămas ultimul, care-l priveşte pe Tib cu ochi înceţoşaţi de osteneală, lunecând anevoie pe sub pleoapele umflate şi roşii. „Urcă, ce dracu mai aştepţi" îi strigă cu asprime Tiberiu şi se miră el singur cum de nu-i poartă pică şi nici nu simte nevoia să-i reproşeze ceva. Au să se socotească ei o dată, mereu altă dată. Deocamdată să-l izoleze în timpul examenului, să-l apere de răzbunarea băieţilor, ca să se poată întoarce teafăr înapoi, la Dina a lui... Măcar atâta să facă şi Donar pentru Dina.

A urmat un salt aerian de 3 000 de kilometri spre est. Punctul terminus – insula Tongatabu; acolo începea examenul. În timpul zborului de aproape o oră, băieţii s-au grăbit să mănânce şi să se odihnească pe cât posibil. Parcă uitaseră întâmplarea de pe poligon, purtându-se cu Nino cel puţin politicoşi. Până şi Berry izbuti să se stăpânească, deşi obrazul lui tumefiat, uns cu o pomadă împotriva arsurilor, îi tot amintea, oricum, de aventura lui Ortiz.

Aerodromul indicat pentru aterizare, paralel cu o plajă imensă, era pustiu, aşa încât, până la apariţia omului de la care aveau să primească misiunea, hotărâseră cu toţii să facă o baie de câteva minute, profitând de vremea însorită şi de apa, cu limpezimi de cristal, aflată la doi paşi.

Atunci, parcă ieşit din pământ, un lungan în haină

verde cu albastru, de ofiţer pe submersibile, apăru lângă ei, fluturând un plic sigilat.

— Salut, popor! Care eşti şef aici?

Tib făcu doi paşi înaite.

— Lowe! îi întinse mâna lunganul. Vă pregăteaţi de baie, copii? Sancta simplicitas! Cine v-a trimis aici, să daţi examene ştiinţifice, merita să fie aruncat la rechini. Vedeţi jucăria pneumatică de colo, din golf? Hai, îmbarcarea, fuga marş! Aveţi în plic instrucţiunile şefului vostru de la poligon, şi până vi le băgaţi în cap am şi ajuns pe abisoscaf. O să faceţi o mică plimbare prin fosa Tongatabu, să vă răcoriţi.

Peste trei sferturi de oră, abisoscaful „Trident” încremenise cu ei la 10 500 de metri adâncime, pe marginea fosei suboceanice – un defileu îngust, prăpăstios, străjuit de munţi ale căror pante abrupte se pierdeau în beznă. O pulbere fină, roşiatică acoperea acest relief, ciudat de asemănător cu priveliştile selenare. Peste defileu se arcuia un păienjeniş de punţi metalice, susţinând un cub de dimensiuni impresionante, alb, cu pereţii netezi. De sub el pornea, afundându-se în stâncă, un turn metalic negru şi gros, iar de deasupra se ridicau spre suprafaţa apei un mănunchi de conducte argintii, cu diametrul cam de cinci metri fiecare.

— Centrul de extragere a magmei TT-04! îi dăscălea Lowe pe băieţi. În ţeava neagră de dedesubt e capătul galeriei de aducţiune a rezervoarelor magmatice, opt la număr, dispuse etajat, iar prin conductele de sus materia topită urcă la suprafaţă, unde se răceşte, e tăiată în lingouri şi trimisă la uzinele prelucrătoare. Toate treburile astea le făcea, până alaltăieri, computerul superior Barnabo, din seria I.F.-1001. Dar

de două zile el bate câmpii.

— Vorbeşte limba păsărească! îl corectase, cu maliţie, Berry.

— Pardon?

— Ăsta e termenul de specialitate utilizat de brigăzile noastre.

— În regulă, copile! făcu Lowe, trosnindu-şi degetele cu o viteză diabolică. Unu-zero pentru voi. Dar ai habar cum de-a învăţat limba asta?

— Am citit ceva, dar n-am prea înţeles! zise Berry candid.

Citiseră cu toţii instrucţiunile din plic, însă ţineau să se răzbune pentru interdicţia de a face baie.

— Păi vezi? Acum cinci luni s-a hotărât aici mărirea extracţiei. Barnabo a calculat cea mai bună soluţie a afacerii, şi-ai noştri încep să sape cavităţi pentru noi rezervoare magmatice. Aduc şi instalaţiile de dirijare a presiunii, a fluidităţii, mă rog, tot tacâmul. Mai rămânea ca la ordinul computerului să se străpungă dopul de la galeria de acces spre rezervorul central (un fel de inimă vulcanică aflată la vreo nouă kilometri sub fundul mării). Ei, şi ce credeţi că face computerul?

— Găureşte dopul.

— Aş! Ne povesteşte frumuşel să ne luăm nădejdea că va mai mări producţia, fiindcă el, dimpotrivă, o s-o micşoreze şi pe cea de pân-acuma. Se-apucă bieţii ingineri să vadă dacă nu cumva rezervorul central o fi secat, sau instalaţiile sunt fisurate şi nu mai asigură fluxul de extracţie corespunzător. Da’ de unde? Totul O.K. Atunci îl scutură niţel pe Barnabo, intră un pic mai tare în el, pricepeţi, adică „ce, eşti nebun?”

La care computerul opreşte toată mustăria şi salut! De două zile nu mai dă nicio linguriţă de magmă.

Fireşte, la chestia asta toţi au întins-o care încotro, să nu se trezească cu o explozie pe nepusă masă. Aşa că la ora de faţă nu mai suntem pe-aici decât voi şi cu mine. Eu unul nu mă sperii din orice, că am văzut, la viaţa mea, altele şi mai şi. Dar voi căscaţi bine ochii, că nu-i de joacă! Aveţi în sala centrală echipament de salvare individual. Dacă simţiţi ceva mişcări suspecte, vreun început de erupţie, lăsaţi dracului totul, găuriţi pereţii cu pistoalele anihilatoare şi, iute, la suprafaţă. Clar?

— Şi dumneavoastră? întrebase Tib.

— Eu mă învârtesc pe-aici cu rabla mea, să vă port de grijă.

La capătul mai multor ceasuri de muncă neîntreruptă sfârşiseră testarea completă a lui Barnabo, descoperind, sau mai degrabă confirmând că, la fel ca şi toate celelalte maşini care ajungeau să „vorbească păsăreşte”, computerul funcţionează impecabil, laolaltă cu restul de calculatoare, subordonate, şi cu întreg aparatajul de comandă şi control. Pe băieţi îi ajunsese oboseala şi-l suduiau, tot mai violent, pe Nino, care, chior de somn, se îndopa cu tonifiante; totuşi nici vorbă să se poată odihni, pentru că din cele 12 ore acordate de examinatori consumaseră deja 6. Berry veni cu propunerea, acceptată de toţi, să-i dea computerului un nou program, experimental, a cărui îndeplinire s-o urmărească, etapă cu etapă, pentru a putea descoperi în ce condiţii şi la care treaptă a calculelor Barnabo începe s-o ia razna. Şterseră deci din memoria maşinii datele acumulate în ultimele cinci luni – de când se hotărâse mărirea extracţiei de magmă – şi-i alcătuiră un program foarte uşor: să analizeze situaţia în care se afla, în acel moment, Centrul TT-04 din punctul de

vedere al producţiei şi să comunice varianta optimă de punere a lui în funcţiune.

Programul, înscris, ca şi cel vechi, pe benzi magnetice, urma să fie introdus în computer treptat, pentru înlesnirea verificărilor. Fiecare la sectorul său, băieţii introduceau casetele cu benzi, la comanda, prin radio, a lui Tib. În faţa pupitrului central, acesta urmărea şirurile de cifre şi curbele, ca nişte semne cabalistice, de pe ecrane, consultându-se cu cei din echipă.

De aceea când s-a produs accidentul a fost singurul care a ştiut cine-i vinovat şi-n ce constă greşeala: din neatenţie, de oboseală, de somn, Nino Ortiz încurcase casetele cu benzi, vârându-i pe gât lui Barnabo o secţiune a vechiului program. Ca urmare, computerul, lipsit de memorie, în loc să se mai împotrivească, s-a grăbit să ordone automatelor străpungerea buşonului ce bloca galeria dinspre rezervorul magmatic central. Efectuată fără pregătirile necesare, operaţia a dus la declanşarea unei erupţii.

— Alarmă! strigase Donar la vederea dansului îndrăcit al seismografelor.

Dar bubuiturile adânci din subteran vorbeau mai grăitor decât oricare aparat. Echipa se repezi buluc la echipamentul de salvare. Nimeni nu înţelesese ce s-a întâmplat, nici chiar Ortiz, care altminteri ar fi făcut să dispară proba vinovăţiei sale. Donar alergă, prin coridorul circular, la postul de observaţie cel mai îndepărtat, unde-l plasase pe Nino ca să-l ferească de mânia coechipierilor, iar acolo găsi banda cea bună, numerotată cu negru, semn că într-adevăr Nino introdusese în maşină cealaltă bandă, cu număr alb, a vechiului program. A luat caseta, a ascuns-o în buzunar

şi s-a dus să-şi pună echipamentul de salvare.

Erupţia, înăbuşită cu greu şi peste mult timp, a distrus în întregime Centrul TT-04 şi a făcut o victimă: Lowe. Lunganul le purtase atâta grijă, încât a rămas pe loc până la izbucnirea vulcanului, când un torent de lavă i-a acoperit abisoscaful.

Examinatorii i-au pus pe fiecare elev în parte să dea câte o declaraţie despre felul cum a fost cercetat Barnabo. Apoi, pentru că nicio declaraţie nu dădea indicii asupra modului în care s-a declanşat erupţia, şi comisia apreciind că băieţii găsiseră soluţia corectă de verificare a maşinii, s-a hotărât să li se acorde tuturor un calificativ de trecere.

A doua zi, când părăseau poligonul, Tib l-a oprit pe Nino în marginea şoselei, unde un glisor ultraelegant îl aştepta să îl ducă acasă.

— Vrei să-ţi iei rămas bun? întrebase Ortiz cu veselie răutăcioasă. Salut-o pe Dina din partea mea şi… succes în dragoste.

— Am să-i transmit. Dar tu ai uitat ceva, ieri, pe fundul oceanului.

— Zău? N-am avut nicio fotografie de la tine.

— Nu. O amintire de la Lowe. Asta.

I-a pus în mână caseta pe capacul căreia se lăfăia o cifră neagră pe fond alb şi s-a întors spre autobuzul de Birdsville, care-l clacsona nerăbdător…

Nino Ortiz, cele patru note înalte şi celelalte trei, ca nişte gemete; Nino, codul lui individual, după 12 ani de la acele întâmplări. Şi alt grup de sunete, scurte şi repezi ca o poruncă, desemnându-i funcţia: comandant de brigadă. Şi pauză, şi apelativul lui Tib, fără niciun adaos: simplu executant.

O migrenă îi dădea târcoale perfid, lovindu-i tâmplele

parcă în joacă. Adună cuvertura şi se şterse încet, masându-şi fruntea cu pânza aspră. Mişcarea îi făcea bine. Luă iar discul aparatului de radio şi-i roti cu îndemânare jumătatea exterioară, conectând emisia.

— Tib Donar la ordin! Nu primi niciun răspuns. Donar Tiberiu, cercetător executant, Brigada Delta, grupa 8, aşteaptă ordine!

Zgomot, ca un chicotit slab şi o voce necunoscută, de femeie, într-o manieră familiară:

— Donar! Tib Donar!

— La ordin! strigă, cu enervare crescândă.

— Ai răspuns cu 19 minute întârziere. Eşti la un chef?... Cu cineva?

— Singur. Acasă. Am spart lemne.

Mic hohot de râs, cristalin, spontan.

— Te caută Nino Ortiz, comandantul Brigăzi Epsilon.

— Misiune?

— Deocamdată întrevedere. Himalaya, Valea Rupal. Dacă vrei, te ghidează omniobserverul.

— Cu cine am avut plăcerea?

— O secretară... de ocazie.

— Ajung... Tib privi ceasul, calculă în minte. Peste o oră şi jumătate. Cel mult.

— Inclusiv întârzierea de 19 minute!

Declic. Linişte. Femeile de azi ar fi scos din sărite şi-un stegozaur. Femeile... Şi Eileen?

Fugi la baie, dezbrăcându-se în mers. Duş fierbinte, să-l cureţe, să-l dezmorţească. Duş rece, să-i alunge somnul şi amintirile. Iarăşi fierbinte, iarăşi rece, până i se tăie respiraţia. Apoi toaleta centurii – Iubitoarea Kali, cum o botezase un trăsnit, cu numele zeiţei morţii în vechea Indie. O curăţă pe Kali atent, cu migală, îi şterse electrozii, îi schimbă bateriile, controlă, cu

instrumentele de măsură, funcţionarea agregatelor microminiaturizate.

Era târziu. Trecu în dormitor să se îmbrace, îşi aduse aminte că nu s-a bărbierit, luă de pe un fotoliu pelerina de ploaie – la vremea asta în Himalaya nu se făcea plajă – şi trase maneta din colţul camerei: peretele curb, transparent lunecă într-o parte.

2.

Yaralde fusese pregătită minuţios de All pentru ziua când, după moartea lui, Hidra, fără nicio cauză aparentă, îşi va înceta activitatea. Misiunea fetei, aparent simplă, era în fond complicată şi stranie: să vegheze în ascuns funcţionarea computerului, şi după oprirea acestuia să-l caute pe un oarecare Glyd, pe care să-l însărcineze în numele profesorului cu cercetarea Hidrei şi căruia să-i pună la dispoziţie fişele de observaţie şi să-i dea orice informaţie suplimentară va solicita despre maşină. Iar dacă el refuză să primească materialul, Yaralde să apeleze la un alt bărbat, bătrânul Kobo, singurul care-l poate determina pe acel Glyd să accepte mesajul încredinţat post-mortem de All.

Totul părea o farsă, o fantezie puerilă, dar maestrul n-avea obiceiul să glumească, şi-apoi glumele, ca să aibă haz, nu se pot prelungi la nesfârşit. Aşa că Yoralde, încă întrebându-se de ce tocmai ea a fost aleasă drept confidentă şi părtaşă la îndeplinirea unui asemenea plan obscur, se strădui să memoreze ordinele şi poveţele maestrului, până ce ajunse să ştie ca pe apă cum se controlează, de la distanţă, reacţiile dificile, deseori neaşteptate, ale Hidrei. De fapt nădăjduia, în secret, că foarte curând calculatorul îşi va duce la bun sfârşit sarcina de a înţepeni pe nepusă masă; şi era

destul de plictisită de pedanteria şi metoda didactică rigidă a lui All, ca să anticipeze cu satisfacţie acest moment, care ar fi redus dăscăleala indigestă a profesorului la o splendidă inutilitate.

E un mod de a te răzbuna când ai nouăsprezece ani şi când n-ai crede, în ruptul capului, că omul care-şi fascinează studenţii cu personalitatea lui şi pe care, în intimitate, îl divinizezi şi-l şi iubeşti puţin, are să moară într-o bună zi, ca oricare altul. Şi mai ales când, abia venită la universitate, habar n-ai pentru ce o maşină, care, oficial, lucrează numai pentru coordonarea unui combinat al industriei e programată să se defecteze, la o dată aleasă de ea însăşi – şi tu eşti singurul deţinător al tainei acestui program, şi n-ai să poţi vorbi despre asta multă vreme, cu nimeni. De aceea, fugind de complicaţii, Yaralde socotea că a încheiat o alianţă cu acel computer straniu, el trebuind să intre în impas cu mult înainte de prevederile lui All, iar ea mascând acţiunea lui subversivă printr-o naivitate bine simulată şi prin sârguinţa la învăţat, menite să adoarmă orice suspiciuni ale dascălului.

Şi jocul a mers aproape un an, adică până ce All a murit. Atunci o singură dată fata i-a văzut pe Kobo şi pe Glyd, printre puţinii strânşi la catafalcul profesorului. N-a îndrăznit să le vorbească, invocând, faţă de ea însăşi, respectarea misiunii primite din partea defunctului, dar în fond o reţinuse timiditatea. Pe Kobo l-a recunoscut după barba lungă, sură, revărsată pe piept şi despre care All îi vorbise; în schimb chipul lui Glyd nu l-a putut memora, căci mai târziu, întrebându-se care dintre toţi fusese el, nu-i revăzu în minte decât hainele neîngrijite şi largi. Misiunea dată de All începu încă din vremea aceea s-o obsedeze – nu-şi închipuia în ce măsură avea

să-i închidă viaţa – mai cu seamă de când o chinuia ideea absurdă că moartea fizicianului fusese grăbită de complotul dintre ea şi calculator. Gândul că Glyd va fi silit să preia cândva nu atât rezolvarea ciudatului program închis în circuitele maşinii, cât răspunderea pentru finalizarea întregii acţiuni, era nebulos şi parcă neverosimil. Un timp, Yaralde tot mai sperase, ca şi cum urmările nefaste ar fi întărit alianţa, acum malefică, a ei cu computerul, că blestemata defecţiune se va produce în curând, şi pentru asta fixa ea singură nişte termene, întâi scurte, pe urmă mereu mai îndepărtate – şase luni, un an, cinci... Constata îngrozită că uită, pe zi ce trece, tot ce odinioară învăţase cu o râvnă răutăcioasă, şi-şi dădea seama că notele strânse cu grijă pentru Glyd devin imprecise, iar comportamentul maşinii se complică peste puterea ei de înţelegere. Se stabili în Himalaya şi se angajă ca tehniciană la Combinatul industrial, dar nici aşa nu-i mai era posibil să urmărească ansamblul de procese din nucleul de comandă al calculatorului; aparatajul construit în acest scop de All însuşi devenea insuficient şi în multe privinţe depăşit.

Astfel Yaralde îmbătrânea pe nesimţite, într-o izolare până unde rar mai ajungeau ecouri ale întâmplărilor din afară. Îndată după ce, ca să fie mereu lângă Hidră, îşi întrerupsese studiile, părinţii ei plecară pe Venus, într-o colonie a minerilor. Îi scriau des, aproape în fiecare săptămână, şi ea le răspundea greu – că e sănătoasă, şi, cu ironie involuntară, că are o muncă interesantă. Auzise că un frate, cel mare, a descoperit ceva important şi că a luat un piemiu de prestigiu; chiar într-o discuţie, de faţă cu ea, un celebru al zilei îi elogie lucrările, abia disimulându-şi invidia. Altă dată, o

ingineră din apartamentul vecin a dus-o într-o plimbare pe ocean, ca să-i spună că un anume Egon suferă, sărmanul, ca un câine; o întrebă cât mai are de gând să-l chinuie cu atâta indiferenţă, şi bănuind că-i victima unei farse, ea s-a interesat, înţepată, de când au ajuns câinii etalon pentru suferinţă.

Aşa zilele treceau fără nicio schimbare în viaţa ei, chiar şi după ce realizase că All, cu bună ştiinţă ori supraapreciindu-i valenţele, a sacrificat-o de dragul computerului. Din cei zece ani, cât dura specializarea în universitate, frecventase cursurile numai trei. Abia îşi mai amintea noţiuni generale de fizică matematică, pe când mulţi dintre colegii săi deţineau de pe acum câteva titluri ştiinţifice. Într-un rând decise să-şi reia studiile, să poată perfecţiona aparatele de control ale maşinii. În sectorul lor tocmai luase fiinţă un ciclu de prelegeri, după absolvirea căruia avea dreptul, printr-o echivalenţă de examene, să se prezinte la concursul de admitere al unui institut zonal. Şi de două ori comisia organizatoare a respins-o, pentru slabă pregătire, la sfârşit cineva de acolo sfătuind-o, fără menajamente, să se lase păgubaşă.

Atunci s-a gândit prima oară să defecteze cu mâna ei calculatorul lui All. Şi-a luat benzile cu înregistrări din vremea studenţiei, notele şi schemele lăsate de fizician şi a încercat să le pună cap la cap şi prin deducţie să afle locurile vulnerabile ale construcţiei cibernetice. Pentru că, raţionase ea, dacă în ciuda programului care-i dicta să se împotmolească, maşina nu s-a oprit nici după unsprezece ani, se prea poate să se fi stricat în aşa măsură, încât să funcţioneze impecabil la nesfârşit.

Pe vremea aceea încă nu se interzicea intrarea personalului în incinta care-o adăpostea pe Hidră, şi, pe

lângă cei câţiva specialişti însărcinaţi să controleze această zonă, aveau acces la computer şi tehnicienii. Mai departe, în adâncurile muntelui sfredelit de galerii (unde se fabricau, după tehnologii elaborate chiar de Hidră, produse industriale într-o gamă din ce în ce mai largă – de la maşini-unelte şi utilaje la vehicule rutiere şi aeronavale, ansamble cibernetice şi aparate cu diverse specializări) niciodată nu putuse pătrunde un om. Se bănuia că acolo există laboratoare, bancuri de probe şi piste de rodaj, deoarece transportoarele aduceau la suprafaţă, pentru fiecare sortiment solicitat în comenzi, un număr de variante cu grade sporite de perfecţionare. În buletinele emise periodic, Hidra anunţa extinderea posibilităţilor de fabricaţie pentru sortimente noi, ca şi rezultatele propriei sale activităţi de cercetare. Un sistem complex de transmitere a informaţiilor, utilizat, de altfel, pe plan mondial, o ţinea la curent cu descoperirile de ultimă oră în domeniile respective.

Curând însă Yaralde îşi dădu seama că nu va putea interveni asupra Hidrei; nu numai că i-ar fi fost imposibil să deregleze un centru vital al maşinii, dar însăşi utilitatea acestui act – făcând abstracţie că era un fel de sabotaj, cu urmări lesne de închipuit – i se părea acum de minimă importanţă. Poate chiar păstrarea secretului încredinţat de All constituia o primejdie, atâta timp cât scopul real pentru care fusese conceput şi programat acest computer autoperfecţionabil nu era, de fapt, cunoscut nimănui. Şi tocmai atunci fata se îmbolnăvi şi plecă într-un sanatoriu de pe o staţie cosmică orbitală; îşi aşteptă vindecarea, înainte de a lua o hotărâre, acordându-şi cu uşurare răgazul, ca pe o vacanţă binemeritată.

Dar la întoarcerea pe Pământ renunţă la toate planurile – poate deznădejdea trecuse, ori nevoia de supunere, reînnoită, fuga de complicaţii, din pricina căreia odinioară acceptase misiunea propusă de All, o cuminţeau din nou. Ce-i drept însă, nu pentru multă vreme. Până în ziua când nu mai reuşi să urmărească în mod coerent nici reacţiile de ordin secundar dinăuntrul Hidrei şi când tot ce se petrecea sub carcasa blindată a acesteia rămăsese practic în afara oricărei posibilităţi de control. Atunci Yaralde hotărî a doua oară că funcţionarea Hidrei trebuie oprită. Încerca să întrevadă o modalitate, se grăbea, cu impresia că, scăpat de sub supraveghere, computerul va declanşa o catastrofă, ca şi cum cele câteva aparate de măsură la îndemâna fetei ar fi putut preveni, până atunci, apariţia unui asemenea pericol. Şi în înfrigurarea căutărilor, pe neaşteptate constată că de fapt o parte a obligaţiilor sale, de observare a funcţionării Hidrei, au încetat.

E straniu cum niciodată nu judecase lucrurile în perspectiva celor aproape doisprezece ani pierduţi, a viitorului ei ratat şi a înstrăinării de lume. Socotise mereu că totul va fi o perioadă pasageră, apărută accidental şi de aceea fără durată. Şi n-a simţit, în izolarea impusă şi acceptată de ea însăşi, că anii aceia treceau din viaţa ei. În planurile pentru mai târziu, sărea firesc peste situaţia actuală, cum ar face-o un bolnav în spital, ca peste o etapă plicticoasă, dar obligatorie şi poate folositoare. Auzul succeselor de răsunet ale unora dintre foştii colegi îi aduceau îngrijorări de moment. Ştia bine că „după asta” va veni rândul său să strălucească şi cu toate că pierduse pasul, şi ea singură întrezărea – pe măsura scurgerii vremii tot mai des – cât de departe au ajuns şi oameni

care altădată, la universitate, fuseseră în urma ei, se mai considera totuşi, cu un nesăbuit orgoliu, superioară lor. Aşa alunecase în capcana inactivităţii. Cu iluzia că poate depăşi oricând decalajele, era comod să aştepte venirea unei schimbări sigure, chiar dacă esenţa acestei schimbări îi scăpa. Neliniştea pentru destinul computerului, în ciuda vechii ei admiraţii faţă de All şi dincolo de toate frământările, începuse să se tocească, atâta timp cât Yaralde se bătea pentru o cauză totuşi străină. Desigur, eşecul în încercarea de reluare a studiilor putea aparţine aceleiaşi sfere – îndemnul de a reveni într-o universitate nu pornise din ambiţie, ci doar din spiritul îndeplinirii datoriei; niciun moment nu luase concursul cu adevărat în serios şi îşi închipuia că asta e de ajuns ca să explice căderea.

Tocmai de aceea imposibilitatea de a mai urmări funcţionarea Hidrei o găsi în derută pe Yaralde. Maşina totuşi nu se oprise în niciunul dintre modurile posibile, prevăzute şi descrise de All, aşadar Glyd nu trebuia alertat. Pe de altă parte, fata se vedea lipsită şi de simulacrul de ocupaţie care era înregistrarea periodică a reacţiilor din Hidră, nu putea împiedica desfăşurarea unor procese cine ştie dacă nu fatale pentru calculator şi uzinele conduse de el, şi trăia, cu mai multă acuitate decât oricând, sentimentul că misterul în care All învăluise adevăratul scop al construirii maşinii e o farsă dăunătoare şi de prost gust.

Dar venirea bruscă a libertăţii atât de mult aşteptate îi mai dădea încă, pe atunci, siguranţă şi o exaltată încredere în viitor...

Deziluziile fură încete şi târzii – la început numai surpriza că doar câţiva dintre vechii prieteni îşi amintesc de ea (şi sub un pretext sau altul îi căutase pe

toţi), panică în faţa zidului de netrecut al compătimirii lor, fugă bezmetică să ajungă iarăşi măcar la un om, la o întâmplare, la un obiect din multele care i se perindaseră fără urme prin viaţă, apoi senzaţia neputinţei, abandonarea, întoarcerea, lipsită de sens, lângă Hidra cea de toate zilele, care nu-şi oprea, mereu nu-şi oprea obscura, duplicitara ei activitate, şi mai târziu acceptarea indiferentă a pasiunii unui bărbat, peste trei săptămâni gustul despărţirii brutale, cu vorbe aruncate ca pietrele, inutilitate, inutilitate...

Avusese norocul – dacă-i adevărat că există până şi în cele mai mari dificultăţi asemenea binefaceri paradoxale – ca în răstimpul cât veghease maşina să pună, din instinct, între sine şi realitate un văl abia transparent, la adăpostul căruia îşi petrecea monotonia anilor; şi mulţumită lui, revelaţia ratării i se mai părea uneori unul din conturele nedesluşite ale lumii de-afară.

*

„Hidra s-a oprit!” Vorbele, goale de conţinut, pluteau acum în gândul Yaraldei, neputându-se aşeza nicăieri, alungate de pretutindeni. „Hidra s-a oprit” reveneau ele cu plictisitoare insistenţă, ori poate, închise sub inerţia de neînţelegere a fetei, se chinuiau să scape şi să dispară.

În drum spre Glyd, Yaralde trecea peste câmpia fostului Cosmodrom central, peste amplasamentele rampelor demontate, peste căile de acces năpădite de ierburi – o vegetaţie sălbatică, răsărită din pământul îndelung nelucrat, şi ale cărei rădăcini măcinau betonul şi asfaltul, rupându-le în bucăţi, pentru ca apoi trunchiurile şi ramurile arbuştilor să le împingă haotic în sus; iar de sub marginile lor, din umbră şi umezeală, izbucneau spre cer valuri compacte de frunze

proaspete.

„Hidra s-a oprit”...

Era o zi la sfârşitul verii, copacii, aerul, norii abia ridicându-se la orizont, obosiţi de prea mult drum, îşi pregăteau popasurile de toamnă. Dezvelindu-şi, cu umilinţă, rănile în lumina târzie şi blândă, imensul platou parcă ar fi jinduit să şi le vindece şi parcă ştia că asta nu mai e cu putinţă. Fusese părăsit, pe neaşteptate, în urmă cu vreo treizeci de ani. Oamenii luaseră astronave, instalaţii, vehicule şi dispăruseră, cine ştie încotro, iar în urma lor au ieşit aici, întâi timid şi întinzându-se lent, îndrăzneţe mai târziu şi într-o lacomă grabă, mucegaiurile vegetaţiei devorante. S-ar fi zis că un cutremur sau o explozie devastatoare a smuls rampele, a nimicit coloşii zburători, a sfârtecat şoselele, dând la iveală, prin şanţuri şi crăpături, miezul galben-verzui al unei mlaştini subpământene. Dar nu era imaginea, aşa uşor de recunoscut, a vieţii brutal întrerupte; dimpotrivă, o viaţă îmbolnăvită se prelungea peste măsură, în degradarea ei proprie.

Ici-colo, sub copertinele vechilor adăposturi se opriseră amatori de week-end insolit, sau cupluri tinere, dornice de izolare. Pe platforma unui hangar în paragină – sărind gardul care mai proteja, ignorant, ruinele incintei sacre a navelor cereşti – cete de copii îşi disputau resturi de aparatură aruncate. Dinspre munţii de la asfinţit venea o adiere răcoroasă şi pe grilele unei antene de control fluturau în şir scutece întinse la uscat.

Yaralde îşi ridică glisorul până la înălţimea crestelor stâncoase şi intră în legătură cu omniobserverul de lângă locuinţa lui Glyd. Sub faleza ce reteza lanţul munţilor spre cosmodrom, văzu fostul cimitir al

astronauţilor: pădurea de cedri, încremenită în căldura amiezei, ca un al doilea perete de piatră prăbuşit peste colinele din vale, printre care Lethe, pe jumătate secat de îndelunga vară secetoasă, abia mai izbutea să răzbată, fir încâlcit şi strălucitor.

De necrezut că odinioară de aici a fost condus marele asalt cosmic şi că edificiul ce se zăreşte departe, acum hotel turistic foarte solicitat, adăpostea faimoasa Şcoală de cosmonavigaţie, unde-au ucenicit şi şi-au dus bătrâneţele constructori de nave spaţiale şi piloţi dintre cei mai străluciţi ai veacului, unde All, Kobo şi Dav, vârfurile acestei pleiade, încercaseră să schimbe din temelii principiile navigaţiei astrale. Se mai povestea, ca o legendă, întâlnirea lor stranie cu fiinţa raţională venită în chip de corabie cosmică a unei alte lumi[1], dar toate s-ar fi zis că aparţineau, după numai câteva decenii, unui trecut fabulos, de care abia se mai aminteşte.

Omniobserverul semnaliză dintr-un loc greu reperabil, pierdut în desişurile amorfe, undeva, lângă şoseaua din spatele pădurii. Fata n-avea putere să anticipeze discuţia cu acest Glyd necunoscut, şi nici nu se gândise ce-o să-i spună. Într-o casetă voluminoasă îi aducea toate însemnările, datele măsurătorilor asupra Hidrei, cifrate la ordinul lui All, împreună cu sistemele pentru decodificare, să i le-arunce în braţe, fără prea multe comentarii şi... Mai departe, are să plece, să înceapă, în sfârşit, o viaţă numai pentru ea. Destul trăise pentru alţii.

„Hidra s-a oprit!...”

---

1 Relatarea acestor întâmplări constituie subiectul romanului „Ferma oamenilor de piatră" de Romulus Bărbulescu şi George Anania, Editura tineretului, Bucureşti, 1969.

Casa lui Glyd, construită nu de multă vreme, în marginea unei pajişti, strălucea albă, pe jumătate ascunsă într-un pâlc de cedri tineri. Yaralde îşi lăsă glisorul pe dealul dimpotrivă, peste care trecea şoseaua, luă caseta grea, petrecându-i cureaua pe umăr, şi porni în jos către vilă. Din culmea dealului drumul cobora prin marginea unui crâng, şi-apoi la stânga, sub o râpă, printre lăstărişuri de stejar şi ieşea tocmai la surpăturile din coasta dealului; de acolo străbătea pajiştea pieziş, sărea pârâul peste un podeţ şi se pierdea, lângă casă, în pietrişul curţii. Era un drum îngust, de pământ, mărginit de şanţuri subţiri; vara îl năpădeau ierburi sălbatice. Uneori se abătea din autostradă câte o maşină, lăsând, după ploaie, făgaşuri adânci, unde se strângeau apele; mai sus, în deal, şuvoaiele ştergeau urmele roţilor şi măcinau pământul, scoţând la iveală colţi mari de piatră, şi dacă maşina revenea, peste cine ştie cât timp, când se nimerea din nou să plouă, pârâiaşele iarăşi rodeau din drum – aşa că-l adânciseră treptat, şi la cotitură era o groapă, de unde Glyd săpase un fel de jgheab, să se scurgă băltoacele.

Yaralde intră fără să-şi anunţe prezenţa – aflase de la omniobserver că Glyd lipseşte de acasă. Uşile, deschise larg, păreau o invitaţie ospitalieră pentru oricine ar fi dorit să le treacă pragul. Fata nu mai fusese niciodată singură într-o locuinţă străină, cel puţin nu în absenţa stăpânului. După drumul lung, prin căldura uscată de-afară, ostenise. Îşi privi sandalele pline de praf şi puse încet, cu sfială, caseta alături, lângă perete. Se afla într-un hol imens, cu mobile scumpe şi opere de artă alese cu mult gust şi aşezate în locurile cele mai potrivite. Lumina se filtra savant prin vitralii, şi foşnetul abia

perceptibil al unor maşini în funcţiune dădea viaţă şi un aer de aşteptare interiorului. Lucrurile erau toate foarte noi, cel mult de-o vârstă cu vila şi, fără a fi de ultimă modă, creau senzaţia luxului rafinat. Biruindu-şi reţinerile, Yaralde deschise o uşă, apoi alta şi alta, trecu, din uimire-n uimire, prin bibliotecă, prin cabinetul de lucru şi o mare sală de audiţii muzicale, unde ar fi încăput în voie o orchestră şi publicul ei, printr-un salon-cameră de zi, cu pereţii prefăcuţi în mirifice acvarii, văzu sala de gimnastică, prelungită cu un teren de sport perfect amenajat, o baie, la parter, cu bazin de marmură neagră şi plante exotice în firide de granit şi lângă coloane de jad, se rătăci în seră pe sub lanţuri de orhidee împletite cu rădăcinile monstruoase ale arborilor tropicali. Întârzie la etaj, în apartamentele pentru oaspeţi, construite într-o altă arhitectură fiecare şi, desigur, nu uită nici bucătăria. Pretutindeni, o curăţenie şi o ordine desăvârşite, care nu se asociau cu imaginea omului neîngrijit de lângă catafalcul lui All, şi pe urmă Yaralde ştia de la All că Glyd îşi părăsise, odinioară, soţia şi trăia singur de ani îndelungaţi. Era greu de închipuit cum reuşeşte, chiar cu ajutorul maşinilor, să întreţină casa aceea inutil de mare, ca şi cum ar fi destinat câteva ceasuri zilnic unei asemenea activităţi, făcându-şi din ea un scop în viaţă.

După drumul obositor şi după priveliştile dezolante ale cosmodromului, fata se simţea bine în răcoarea parfumată a vilei; gândurile triste o părăsiră treptat, iar ciudăţenia noilor descoperiri o făcu îndeajuns de atentă ca să înţeleagă, la proporţiile adevărate, nepotrivirea dintre casă şi stăpânul ei. Începu să scotocească, pe cât putea mai discret, în fiecare odaie. Găsi haine multe, bine lucrate şi pentru diverse ocazii – costume

elegante, de seară, cu tunici din mătase neagră, cum cerea moda vremii, haine de dimineaţă şi de după-amiază, de purtat în casă, pe stradă, la întâlniri particulare şi la recepţii, halate largi, din ţesături de alge marine, călduroase şi moi, câteva blănuri scumpe şi rare (deşi în zona aceea nu era niciodată zăpadă – semn că purtătorul lor călătorea mult), dar toate erau ale altor bărbaţi, diferiţi ca statură şi preferinţe, patru la număr, oaspeţi ai vilei pentru răstimpuri mai lungi. Erau şi veşminte femeieşti, mai puţin numeroase, în despărţituri separate ale dulapurilor; cele mai multe aparţineau, probabil, soţiilor sau iubitelor unora dintre musafiri. În dormitorul de la parter al lui Glyd, Yaralde descoperi o garderobă săracă şi neelegantă, dar de aceeaşi calitate şi îngrijită cu pedanterie. Era de presupus că amfitrionul îşi egala invitaţii, replicând eleganţei lor prin sobrietate, şi fata se bucură, fără să ştie de ce, că el nu rămâne mai prejos. Într-un sertar, încuiat, dar cu cheia în broască, împăturite cu grijă se aflau câteva haine vechi de femeie, bine păstrate, mărunţişuri de toaletă şi un teanc de scrisori şi fotografii, într-o casetă de lemn, unde curioasa nepoftită nu se încumetă să scotocească. Reţinu doar un nume, pe marginea unei file: Indra.

Toţi aceşti oameni se adunau aici mai cu seamă ca să lucreze, fiindcă încăperile, terasele şi mobilele lor erau pline cu obiecte servind celor mai diferite îndeletniciri. Glyd adăpostea la el o actriţă, un pictor şi un scriitor, pare-se destul de obscuri, căci Yaralde, văzându-le actele, semnăturile şi cărţile, acum le citea numele pentru prima oară. Mai erau apoi un inginer sau matematician şi încă cineva, cu profesie incertă, odăile lui servind parcă drept spaţiu de expunere pentru

obiectele heteroclite ale unui muzeu sui-generis, de la autografe ale unor celebrităţi, până la modele de staţii orbitale şi la costume de carnaval.

Ce-i adunase pe toţi laolaltă? Trebuie să fi fost un grup vesel, majoritatea erau oameni tineri şi judecind după mulţimea lucrurilor fiecăruia se întâlneau des. Să fi elaborat ceva în comun? Un gen de lucrare colectivă? Cu meseriile lor, greu de presupus.

Biblioteca, foarte cuprinzătoare, era plină cu microfilme de artă şi de beletristică, multe necitite de nimeni, căci sigiliile de laborator ale tuburilor protectoare rămăseseră intacte. În rafturi separate zăceau cărţi de istorie a artelor şi ştiinţei şi zeci de casete cu reproduceri ale operei unor plasticieni de seamă, prea puţin consultate şi ele. Fonoteca adăpostea câteva mii de înregistrări, de muzică, dar şi de spectacole teatrale, lecturi de versuri, recitaluri ale marilor actori din ultimele două veacuri. Cinemateca, nu mai puţin bogată, primea însă vizitele cele mai frecvente, multe cinediscuri, din pricina prea deselor întrebuinţări, fiind pe jumătate şterse.

Glyd adunase cu trudă, deşi cam la întâmplare, tot acest tezaur, de care nu se folosea decât în parte şi nu totdeauna alegând cărţile, imprimările, reproducerile, filmele cele mai reprezentative şi cele mai utile, în fond, pentru propria lui cultură... Yaralde şi-l imagină pierzând ore întregi cu întreţinerea curăţeniei în vilă, dar pregetând să înceapă lectura unei cărţi mai voluminoase – şi se strâmbă involuntar. Asta nu se potrivea tiparului croit de ea pentru Glyd în toţi anii când aştepta apariţia lui salvatoare. El trebuia să fie simpatizat fără rezerve, ca şi personajul pozitiv al unui roman, pentru că rolul său, în povestea neclară care

devenise viaţa fetei, era să stăpânească Hidra lui All şi să rezolve cu bine toate încurcăturile. Şi iată că eroul tulbura, cu surprize puţin plăcute şi cu enigme dincolo de înţelegerea cititorului-Yaralde, admiraţia ei binevoitoare. Cine este de fapt acest Glyd, care-i sunt gândurile, lumea, meseria, la urma urmei? Casa nu dădea niciun răspuns, doar arunca, ici şi colo, o pată de lumină, pe detalii nesemnificative – o gazdă bună, un om sobru şi reţinut (dacă hainele sunt oglinda fidelă a impresiei ce vrem să o facem în lume), fără o cultură prea întinsă şi nici armonioasă, dar conştient de ce şi de cât îi lipseşte, un maniac posesor de locuinţă elegantă, aranjată cu gust rafinat, în stare să trezească invidii – poate că un snob. Unul care şi-a părăsit nevasta şi nu încetează s-o iubească şi să-i păstreze cu sfinţenie fleacurile, de parcă ar fi fost scăpate de la foc.

Şi mai departe?

Era o discrepanţă supărătoare între aspectul somptuos al vilei şi cel de improvizaţie neglijentă a drumului până la autostradă. Dar poteca aceea bolovănoasă, brăzdată de ploi şi plină de băltoace i-l sugera Yaraldei pe Glyd din amintirea ei şi poate se lega şi de hainele lui ponosite, de la moartea lui All, şi de cele de-acum; puţine şi lipsite de eleganţă.

Pe urmă fata coborî la subsol şi întâlni o uşă încuiată, singura, care se deschidea printr-un cifru de cod biologic, desigur codul lui Glyd. Aşadar aici se ascunde o taină la care nimeni nu poate ajunge îşi zise ea şi zâmbi – subsolul avea ferestre largi, de-a lungul tuturor pereţilor. Geamurile erau prăfuite, se vede că zelul de gospodar al stăpânului se oprea la suprafaţa solului, dar privind de afară, din direcţia de unde bătea soarele, fata distinse cu uşurinţă că în spatele uşii atât de

straşnic zăvorâte era un imens depozit, care se întindea pe sub toată vila, plin cu vechituri aruncate în dezordine: bucăţi de metal sfâşiate ca de o explozie, resturi de costume de zbor astral, fragmente ale unui tablou de comandă, un morman de pietre într-un colţ, lângă jerbe odată impunătoare, acum cu florile uscate şi mucegăite ca vai de lume, un stindard vârât într-un toc de piele lucioasă, prea scurt însă pentru el şi de sub care ieşeau franjuri de mătase argintie, grămezi de aparate, cu sârmele de contact zbârlite în jurul lor ca ţepii unui arici, un vraf de cărţi sau registre cu foi groase şi ţepene, câteva arme de mult ieşite din uz, unelte stranii, făurite pentru îndeletniciri obscure, trofee cinegetice ajunse într-o stare de plâns, o vitrină cu insigne şi medalii strălucitoare în lumină, o uniformă albastră, cu însemnele, încă aşa de bine cunoscute, ale instructorilor din fosta şcoală de zbor – şi în centrul acestei harababuri o caricatură de atelier sau laborator, patru mese lungi, cu vase de sticlă, instrumente de măsurat şi o reţea deasă de cabluri multicolore.

Yaralde reveni la intrarea principală. Soarele se înclina spre asfinţit şi atinsese marginea falezei, proiectându-i umbra până dincolo de clădire, peste vârfurile cedrilor neclintiţi. Ridicat pe un catarg înalt, omniobserverul îşi rotea antenele, în vreme ce corolele bateriilor fotoelectrice i se închideau pe rând, cu pocnete înăbuşite. Se făcuse răcoare. O nelinişte uşoară o înfioră pe fată la vederea casetei lăsate în hol. Regretă că a venit singură la întrevedere, că nu l-a chemat şi pe Kobo deşi, fără să-şi poată explica pentru ce, îi era teamă de el. Sau e mai bine aşa; poate bătrânul, obişnuit să privească lucrurile, ca acum 30-40 de ani, ar fi încurcat totul. Emisara lui All, după amara

ei experienţă, avea convingerea că Glyd nu se va entuziasma prea mult de misiunea în perspectivă. Şi cine ştie de când nu se mai întâlniseră, el şi doctorul şi ce sentimente îşi purtau unul altuia, de vreme ce Kobo nu se număra printre oaspeţii obişnuiţi ai acestei case?

Un robot mic şi delicat, cu înfăţişare de copil, îi aduse, din proprie iniţiativă, pe un platou de abanos, o gustare şi sticle cu băuturi, citrice şi pahare pentru cocteil. Aşeză tava pe o măsuţă joasă, împinse alături un fotoliu şi dispăru, la fel de tăcut precum venise. Yaralde descoperi că-i era foame şi tot atunci oboseala strânsă îndelung, nu numai după zborul din Himalaya aici, ci şi a ultimelor săptămâni de zbucium, osteneala resemnată a ratării şi cea a revoltei neputincioase în trecerea peste cosmodromul părăsit o cuprinseră pe neaşteptate. Se aşeză în fotoliu, întinzându-şi picioarele şi lăsând braţele să-i cadă pe lângă trup. Ar fi vrut să facă o baie fierbinte, în bazinul acela de marmură neagră şi printre plantele exotice. Se imagină acolo, în apa limpede care ţâşneşte din gurile balaurilor de piatră şi-şi dori asta ca pe o bucurie de mare preţ. Apoi imediat îşi dădu seama că s-ar simţi prost, ca într-o postură indecentă, că era din altă lume, şi se întrebă dacă nu şi Glyd socoteşte la fel, acel Glyd care străbate drumul dinspre şosea, dinadins neîngrijit şi care intră în subsolul cu vechituri, interzis chiar şi prietenilor lui, cărora restul vilei le stă fără rezerve la dispoziţie. Şi oare nu fusese vila astfel construită şi mobilată numai pentru prieteni şi oaspeţii întâmplători?

3.

A fost o vreme, bine cunoscută de noi toţi, când asaltul Cosmosului (în entuziasmul general care a

însoţit lansarea primilor sateliţi, cea dintâi aselenizare, premiera coborârii pe o altă planetă) a favorizat şi apariţia unor manifestări ciudate ale extazului colectiv. Miliarde de rachete şi rachetuţe, confecţionate la scară redusă şi în privinţa tehnicii şi în aceea a bunului gust, pătrundeau în casele a miliarde de entuziaşti, rămânând acolo timp îndelungat.

Aşa au apărut pe lume, serie după serie, pe lângă rachetuţele în cauză, numeroşi alţi monştri şi monstruleţi cu destinaţii diverse; moartea le-a fost la fel de rapidă ca şi naşterea, pentru că nimeni n-avea ce face cu ei. Au supravieţuit, câţiva, mulţumită capriciului unor originali. Printre aceşti originali se număra şi Donar Tiberiu. Cum a ajuns în situaţia asta, e simplu de explicat. Avusese curajul să folosească pentru deplasări, pe orice distanţă, un vehicul de zbor ale cărui forme stilizate aminteau cu prisosinţă de celebra broască ţestoasă de mare. Numele iniţial al acestei minuni se uitase. Tib îi spunea Jarcalete – o vorbă ciudată, de pe la el de-acasă. Ciudăţenia vorbei, şi maşina însăşi îl făcuseră cunoscut poate mai mult decât succesele în profesie. Îşi iubea aparatul cu pasiunea unui colecţionar de rarităţi. Îl înzestrase cu cele mai noi instrumente de comandă şi control, îi schimbase motoarele cu altele mult mai puternice, cu consum mic, mărindu-i astfel raza de acţiune. Jarcalete deveni o maşină rapidă, sigură şi agreabilă şi pe deasupra un plăcut tovarăş de drum, graţie locvorobotului prin care putea întreţine numeroase convorbiri agreabile.

Donar gustă, ca de fiece dată, atmosfera intimă a cabinei – o cabină instalată, cum era şi de aşteptat din partea bogatei fantezii a creatorilor, în ceea ce reprezenta capul retractil al lui Jarcalete.

— Ura, ura! mormăi, cu glas hodorogit, automatul vorbitor. Încotro, stimabile?

— Himalaya, Nanga Parbat! O să te-ndrume un omniobserver.

— Locuri blestemate!

— Tu dă-i bătaie, că vedem noi acolo!

— Aşa! În zece ani nu mi-ai spus o vorbă bună!

Ăsta era programul lui Jarcalete: să se plângă, de toate, de misiuni mai ales, şi într-un limbaj colorat. Se întâmplă uneori că dialogurile astea, dacă ai grijă să nu te plictisească, alungă indispoziţiile. Tib se aşeză binişor în fotoliu, cu pelerina uitată în braţe. Jarcalete închise trapele şi porni în sus cu viteză maximă. Apoi, luminiţe şi ecrane, aprinzându-se pe nepusă masă, clipind, schimbându-şi culorile în focuri de artificii – trucuri răsuflate. Reprezentaţia avea loc pe un tablou de bord. Biata maşină!

„Iubitoarea Kali” reacţionă, trimiţând în şoldurile lui Tib înţepături dese – altitudinea creştea vertiginos, aducând o decompresiune a aerului din cabină. Donar consultă din priviri ecranul de recunoaştere, cel mai mare, plasat în centru, pe pupitru. Văzu un punct luminos cum traversa în diagonală sticla bombată. O inscripţie pâlpâi o clipă în partea de jos: „Farul de pe insula Majuro.” Salbe de lumini multicolore, cu intensităţi diferite răsăreau mereu din întuneric, sub navă: la nord aglomerările urbane de pe arhipelagul Marshall şi spre sud-est ferme izolate din puzderia de insuliţe, mai vechi şi mai noi, înşirându-se ca mărgelele pe aţă, ale grupului Gilbert.

— O caut pe Eileen! hârâi brusc vocea lui Jarcalete. Indicativ biologic zero-opt, zero, patru sute doi – alfa, sigma, epsilon, sigma, omicron. Am lansat apelul de

chemare.

— Decizi singur? se înfurie Tib, aruncând pelerina peste cutia difuzorului. Cum ţi-ai permis?...

Un braţ arcuit îi aduse în faţă televideofonul. Alt ecran, rotund, clipi de câteva ori, parcă somnoros, iradiind opalescent. Se auzeau şi semnale străine. Probabil omniobserverul, departe, la capătul celălalt al liniei. Un apel sonor nedesluşit confirmă apoi legătura. Pe ecran, Eileen, aşezând cu grijă nimicuri femeieşti în trusa de voiaj. În spatele ei o oglindă, cât tot peretele, unde Tib îşi văzu, şters, imaginea reflectată. Eileen îi căuta privirea. Câteva secunde păru surprinsă. Intui fulgerător încotro se ascunde Tib. Zâmbi, întristată. Nu mai ştia să zâmbească şi altfel.

— Pleci...

— Ghinion! îngână el, căutând să se ţină tare.

Eileen rămase inertă, cu braţe căzute pe lângă trup.

— Tu... totdeauna pleci...

— Da. Acum... Tib nu găsi cuvinte de bun rămas. Vila am pregătit-o pentru tine. Şi mai e iahtul.

Aşteaptă-mă acolo! Dacă vrei...

— Nu. Când te-ntorci, spune-mi! Succes!...

Ridică mâna, în semn de despărţire.

Donar acoperi cu palma ecranul şi avu senzaţia că Eileen îi curge printre degete ca nisipul.

— Te-ai supărat, Tib Donar? întrebă maşina, cu un fel de viclenie neascunsă.

El împinse încet teleovideofonul şi se cuibări în fotoliu.

— Toată viteza, Jarcalete! Şi ochii-n patru.

Îşi trecu palmele peste faţă şi constată cât îi crescuse barba. Să se radă? La ce bun? Pentru fasonul lui la discuţia cu Vopsitură?

— Vezi că te urmăreşte un tip! îl preveni Jarcalete. Unul din deştepţii de la zborurile de noapte. M-a întrebat unde mergem. Vorbeşti, sau să-i spun că dormi?

— Lasă! Dă legătura.

— Mă, nu mai moţăi! ţipă o voce cunoscută, în difuzoarele deschise la maximum de maşina credincioasă programului. Era Wall, dispecer la centrul de urmărire a zborurilor din Melanezia, un vechi prieten şi colaborator.

— Ei, ce ţipi aşa? răspunse Tib, fără chef.

— Aud că pleci cu broasca în Himalaya. Ai grijă, ultima prognoză anunţă acolo vreme nenorocită. Musonul face ravagii. Pe lângă Nanga Parbat e prăpăd.

— Mă miram să-mi dai tu o veste bună. Şi?

— Ordin: săruţi uscatul în Filipine, te descotoroseşti de Jarcalete şi iei o rachetuţă, pregătită special pentru persoana ta la indicaţiile unui măgar credincios ca mine. De acord?

— Nu.

— Să fii sănătos, încăpăţânatule!

Ridicându-se din fotoliu, Donar încă zâmbea. Pe ecranul de recunoaştere străluceau puzderia de lumini de pe marele aerodrom filipinez, lumini dispuse de-a lungul pistelor kilometrice din elastolit. Racheta cerută de Wall avea să-l aştepte mult şi bine, afară doar dacă prietenul său n-ar fi anunţat că anulează comanda.

Se ambiţiona, cu orice preţ, să ajungă la Nino Ortiz întreg, să coboare direct din cabina faimosului Jarcalete, ca şi cum în felul acesta şi-ar fi apărat personalitatea. Întinzându-şi braţele, făcu două-trei mişcări viguroase, pentru a se dezmorţi după şederea în fotoliu. Apoi se grăbi să scoată din barul instalat sub

pupitru un platou cu mâncare, băutură şi un pahar. Începu să mănânce cu poftă, urmărind în acelaşi timp, pe alt ecran, lateral, proiecţia în detaliu a hărţii cu zona unde trebuia să aterizeze. Extremitatea vestică a şirului de masive ce alcătuiesc Himalaya se termină brusc printr-un bastion montan – Nanga Parbat, a cărui creastă principală este orientată pe direcţia nord-est – sud-vest; în centrul ei tronează cel mai înalt vârf al muntelui, aflat la 8125 de metri. Din extremităţile crestei se văd alte două culmi, mai scunde, aşezate acolo parcă spre a sublinia măreţia lui Nanga Parbat – într-o parte Rakhiot Peak, 7070 metri, iar în partea cealaltă, cu 7210 de metri, Mazeno Peak. La sud, muntele este spintecat pe verticală de o falie care porneşte chiar din vârful său, măsurând până jos nu mai puţin de 4500 de metri diferenţă de nivel. Această înfricoşătoare prăpastie, cel mai înalt zid de piatră al lumii, este limitată, în partea inferioară, de Valea Rupal, vale ce se găseşte şi ea la peste 3500 de metri altitudine.

Aici s-a construit un orăşel, află Tib, cerând informaţii de la ordinatorul de turism al zonei. Acest centru coordona activitatea unor vaste regiuni industrializate din Himalaya, urmărind, mai ales, producţia complexelor uzine conduse de Hidra lui All. Tot în Valea Rupal şi tot pentru supravegherea cu precădere a Hidrei se instalase şi comandamentul Brigăzii ştiinţifice de cercetări speciale Epsilon. Ordinatorul transmise, la dorinţa lui Donar, imaginea sediului, operă arhitectonică îndrăzneaţă, ridicată pe piloni în imediata vecinătate a peretelui de piatră din Nanga Parbat. Ansamblul dispunea de un mic aerodrom, cu pistă încălzită, dincolo de care, sub o cupolă de protecţie se

aflau blocurile de locuinţe, birourile, atelierele şi un laborator pentru comandant.

Rezumându-se la atât în privinţa informării, Tib făcu repede curat în cabină, ştergând urmele frugalului său dejun. Apoi începu să mediteze. Jarcalete îi ghici intenţia. Consideră că are datoria să intervină:

— Ce-ai de gând?

— Ţi-e frică? se interesă cu bunăvoinţă Tib.

— Tu nu ştii ce-i acolo. Prăpăd. Ţin legătura cu staţiile meteo locale.

— Mergem şi noi, să vedem.

— Treaba ta. Pe mine nu mă trage inima.

— Trebuie să ajungem amândoi în Valea Rupal. E un ordin. Am să te conduc eu.

— Onorat de atenţie!

Donar părăsi cabina. Trecu alături, unde se afla o nişă adâncă, special construită. Alese unul din cele trei costume de protecţie, asemănătoare întrucâtva scafandrilor cosmici. Îl îmbrăcă, cu gesturi sigure, care vădeau obişnuinţa. Controlă rezerva de oxigen şi sacul paraşutei dirijabile, luă casca din suportul ei, o montă la costum şi reveni în cabină. Se aşeză în fotoliu. Trase maneta ce declanşa sistemul de securitate individuală. Benzi flexibile îi ţintuiră de fotoliu umerii, în vreme ce un inel strălucitor îi înconjura mijlocul.

— Trec pe comandă directă. Blocăm pilotul automat!

— N-ai decât! Succes! îl ironiză, conştiincioasă, maşina.

Jarcalete era un vehicul rezistent, dar cu volum prea mare, în raport cu greutatea lui şi cu forme prea puţin adecvate zborurilor pe o vreme păcătoasă, iar pe Tib îl aştepta în munţi un muson. E drept, înfruntase multe uragane pe mări şi pe oceanele planetei – poate de-aici

şi calculata sa încredere în maşină, în el însuşi. Altceva reprezenta însă Himalaya, care-a fost declarată, în ansamblu, rezervaţie naturală şi unde, de aceea, nu existau nici instalaţii pentru dirijarea climei şi nici alte înlesniri pentru piloţi şi pentru alpinişti. Uriaşa suprafaţă ocupată de munţi crea însă multiple posibilităţi pentru construirea unor centre industriale subterane.

Se întrebă dacă nu bravează de fapt, şi nu-şi răspunse. Descoperea în el, cu enervare, mândria deşucheată a acelui Tib care triumfase atât de copilăreşte asupra lui Nino. Amintirea triumfului îi poruncise acum să plece cu Jarcalete prin muson, să-i dovedească lui Vopsitură cine-a rămas mai puternic până la urmă. Cine?...

Zbură vijelios deasupra lanţului himalayan, traversându-l longitudinal, de la est spre vest, la 12000 de metri înălţime. Imagini poleite de lună se succedau încet pe ecran, o alternanţă monotonă de peisaje alpine, bizară geometrie de contururi albe, informe, printre linii sinuos-strălucitoare şi monştri de piatră şi genune. Iar dedesubt, haotice valuri ale unui ocean dezlănţuit, norii se zbuciumau delirant peste schimonoseala pământului indiferent, asaltând coamele încremenite ale munţilor. Ici-colo, prin câte o spărtură deschisă ca o fântână spre adâncuri licăreau înşelător lumini, faruri de semnalizare, devorate parcă în ciudă de gurile lacome ale norilor bezmetici.

Un semnal. Omniobserverul! Tib tresări, ca trezit dintr-un vis. Ajunsese. Sub ei, muntele se desena deasupra unei pete tulburi, murdare, un vălătuc cenuşiu în continuă zvârcolire – norii aglutinaţi de furtună.

— Aici e, bombăni maşina vorbitoare. Punctul se află

chiar sub noi.

Tib reduse viteza şi coborî precaut până la 10000 de metri. Zări, în dreapta lui, peste masa cenuşie în fierbere, un pisc înzăpezit – Nanga Parbat. Lângă pisc, clipind sângeriu, ca o ameninţare, farul. Jarcalete, cu motoarele în plin, sălta acum în loc aşa cum saltă o geamandură, prins de răbufnirile vântului care, suind peretele abrupt al văii Rupal, izbucnea până aici în trombe.

Prin senzaţii tulburi, succesive, Kali centura îi da de veste lui Tib asupra pericolelor din jur, de la instabilitatea aparatului la tensiunile electrice ale atmosferei ionizate. Dar şi fără ajutorul centurii Donar îşi dădea seama că a parcurge cei şase kilometri până în vale, prăvălindu-se pe lângă un zid de piatră, începea să semene cu o prostie. Era însă prea târziu. Peste zece minute urma să intre în cabinetul lui Nino Ortiz.

Orientându-se după culmea principală, Tib privi din nou spre Nanga Parbat. Lângă pisc, un proiector liliput arunca egal jeturi luminoase, avertizându-l. Câteva antene tremurau neajutorate sub vânt, pe marginea prăpastiei: perete fumuriu, pierzându-se ca o avalanşă încremenită, jos, tot mai jos, către luminile sfioase din valea Rupal, abia ghicite pe un ecran ce recepţiona în infraroşu.

Tib aşteptă secunda când vijelia îl va întoarce cu faţa la zidul prăpastiei. Atunci solicită la maximum motoarele. Jarcalete se prăbuşi, vibrând puternic, parcă lovit de pumni uriaşi, invizibili. Pe piele, centura continua să-l bombardeze pe Donar cu descărcări electrice abia sesizabile – după cod, Tib trecea prin rapide compresiuni. Furtuna urla frenetic, în vaiere prelungi de orgă dezacordată şi ţipete de copii speriaţi.

Tocmai depăşiseră creasta piscului înecat în zăpadă, când Jarcalete se lovi de un vârtej ca de suprafaţa unui imens năvod, în ochiurile căruia rămase prins. O mână gigantică răsuci năvodul, aruncându-i în gol. Aparatul se dădu peste cap şi lunecă în vrie, izbind cornişa de omăt proaspăt, spânzurată deasupra genunii. Un nor argintiu de cristale răbufni de jur-împrejur.

„Iubitoarea Kali” îşi tortura stăpânul cu înţepături şi alte metode de intimidare arhaice, dar cu efect verificat. Tib le înregistra, ignorându-le în acelaşi timp. Simţi cum îl învăluie pe sub costum o pătură de aer încălzit şi dens. „Spaţiu protector”, îşi aduse el aminte, pentru ca, în secunda ce urmă să piardă şirul gândului. Jarcalete se repezise năvalnic în jos, ca un sinucigaş, plonjând nebuneşte şi parcă răcnind, prin gurile de ejecţie, să i se facă loc. Tib calculase prost. Se trezi la nici zece metri distanţă de peretele muntelui. O pânză cenuşie, umedă, se lipi vălurind pe vizoare. Donar se grăbi să corecteze traiectoria. Aparatul descrise o curbă sinuoasă şi intră din nou în vrie, obligându-l pe Tib să reducă reactoarele. Furtuna îl asalta pe Jarcalete din toate părţile, răsucindu-l ca pe-un balon legat cu o sfoară.

După obositoare manevre, Donar izbuti să-şi redreseze maşina. Ieşiră din nori şi-şi dădu seama că vântul îi împinsese departe de comandamentul Brigăzii Epsilon. Înjură printre dinţi, îl întoarse pe Jarcalete spre locul de unde emitea omniobserverul şi apăsă cu duşmănie pe starter. Vuietul reactoarelor hăui peste Valea Rupal şi mai dăinuia, dublat de ecouri şi răsucit de vânt, şi după ce maşina, cu toate luminile bordului aprinse, aterizase, scrâşnind violent din frâne, pe dalele pistei încălzite. Tib aşteptă câteva minute, sperând că

venirea sa nu va trece neobservată. Nu-l chemă însă nimeni. Nu primi ordine.

— Ai avut noroc, bătrâne, bombăni Tib, dorind să câştige timp. Tăcerea comandamentului i se părea de prost augur. Dacă vijelia asta parşivă ţi-ar fi dat brânci către peretele prăpastiei acum semănai cu un ou spart.

— Cred că la întoarcere îţi găseşti alt client! sublinie Jarcalete proaspăta concluzie exprimată de stăpân. Personal, eu mă las păgubaş!

— Să-ţi spun drept, şi eu! Trage mai la o parte şi rămâi aici până la noi ordine.

Trecu alături, ţeapăn încă de încordare, şi-şi scoase costumul. Reveni în cabină, luă pelerina mototolită, aruncată pe jos, o îmbrăcă fără chef şi trase de guler până ce-l ridică. Apoi îşi pipăi obrajii cu palmele: barba îi crescuse şi mai mult.

Când coborî din vehicul, vijelia turbată îl încolţi cu rafale batjocoritoare. Valuri de aer cald măturau aerodromul pierdut în ceaţă, preschimbând zăpada în stropi de ploaie reci, aşternându-i în trombe succesive peste dalele din plastic roşu-aprins. Ploaia înţepa ca nişte ace chipul încă transpirat al lui Donar şi i se prelingea pe gât, pe sub guler. Cu părul vâlvoi, zgribulit de frig, el măsură din ochi distanţa până la clădirile comandamentului. Aterizase departe de intrarea ogivală, luminată feeric de lămpi albastru-verzui.

Începu să alerge, aplecat, împotrivindu-se, prin ploaia glacială. Încerca să nu se gândească la nimic. Fugea numai, îmbrâncit de furtună, alunecând uneori, ridicându-se iar şi pornind, năuc. Nimeni nu veni să-l întâmpine. Aşteptă, privind curios la impozanta uşă a intrării. Două canaturi, prin care se trecea apăsând o clanţă masivă de bronz, fin cizelată şi total nepotrivită

cu stilul, şi aşa amestecat, al portalului. Niciun buton, clopoţel, ciocan sau alt sistem de semnalizare. Burniţa îl asalta, impasibilă. Agasat îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă, nu fără ironie:

— Donar Tiberiu la ordin!

Mereu tăcere. Era cu neputinţă ca dinăuntru să nu fi fost observat, mai ales când i se aştepta venirea. N-ajunsese la vreme, e drept, dar disciplina rămâne disciplină doar dacă nu intervine un muson.

Zăpăcit de gânduri, de burniţă şi vijelie, Tib apăsă clanţa, şovăind. Vântul îi smulse uşa din mână, trântind-o zgomotos de peretele cupolei translucide ce acoperea ca un clopot întreaga aşezare. Donar se grăbi să intre şi închise batanta cu o lovitură zdravănă de umăr. Zgomotele furtunii se depărtară.

4.

Omniobserverul emise un semnal melodios, salutându-şi stăpânul şi poate prevenindu-l, dacă n-o făcuse, prin radio, mai devreme, că are o vizită. Yaralde întoarse capul spre ferestrele mari, cu draperiile ridicate. Glyd cobora încet, pe culmea golită de iarbă dintre făgaşuri. Fata nu se-aşteptase să-i recunoască chipul, dar văzându-l din nou – urma cotitura drumului spre stânga şi soarele îi lumină, din spate, haina boţită de spătarul unui scaun şi murdară, pătată cu noroi sau ulei – nici silueta nu i-l mai aminti pe Glyd. În clipa aceea, o invadă dorinţa să-l întoarcă din cale, să-l îndemne să fugă, oriunde, cât mai departe, să-l prevină, cât încă nu era prea târziu, în ce cursă perfidă avea să cadă până la urmă, şi-l rugă, în gând, din tot sufletul, după ce va ajunge acasă să-i vorbească urât, s-o alunge, să sfărâme caseta de lângă uşă.

Se făcu nevăzut în stejăriş. Avea să se-arate târziu, la râpă, unde drumul cotea din nou. Yaralde îşi strânse buzele, le apăsă cu dinţii, să-şi risipească încordarea. Nici lui nu-i era uşor să se-ntoarcă aici, unde ştia că nu-l aşteaptă nimeni (prietenii vin şi pleacă, poţi să nu-i vezi un an, dacă-ţi lipsesc îi întâlneşti şi trece). Oare să fi fost frumoasă Indra? Şi când i-a vorbit el ultima dată?

Glyd ducea pe umăr un animal ucis, cu blana cafenie pătată de sânge. Un iepure sau un pui de urs. În mâna liberă îşi ţinea casca, vopsită în carouri roşii şi albe, iar mănuşile lungi, odinioară albe şi ele, le vârâse la brâu, sub cordonul lat al salopetei. Purta cizme din piele, răsfrânte peste genunchi, neaşteptat de curate, probabil noi. Nu ridică nicio clipă ochii spre casă. Îşi privea doar picioarele, urmărindu-le, pe cărare, jocul statornic. La fiecare pas, în urma lui se ridica o dungă de praf. Venea de la muncă, ghici Yaralde, o muncă ingrată, judecând după haine, pe o maşină mare şi greu de condus, ce provoca accidente şi care, pesemne, îl silea să-i umble prin măruntaiele unsuroase, să repare stricăciunile. Mergea nepăsător, sau mai degrabă cu o linişte nici măcar tristă. Fără să se gândească la nimic, ca şi cum, o dată munca sfârşită, mişcările, vorbele, deciziile lui îşi pierduseră singura utilitate posibilă, şi el însuşi le părăsise, acolo, în maşină, să le regăsească a doua zi.

Era trecut de prima tinereţe. Faţa, cu uşoare zbârcituri în jurul ochilor, i se scofâlcise sub pomeţi, părul rar, cu spice cărunte, abia dacă mai amintea o frumuseţe de odinioară. Spatele i se adunase puţin, ca sub povara animalului, dacă haina, roasă şi decolorată înapoia umerilor, nu i-ar fi trădat poziţia obişnuită a corpului.

O pală de vânt se stârni în clipa aceea şi împinse uşa cu arabescuri din fier forjat a vilei, închizând-o pe jumătate. Fulgerările de lumină reflectate în sticlă îl opriră pe Glyd: o văzuse pe Yaralde, întinsă în fotoliu. Rămase încremenit un răstimp, cugetând parcă la ce are de făcut mai departe, privi îndărăt, spre şosea, ca şi cum ar fi căutat pe unde să fugă, apoi se-ntoarse iar, zâmbi a nedumerire şi-şi duse mâna streaşină la ochi. Cu toată grija omniobserverului, era evident că n-are habar de oaspetele necunoscut. Fata întoarse capul de la geam, stânjenită de ezitările lui, îndemnându-se, fără succes, să-i iasă în întâmpinare şi luptând cu gândul îndărătnic că nu e Glyd, ci un musafir obişnuit de-al lui, eventual cel fără ocupaţie precisă, care-a vânat un pui de urs pentru colecţia sa bizară.

El îşi coborî palma peste faţă şi intră încet în casă.

— Bună seara...

Glasul îi era tremurat, ca al unui moşneag. Yaralde înclină fruntea, în semn de salut. El îi privi îndelung picioarele dezgolite, se strădui vizibil să-şi reamintească ceva, îşi plimbă ochii pe şoldurile ei suple, şi-i ridică spre sâni, de-a lungul braţelor – ea se lăsă cercetată cu o surprinsă supunere, simţind cum echivocul situaţiei îi aprinde faţa, sau de ruşine, sau de indignare – îi contemplă părul negru şi lung, strâns cuminte în jurul capului şi, cu aceeaşi migală, una câte una, trăsăturile, iar pe măsură ce examenul se apropia de sfârşit, dădu progresiv semne de sfială şi dezamăgită uimire: adică se înşelase, îşi cerea scuze şi devenea prevenitor.

— Îl cauţi pe... zise cu o altă voce, caldă.

— Eu... Nu, eu sunt Yaralde! câştigă ea putere să vorbească, să-şi apere identitatea de bănuielile lui

nelămurite şi se îndreptă brusc în fotoliu, aproape cu ciudă, şi-şi trase tunica mult peste genunchi.

— Yaralde... repetă mecanic bărbatul. Un moment se pierdu în gândurile lui, tresări şi revenind la fată: Fii binevenită, Yaralde! Eu sunt Glyd.

Mirosea a ulei şi a sudoare, dar plăcut, şi în ciuda neîncrederii afişate, părea un om blând şi prietenos.

Îşi ridicase pe nesimţite umerii, într-o poziţie controlată, se vede, printr-un gest reflex, şi acum era mai înalt şi mai slab, ori salopeta atârna în falduri prea largi şi-i ascundea proporţiile reale. Sângele animalului mort i se scurse în şuviţe pe lângă guler.

Un pui de lama! interpretă greşit privirile ei. L-a ucis combina... Nu m-am îndurat să-l las acolo, mamă-sa se culcase lângă botul lui, să-i mai dea să sugă... După cine spui că ai venit? Alviano e-acum pe Marte, nu-i am indicativul.

— Pe tine te caut.

— Nu ştiu să te fi mai văzut.

— Poate o dată, la moartea lui All.

— A! exclamă el, cu o surprindere care putea însemna orice, şi-apoi, aproape nepoliticos: Iartă-mă un minut, să mă schimb. Nu ţi-e foame?

— Am să mănânc, mulţumesc.

Coborî din braţe puiul de lama, ca pe un copil adormit şi se îndreptă spre uşa băii luxoase.

— Vreau să-ţi spun că venirea mea...

— Mai târziu! o opri Glyd. Avem tot timpul.

Poate că numele lui All îi dăduse de înţeles, sau aflase ceva mai mult – oricum, reacţia sa era limpede. Yaralde se văzu insistând caraghios, în faţa refuzului lui categoric de a primi însărcinarea transmisă de profesor şi, peste o oră, luându-şi caseta la plecare; o altă

întrevedere, la Kobo, umeri ridicaţi a neputinţă, cine ştie dacă vreo mulţumire pentru anii pierduţi şi – „eşti liberă”. Glyd avea să evite capcana, să nu-şi irosească fără folos bătrâneţele, adică întocmai cum îi dorise ea adineauri.

I se făcu frig. Îşi strânse lângă fotoliu picioarele prăfuite şi-şi cuprinse braţele în palme. Nimănui n-are să-i mai fie utilă. Îşi aminti cum a plănuit să-şi reînceapă viaţa – oare avea importanţă acceptarea lui Glyd? – şi abia acum încercă, cu tot dinadinsul, să-şi imagineze un rost, când nu se mai putea întoarce nici în Himalaya.

Arşiţa zilei încă de vară ceda răcorii domoale a înserării intrate în toamnă. Un stol de păsări mari, trudite de zborul îndelungat în care tot le mai mânau instinctele migraţiei, poposi greoi pe terasă, împânzind balustradele, şi pe crengile cedrilor mai apropiaţi, ca un nor cenuşiu rostogolit peste pământ, iar câteva se rotiră în jurul omniobserverului, să se prindă de antenele lui mişcătoare, şi renunţară târziu, cu strigăte răguşite, şi se înălţară dincolo de creasta acoperişului spre un loc primitor. Deseori în anotimpurile de trecere mii de asemenea stoluri porneau în lungul meridianelor, nemaiputându-se aşeza nicăieri, şi puţine aveau şansa să ajungă la rezervaţii, cele mai multe piereau pe drum, iar altele rătăceau, toată iarna sau toată vara, deasupra zonelor industriale şi a marilor aglomerări urbane. Pe Yaralde o enervă asemuirea cu păsările rătăcitoare; o indispuneau notele forţate şi cu atât mai tare melodrama. Dar teribila oboseală a zburătoarelor i se strecura în minte persuasiv, până ce nu le mai suportă prezenţa, şi însăşi tăcerea şi încremenirea cârdului ajunseră să o irite. Şi în casă era linişte, ca pe un câmp

pustiu; inchizând ochii însă, parcă auzea respiraţiile precipitate de afară şi pe-a lui Glyd în baia de marmură. Unde dusese puiul de lama ucis?

Fata se gândea că va trebui să-şi vadă rudele, părinţii din colonia venusiană şi pe cei doi fraţi de pe Pământ. Şi mai avea o mătuşă, sora tatei, într-un orăşel din munţi, pe ţărmul vestic al Australiei, în ţinutul lor de baştină. O cunoştea vag, o femeie nu prea bătrână, al cărei nume îl uitase. Şi-l aminti fără voie pe Luval şi ultima lor seară de dragoste, cu două zile înaintea despărţirii. O dragoste ar ajuta-o – trecuse de 30 de ani – sau i-ar trebui un prieten foarte bun, pe care să-l viziteze uneori, să-l aştepte cu masa şi el să vină murdar şi prăfuit de la muncă, poate cum era Glyd. S-o întrebe: „e-n ordine?”, să miroasă a pământ şi-a sudoare, şi nelăsându-i răgazul unui răspuns: „mi-e o foame de nu te văd!” Ar fi ca un copil mare al ei şi ocrotitor, i-ar aşterne să doarmă şi, după mâncare, la cafea, i-ar povesti cancanurile cartierului, până el, clipind somnoros, ar începe să spună cum s-a certat cu unul, ea nu-l ştie, un fel de şef acolo, pe şantierul lor, şi „mâine mai vii? A fost bună friptura...” Nu prea des, o dată la mai multe săptămâni, un simulacru de familie sau cum i-o fi spunând, într-o casă liniştită şi simplă, chiar şi în oraş; oaspeţi rari – nişte oameni cu personalitate, cu vorbă domoală şi tabieturi, bătrâni care s-ar pricepe să-i explice tot ce se-ntâmplă în lume, ar bârfi niţel pe seama altora şi-ar istorisi păţanii hazlii de demult.

Dar păsările de-afară nu dădeau niciun semn de plecare, pe tava pretenţios sculptată băutura se încălzise neatinsă şi seara curgea într-o nepăsare ostilă. Holul acela încăpător, plin de obiecte preţioase, puse în

valoare cu rafinament, începea să se pustiască, într-o linişte tristă, de balerină la a cărei reprezentaţie de gală, pregătită îndelung, n-a venit niciun spectator. Yaraldei i se făcu milă de păsări, de casa străină a lui Glyd, aproape indecentă pentru cosmodromul urgisit care-o adăpostea în cuprinsul lui, de Hidra lui All şi de ea însăşi, închisă într-o lume de necazuri mărunte. În realitate, nu se aşteptase la o prea bună primire aici – deşi n-avea curajul nici acum să şi-o mărturisească. Şi dacă vreodată s-a întrebat de ce All a ales-o tocmai pe dânsa să-i supravegheze computerul şi nu pe un Glyd, pentru ea atât de potrivit la o astfel de treabă, ambiguitatea modului de viaţă şi reacţiile de acum ale acestuia puteau fi un răspuns edificator.

Se ridică greoi, închise uşile dinspre terasă şi coborî draperia. Luminile se aprinseră imediat, în lăcaşuri mascate, combinându-şi culorile sub plafon şi peste statui, ca într-o scenă. Era un loc destinat să te ajute să uiţi, şi în lumina artificială îşi schimba realmente înfăţişarea din timpul zilei. Niciun obiect personal al locatarilor, se vede că intenţionat eliminate, nu-i altera neutralitatea, prea rece ca să nu pară şi ostentativă; dar fără veste fata îl regăsi şi aici pe celălalt Glyd, al drumului improvizat şi-al depozitului vraişte din subsol. Se întreba dacă toate astea sunt răbufniri ale firii lui adevărate, sau numai stângăciile unui teribilism încă nedepăşit, când Glyd reveni, mişcându-se incomod într-o haină de casă, largă, din mătase roşie şi garnisită cu blană, produs de ultima oră al modei locale, de un gust îndoielnic şi pe care Yaralde o remarcase în garderoba pictorului. După baie, părul rărit şi la tâmple alb îi stătea vâlvoi în creştetul capului, stricându-i tot efectul ceremonios al înfăţişării. Yaralde îşi reţinu un zâmbet

trist: cine ştie de când nu se mai pregătise el să-i vorbească unei femei, alta decât cunoştinţele în faţa cărora îşi permitea o ţinută fără pretenţii!

5.

Tib se afla pe o alee largă, pardosită cu un strat de material sintetic poros, de culoare deschisă. Chiar din primul moment îi atrase atenţia suportul înalt pe care se lăfăia o panoplie galbenă, ovală. Litere negre, mari, avertizau vizitatorii: ŞTERGEŢI PICIOARELE LA INTRARE! Alături, un grătar din lame paralele de oţel şi un ştergător nou-nouţ. O lumină vie sclipea în acest ceas târziu de noapte, poleind nisipul de pe celelalte alei dispuse în formă de stea, sub copertina largă cu vitralii policrome. Dincolo de bolta protectoare, străvezie, galopau nebune hergheliile dezlănţuite ale musonului, asaltând munţii încleştaţi în gheţuri. Între alei, peste tot, covoraşe de trandafiri şi gazon. Pe sub un adevărat hăţiş de arbori pitici scânteiau şuviţe de apă. Apoi, câteva bazine miniaturale şi fântâni arteziene. Aşezarea părea pustie. Niciun om, nicăieri, o linişte suspectă şi rău prevestitoare.

Nedumerit, Tib privi în jurul său, se sui cuminte pe grătarul metalic şi-şi răzui tălpile încălţărilor. Acţionase fără să se gândească prea mult, pentru că în fond, pe încălţămintea lui nu se aflau urme de noroi, zăpadă şi nici măcar praf.

Părăsind aleea, ajunse la capătul unei cărărui mărginaşe. O săgeată luminoasă şi un nou text: SPRE SECRETARIAT – litere desenate frumos cu pensula şi vopsea neagră, pe un panou dreptunghiular, aşezat jos, în mijlocul drumului, ostentativ, trezind în Tib un soi de curiozitate infantilă. Porni hotărât spre clădirea mică,

indicată de săgeată şi ale cărei ziduri din piatră cenuşie şi albă aminteau cumva de arhitectura antică romană. Urcă treptele de la intrare, deschise fără ezitări uşa de sticlă şi imediat în dreapta îl întâmpină a treia inscripţie: SECRETARIAT – BATEŢI INSISTENT. Donar se uită o clipă în urmă, parcă pentru a se convinge că nu s-a luat nimeni după el.

Şi aici erau maşini, în grosimea pereţilor, pe sub dalele pardoselei. Tib le simţea prin vibraţia imperceptibilă a aerului, prin tensiunea electrică acumulată în reţelele centurii. Îl pândeau din toate părţile şi în spatele fiecăreia pândea Vopsitură, multiplicat astfel în zeci de exemplare cu voinţă proprie, cu proprie forţă de lovire, gata să-l intimideze. Iar aici, „bateţi insistent!” Îndoi stângaci arătătorul de la mâna dreaptă şi bătu în panoplia subţire din stejar. Nu-l invită nimeni, nicio mişcare; numai torsul de pisici sătule al maşinilor sub pardoseală. Încă o bătaie, tare, mai tare, nervii care cedează pe neaşteptate, un pumn, o izbitură puternică, prea târziu oprită a piciorului şi uşa a crăpat, s-a deschis, zboară de perete...

Nu e Ortiz, ci altcineva: o femeie, pesemne chiar secretara de ocazie. Tolănită într-un fotoliu mânuieşte o pilă pentru unghii, nu ridică ochii. Un surâs nepăsător, niţel obosit, niţel, pe dinăuntru, confecţionat.

— Insistent! întocmai conform indicaţiei.

Îi recunoscu vocea; era ea. Lumina slabă din încăpere, voit dirijată spre uşă îl împiedică s-o vadă mai bine, dar nu şi să-i remarce eleganţa firească a veşmintelor, fineţea picioarelor mici, împinse mult peste marginea scaunului, într-o poză lascivă, rotunjimile bustului zvelt, oferit parcă privirilor lui cercetătoare. Vârsta greu de precizat, mai cu seamă

pentru el, aşa puţin cunoscător al femeilor.
— Bună dimineaţa! simţi nevoia să spună ceva.
— Iată-l deci pe viteazul Donar Tiberiu, venit după ordine!
Sarcasmul ei, totuşi lipsit de răutate, lăsa impresia că femeia se joacă. Şi de fapt chiar poza asta provocatoare, şi parcă pentru ea obişnuită, era tot o improvizaţie cu rosturi neînţelese. Iar Nino, ce rol?...
— După... preţioasele voastre tăbliţe cu indicaţii... aş crede că duceţi lipsă de automate prin partea locului... Nu cumva s-a instalat aici crescătoria de capre?
Hohoti scurt, ca şi la convorbirea lor prin radio. Gusta sincer orice ironie.
— Ducem lipsă! repetă, delectându-se cu vorbele. Ai întârziat 18 minute, „Donar Tiberiu la ordin”!
Îl privi. Avea gene lungi, întoarse savant şi ochii negri, strălucitori. Întinse leneşă braţul, arătând cu pila spre ceasul din perete. Donar văzuse cândva chipul ei, mai exact ochii, parcă animaţi de o viaţă aparte, a unei alte făpturi, adânciţi într-o veşnică expresie de concentrare.
— Am venit cu o maşină... nepotrivită...
Nu dori să-şi amintească de unde o ştie. Acest efort i se părea inutil. O preferă necunoscută, dacă-l asalta cu prostii agresive, nu fără ştirea lui Ortiz, desigur.
— Cu Jarcalete. Pătrunsese cu jenantă condescenţă în intimitatea lui şi era prea bine informată ca să nu se lege şi de... Te urmăresc de la decolare; ai merita să fii împuşcat pentru o bravadă ca asta! Unde-ai lăsat-o pe Eileen?
Tib răsuflă zgomotos. Părul ud i se lipise în şuviţe încâlcite pe frunte – o frunte largă, brăzdată de riduri adânci. De la rădăcina nasului drept şi subţire i se încrustase în piele, strâmb, de-a curmezişul, o dungă

întunecată, asimetrică, uşor de confundat cu o cicatrice, dându-i un aer aspru, cum nu-i era firea, meditativ şi o paradoxală frumuseţe.

— M-a chemat Nino Ortiz! mormăi, stăpânindu-şi enervarea.

— Comandantul Brigăzii Epsilon. Omul de paie al unei familii, firma ei scoasă la vedere în timpul recepţiilor, „cea mai strălucită dovadă a posibilităţilor de afirmare ale generaţiei de mijloc” – şi doar eu ştiu cât se luptă cu toţii să-i ascundă aşa-zisa incapacitate.

Rosti această admirabilă frază fără să-şi schimbe vocea delicată şi tonul amuzat, de sub care răzbătea o veche, o nemailuată în seamă osteneală.

— Eşti secretara lui? ţinu Tib să i se precizeze.

— Dacă-ţi place. Şi-ai alergat ca un zevzec prin muson, cu Jarcalete al tău, să-ţi laşi oasele pe câmpul de bătaie, pentru în veci nepieritoarea glorie a bravului comandant. Sau a nepreţuitului tău prieten din „Raiul pe pământ”? Apropo, nu ştii ce misiune de mare răspundere ţine să-ţi dea pe mână?! N-ai avut curiozitatea să te informezi la omniobserver cine a mai coborât ieri pe platforma de aterizare, cam la această oră, ca să primească un ordin similar? Bietul Tib, cavalerul fără teamă şi reproş! Singurul sprijin al neputincioşilor de pe lumea asta! Ia spune, n-ai simţit nicio clipă pofta să mă săruţi?

Permanent îşi bătea joc, deşi, în acest fel, îi aducea la cunoştinţă că Nino nu l-a chemat să-l întrebe de sănătate. Probabil că ei puţin îi păsa şi de Tib, şi de Ortiz, şi de celălalt, care fusese ieri aici – cine? – şi doar la urmă glasul îi trădase un licăr de interes, aşteptând un răspuns parcă dinainte ştiut.

— Am poftit! îi confirmă, din răutate, insinuarea.

Poftesc şi-acuma.

Femeia îl privi din nou, indiferentă, ca pe-o mobilă de duzină: rolul lui se încheiase cuminte, conform prevederilor. Se ridică din fotoliu şi undui, într-un mers provocator pe care-l executa prea sigură ca să nu-i fi fost obişnuit, până la Tib, lipindu-se felin de trupul său ud, ridicându-şi buzele spre el, real nepăsătoare, cum şi-ar fi prins o buclă de păr alunecată peste obraz. Un parfum bine cunoscut îl învălui pe Donar, ca dintr-o vreme de mult apusă. Era Dina.

— Tu ai scris indicatoarele alea? întrebă după şoc, după ce căldura bruscă i se împrăştie periculoasă în corp.

— Pentru tine le-am scris! îşi aminti ea că trebuie să se amuze. Mai lipseşte una, pe uşa şefului: NU INTRAŢI – CÂINE RĂU. Regret, ideea mi-a venit prea târziu. În fond, acum, după ce ştii ce ştii, un anunţ ca ăsta nu mai este necesar.

— De când lucrezi aici?

— De nicicând. Astăzi am venit pentru tine. Altă dată vin pentru alţii, dar am vrut să aflu, cu tot dinadinsul, cum mai arăţi.

— Şi?

— Eşti la fel de prost... ca şi-atunci. Nu ca Ortiz! El nu-i un idiot, cred că nici înainte nu era, aşa cum am mai fost eu o vreme şi cum ai rămas tu, neschimbat... Anunţurile vi se potrivesc amândurora: el destul de viclean să ţi le fi pus în cale, tu, evident, un neghiob în stare să execuţi totul ireproşabil. Până-n măruntaiele lui Nanga Parbat. Nici nu-i departe!

Se dezlipi de el, zâmbindu-i cu o bunăvoinţă jucată pentru sine însăşi; îşi dădea un spectacol în beneficiu propriu, încercând să stârnească râsul, dacă nu în loji,

măcar la galeria conştiinţei. Tib încerca să-i redescopere un cuvânt, un singur gest, o privea în ochii rămaşi aceiaşi, din vremea când ea şi el erau oameni ai unei singure lumi; şi nu vedea decât cum trecuse definitiv în altă lume, cea a lui Nino Ortiz, până şi cu toate ascunzişurile sufletului, cu toate gândurile, reflexele şi instinctele, şi mai vedea cum, întoarsă chiar în joacă spre el, Tib, care nu era decât trecutul ei, îl dispreţuia ca şi pe Nino, care era prezentul.

— Cine eşti tu, Dina?

— Sărmana victimă a unui crud destin. Sau, ca să-ţi fac şi să-mi fac plăcere, ce n-o s-ajungă Eileen niciodată. Mi-am închipuit, în vreme ce te aşteptam aici, că s-ar putea să mă cuprindă vreun regret, cine ştie cum şi după cine...

— Parfumul pe care-l foloseşti…

— Fleacuri! Îmi place şi-atât. Mă văd cu chimistul meu uneori. Nu sunt o femeie inaccesibilă, Tib! De când ai venit nu te-ai mişcat din uşă, şi zău că aveai toată libertatea de mişcare, cu avantajele care decurg din asta... Nu ţi-a trecut prin minte atunci că te iubeam?! A, pari surprins! Linişteşte-te, dragul meu. N-am fost cu Ortiz în noaptea aceea dintr-o criză de deznădejde! Pur şi simplu, băiatule, mă săturasem: de bar, de logodnicul meu fabricant de parfumuri, de caraghioasa ta strictă prietenie.

— Mai ales fără niciun regret…

— Ce nostim, Tib! N-ai crescut mai deloc. Odinioară, la 30 de ani, păreai de 16, şi-acum, la 43, dacă nu mă-nşel, nu pari să fi depăşit 20. Vinde-ţi secretul femeilor îngrozite de bătrâneţe! N-ai învăţat nimic, nu te-ai ales cu nimic de la viaţă, şi după câte-mi mai amintesc şi eu, ai avut parte de câteva căderi spectaculoase la timpul

tău, cavalerule neprihănit! Şi azi ţi se mai spune Crispatul, ca în şcoală?

— Da, şi azi, răspunse el şi închise ochii, obosit parcă de luminile ce-i băteau în faţă.

— Să ştii că Vopsitură ţi-a pregătit o surpriză, şi nu dintre cele mai plăcute. Fiindcă nu uită niciodată nimic.

— Cum ajung la Ortiz? se scutură Donar din amorţeala lui.

— Îţi arăt.

Îl dădu la o parte din uşă şi porni înainte, spre ieşire. Tib o ajunse din urmă afară, lângă scări.

— Acolo, clădirea centrală! Drum bun în Nanga Parbat, băieţandrule cu suflet nobil!

Tib era acum singur, parcă mai năuc, şovăind. O tăcere străină căzuse în jur, continua să cadă, să alunece, prevestitoare de primejdii. Instinctiv se răsuci în loc, gata să se apere. De cine? Nu auzi decât scrâşnetul dureros al nisipului strivit sub tălpi. Pentru ce au femeile totdeauna ceva de ascuns? Eileen, Dina... Şi farmecul tihnit al grădinii se schimbase. Lumini roşii fulgerau intermitent pe faţada clădirii lui Nino, parcă semnalizând unor interlocutori nevăzuţi. Lângă intrarea principală se agitau câţiva oameni, în costume de protecţie. Ecusoane ovale le sclipeau pe umeri, numerele de înmatriculare de pe spate şi piept li se substituiseră adevăratei identităţi: membri ai unei brigăzi ştiinţifice de cercetări speciale, probabil subalternii lui Ortiz. Plecau în Nanga Parbat?... Acolo se adăposteau uzinele conduse de Hidra lui All, cel mai grozav sistem de calcul cu program de autodezvoltare şi perfecţionare creat vreodată de pământeni. Nu cumva o defecţiune, sau mai grav, o neînţelegere, o avarie însemnată?... Pentru asta a fost şi el chemat la

ordin? Atunci Ortiz nu e în cele mai fericite clipe ale vieţii sale.

6.

— N-ai mâncat, Yaralde!

— Aş vrea să plec repede, răspunse ea şi rămase în picioare, lângă fereastră. Îţi aduc o veste de la All.

— All! făcu Glyd, cu o tresărire spontană. Tăcu, crispându-se un moment, iar apoi, căutând să-şi revină: îmi pare rău că m-ai găsit singur; ştii, nu prea sunt ceea ce se cheamă un om de lume şi mi-e teamă că te vei plictisi... De ce nu iei loc?

Oboseala o cuprinse pe fată tot mai strâns, pe măsură ce-i creştea şi enervarea, deşi ar fi vrut să intre în jocul lui Glyd, să-l facă să simtă că e ridicol.

— Crede-mă, am mult până acasă, spuse neconvingător.

— Îmi pare rău, repetă el, alegându-şi cuvintele. Am câţiva prieteni; trec deseori pe-aici şi se pricep la oficiile de gazdă. Mi se pare chiar că în seara asta are să vină Malencita... Sigur, are o premieră la ora nouă şi teatrul nu-i departe. Merită s-o cunoşti, e o actriţă de talent şi pe deasupra şi un om încântător şi... Dar ia loc, oricum nu poţi rămâne în picioare... Te rog!

Evita s-o privească şi până ea se întoarse la fotoliu se aşternu o lungă tăcere penibilă. Era limpede că în ciuda invitaţiilor lui repetate – din politeţe? din teama de a accepta discuţia despre All? – Glyd s-ar fi bucurat să scape de Yaralde cât mai curând. Aerul său de-acum, voit distins şi distant, era o schimbare faţă de atenţia cu care-o măsurase, aproape obraznic, la venire, ca şi faţă de simplitatea camaraderească de mai apoi.

— Mi se pare că lucrezi departe de-aici, aşa-i? rupse

ea liniştea şi ascunzându-şi încordarea sub tonul neutru.

— Da... da, departe! Construiesc şosele, tocmai în Cordilieri. E destul până acolo. Noroc că am un aeroglisor personal... de pe vremea când predam încă la universitatea... Mă rog, n-are importanţă.

— Constructor de şosele? nu-şi ascunse ea surpriza. Adică şef de lucrări?

— Într -un fel, surâse Glyd fără veselie. De fapt sunt un simplu executant, dar mi s-a dat o combină complexă, care efectuează integral operaţiile cerute de lucrare, inclusiv marcajul drumului. Condiţiile sunt foarte grele, totuşi înaintăm cu vreo cinci kilometri la zi.

Spusese totul pe nerăsuflate, ca pe o lecţie bine învăţată; se vedea că nu se mândreşte cu meseria lui, sau îi e ruşine faţă de prejudecăţile Yaraldei (fiindcă odinioară făcuse parte din elita profesorilor fostei şcoli de zbor, iar în urmă cu zece ani preda încă la o universitate, şi era de presupus că fata, aducându-i un mesaj de la All, nu se putea să nu fi aflat aceste lucruri).

— De mult?

— Cam de mult, evită el să precizeze.

— Şi eu sunt tehniciană, la Centrul industrial din Himalaya. Ai auzit de Hidra lui All?

Glyd vru să răspundă, apoi se răzgândi şi cu mişcări încete se duse să şadă în fotoliul cel mai depărtat. Îşi îndreptă spatele cu acelaşi gest reflex, parcă împotrivindu-se provocării cuiva şi rămase cu privirile aţintite înainte, fără să vadă. Yaralde îl fixă obosită şi ezitarea lui i se păru meschină şi lipsită de sens.

— Ce-ai avut cu el? nu se mai putu stăpâni, cu un glas deodată altul, şi totuşi ce străine îi erau acum şi

cauza pentru care încă pleda şi tot ce mai avea să urmeze. Aş jura că l-ai duşmănit. Nici acum, după moarte.. .

Glyd întoarse ochii spre ea, cu o uimire neprefăcută, ca şi cum cu adevărat nu se aştepta s-o mai găsească acolo, sau abia atunci aflase de existenţa ei.

— Ce spui? întrebă imediat, curios şi ironic, Asta o ştii de la el?

Yaralde se simţi parcă descătuşată la această atât de mică şi tristă victorie. Îi veni să râdă de ifosele lui, să râdă ignorându-i cu intenţie descumpănirea şi reţinerea, care, ele cel puţin, erau reale.

— În fond, ce-mi pasă! făcu ea, cu un început de veselie. Nu-ţi închipui c-am să te rog să accepţi mesajul lui All! Ţi-am adus o casetă – însemnări despre comportamentul Hidrei, de la crearea ei...

— Stai! porunci Glyd, cu un gest al mâinilor atât de energic, încât ea se intimidă un moment şi tăcu. Nu crezi c-ar fi cazul să mă lămureşti cât de cât? Ce-nseamnă Hidra lui All? Un model cibernetic al monstrului învins de Hercule?

— Un computer...

— Într-adevăr? o întrerupse el sarcastic. Un computer, care va să zică...

— Poate un computer genial, ripostă ea calm. A fost instalat în Himalaya şi, dacă vrei, dat în grija mea.

— Când?

— Acum doisprezece ani.

— Cerule! exclamă bărbatul, nelăsând-o să termine, şi cu un patetism care fetei, acum iarăşi stăpână pe ea, i se păru la fel de lipsit de gust ca şi haina ţipătoare din recuzita pictorului, un patetism deplasat şi în fond tot un soi de haină, nefolositoare ca şi cealaltă.

— Trebuie să cred că ştii, în linii mari, despre ce-i vorba? încercă să-l aducă la realitate.

— În linii mari, la dracu, nu ştiu nimic! o maimuţări, el, deodată grosolan. Mi se pare că, în linii mari, tu ţi-ai pierdut anii ăştia ca să întocmeşti fişe despre bazaconiile genialului computer! Accentuă batjocoritor ultimele cuvinte. Ia zi, cum te-a pescuit moşul? Aţi făcut cunoştinţă într-un bar? Femeile se dau în vânt după hodorogii „interesanţi”.

Izbucnirea lui mări buna dispoziţie a Yaraldei, liniştindu-i nervii, ca un tonic şi un tranchilizant. Şi chiar asta îi şi trebuia la deprimarea ei, pentru că o acceptare fără rezerve din partea lui Glyd ar fi făcut-o bănuitoare, iar un refuz politicos, şi de fapt indiferent ar fi dezarmat-o definitiv. Şi erau încă şi părţile lui vulnerabile, care ei îi dădeau sentimentul, de atâta timp neîncercat, al superiorităţii. Dacă ar fi avut adversar un Glyd-vilă-elegantă-şi-rafinată, jocul era pierdut dinainte; dar nu, acesta era Glyd-drumul-de-pământ şi Glyd-subsolul-cu-vechituri, de neexplicat, dar accesibil şi expugnabil.

— Mi-a fost, ca şi ţie altădată, profesor! Era un proces de intenţie în replica ei, pe care l-ar fi vrut şi mai manifest. Doar că eu nu l-am putut părăsi.

— Evident! Nici acum, după moarte!

— Ai să râzi, dar m-a dus, cu adevărat, într-un bar. „Fetiţo, totul e să poţi păstra o taină. Eşti în stare?” Mi-a povestit despre Hidră, un computer aparent cuminte, construit la comanda şefilor din industria siderurgică şi destinat să conducă un mare complex industrial în Himalaya. Dar asta nu era decât masca. „Să nu vorbeşti cu nimeni, mi-a spus, dar află că Hidra o să se oprească într-o zi. Aşa-i ea programată, să se oprească.

Deocamdată n-o ştii decât tu şi ai grijă, cea mai mare grijă, să nu afle nimeni. Poate vreunul o să bănuiască ceva; am mulţi duşmani, au să-ncerce să afle secretul, au să te iscodească, să te intimideze. Nu-ţi spun despre ce-i vorba, ca să nu fii ispitită sau nevoită să spui şi tu. Fişele despre Hidră să le codifici, deşi oricum ele în sine nu prea au importanţă. Dar păzeşte-le, ca să-ţi păzeşti şi pielea. Doar când Hidra se va fi oprit, însă numai şi numai atunci, să-l cauţi pe unul, Glyd.” Chiar aşa a zis: „... pe unul, Glyd. Aminteşte-i de mine, bănuiesc c-o să mă mai cunoască.”

— Mesajul! ceru Glyd cu aceeaşi vehemenţă şi cu o falsă plictiseală, ca să scurteze discuţia care vizibil îl neliniştea.

— Uzinele conduse de Hidră se opresc din funcţionare, îl informă Yaralde, cu bunăvoinţă. De fapt, computerul avea două programe; unul, ca să zic aşa, oficial, de conducere şi dezvoltare a Centrului industrial şi altul secret, conform căruia, la un moment dat, uzinele trebuiau să iasă din funcţiune.

— A, secret?! Imposibil! Mă minţi, măcar tu cunoşteai scopul urmărit de programul ăsta.

— Nu, Glyd! răspunse ea hotărâtă, ca isprăvind un joc prea mult prelungit. Calculatorul a efectuat o cercetare specială, în paralel cu activitatea de coordonare a Centrului. Şi încheierea cercetării e marcată prin blocarea uzinelor. All spunea...

— All spunea el multe! În tonul lui Glyd, ca şi cum s-ar fi supus îndemnului fetei, maliţia, paravan al neliniştii, făcuse loc unei supărări adevărate. Şi acuma vrei să vă dezleg eu misterul?

— All spunea că singurul om care poate intra în contact cu Hidra eşti tu, că maşina ştie să te

recunoască după codul tău biologic şi că ai obligaţia să te duci, să intri în legătură cu ea.

Glyd se ridică, mai degrabă sări din fotoliu, trăgând în jos de reverele din blană ale hainei lui fistichii.

— Obligaţia? se revoltă, cu patetismul atât de displăcut Yaraldei. Să dezleg şaradele unui bătrân maniac?

— Am întocmit pentru tine fişe despre bazaconiile genialului computer, urmă fata, cu un gest spre casetă. A fost sarcina mea.

— Viaţa ta irosită! o corectă el.

— Nu trebuie să-ţi dau socoteală pentru asta!

— Ai dreptate, el s-ar fi cuvenit să dea, faţă de tine şi de Kobo. Şi faţă de alţii, adăugă, desigur cu gândul la sine însuşi.

— Când l-ai renegat, înainte să fi murit, sau după?

Glyd îi ocoli privirile şi se întoarse către fereastră, de unde răzbătea ţipătul jalnic al unei păsări, reluat de alta şi alta, până cuprinse stolul întreg. Yaralde îşi trase iar picioarele sub ea şi involuntar vru să-şi astupe urechile, apoi parcă se desmetici şi lăsă mâinile să-i cadă înapoi pe fotoliu. Îi părea rău, şi acum nu mai ştia ce să facă; era firesc să plece, chiar printre păsările care-o speriau, şi totuşi Glyd nu hotărâse încă nimic...

— Ascultă, zise Glyd răguşit şi cu ochii mereu la fereastră, dând impresia că-i propune un târg de care şi el se ruşinează. Ascultă, ce mai ai de câştigat dacă mă amesteci pe mine în afacerea voastră? Anii tăi nu se mai întorc. Ai fost credulă, dar nu-ţi reproşa, se grăbi s-o asigure, toţi am trecut prin asta, toţi câţi am fost vreodată în preajma lui. Alerga veşnic după himere şi partea mai rea e c-a nădăjduit să le-ajungă, vreau să spun credea sincer în realitatea himerelor lui.

— A fost o vreme când îl admirai, zise ea, obosită iar ca la început.

— L-am urmat, întări Glyd. Pentru noi erau şi alte timpuri, explorările cosmice ajunseseră la apogeu – cine-ar fi bănuit că se vor sfârşi atât de repede şi lamentabil... Lamentabil! repetă, cu faţa tot spre fereastră. All urmărise să înlăture contradicţiile apărute între oameni şi computerele superioare. Pornind de la asemănările existente între maşină şi om, de la faptul că organismul uman este el însuşi un mecanism de extremă fineţe, sau mai degrabă că omul, creând maşini, n-a făcut decât să se multiplice pe sine, All a încercat să micşoreze, urmând aceste similitudini, diferenţierile dintre om şi computer. Pentru asta a recurs la postulatul că toate activităţile intelectului uman se desfăşoară pe baza regulilor precise denumite algoritmi, şi că orice algoritm, o dată stabilit, se poate transmite unui calculator. De aici ideea de a fabrica un computer care să fie modelul electronic al creierului unui anume om şi care să funcţioneze conform algoritmilor creaţi de însuşi omul modelat, rezolvând, cu viteza şi precizia proprii calculatoarelor, problemele ridicate în faţa omului. Asta presupunea găsirea unei formule-cheie, care să poată sintetiza toţi posibilii algoritmi elaboraţi de om şi pe care computerul să o asimileze, ca lege de bază. All a găsit formula, căreia i-a zis Ecuaţie umană. Pe urmă a construit astronave automate, la bordul cărora îmbarca echipaje numeroase. Asemenea cupluri, „geamăn-om” şi „geamăn electronic”, alcătuind laolaltă aşa-numitele „astronave raţionale” au fost trimise să se confrunte în Cosmos. All căuta drumul spre un fel de supercalculator, cred eu că irealizabil, care faţă de

celelalte maşini ar fi ca şi oamenii faţă de restul lumii animale – în orice caz ceva mai bun decât tot ce s-a creat până acum, mai bun decât îndrăzneşte să spere un cibernetician dezaxat într-o clipă de rătăcire...

Glyd se înflăcărase, strângea reverele hainei, cu un aer necăjit, parcă încercând zadarnic să-şi descleşteze pumnii de ele, şi brusc îşi reveni, mâinile îi alunecară în jos fără vlagă.

— Şi pe urmă? întrebă Yaralde, aşteptând răbdătoare să termine.

— Niciun pe urmă, răspunse el domol. Am trăit întâmplarea aceea ciudată, se pare că vizita unei fiinţe stranii, din altă lume; All zicea că venise aici sub forma unei astronave şi toţi l-am crezut, se putea crede încă o asemenea poveste acum aproape treizeci de ani. Astăzi zic că a fost un reflex al obsesiilor lui.

Nu ştii, erai prea mică sau nici nu te născuseşi. Nimeni n-a stat de vorbă cu fiinţa aceea, dar de-atunci All înnebunise şi nimic mai mult, că va realiza ceea ce numea el „astronava raţională”, că oaspetele cosmic e o confirmare.

— Da, şi mie mi-a spus.

— Bun. Şi din asta ce-a ieşit? S-a aruncat în experienţe, ca un bezmetic, şi toate îi eşuau pe rând; a fost un om al eşecului. Şi revenea, parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar de fapt se petreceau mai multe chiar decât ar fi trebuit. Departe de-a se atenua, contradicţiile dintre maşini şi oameni se ascuţiră; cosmonauţii nu numai că nu s-au înţeles cu „fraţii” lor electronici şi nu au evoluat într-un armonios paralelism, ci dimpotrivă, au ajuns să dorească o cât mai mare diferenţiere şi au sfârşit prin a nu mai suporta nici ideea că personalitatea lor este dedublată. Astfel nicio maşină

n-a reuşit să copieze esenţa omenească din care, fără îndoială, iau naştere algoritmii fiecăruia. Şi pe deasupra mulţi oameni au murit, nu câţiva şi nu oricine. Printre ei Dav, cel mai bun astronaut, zic eu, care s-a urcat vreodată într-o navă şi cel mai devotat prieten al lui All.

Se întoarse la Yaralde, şi silueta lui, înţepenită rigid cu spatele cât mai drept, era o apariţie bizară pentru încăperea unde se găseau şi unde s-ar fi cuvenit să intre cu totul altfel îmbrăcaţi, să arboreze expresii de mulţumire şi să poarte o amabilă conversaţie mondenă.

— Atunci, în bar, l-am întrebat şi eu despre moartea lui Dav, zise fata. Ştii ce mi-a răspuns? „Din echipa noastră, Dav era cel mai norocos, sau cel mai viclean: noi, ceilalţi, puneam la cale câte-o lovitură spectaculoasă, iar el apărea mai târziu, însă tocmai la momentul potrivit ca să ne culeagă toţi laurii. Şi pe «Alcor» s-a întâmplat la fel...”

Glyd ridică din umeri. Se apropie de măsuţă, umplu un pahar cu băutura neagră şi tare din sticla care-i era la îndemână şi îl goli încet. Avea degetele bătătorite, cu unghiile rupte şi îngroşate, murdare încă pe margini de ulei sau o altă substanţă greu de curăţat.

— Literatură! exclamă el zâmbind. Află că după catastrofa lui „Aldebaran” All însuşi nu mai credea că maşina cea mult visată este de domeniul realului. La început mă văzuse pe mine, copilul de geniu, încununând eforturile lui şi înhăţând, în sfârşit, himera acestei perfecţiuni imposibile. Eu însă l-am părăsit după închiderea şcolii de zbor; sigur, asta e un fel de-a spune, trăiam mai departe lângă el, dar condiţionasem convieţuirea noastră de abandonarea tuturor proiectelor. Şi el, chiar în vremea aceea, le-a şi abandonat.

— Din prietenie! ţinu ea să sublinieze.

— N-o lua altfel decât a fost! se întărâtă Glyd din nou. Pur şi simplu ajunsesem la capătul răbdării. Eram profesori, el la Universitatea Americană, eu şi un doctor, Kobo, tot din grupul nostru la alte institute, mai mici, dar puţin ne păsa de situaţia noastră; oricum, singura care meritase s-o consideri era pierdută pentru vecie, şi pe urmă vezi ce-am ajuns ca să pricepi cât înn mai valora pielea pe-atunci. Numai că ostenisem din cale-afară. Spun unii că şi succesele, prea uşor şi des repetate, sfârşesc prin a te obosi; iar noi, sub atâtea lovituri... De altfel, după un timp ne-am şi despărţit. Eu am ridicat vila asta... Îl vedeam foarte rar, ca şi pe Kobo, o dată la câţiva ani.

— Numai că All, vezi bine, nu te-a uitat.

Glyd îşi dezveli dinţii într-un râs tăcut, dar ochii îi rămăseseră, ca şi până atunci, neliniştiţi şi gravi. I se scuturau umerii, ca ai unei păpuşi trase de sfoară, şi Yaralde plecă privirile, stânjenită de crisparea lui.

— E vesel...

— N-am încredere în veştile care parvin după moartea expeditorului. E veselă siguranţa bătrânului că mă poate iar azvârli într-o combinaţie sortită dinainte să eşueze. Şarade, jocuri de copii!

— Râzi atunci, eşti cu atât. mai îndreptăţit!

Îşi lăsă capul pe umăr, uitându-se pieziş la ochii lui Glyd. El puse cu grijă paharul pe tava lustruită şi înfruntă senin privirile fetei.

— N-ai încetat să-l venerezi? simulă o uimire hazlie.

— Eşti un invidios, se aprinse ea brusc, ridicolă ca o fată bătrână. Te-a lăsat în urmă şi nu te poţi ridica la înălţimea lui.

— Foarte adevărat, prinse el nuanţa. Dar tu iubeşte-l

şi mai departe în taină, fetiţo, n-am de ce să mă supăr.

Yaralde păru să nu ia în seamă argoul lui de băiat de viaţă. Îi simţea eforturile neîntrerupte de a se depărta de fondul discuţiei, întâi ocolind întrebările, pe urmă vorbindu-i grosolan, divagând, în căutarea unei justificări, poate că pentru el valabilă.

— Nu-i primeşti rugămintea, spuse şi-şi apăsă tâmplele îndelung.

Glyd îşi strânse haina la gât şi începu să se plimbe de-a lungul camerei.

— Speram că a murit împreună cu lumea lui! mărturisi într-un târziu. Am vrut cu tot dinadinsul să uit. Mi-am schimbat meseria cu o muncă cinstită, care-mi dă satisfacţii reale; am clădit o vilă după gustul meu şi m-am înconjurat de prieteni noi; trăiesc liniştit şi mă împac cu toată lumea. Mă temeam uneori că încă nu s-a sfârşit dar anii s-au dus, uitarea aproape îmi izbutise.

Ea îşi aminti laboratorul improvizat în subsol şi toate obiectele de acolo. Înţelegea acum pe deplin rostul încuietorii, după valoarea de tezaur, pentru stăpân, a tuturor vechiturilor. Căci Glyd se prefăcea, faţă de toţi şi de sine, că şi-a lăsat definitiv trecutul, până când într-o zi, sau mai nimerit într-o noapte, glasul trecutului, dorinţa nestăpânită de întoarcere îl copleşeau; îşi părăsea prietenii în somn, cu senzaţia că şi el mai doarme, alături de ei; se repezea febril în subterană, punea sub tensiune resturile unui tablou de bord, adică mai întâi îmbrăca uniforma, scotea din toc şi desfăşura steagul argintiu, iar dinaintea indicatoarelor straniu însufleţite, ca şi muşchii unui cadavru supus experienţelor demonstrative, visa şi zbura, refăcea infantil vreunul din zborurile trecute, sau nu, desăvârşea acolo un zbor proiectat şi neînfăptuit

niciodată, ca în final să se sărbătorească înmânându-şi ghirlanda de flori... A doua zi, dimineaţa, prietenii îl regăseau pe blazatul lor Glyd, omul de treabă care odată, ehei, demult, era gata să devină un cosmonaut de mâna întâi; ba nu se ştie dacă până la urmă ar fi reuşit, că uite, azi nici nu vrea să ne mai audă vorbind de asta.

— Vezi bine că nimeni nu te-aşteaptă, îşi întrerupse el plimbarea. Şi cu-atât mai puţin îmi e binevenit un ordin post-mortem al lui All. Zici că nu m-am ridicat la înălţimea maestrului. Nu ştiu. O dată cineva l-a asemuit cu o pasăre domestică – toamna ori primăvara vede alte păsări zburând şi încearcă zadarnic să le imite; născoceşte aparate năstruşnice, care să-l ajute, şi le leagă de aripi şi ele mai rău îl trag în jos, împiedicându-i definitiv saltul spre cer. Înălţimea aspiraţiilor lui? O prostie: credinţa de neclintit în himera „astronavei raţionale” şi încăpăţânarea, dincolo de limite, de a merge spre această fata morgana.

Dar, cel puţin o vreme, de boala lui am fost contaminaţi şi noi.

Yaralde se ridică în picioare, îndreptându-şi tunica boţită, îşi frecă genunchii amorţiţi şi-şi trase în lături părul lung.

— Vrei să păstrezi caseta?

— Ascultă-mă până la capăt! o rugă Glyd şi veni şi-i luă mâinile într-ale lui. Ne-am înţeles c-o aşteptăm pe Malencita, unde să pleci acum? Palmele îi erau fierbinţi şi uscate. Ţinea degetele Yaraldei cu delicateţe, ca pe un vas foarte fragil. Ea se miră de atâta gingăşie pe care, după mâinile mari şi bătătorite, nu i-ar fi bănuit-o. Glyd îşi închipui că pentru altceva îl priveşte, roşi şi se retrase, stingherit. Nu te supăra, când veneam spre

casă, văzându-te aici, un moment am crezut... De departe semănai cu... cineva şi atunci... Ai studiat cibernetica?

— Numai trei ani. Hidra trebuia supravegheată, aveam mult de lucru cu ea, mai ales la început.

— N-ai mai reluat învăţătura?

— All a murit între timp...

— Ce bine ştia să ne sacrifice! exclamă el tulburat. Nu-i păsa de nimeni şi fiecare înfrângere pe el, unul, îl întărâta; lua totul de la capăt şi muncea cu şi mai multă febrilitate, mereu, mereu, asta-i era odihna, sărbătoarea, totul. Cu ce s-a ales? Cu glorie, cu recunoştinţa cuiva, măcar cu înţelegere?

— Nici cu înţelegerea voastră...

— Ei, da! nu se poate trage la nesfârşit, cu siguranţa că te aşteaptă numai eşecuri şi cu nădejdea nelămurită că o dată se poate întâmpla să ai o victorie. Noi, cel puţin, n-am rezistat. Unii foarte curând, alţii târziu, am căzut. Sau nu mai făceam faţă ritmului de lucru, sau cunoştinţele ne erau depăşite. El ne lăsa imediat în plata domnului; poate peste un timp ne arunca într-o altă treabă, mai uşoară, de un alt fel; dar dacă nu treceam cu bine încercarea, se dispensa într-adevăr de noi, pentru totdeauna. Uite aşa a fost All. Avea duşmani, multora le stătea în cale, altora le-a spulberat ambiţiile. Prieteni nu prea, nu ştia sau nu-l interesa să şi-i cultive.

— Studenţii îl venerau.

— A avut priză la tineret, ca orice visător şi se pricepea să-şi exploateze pentru asta faima lui de altădată. Ei vezi, cum l-aş putea eu înlocui? Când îmi lipseşte credinţa şi n-am spiritul de organizare, n-am oamenii, n-am intuiţiile şi gândirea lui, n-am forţa să

trec printr-o sută de înfrângeri ca să dobândesc o reuşită?! Şi chiar încercând, prin absurd, să le-adun, la ce-mi foloseşte tevatura asta? Să refac un drum care ştiu bine că nu duce nicăieri? Îmi pare rău, Yaralde!

— Îţi pare rău...

— Vrei să fim prieteni? spuse şi asta însemna că discuţia s-a încheiat. Am, la etaj, un apartament, liber. Adu-ţi nişte lucruri aici, orice, şi vino o zi la câteva luni, sau mai multe săptămâni odată, între două drumuri, când doreşti. Vei fi binevenită. Da?

Şi iată-l din nou camaradul fără gânduri ascunse şi ocrotitor, azvârlindu-şi hainele străine.

— Nu ştiu...

— Dar se-nţelege că şi cu soţul sau iubitul tău! Toţi prietenii mei fac la fel, ai să-i cunoşti. Ambiţioşi din cale-afară, dornici să se realizeze – şi eu, ca un bunic în mijlocul lor. Aşa m-au şi poreclit: Tata-mare!

Izbucni în râs, sincer, şi fata zâmbi şi ea involuntar, molipsită de reala lui veselie.

7.

Uşa masivă se deschise automat. Tib păşi nerăbdător dincolo de prag. Un val de căldură îl lovi în faţă, făcându-l să se oprească. Anticamera lui Ortiz era plină de lume: şefi de grupă şi executanţi din Brigada Epsilon, în aşteptarea ordinelor. Vorbeau în şoaptă, aproape neluând în seamă prezenţa lui.

După ce-l întrebă pe Tib cum îl cheamă, locvorobotul îi anunţă venirea. Primi un răspuns lapidar: să intre. Camarazii din cealaltă brigadă îi făcură loc să treacă, însoţindu-l cu priviri nu lipsite de ironie. Nu-l cunoşteau, şi în asemenea împrejurări chemarea sa aici putea fi interpretată ca o jignire adusă capacităţii lor

profesionale. Donar le zâmbi stânjenit – ce să le spună? Că Nino îl va trimite, probabil, undeva, unde i se oferă un splendid prilej să-şi rupă gâtul? Dina îl avertizase foarte clar.

Pereţii, în biroul comandantului, erau acoperiţi cu lambriuri din lemn preţios, fin cizelat, în armonie cu parchetul-mozaic din esenţe rare. În nişe de verdeaţă, prezenţa operelor originale ale câtorva sculptori contemporani celebri vădea intervenţia inspirată a unui arhitect decorator de mâna întâi. Lumini bine compuse cromatic scăldau din belşug larga încăpere, revărsându-şi razele din potirul unor aplice stil şi din lămpile de plafon. Câteva mobile, capitonate în piele de cea mai bună calitate, creau o atmosferă intimă.

Imediat lângă uşă, o frescă inspirată din vechile picturi egiptene, cu ramă de travertin sculptat, înfăţişa o pisică în urmărirea unui şoricel, pe un fundal lacustru, cu papiruşi înalţi şi zvelţi, ca un zid de săbii şi cu flori sacre de lotus în planul al doilea. În clipa când Tib privi pictura, din botul întredeschis al şoricelului ţâsni afară o limbă imensă, pe care se înşirau, citeţ, cuvintele AJUTĂ-TE SINGUR. „Dina a pătruns şi în mausoleu!” îşi spuse Donar şi se opri în mijlocul încăperii.

La o impunătoare masă de scris, cufundat în lucru, şedea un bărbat pe care dimensiunile obiectelor din jur îl făceau mic, insignifiant. O calviţie prematură şi hrăpăreaţă îi golise creştetul de podoaba capilară, scoţând la iveală pielea gălbuie, lucioasă, a unui craniu prelung şi neted ca un ou. În faţa lui Ortiz, într-o ordine pedantă se aliniau rânduri de aparate minuscule, viu colorate, ca jucăriile în vitrina unui magazin pentru copii. El îşi apropiase urechea de un receptor adus în marginea mesei şi din care bâzâia o voce precipitată,

baritonală:
— A treia oară îmi spui prostia asta! îl întrerupse Nino răguşit. Ajunge! Lasă-l în pace pe Felt! Îţi dau încă treizeci de minute, să calculaţi totul de la început. Băgaţi de seamă, că trec la sancţiuni!
Cu o mişcare nervoasă închise aparatul şi-l împinse în rândul celorlalte. Ridică ochii spre Donar, privind parcă prin el, îngândurat. Degetele subţiri bătură darabana pe braţul fotoliului, apoi mâna trecu fulgerător peste masă şi încremeni deasupra unui dictafon.
— Ortiz. Mai aveţi vreun mesaj?
— Legătura cu Smith nu s-a restabilit încă, răsună vocea sonoră a unei femei. Ultima comunicare, aceea cu pisica, este imposibil de descifrat. Am primit dispoziţia s-o înaintăm Institutului de psihopatologie din...
— Pe noi ne cred nişte incapabili, aşa-i? Ca de obicei.
— Computerele noastre nu reuşesc să interpreteze mesajul. Cer mereu date noi despre Hidră şi defectarea acesteia. Le-am spus tot ce ştim...
— Adică nu le-aţi spus mai nimic!
— Adevărat. Ar trebui trimis un om descurcăreţ pe urma lui Smith. Numai Smith ne poate lămuri şarada pisoiului născut de Hidră.
— Propunere sau indicaţie? pufni Ortiz întărâtat. Vreau să am legătura cu Berry, faceţi ce vă taie capul şi reluaţi legătura!
Donar îşi trecu palma peste faţă, cu gestul său obişnuit. Berry Smith! El dispăruse în pântecele muntelui! „Pe unul dintre voi l-a aranjat, îşi aminti ce-i spusese Dina. E de ieri rătăcit într-o subterană şi nu mai poate răspunde la apeluri”.
— Nino Ortiz! De când nu mai răspunde la apeluri?

întrebă el cu glas poruncitor, ca pe vremea când era comandantul acestui comandant de brigadă.

Vopsitură tresări, neplăcut de surprins. Se ridică de la masă, veni lângă musafir şi rămase acolo, în picioare, cu ochii în ochii lui Tib. Vremea nu-i cruţase pe niciunul, mai ales, în mod surprinzător, nu-l cruţase pe Ortiz, cel sortit unei vieţi în care dificultăţile par să se rezolve de la sine.

În amintirea lui Donar persista încă şi acum imaginea acelui Vopsitură cu chip delicat ca al unei fete, surâzând veşnic, lipsit de griji şi încrezător, nonşalant, sigur pe el însuşi. Un băiat hotărât să-i smulgă vieţii tot ce poate ea oferi, fără, inutile pentru dânsul, procese de conştiinţă. Socotindu-se în afara a ceea ce numea cu dispreţ, „morală a oamenilor mărunţi”. Având un loc asigurat sub soare şi ocupându-l cu sentimentul că i se cuvine de drept. Ascunzându-şi abil slăbiciunile sub armura câtorva calităţi bine înşirate la vedere. Apoi o altă amintire, urmărindu-l insistent, ca o pedeapsă: împrejurarea, nefericită pentru amândoi, când îl silise să-şi arunce masca. Îl revăzu, cuprins de panică. Un semn al frământării tăinuite din sufletul său? În fond, tânărul petrecăreţ să fi fost încă de pe atunci un complexat şi un învins?

Pentru că iată-l îmbătrânit înainte de vreme, cu ochii sfredelitori, înnobilaţi de o stranie încordare lăuntrică, cu obrajii supţi, plini de riduri adânci, cu cearcăne vinete – semnele abuzului de alcool şi beţiilor erotice de odinioară – personalitate contradictorie, roasă de îndoieli, de ambiţii, de scepticism.

— De ieri de la prânz, răspunse Nino întrebării lui Tib, cu neascunsă îngrijorare.

— L-ai trimis singur?

— Singur.

— De ce?

Nino se întoarse, făcându-şi de lucru într-o despărţitură a mesei, de unde luă două căni şi un termos plin cu o băutură acidulată, neagră.

— Nino, de ce? Îl cunoşti pe Gălbează, e copleşit de curiozitate, uită să se mai apere de primejdii. Poate-ai să-l pierzi acolo, dacă nu l-ai şi pierdut.

— Încetează! porunci Ortiz, deodată autoritar şi-l privi pe Tib dintr-o parte, cercetător. Dina ar fi trebuit să-ţi smulgă din mână pelerina aia caraghioasă. N-o să mai pleci de aici cu Jarcalete, în vilegiatură.

— Mă bucur că erai pe recepţie! ripostă Donar. S-a discutat şi despre tine acolo!

— Copilării! Te chemasem la ordin, nu? începu să toarne băutura cu precauţie, ca spuma să nu se verse din căni. Altă dată Dina îmi adresează drăgălăşenii şi mai mari.

— Le-asculţi cu atenţie!

— E amuzant. Obişnuieşte să-şi cheme prietenii în apartamentul acela, sub nasul meu. Din plictiseală. Aici e-o plictiseală cumplită – pentru ea, evident. De altfel, nu mă mai interesează de mult cu cine şi-o împarte.

— Trebuie să te intereseze?

— Oarecum. Câtă vreme suntem încă soţ şi soţie.

Lui Tib i se tăie respiraţia. Duse instinctiv palma la faţă, după un vechi obicei, dar nu mai avu putere să termine gestul.

— Aşa...

— Te pomeneşti că nu ştiai! se miră şi Ortiz. Boală lungă. A fost un scandal după povestea de atunci, din poligon. Familia mea a ţinut să nu i se păteze onoarea! M-au silit să mă căsătoresc. Ce răzbunare pentru tine!

Râse ca pe vremuri, nespus de batjocoritor. Tib simţea nevoia să bea. Ridică iute cana.

— Noroc... crezu nimerit să-i ureze lui Vopsitură.

— Noroc? Nino se gândi puţin. Ar fi prea mult, norocul mă ocoleşte. Poate fiindcă sunt rău: uite, tu unul ai nevoie de mult noroc în orele următoare, dar eu nu ţi-l doresc.

Tib dădu cana peste cap. Băutura era bună şi foarte tare, îi arse gura. Nino se duse din nou la dictafon.

— Ortiz. Un ceas, nu sunt aici pentru nimeni. Excepţie: când prindeţi legătura cu Smith.

— Producţia industrială a stagnat la încă trei sectoare. De la comandamentul suprem... încercă să intervină cel care raporta.

— Pentru nimeni, am spus! Îţi arde de glume?

Se aşeză, pe scaunul din spatele mesei şi-şi pofti oaspetele să şadă în fotoliul cel mai apropiat.

— Toată brigada mea e în alertă. Primim ajutoare şi de la alte brigăzi, îl informă el pe Tib. Comandamentul suprem îmi mai ţine la dispoziţie o rezervă de oameni şi materiale. Încă n-o arunc în luptă. I-ai văzut pe băieţii din anticameră. Sunt oamenii mei de legătură, fac de serviciu cu schimbul. Ne e greu, Donar! Beleaua asta ne-a lovit pe neaşteptate şi nu prea izbutim s-o scoatem la capăt.

— Dacă nu te superi, care belea?

Nino îl scrută bănuitor pe Tib. Din pricina costumului negru, impecabil, strâns pe talie, semăna cu un ameninţător semn de exclamare.

— Combinatul industrial condus de Hidra lui All îşi încetează treptat activitatea, zise el.

— Din ce cauză? întrebă Donar liniştit. Fii mai clar, te rog!

Vopsitură nu răspunse pe loc. Tib îl urmărea printre gene, cumpănindu-şi cu grijă situaţia. Deocamdată comandantul mai purta încă o mască de amabilitate amicală, dar cine era Nino cel de acum, sub masca aceasta neutră, devenise foarte greu de ghicit. Iar Tib însuşi trebuia să dea de înţeles că soarta lui Berry nu-l mai interesează.

— Mi se pare că faci pe naivul, Crispatule! exclamă Ortiz, lăsându-se pe spate cu scaun cu tot. Fie, am să-ţi spun întreaga tevatură, să nu te plângi vreodată că n-ai fost pe deplin ajutat. Pune-ţi în funcţie magnetofonul centurii şi înregistrează tot ce discutăm. E un ordin.

— A fost şi intenţia mea, mormăi Donar şi apăsă clapeta de contact.

— Acum vreo 12 ani, puţin timp după ce noi terminasem şcoala, ciberneticianul pe jumătate nebun care-a fost All Bright a primit comanda să construiască un calculator capabil să conducă, să modernizeze şi să dezvolte, cu mijloace proprii, un mare complex industrial. În scurtă vreme All s-a prezentat cu acest calculator de formulă constructivă cu totul nouă. Era închis într-o carcasă cubică, cu latura de douăzeci de metri, unde se putea pătrunde printr-o uşiţă; înăuntru, două trei coridoare şi zeci de mii de tuburi transparente, legate între ele şi în care pluteau, într-un mediu fluid, miliarde de sfere policrome, lucioase, ca nişte bomboane. Nicio legătură electrică a computerului cu exteriorul şi nici a sferelor una cu cealaltă,

Schimbul de informaţii, comenzile, supravegherea se execută prin sisteme de o mai mare subtilitate, prin fluxuri magnetice, prin emisii laser, prin modificări în structura mediului energetic pulsativ. All a explicat că maşina are un vast program de autodezvoltare şi pe

măsură ce-i creşte capacitatea de cunoaştere şi sintetizare a experienţei umane, a tuturor fenomenelor şi obiectelor lumii cunoscute, pe măsura evoluţiei însuşi a acestui proces, dobândeşte posibilitatea de a fabrica noi produse industriale şi, concomitent, adaptează şi dezvoltă complexul uzinal, creând utilajele şi tehnologiile necesare obţinerii respectivelor produse. Modelul codificat al fiecărui utilaj, al fiecărui proces tehnologic şi al fiecărei game de produse finite se alcătuieşte întâi în computer, transpunându-se apoi în realitate. Imaginează-ţi un om ale cărui celule reprezintă, fiecare în parte, codul unui obiect sau fenomen din lumea înconjurătoare; mai închipuie-ţi că aceste celule se mişcă prin corpul omului, conduse de creierul său, intră în legătură unele cu altele, schimbă informaţii şi ajung la anumite concluzii, transmiţându-le ulterior creierului; iar acesta, în fine obligă întregul ansamblu de celule să ajungă la anumite sinteze. Astfel încât, pe măsura evoluţiei procesului, o celulă care începe prin a codifica o informaţie cu un grad restrâns de generalizare, să zicem definiţia fotonului, sfârşeşte prin cuprinderea, tot sub formă codificată, a legilor, schemei, materialelor, operaţiilor ce stau la baza construirii unui anumit motor fotonic de navă interplanetară, sau, mai târziu, a tuturor tipurilor acestui fel de motor. Prin sintezele repetate, neîntrerupte, vor fi unele celule care acumulează tot mai multe cunoştinţe şi altele care se eliberează, se „curăţă” ca să spun aşa de bagajul lor de cunoştinţe, devenit inutil, prin dublarea întregului sistem; ele sunt supuse unor recondiţionări şi pregătite să primească o nouă cantitate de informaţii, simple sau deja prelucrate.

— Frumoasă treabă! exclamă Tib, trecându-şi palma

peste faţă.

Ortiz păru că se întoarce de departe. Se uită la Donar şi zâmbi cu maliţie. Se mândrea pentru computerul lui All, el care toată viaţa nu concepuse un calculator de uz şcolar şi nici nu-şi propusese vreodată asta; se mândrea, se pasionase – unde era Nino cel din tinereţe, ori unde se ascundea, cât, sub ce chip rămăsese el în acest Nino entuziast?

— Fiecare dintre „bilele” aflate în tuburile maşinii este de fapt la rândul ei o maşină de dimensiuni liliputane, dar extrem de complexă, capabilă să înregistreze, să prelucreze şi să transmită informaţii la cerere, iar pe deasupra, şi acesta-i lucrul cel mai important, să construiască, din datele păstrate în memoria ei, sisteme coerente, sinteze, să ajungă la descoperirea unor legi şi adevăruri noi. Comparaţia mea de adineauri cu celulele unui organism nu e prea nimerită. Gândeşte-te mai degrabă la sânge, la cum e alcătuit şi rolul lui. Şi micile sfere din computer au funcţii diferenţiale, ca şi celulele din sânge. Unele sunt pur şi simplu nişte unelte, care acţionează asupra microcomputerelor, spre a le remedia defecţiunile şi pentru a le adapta să rezolve sarcini sporite, sau a le şterge din memorie informaţiile inutile. Alte sfere sunt purtătoare de ordine şi de răspunsuri, un fel de curieri şi posturi de emisie ce culeg datele cerute de rezolvarea unei probleme, le transmit în exterior, apoi îşi curăţă automat cristalele de memorizare şi aşteaptă o nouă misiune. Fluidul din tuburile maşinii, întocmai ca şi plasma din sânge, poartă energia necesară funcţionării întregului sistem, dar în acelaşi timp serveşte şi drept canal principal de transmitere a informaţiei în interior. Pentru treaba asta mai există

însă şi alte mijloace, de pildă tot un fel de curieri care transportă ştirile socotite ca foarte importante sau urgente în soluţionarea unui caz sau al altuia. Alteori înseşi sferele-computere, care circulă în permanenţă, servesc drept purtătoare de ştiri.

— Şi informaţiile astea, cine le pune la dispoziţia maşinii?

— Un ordinator, culegând de la alţi ordinatori, de profil, tot ce s-a scris şi se cunoaşte în toate domeniile de activitate, inclusiv artă plastică, muzică, literatură, ştiinţe sociale. La ora actuală, Hidra lui All cunoaşte, după opinia mea, tot ce s-a întreprins în cultura şi civilizaţia pământenilor, din preistorie şi până în prezent.

— Literatură? Muzică, psihologie? De ce?

— Am să-ţi spun mai târziu. Reţine doar că All a cerut furnizarea unor informaţii de acest tip, pentru a-i da posibilitate Hidrei să cunoască cât mai mult despre oameni, întrucât, spunea el, această cunoaştere favorizează crearea unor produse industriale cu nivel maxim de adaptare la cerinţele omului.

— Dar cine dirijează tot sistemul? Cum este el subordonat unor anume scopuri, cum e ferit să lucreze la întâmplare, haotic, pentru idei obscure, lipsite de importanţă, ori de sens?

Ortiz reveni cu scaunul lângă masă, frecându-şi mâinile cu care se sprijinise de marginea acesteia, amorţite de poziţia incomodă.

— Dragul meu, pui o întrebare copilărească. Atunci ce sarcini crezi că mai au oamenii? Există pe lângă Hidră o sumedenie de tehnicieni, înarmaţi cu o sumedenie de calculatoare mărunte. Şi mai există şi un oficiu de recepţie care primeşte comenzile trimise de diverse

alte centre industriale, de tot felul de firme şi persoane, comenzi pe care tehnicienii le codifică. Astfel, cod după cod este introdus – prin intermediul unor fluxuri magnetice – în circuitele computerului. Să nu uităm însă că Hidra are posibilitatea să efectueze unele cercetări pe cont propriu. Foarte des ea însăşi ne anunţă că poate executa anumite produse noi. Atunci oficiul nostru lansează oferte către beneficiari.

— Am înţeles. Nu cumva Hidra a ajuns într-un fel să vă subordoneze? Dacă nu mă-nşel, computerul vostru e ca un cuţit grozav de bine ascuţit, dar... cu două tăişuri. Pentru ce şi-a încetat, parţial activitatea şi voi nu reuşiţi nici acum să aflaţi cauzele?

— Mi-e teamă că n-ai înţeles foarte exact, deşi comparaţia ta se potriveşte al dracului de bine situaţiei.

— Spune, atunci!

— Încearcă să pricepi mai întâi că Hidra nu se poate defecta niciodată. Chiar dacă o parte a computerelor care-o alcătuiesc se strică, Hidra le pune pe picioare cu ajutorul uneltelor-robot dinăuntrul ei. Maşina asta afurisită e un sistem închis, în funcţionarea căruia nu se poate interveni prin niciun mijloc, decât, probabil, lipsindu-l de sursele de energie; dar a avut grijă să-şi creeze, în complexul uzinal pe care-l dirijează, asemenea surse independente, aşa încât şi-a asigurat o autonomie deplină faţă de noi.

— Asta înseamnă că Hidra, calculatorul în sine, nu şi-a încetat, de fapt, activitatea.

— Întocmai, dragul meu! Însă anumite sectoare industriale s-au oprit. Va continua acest proces dezastruos? Dacă excludem, şi excludem din capul locului, eventualitatea unei defecţiuni, ce rezultă? Că oprirea s-a făcut cu ştiinţa şi sub comanda Hidrei

Minunat! Ar mai rămâne să răspundem doar la o întrebare: cu ce scop, Tib Donar?

— Ascultă, crezi că Hidra asta... Vreau să spun, în ce fel ne judecă pe noi, oamenii? Nu cumva ne dispreţuieşte? Poate că s-a plictisit să mai lucreze pentru noi? Ar fi hazliu să ni se considere superioară!

— Eroarea ta e scuzabilă. Nu l-ai cunoscut pe All.

— Ba da, învăţasem şi la cursuri: cibernetician de renume, a inventat omniobserverii.

Glumea. Studiase lucrările lui All cu multă atenţie, în tinereţe; totuşi nu ştia nimic despre Hidră, asupra căreia All nu publicase niciun rând. Dar Nino nu sesiză gluma:

— Mai toţi ne-am oprit, aici, la descoperirea lui cea mai puţin importantă. De-asta vorbeşti aşa. El îşi dădea seama prea bine că o construcţie cibernetică, oricât de complexă ar fi, nu se poate măsura, de fapt, cu niciunul din noi. Şi a transmis, dacă vrei, conştiinţa acestei legi inexorabile tuturor creaţiilor sale. A fost inspirat cel care i-a spus computerului „Hidră”: la fel cu monstrul mitologic, el strânge laolaltă o mulţime de capete, însă nici unul nu e cap de om.

— Totuşi Hidra lui All s-a oprit.

— Uzinele conduse de ea. Nu-i totuna. Şi oprirea asta are un tâlc afurisit, mă tem că ascunde ceva foarte parşiv.

Vopsitură ieşi de după masa de scris, să umple din nou cănile. Tib medita asupra celor auzite şi încerca să-şi închipuie ce se-ntâmplă cu Berry.

— Misiunea mea? întrebă el ca să scurteze discuţia.

Dar Nino căpătase chef de vorbă, se vedea cât de colo că nu-şi deschisese sufletul de mult, ori niciodată. Când ai în faţă un adversar loial e ca şi cum ai avea un

bun prieten: îţi dezlegi limba fără suspiciuni şi ezitări, fără teamă că-l jigneşti, că-ţi interpretează spusa nu ştiu cum, că-ţi poartă vorbele nu ştiu unde.

— Când All a primit indicaţia să-şi instaleze aici ilustra sa maşinuţă, nimănui nu i-a dat prin minte că va urma tărăboiul de-acuma. Nino se opri să golească iar cana; o umplu din nou, împingând-o pe masă, printre aparate, spre scaunul său; mâinile îi tremurau. Şi la puţină vreme, a răposat binişor, după ce-i dusese pe toţi de nas. Am auzit că n-a prea avut lume la catafalc, deşi unii s-au întrecut să-l elogieze în presă, să-i amintească epocala creaţie – omniobserverii, să-l eticheteze drept un îndrăzneţ vizionar şi geniu pe deplin realizat, să plângă pierderea ireparabilă produsă prin dispariţia lui, totuşi prematură, să-l asigure însă de nemurire. Cred că All, în cutia sa de veşnică odihnă, ascunzându-şi chipul printre flori, râdea în barbă. Nătărăii sunt comici şi în faţa morţii, ce vrei?!

Vopsitură se plimba pe lângă scaun, pe dinaintea peretelui din fundul încăperii. Era aproape cinci dimineaţa şi cu toată cafeaua băută acasă, la plecare, Tib simţea cum îl toropeşte oboseala. Opri magnetofonul cu un gest moale. Sporovăiala lui Ortiz începuse să-l enerveze – de ce nu-i relata nimic despre Berry?

Şi parcă simţindu-i iritarea, Vopsitură continua să flecărească, încăpăţânat:

— Când a fost adusă Hidra, în măruntaiele lui Nanga Parbat, era o făbricuţă amărâtă, mai mult un atelier de reparaţii pentru vehiculele turiştilor. Cam un an, un an şi jumătate calculatorul ne-a cerut mereu utilaje diverse şi materii prime. Înghiţea informaţii cu nemiluita, dar când a început livrările... Ce nu ne-a dat? Astronave,

ancore, papuci, fotolii şi piculine, agregate atomice, submersibile şi glisoare, bretele şi nasturi şi proteze, gaze nobile, cratiţe, sonde galactice, cuie de bocanci, locvoroboţi, ceaune, mustăţi pentru actori – de-a valma, pe nerăsuflate, pentru că omul e un stăpân care trebuie să primească totul; cinste tradiţiilor ştiinţifice şi marelui All! Şi într-o bună zi m-am trezit comandant al unei brigăzi ştiinţifice de cercetări speciale şi avansat în funcţia de câine de pază al Hidrei... În fond, totul e un moft; până ieri Hidra n-a ridicat nicio problemă şi Valea Rupal se bucura de faima binemeritată a locului unde se trăieşte cel mai uşor. O mulţime de învârtitori vânează scaunul pe care eu am fost împins cu graţie şi îmi caută fără încetare măcar o greşeală. La naiba! Până acum n-am avut prilejul să greşesc! Şi chiar după afacerea asta nu ştiu ce-aş putea păţi, să-ţi spun drept! Ai mei m-au sortit încă din leagăn să devin geniul lor, au vrut să mă educe într-un asemenea spirit, mi-au mâncat sufletul cu pretenţii. Aveam înclinaţie pentru studiu şi ei m-au făcut să urăsc învăţătura; vădeam uşurinţă în formarea unor deprinderi practice – îmi adunasem, într-un atelier improvizat, câteva scule, meşteream nimicuri amuzante, jucării – şi ei m-au făcut să arunc totul în aer, la propriu, cu un cartuş explozibil, ultima invenţie a mea. Tu m-ai cunoscut. Nu eram prost, aşa-i? Deseori m-am comparat cu tine, dar ţie viitorul îţi stătea înainte, pe când al meu fusese definitiv închis. Tu puteai să înveţi nestingherit, să te afirmi, să te-acoperi de gloria cuvenită pe drept şi pe care modestia ta ar fi împiedicat-o să te orbească. Eu eram o licheluţă simpatică şi cu trecere la femei, dar nimeni, nici femeile nu dădeau până la urmă doi bani pe mine. M-am străduit să par un incapabil, să mă

eschivez jocului impus de părinţii, de bunicii, de unchii, de verii, de fraţii, cumnaţii şi nepoţii mei. Marile familii sunt însă ca o maşină care funcţionează fără milă şi înţelegere. Oricât ar încerca urmaşul să se dovedească o canalie, i se aplică masca unui om de treabă şi e cocoţat în posturi cât mai înalte, bătut în cuie pe fotoliul strălucitor al funcţiei şi apărat de vânturile neprielnice ale răspunderii.

Pe Tib începu să-l frământe neliniştea. Vopsitură se schimbase mult, ba chiar fusese de la început altfel, altul decât îl socotea el, Donar, pe atunci – poate mai rău, înrăit şi ambiţios. Ce avea să-i ceară? Simţea că nu-l aşteaptă nimic bun după atâtea destăinuiri, şocant de sincere, ale lui Nino. Şi Berry? Soarta lui Berry îl îngrijora tot mai mult.

— Văd totuşi că oprirea uzinelor nu te afectează prea tare. Nici nu te grăbeşti, pare-se, să iei măsuri. Mă aşteptam... În sfârşit...

— Aşa e, Crispatule! Nino se aşeză iar pe scaun, parcă nu s-ar fi simţit decât acolo în largul lui. Ţin teribil la scaunul ăsta, n-aş vrea în ruptul capului să rămân fără el. Şi nu-i nicio contradicţie. Buna mea familie m-a plantat aici, având certitudinea că singurele îndatoriri profesionale ce-mi revin vor fi să păzesc Hidra să nu ruginească şi să plimb pe-aici notorietăţile dornice să admire munţii. Am făcut mult timp pe ghidul turistic, i-am îndemnat pe snobii mei vizitatori să se extazieze în faţa uzinelor unde nimeni n-a intrat vreodată, am flecărit despre geniul lui All şi mi-am dat importanţă, multă importanţă – era un număr nelipsit din program, asta mi se cerea în primul rând.

— Şi-ai făcut-o.

— Evident. După ce-au încetat să mă mai creadă

genial, oamenii mei, cu aceeaşi lipsă de scrupule m-au sortit ratării. Mă feresc de primejdii ca şi-n trecut, pentru firma lor, dar nu pierd niciun prilej să mă umilească, să mă batjocorească. Dispreţul pentru mine le e vădit, băiete. Ai auzit-o pe Dina; ea nu mă iubeşte şi nu mă urăşte, se face doar ecoul celor de acasă. Eu mă supun jocului, pentru că vreau să mă realizez şi doar Hidra îmi oferă posibilitatea, vreau să fug de ratare, să mă afirm, să le dau peste bot celor care m-au chinuit, întregii lumi, dacă vrei.

— Aş vrea să-mi vorbeşti despre Berry şi despre misiunea mea, îi ceru Tib, încordat, la capătul răbdării.

— Bine! făcu Vopsitură, fără să se supere. În fond, explicaţiile astea n-au cum să te-ajute în ceea ce te-aşteaptă. O să pricepi totuşi la urmă de ce te bat la cap. Printre documentele lui All n-a rămas niciun rând referitor la Hidră. E ciudat, admiţi? Aşa. Pe de altă parte, acum câţiva ani, încercând să-mi dau seama care e amplasamentul şi dispunerea uzinelor conduse de acest straşnic şi bizar computer, după cercetări minuţioase şi ample cu toată brigada am ajuns la concluzia că e imposibil s-o aflu. O a doua ciudăţenie: Hidra n-a furnizat nicio informaţie privind structura combinatului industrial, iar blânzii noştri pământeni, încântaţi de promptitudinea ei în executarea comenzilor, nici nu i-au cerut astfel de informaţii. La ora asta, nimeni habar n-are ce se ascunde în pântecul de piatră al lui Nanga Parbat, ce unelte şi ce aparate, cât de întinse sunt coridoarele, cum sunt construite centrele de comandă, cum comunică între ele.

— Totuşi mi se pare că-i foarte simplu de alcătuit o schemă...

— Simplu? Atunci nu ştii ce te aşteaptă! Văgăunile

astea n-au fost sfredelite de oameni şi pentru oameni, stimate prietene. Nu sunt locuri de agrement pe unde se poate trece la volanul unei maşini, sau într-o reconfortantă plimbare pe jos. N-au pardoseală de marmură, nici instalaţii de aer condiţionat.

— Atunci de ce n-ai obligat-o pe Hidră să facă destăinuiri complete? întrebă Tib, mimând naivitatea.

— Mă crezi un prost? rânji Nino. Se ridică brusc, trecu pe lângă masă, spre peretele din faţa lui Donar, întinse mâna şi o parte a peretelui alunecă fără zgomot în jos. Apăru o machetă policromă, în relief: secţiune prin Nanga Parbat şi aşezarea uzinelor. Uite ce ne-a servit, la cerere, Hidra lui All! Atât de repede, încât mă face şi azi să cred că avea pregătită din timp toată mistificarea asta. Uzinele ar ocupa, după machetă, 386 de hectare suprafaţă, într-o dispunere pe trei nivele. Numai că, în realitate lucrurile stau altfel. Aici, figurează, în lanţ, sector după sector. Ei bine, o parte a sectoarelor au fost străbătute, cu chiu cu vai, de băieţii mei, iar existenţa altora era presupusă de noi, pe baza unor indicii şi calcule. Hidra ne-a urmărit cercetările şi a compus frumuşel macheta în conformitate cu ele. Numeroase elemente sunt însă greşite, în măsura în care şi raţionamentele noastre de atunci dăduseră greş. Băieţii şi-au dat seama de asta după livrarea machetei. Pornind să cerceteze din nou sectoarele cu pricina, au găsit însă trecerile blocate.

— Spuneai că maşinile lui All nu pot lucra împotriva omului.

— Exact.

— Dar minciuna nu înseamnă, după tine...?

— Decât o nouă dovadă în sprijinul bănuielii mele. Îţi reamintesc: în arhiva lui All, niciun rând despre Hidră,

totuşi maşina lui cea mai bună; ordinatorul informaţional introduce în memoria Hidrei absolut tot ce au înfăptuit cultura şi civilizaţia noastră, din toate timpurile; în fine, Hidra îşi păzeşte cu îndârjire taina, interzicându-ne accesul în anumite sectoare.

— Taina? Mai mult ca sigur că maşina întreprinde cercetări pentru obţinerea vreunui produs nou! V-a interzis accesul dintr-o prudenţă rău înţeleasă, sau cine ştie ce experienţe a pus la cale acolo...

— Şi pentru aceste experienţe are nevoie de multiplele cunoştinţe dobândite de întreaga omenire? Pentru aceste experienţe şi-a construit formidabilul complex industrial din Nanga Parbat, care-i pune la îndemână aparatură şi utilaje extrem de perfecţionate?

Explicaţia trebuie să fie cu totul alta: că Hidra mai are încă un program.

— Ce vrei să spui?

— Un program paralel, un al doilea program, secret.

Tib rămase derutat câteva clipe. Afirmaţia i se părea de-a dreptul absurdă.

— Admiţi ideea unor cercetări în ascuns? De care oamenii nu trebuie să afle niciodată? Atunci cu ce scop?... Nu, ar fi stupid şi primejdios. All nu putea lansa un astfel de program. Doar n-a fost nebun!

Pentru prima oară Tib se mişcă în fotoliu, pipăindu-şi amândoi obrajii şi constatând involuntar cât de mare îi putuse creşte barba.

— Dacă stagnarea producţiei nu este efectul unui accident, ci a fost comandată, n-are niciun rost, Donar, să încercăm a mai căuta defecţiuni în uzine. De aceea suntem relativ liniştiţi, şi eu şi brigada. Aşteptăm evenimentele. Îţi spuneam că Hidra ne-a interzis accesul într-un anumit sector, pe care noi l-am botezat

convenţional, cu numele unei strâmtori de pe aici, „Pho Chu”. Părerea mea e că acolo se află dezlegarea misterului.

— Unde-i Gălbează? De unde-a trimis ultimul mesaj, cel cu pisica, dacă am înţeles exact? Şi care pisică?

Tib se stăpânea tot mai greu. All fusese un savant cu scaun la cap, iar acest ambiţios visează cai verzi pe pereţi. Mistere, program paralel.. . N-are decât să-şi închipuie ce vrea, dar Hidra e o maşină, un computer ca multe altele, pe când Berry, la naiba, e un om!

— Ei, drăcie! Cam multe întrebări deodată. Eşti puţin nepoliticos, nu ţi se pare? Nino surâse iarăşi, cu maliţie.

— Mulţumesc din suflet pentru frumoasa şi instructiva întrevedere acordată, zise Tib, pierzându-şi definitiv răbdarea. Totuşi mă interesează enorm soarta lui Smith. Recunosc, dintr-un anume punct de vedere descoperirile tale sunt mai importante decât copiii care-l aşteaptă acasă pe Berry. Dar ce să fac! Am eu slăbiciune pentru copii.

— Haide, haide! i-o tăie Nino autoritar. Ai uitat unde te afli? Să nu-ţi imaginezi că o discuţie amicală mă dispune să-ţi înghit ironiile, dragă băiete!

Donar se încleştă de braţele fotoliului, să se stăpânească. Îşi aţinti privirile spre machetă – un labirint încâlcit de încăperi, coridoare, pasaje. Un labirint, ca şi gândurile lui Tib, ca şi toate întâmplările acestei nopţi. Unde să-l cauţi acolo pe Berry? Ce ajutor poate să-i ofere Nino Ortiz, orbit de ambiţii şi de suferinţele lui, meritate sau nu?

— Alaltăieri de dimineaţă, continuă Vopsitură, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi-au întrerupt activitatea uzinele producătoare de batiscafe-sondă pentru forajele submarine. Mânui comenzile unui aparat

şi macheta se lumină în punctul respectiv. Conducerea combinatului, vreau să spun oamenii care dirijează şi urmăresc producţia au fost cuprinşi de panică. Alarmă. Primesc ordine: înlăturarea avariei. Ce să înlătur? Parlamentăm cu Hidra. Tace. Le raportez şefilor de la Comandamentul suprem, şi ei – gata să mă ia de gât. Intervenţii urgente! Unde? Nu ştie nimeni. Între timp, alte şi alte sectoare îşi încetează activitatea. Ţi-am mai spus că i-am trimis pe băieţi într-acolo, dar căile de acces spre acele sectoare sunt blocate. Hidra nu vrea să primească vizite în uzine. Ei, şi-atunci mi-a venit o idee caraghioasă: pe oamenii din Brigada Epsilon Hidra îi cunoaşte, i-a putut cunoaşte când cercetau amplasamentul uzinelor, a înţeles, poate, ce scop şi-au propus. Ce-ar fi dacă aş aduce un necunoscut, maestru în arta descifrării codurilor cibernetice...

— Berry!

— Un smintit, un pasionat, gata să se arunce cu capul prin pereţi dacă e rost să descopere ceva nou. Un executant orb, când are ordine precise. Nu l-am pus să încerce a intra cu forţa în uzinele care s-au oprit, nu! I-am indicat să dea o raită prin sectorul cheie, „Pho Chu”. Unde noi n-am avut succes.

— Şi el s-a dus!

— Iată adevărul gol-goluţ. Iar Hidra l-a întâmpinat cu braţele deschise, aş spune că l-a atras în zonă, ca şi cum pe el îl aştepta.

— Cine a plecat să-l caute şi să-l salveze?

— I-am trimis ajutoare, fii sigur! N-am avut niciun interes să-şi lase oasele prin cine ştie ce văgăună. Dimpotrivă, îl vreau înapoi viu şi nevătămat, să-i sechestrez sacul cu informaţii.

— Dar ajutoarele nu l-au găsit.

— S-au întors fără să-i dea de urmă. Din cauza Hidrei. Piedici peste piedici. Fiindcă toţi erau executanţi din brigada mea.

— Ce crezi că s-a petrecut cu Berry?

Tib se ridică în picioare şi veni să se rezeme, cu pumnii strânşi, de masa lui Nino.

— Tib, fii cuminte, omule! îl potoli sarcastic Vopsitură. Ai timp berechet să-ţi întinzi muşchii, să-ţi spargi capul, să-ţi rupi ciolanele. Hidra dispune de mijloace adecvate şi va fi încântată să se măsoare cu tine.

— Plec după Gălbează. Nu-ţi mai primesc instrucţiunile! silabisi Donar, pierzându-şi respiraţia.

— Stai jos! ţipă Nino pe neaşteptate; celălalt îl privi în ochi o clipă şi se aşeză pe colţul fotoliului. Dina te cunoaşte şi mă cunoaşte, Crispatule! Joaca ei cu indicatoarele n-a fost rea, ne-a dovedit amândorura că eu sunt cel care ordonă, iar tu te vei supune, oricând, la orice. Eşti prea bine dresat ca să faci altfel. Ascultă! Berry a pătruns în subterană printr-un coridor care duce direct la sectorul „Pho Chu”. Intrarea acestui coridor se află într-o strâmtoare: Keath. Acolo îmi conduc eu oaspeţii de ocazie, şefi veniţi să admire Hidra. Niciunul dintre snobii ăştia n-au înaintat mai mult de 300 de metri prin tunel. În fine!... Berry raporta din sfert în sfert de oră. Centura lui a înregistrat în infraroşu imaginea întregului parcurs. Trebuie să fie un film interesant, aşa-i? Am identificat pe machetă traseul, iată-l! O nouă comandă şi un şir de luminiţe prin gangurile întortocheate.

Tib fotografie, macheta cu aparatul din centură; avea să-i folosească mai târziu.

Unde se întrerup luminile începe zona necunoscută nouă şi de care ţi-am vorbit. Gălbează a ajuns acolo ieri

seară, la ora 22 fix şi ne-a trimis ultimul mesaj: „Atenţie! Mi se pare că Hidra... a născut un pinguin. Adică motan. Vreau să spun că... Miau!” Şi imediat legătura s-a întrerupt.

— Nu era în toate minţile! tresări Tib. A suferit un şoc.

— Potoleşte-te! Am controlat personal exactitatea comunicării. Computerele-analizatoare semnalează că onomatopeea de la sfârşit nu-i aparţine lui Berry.

Donar începu să-şi frece obrazul.

— Dar cui? întrebă nervos.

— După timbru, inflexiuni şi durată, este miorlăitul unei pisici. Smith ţinea în braţe pisoiul când a transmis mesajul.

— Parcă era vorba de un pinguin!

— Toată formularea e neclară. Am presupus că-i vorba de un animal rătăcit. În Valea Tarshing, din vecinătate, există un parc zoologic cu peste 15 000 de exemplare de faună. Dar cum să ajungă un motan în Nanga Parbat? Gândeşte-te! Oamenilor le-a fost interzis accesul şi tocmai unei biete lighioane i s-a permis să pătrundă? Pe urmă nu uita precizarea: „...Hidra a născut un pinguin”.

— Dar eşti absurd! I-a comandat cineva Hidrei să facă un mo... pin...? La naiba! Şi era ea în stare să-l realizeze, în carne şi oase, când noi ne chinuim de atâta vreme cu sinteza unor compuşi organici simpli?

— E treaba ta să descoperi. O întinzi spre strâmtoarea Keath, cât mai urgent. Pătrunzi în tunel şi urmezi, pe cât posibil, drumul lui Gălbează. Te cotrolăm şi te îndrumăm fără întrerupere. Îţi pui centura să ne transmită prin televiziune magnetică tot ce se întâmplă. Facem noi aici înregistrările. Clar?

— Plec singur, deci?

— Ca să nu-ţi fie blocată trecerea. Pe ai mei Hidra îi cunoaşte, ţi-am mai spus. Şi pe mine mă ştie. Mai am aici un om care nu s-a aventurat încă în subterană şi l-aş putea folosi acum. Felt. Ai auzit, când ai intrat, că mi se propunea să-l trimit pe el după Berry. Dar nu merge. Mi-e nepot.

— Zău?!

— Nici nu ţi-ar folosi, crede-mă! Umblă din fustă-n fustă, e singurul domeniu în care manifestă unele aptitudini şi cel mai mult interes. Nu ştii cum eram eu în tinereţe? Am primit sarcina să-l conserv şi să-l introduc în meseria de şef. Schimbul meu de mâine, cum s-ar zice. Ce mă bucură e că se duce de râpă familia; noile generaţii, crescute în seră, îşi rup gâtul când ies în lume. Selecţia naturală, Tib Donar! Are cineva grijă să înlăture avortonii.

— Şi pe Gălbează de ce l-ai trimis singur? Regulamentul o interzice. E o misiune riscantă. Nu ne-ai chemat măcar pe amândoi, spuse Tib, parcă abia acum descoperind asta.

— Doreai să mă trezesc cu un refuz? Să cer aprobarea Comandamentului, care şi-aşa mi-a pus oameni la dispoziţie? Fii rezonabil! Iar cât despre Berry... Am avut certitudinea că datorită lui vei accepta şi tu să faci unele cercetări. Sunteţi oamenii cei mai bine pregătiţi pe care-i cunosc.

— Aş putea să te acuz de şantaj.

— Mi-e indiferent ce gândeşti. De altfel, sunt convins că lui Berry nu i s-a întâmplat nimic grav.

— Încalci disciplina, Vopsitură!

— Scuză-mă! Nino zâmbi ironic. Aici disciplina sunt eu, Tib Donar! Mă bucur nespus că nu mi-ai uitat porecla. Ridică-te! Drepţi! Drepţi! Aşa, Tib!

Pe fruntea lui Tib lunecau broboane de sudoare, încremenise, în poziţia reglementară, privindu-şi superiorul. Se stăpâni, cu un ultim efort.

— Îmi permiţi să plec în misiune? puse întrebarea uzuală după primirea unui ordin.

— Te felicit! Ştiam eu că eşti un om înţelegător. Odinioară, în şcoală, după absolvirea examenului, mi-ai dat o casetă, dacă-ţi mai aminteşti. O casetă cu o bandă magnetică înăuntru. Doisprezece ani am fost, şi mai sunt şi acum, terorizat de gândul că deţii o copie a benzii,

— Prostule! zise Tib şi răsuflă adânc, înecându-se.

— Mă gândesc că ai aşteptat să obţin o funcţie înaltă, ca să mă poţi doborî cu cât mai mult zgomot. Să te răzbuni că ţi-am luat iubita. Şi nu-mi păsa de tine, dar a fost moartea lui Lowe...

— Prostule!...

— Altfel cum să-mi explic tăcerea asta îndelungată? Ei, ţi-am oferit prilejul s-o vezi pe Dina şi să te convingi că nu mai ai de ce te răzbuna. Aşa că e cazul, cred, să mă răsplăteşti într-un fel pentru toate spaimele îndurate din pricina perfidiei tale. Întâlneşte-l pe Berry şi culegeţi amândoi informaţii cât mai complete. Ajutaţi-mă să-mi încep ascensiunea. Adevărata ascensiune...

— Poate o să refuzăm...

— Sunt, temporar, comandantul vostru şi vă folosesc aşa cum vreau. Dacă ai să fii ascultător, după ce termini treaba aici, îţi dau drumul. Să te duci unde vezi cu ochii. De acord?

— N-am încercat să mă măsor cu tine.. . Şi-aş zice să nu mă provoci...

— Bagă de seamă! şopti Nino, cu un calm olimpian. Am voie să te dau afară la cea dintâi nesupunere. Să fii

cuminte!

— Uiţi că la mijloc e viaţa lui Gălbează. Dă-mi pe cineva să mă ducă la tunel.

— Te-aşteaptă afară o sanie şi o călăuză. Stai, să nu uit! Vezi că pe coridorul spre „Pho Chu”, cam la 500 de metri de la intrare, e un garaj cu vehicule. Alege-ţi unul. Drumurile sunt lungi şi... cred că destul de periculoase.

Tib se răsuci pe călcâie şi ieşi încet din birou.

8.

Stelele dimineţii începuseră să pălească. Pădurea zăcea în tăcere, la ceasul când animalele nopţii s-au pitulat în hăţişuri cu prada, iar păsările de zi abia încep să se dezmorţească din somn. Cedrii bătrâni, peste măsură de înalţi, înecându-şi coroanele în bezna văzduhului, păreau coloane de lavă pietrificată. La picioarele lor, trunchiurile doborâte de furtuni şi de trecerea timpului putrezeau lent, într-o mâzgă veşnic umedă, cu mirosuri dulcege şi din care ici-colo răsăreau insule de ierburi verzi-întunecate, se întindeau, parazite, în lanţuri, printre arborii stinşi sau ucişi. Potecile, câteva, abia umblate se întortocheaseră în hăţişuri, răsucindu-se capricios până se pierdeau spre nicăieri, ca în orice lume a uitării.

Glyd păşea cu băgare de seamă prin pădurea de piatră, condus de focurile verzi ale lemnului în descompunere. Străbătea, când şi când, albia lunecoasă a vreunui pârâu, mai mult o urmă a apei prelinse picătură cu picătură spre Lethe, pe sub straturile de ace ale cedrilor sfărâmaţi, ocolea stâncile răsărite din pământul înşelător, îmbrăcate în muşchi ca la ţărmul oceanului. Copacii încă mai puneau stelelor întrebări, fuseseră învăţaţi să întrebe şi nu ştiau, nu

admiteau că stelele nu vor da răspuns, cel puţin până când ei toţi se vor fi topit în mlaştina morţii, acoperind cu trupurile lor trupurile şi amintirile unor oameni îngropaţi mai demult sub ei, printre rădăcini – cosmonauţii.

Aici fusese, dacă despre un asemenea loc se poate vorbi vreodată la trecut, cimitirul cosmonauţilor, în vremea când, de pe platoul învecinat, decolau, spre depărtările mereu prea puţin cunoscute, nave cereşti. Şi la întoarcerea mai fiecărei nave, uneori după zeci de ani, din goluri deopotrivă ale deznădejdii şi începutului de ingrată uitare, pădurea-cimitir se întindea. Prelungindu-şi mâinile şi privirile în arbori, oamenii care nu putuseră aduce niciun răspuns de la stele îşi repetau, răzvrătiţi, foşnind şi legănându-se în vânt, întrebările – le repetau în neştire, câte-o sută de ani, apoi, frânţi de mijloc, cedrii doritori de odihnă întorceau, într-un atât de neputincios arc de cerc, revolta şi frământarea lor spre pământ. Cum, cât avea să mai astupe pământul, în tăcerea, în bătrâneţea lui istovită, atâta neputinţă şi zbucium?

Cedrii cu trunchiurile înfrăţite, sub care odihneau Old şi Yvonne, fuseseră aduşi în marginea unei poieni, aproape de culmea povârnişului. Glyd curăţase cu grijă mormântul părinţilor de ierburile devorante şi de pietrele rostogolite, după ploile mari, din culmea golaşă. Îi plăcea să vină aici, în liniştea netulburată a codrului, unde moartea, pentru el, nu-şi făcea simţită prezenţa, nici măcar prin dispariţia celor care-l aduseseră pe lume şi pe care el nu-i cunoscuse niciodată. De altfel nimeni nu mai era de mult înmormântat aici, de pe timpul desfiinţării şcolii de zbor şi al mutării cosmodromului. Astronauţii morţi în

misiune, puţini după reducerea ca număr, durată şi importanţă a misiunilor spaţiale, erau, ca şi ceilalţi pământeni, depuşi în adâncurile mării; şi s-au găsit destui administratori care, din birourile lor cu aer condiţionat, să-şi bată joc, în numele unei aşa-zise demistificări, de cimitirul-pădure şi de altele dintre vechile obiceiuri şi solemnităţi ale epocii de glorie în cosmonautică.

Cu experienţa şi cunoaşterea lui singulare asupra Cosmosului – după moartea părinţilor, în vreme ce nava astrală unde venise pe lume se-ndrepta, pe un drum lung şi greu, spre Pământ, el fusese crescut şi educat de automate – Glyd a suferit, poate mai adânc decât alţii în anii aceia ai denigrărilor. Şi într-un târziu, cum toţi vechii prieteni astronauţi îl părăsiră, şi a vorbi în public despre altădată venerata Şcoală de cosmonavigaţie devenise aproape un pericol, însuşi Glyd, claustrat în izolare şi muţenie, a ajuns să uite şi a sfârşit prin a-şi renega credinţele de odinioară. Să fie asta o greşeală, o slăbiciune de neiertat?

În vale, de sub malurile lui Lethe începu să se cearnă printre arborii neclintiţi ninsoarea de ceaţă din zori. Trâmbele alb-cenuşii, distincte în întuneric, suiau anevoie pieptul muntelui, agăţându-se, cu braţe subţiri, de tufişuri şi pietre, într-o aparentă lipsă de efort şi cu disimulată nepăsare. Îl ajunseră din urmă pe singuraticul drumeţ şi porniră să-l înece lent. Îi ascunseră cărarea, apoi picioarele până la glezne şi până la genunchi – şi cu cât el se grăbea să urce, cu-atât ceţurile îl împresurau, în aceeaşi implacabilă tăcere, izvorâte acum de pretutindeni, un vârtej domol, fără vânt.

Cedrii din margine de poiană ieşiră să-l întâmpine – el

luneca, afundat până-n piept, prin norul mistuitor – şi-şi puseră tulpinile împotriva aburului, ca prova unei corăbii fantastice. Glyd mări paşii, până-şi desprinse bustul din spuma lividă, inconsistentă, apoi stătu în loc, dar nu-i mai era frică, ajunsese lângă ai lui. Se aşeză cu faţa la podişul cosmodromului, între Yvonne şi Old pe care-i ştia sub pământul jilav. Ceaţa-i veni iar până la subţiori şi-l aşteptă. Picurii condensaţi pe trunchiuri se rostogoleau mlădios în crăpăturile scoarţei.

Lumea rămăsese într-o neverosimilă depărtare, dincolo de tărâmul tăinuit de ceţuri, cu oamenii ei, o puzderie, purtătorii unor prea complicate destine, veşnic grăbiţi către undeva. Ce bine să te mai poţi retrage în marginea drumului, după câte un eşec sau după o victorie! Întinse mâinile la spate, pe lângă trunchiuri şi întâlni, în dreapta, doi bolovani colţuroşi, opriţi din rostogolire pe cedrul-Yvonne. Îi cuprinse în palme, lunecându-şi degetele pe scobiturile lor murdărite de humă şi-i trase pe rând lângă sine, îi lipi de picior, de pulpă. O mai revedea pe Yaralde, în clipa despărţirii, plecând nici supărată, nici tristă, aproape că nici indiferentă, doar cu o prea îndelungă, puţin nedumerită oboseală. Şi iar asemănarea ei cu Indra. De-acum toate femeile, ca un făcut, începeau să semene cu Indra, dar mai mult decât ele Yaralde. Amintirea Indrei îi da târcoale lui Glyd de la ieşirea din vilă, ca de câte ori sistemul său de apărare funcţiona prost. Izbi pietrele una de alta, nemulţumit.

După prigoana ce a urmat desfiinţării şcolii de zbor făurise singur în jurul lui o citadelă din tăcere şi din renunţări, o fortăreaţă pe zidurile căreia patrulau, gardieni de neînduplecat, emisarii spaimei şi amintirile vechilor înfrângeri – un loc de refugiu abia înveselit de

umbrele unor noi prieteni şi care, foarte rar, ce e drept, i se părea lui însuşi o temniţă prea trainic alcătuită şi de aceea exasperantă. Dar la cel mai mic semn de ameninţare din lumea de-afară se grăbea să ridice podul şi să scoată ostaşii la crenele, şi-şi aduna, ca să reziste asediului, câteva argumente tocite de atâta folosinţă; şi când, închipuiţi sau reali, asediatorii plecau de sub ziduri, castelanul, cu amară ironie, constata că a mai coborât încă o treaptă a propriei sale degradări – aşa se face că din prim asistent al marelui All ajunsese un umil tehnician, constructor de şosele. Şi oare căderea se va opri aici?

Numai că acum, zăvorât la el în citadelă de frica Yaraldei, îl încercau îndoielile, în vreme ce fata aştepta un răspuns, măcar o justificare a tinereţii pierdute. Totuşi, Glyd o ştia prea bine, sacrificiile n-au dus niciodată, prin ele însele, la rezolvări.

Lovite mereu, pietrele sunau la intervale egale, transmiţând pământului vibraţii scurte şi repezi. Glyd îşi rezemă capul de încrengătura arborilor. Ridică ochii – un văl tulbure de întuneric subţire se retrăgea spre apus, ducând cu el stelele peste care trecuse. Ceaţa se întindea, o apă moartă, deasupra întregului podiş şi ici-colo, ca ruine de porturi inundate, schelele unor platforme de lansare se desenau întunecat, prin golurile dintre cedri, peste talazurile imobile.

Nu-l auzi pe All apropiindu-se. Îi zări doar, cu coada ochiului, silueta în cealaltă parte a poienii. Venea de sus, de pe culme şi se rezema, la fiecare pas, într-un baston negru. Pesemne îl dureau picioarele şi se nimeri ca bastonul lui să atingă pământul de fiecare dată tocmai în clipa când Glyd îşi făcea de lucru cu bolovanii,

aşa că de-asta el nu simţise nimic, iar paşii lui All îi înăbuşeau putreziciunile. Stătu nehotărât un moment, parcă neştiind încotro s-o apuce, făcându-se că nu l-a văzut pe Glyd. Se uită încoace şi-ncolo, cu gesturile lui repezi obişnuite, pe urmă o luă încetişor pe sub cedri, să ocolească luminişul. Îşi lăsase barbă şi avea o înfăţişare nouă, bătrânească, dar nu nepotrivită. Poate că într-adevăr ar fi preferat să nu dea ochi cu Glyd, deşi poiana o putea ocoli şi prin cealaltă latură. Fu gata să-l lovească pe fostul învăţăcel peste vârful pantofului – o fi făcut-o dinadins? – şi acesta se trase într-o parte, mai mult să-i facă loc decât să se apere.

— Erai aici? îi aruncă All şi păşi pe lângă el mai departe. Iartă-mă, îmi slăbeşte auzul, nu ţi-am răspuns la bună dimineaţa.

— All… zise Glyd răguşit şi-şi drese imediat vocea. Unde te grăbeşti?

— Mi s-a spus că-i aici Yaralde. S-o întreb despre Hidră.

— Nu te mai preface! Ştii bine că Hidra ta s-a oprit.

— Minţi, minţi! strigă All, aproape vesel, mergând înainte. Dacă se oprea, nu stăteai tu acum de pomană. Ai fi fost acolo de mult.

— All, ascultă-mă! Am refuzat să mă duc la Hidră…

Bătrânul, ca şi cum n-ar fi pătruns înţelesul cuvintelor, mai umblă încă un răstimp. Nu se întoarse. Era aproape de marginea poienii şi doar capul şi umerii îi rămăseseră deasupra fuioarelor de ceaţă. Glyd aruncă într-o parte piatra ţinută în mână şi-şi cuprinse genunchii cu braţele.

— Mai zi o dată! îi ceru All atât de încet, încât numai liniştea cimitirului îl ajută pe Glyd să distingă vorbele.

— Nu vreau să mă duc! repetă el, cu înverşunare. De

ce mi-ai trimis-o pe Yaralde? Era vorba că pe mine nu mă amesteci, convenisem aşa de la-nceput.

— Nu mai spune! şuieră All, deodată întărâtat.

— De toţi îţi baţi joc, începând cu tine. Adu-ţi aminte cum l-ai trimis la moarte pe Dav! Şi cu Yaralde ce-ai făcut? Doisprezece ani, tinereţea ei, irosiţi fără noimă. Orice automat ar fi urmărit reacţiile Hidrei, şi sunt convins că mai bine. Ţie nu, îţi trebuia un om... care s-a ratat...

Îşi sprijini fruntea de genunchi şi închise ochii. All începu să lovească, în vreascuri şi ierburile mai înalte, cu bastonul lui negru; adică mişca bastonul prin ceaţă la întâmplare, nimerind în grămezile de uscături.

— Eşti nebun! Ţi-e frică să n-ajungi ca ei doi? întrebă şi în fine se-ntoarse, privind de departe la Glyd.

— Sunt ca ei. Sau nu mai sunt nimeni.

— Atunci fii cineva! Aspiră la glorie, băiete! Nu te încântă să poţi realiza, dintr-o singură lovitură îndrăzneaţă, asta cu Hidra, ce n-a izbutit All nu în doisprezece, nici în de cinci ori doisprezece ani?

— Eu!?

— Te sperie înfrângerea!

— Da! răspunse Glyd şi-şi ridică faţa spre el.

— Vrei să fugi de înfrângere, va să zică! se bucură All că l-a prins. Auziţi, oameni buni! îşi întinse, cu un gest teatral, braţele spre cedri. A spus-o aici, sub copacii cosmonauţilor. Şi acesta e Glyd, fiul lui Old şi-al Yvonnei, cel crescut de automate. A învăţat să ocolească lupta. Atât înţelege el din tot ce-am încercat să-i arătăm. O, Dav, cu-adevărat te-ai prăpădit degeaba!

— Lasă tiradele, All! ripostă Glyd, cu voce deodată ostenită. Adică habar n-ai cum s-au întors toate

împotriva noastră, câţi admiratori de pe vremea ta azi te-njură în gura mare şi câţi prieteni te-au trădat pe ascuns! E un pericol să-i mai vorbeşti cuiva de şcoala de zbor – îţi râde-n nas sau în cel mai bun caz nu te-ascultă. Experienţa adunată de voi s-a dus pe gârlă, au pecetluit-o în arhive, de unde nimeni n-are curajul s-o scoată afară. Uite preţul strădaniilor! Bine, nu-mi pasă de necazuri, mă apuc să răscolesc, de unul singur, noroiul aruncat peste generaţia voastră de eroi. Şi? Au să mă-nlăture de la prima mişcare ori au să se joace cu mine, în batjocură, poate încurajându-mă la început, dându-mi speranţe şi lăsându-mă să mă încurc, până la urmă, în propria mea neştiinţă, să eşuez în calcule fără ieşire. Niciunul n-avem capul tău şi eu cu-atât mai puţin.

Cufundat în gânduri, All învârtea mai departe bastonul. Barba i se răsfirase pe piept, peste haina cenuşie.

Sub sprâncenele groase, ca două streşini, ochii negri îi luceau mohorât. Glyd îl vedea acum mai bine, în lumina roz-albă a zorilor şi-şi dădu seama cât s-a schimbat de bătrâneţe, sau era numai descurajare în priviri şi-n toată atitudinea lui?

— Poate mă-nşel, murmură All. Crezusem că-i altfel, dar dacă spui că nu mai e cu putinţă...

— Nu exişti cu adevărat pentru mine decât de la... de acum unsprezece ani. În măsura în care pot să mă desprind de destinul tău... Altminteri prea te-am urmat întru totul, şi eu şi ce mi-a mai aparţinut. Până şi Indra a fost să mă lase, ca altădată Io a ta. De ce? Ştiu, spui că n-am evitat nici eu căderea, dar cel puţin uite: mă reprezintă. Îşi surâse lui însuşi, trist. Să-ţi fi căutat un altul, adăugă.

— Tu erai singurul, replică All gânditor. Aşa e, te-ai rupt de noi, ţi-ai făcut viaţa ta...

— Nu mi-a fost dată nebunia voastră. N-a fost ea transmisibilă pentru mine, sau eu am respins-o organic, printr-o reacţie de intoleranţă. Zadarnic aţi vrut, tu şi Dav, să mi-o inoculaţi. Acum v-aţi dus amândoi şi sunt singur, pragul nebuniei voastre îndărătnice s-adepărtat de mine până la cer. Nu mai cred într-o posibilă victorie, nu mai cred...

— Nu crezi în utilitatea eşecului. De-asta căderea ta nu te reprezintă pe tine, nu-i tactica ta, cum te lauzi. E victoria adversarilor, care te pierde. Mi-amintesc că o dată ne judecau şi pe noi adversarii, pe Dav şi pe mine, pentru ce consideraseră ei că se putea numi o abatere. Ne-am ales cu retrogradarea.

— Eram şi eu acolo, nu mai ştii?

— Socoteau că ne scot din luptă, şi chiar atunci Dav le-a spus că există un drept al omului la înfrângere. N-are cum să ne sperie eşecul, câtă vreme avem convingerea cauzei mari şi de altminteri eşecurile, când te lupţi neîncetat pentru o asemenea cauză, sunt totdeauna vremelnice. Atunci îţi foloseşti temporara înfrângere ca pe oricare alt drept, ca să dobândeşti izbânda durabilă. Important e să nu renunţi la luptă, să n-o eviţi, s-o primeşti deschis, s-o provoci, dacă e nevoie, fără un minut de răgaz.

— Eu n-am s-o mai iau de la-nceput.. .

— E şi-o înfrângere laşă, păcătoasă, urâtă, aceea care te scuteşte de război. Şi adversarii se grăbesc, după biata voastră capitulare, să-şi serbeze victoria, ignorând că lupta abia urmează să-nceapă, mai grozavă decât oricând. Şi culmea ironiei e că n-ai încetat niciun minut să te baţi. Căci mesajul meu, adus de Yaralde şi Hidra

asta, enigmatică pentru tine, ce este? Eşti tu şi o şcoală de zbor, experienţa îngropată în arhive, totul. Nu s-a pierdut nimic, înţelegi?

— All!...

— Nu trebuia decât să dai semnalul asaltului. N-ai fi fost niciodată singur. Dar te retragi. Te-au intimidat o aroganţă infatuată, batjocura, cu aparenţe oficiale, pentru tot ce-a fost mai îndrăzneţ şi valabil în astronautică, atacul la adresa persoanei tale, la urma urmei. Haida, de! Eşti chiar nebun!

— Poţi zice ce vrei, nu plec în Himalaya! M-ai privit mereu ca pe o speranţă, un potenţial al realizării tale în viitor. Şi eu m-am luat după tine, mi-am proiectat împlinirea într-un timp incert fără să mă mai pot maturiza. Un handicapat de tine şi de Dav, prea mari profesori. Mă înăbuşeaţi.

— Tu!?

Bătrânul râse, cu veselie răutăcioasă, dându-şi capul pe spate, şi dinţii albi, mărunţi, îi sclipiră între firele bărbii sure. Porni în sus pe cărarea alunecoasă: înfigea bastonul înainte, în pământ, se proptea bătrâneşte în el, cu amândouă mâinile. Ceaţa începu să se retragă, în fuioare străvezii, înapoi, de unde urcase, şi Glyd îl vedea acum până la brâu, dar fiindcă picioarele târâte anevoie îi rămâneau încă ascunse, efortul lui All părea exagerat dinadins.

— Să ştii că tot nu merg, te osteneşti de pomană cu mine!

— Caraghiosule! rânji All. Nu-ţi dai seama că eşti acolo, în Hidră, de la-nceput, cu cifrul codului tău biologic? Închipuie-ţi că Yaralde a primit ordin, dacă nu te duci, să divulge că numai tu poţi înlătura aşazisa defecţiune a computerului. Au să te ia cu forţa, să le pui

iar uzinele în funcţie şi, odată ajuns în Nanga Parbat, Hidra o să te-asculte ca un căţel. Nu mai ai încotro.

— Îi poruncesc să uite cel de-al doilea program!

— N-o să-ţi meargă! Ai să te înhami la treabă din dispoziţiile adversarilor, cum e mai rău! Pe ei nu eşti în stare să-i refuzi, te domină. Te-ai prins în plasă, vezi?

— Mă pui la-ncercare! îşi dădu Glyd curaj şi se ridică în genunchi.

— Nădăjduiam că după atâtea mizerii ai ajuns să gândeşti mai altfel. Mă înşel. Ai sufletul prea mic de când ţi-ai aruncat credinţele. Ai să lupţi ca o biată unealtă, mânat de alţii, neînţelegând nici tu pentru ce.

Trecu prin dreptul lui, pe la mijlocul luminişului şi se tot ducea în sus, unde cerul, deasupra crestelor, se aprinsese, înseninat. Ceaţa fugea în jos, de partea cealaltă şi Glyd era la un hotar, între ceţuri şi răsărit, în singurătate.

— Ai venit să mă umileşti! strigă el mânios şi ecourile alergară încolo şi-ncoace prin cimitir. Ştiai că nu mai am nicio scăpare!

— Vream să-ţi arăt o potecă. Vorbele lunecă zadarnic pe lângă tine, nu te pricepi să le-asculţi, răspunse All, cu ochii tot înainte. N-are să te-aştepte nimic bun. O să încerci să-i arunci pe alţii în faţa duşmanului, şi cei din tabăra ta au să vadă şi au să te judece. Mi se pare că n-ai să fii prea iubit. Dacă eşti norocos, cum nimeni nu-i în stare să prezică viitorul, poate-ai să apuci victoria. Îţi doresc să te bucuri…

Păsările năvăliră pe crengi, în aerul limpede şi încă umed, laolaltă cu primele raze de soare. Dar cedrii, îndelung vrăjiţi de întuneric, nu se clinteau, şi larma şi vânzoleala zburătoarelor se găsiră nepotrivite, pădurea nu dorea să prindă viaţă. Aburii de peste noapte mai

fumegau pe alocuri, în desişul de către vale, ori rămăseseră, zdrenţuiţi, prin crângurile de pe cosmodrom, mai degrabă ca şi cum n-ar fi fost.

— All, unde mă laşi fără bun rămas? se sperie Glyd şi se ridică în picioare. Te-am supărat atât de mult?

Profesorul, în latura opusă a poienii, ridică bastonul lui negru, poate în semn de salut şi lovi, în treacăt, ramura de jos a unui arbust. Sau nu el o făcu să tresalte; coborâse o mierlă, ca un pumn de funingine; şi ce se mişca mai încolo? – nici vorbă de haină cenuşie! – adus într-o sămânţă rătăcită de vânt, un plop argintiu, cu frunzele tremurătoare. De lângă tulpina lui, dreaptă şi crudă, ţâşni în salturi alarmate un iepure, peste poiană, de-a curmezişul şi o întinse pe coastă, lunecând în fugă pe putregaiuri, spre apa Lethei.

9.

Ningea sălbatic. Ceaţa şi zăpada năvăleau în valuri succesive, dense, amestecându-se cu lumina spălăcită, ajunsă parcă printr-o minune până jos, pe firul defileului îngust.

Tib mergea înconjurat de forme albe, ivite pentru o clipă din golurile cenuşii, mereu schimbătoare, înlocuindu-se cu alte imagini, mereu cu altele, siluete negre sau gălbui-strălucitoare, sub forma unor coloane de gheaţă fixate de-a lungul peretelui stâncos, neted, prăvălit din înalt. Întrezări la câţiva paşi pârtia cafenie, cu reflexe metalice. Călca rar, clătinându-se sub rafalele vântului tăios, aplecat mult înainte, împotrivindu-se furtunii. Granule îngheţate răpăiau sonor, lovindu-i casca, şi uneori fulgi mari, pufoşi se lipeau de vizor împiedicându-l să mai zărească poteca. Ridica greoi braţul, ştergându-se cu mişcări lente,

observând neliniştit cum i se acoperă mănuşa cu un strat subţire de polei.

Bombănind o sudalmă la adresa lui Ortiz, ocoli nămeţii strânşi pe drumul ce urca în pantă. Nu trebuia să facă risipă de fantezie ca să-şi închipuie că strâmtoarea fusese tăiată în piatră cu dezintegratoarele, aşa cum tai o felie de caşcaval, pentru ca Nino să obţină un decor turistic inedit, *à la belle étoile*, prin care îşi ducea oaspeţii plini de propria lor importanţă, servindu-le gogomănii.

„Stimaţi vizitatori, prin înfăţişarea şi caracteristicile sale, acest splendid masiv muntos constituie un fenomen natural unic. În istoria alpinismului, Nanga Parbat s-a acoperit de o tristă glorie, de unde şi numele său, de Munte asasin. Treizeci şi una de victime au căzut pradă zăpezii şi gheţurilor, până când curajosul alpinist Hermann Buhl a izbutit să împlânte pe vârful muntelui steagul victoriei. Şi iată că lui Nanga Parbat îi revine acum onoarea de a adăposti în trupul său de piatră un desăvârşit produs al geniului uman: Hidra lui All. Dacă mai aveţi puţină răbdare, vom pătrunde curând pe galeria construită special pentru turişti. Cine nu se teme, mă poate însoţi, ca să se convingă *de visu*...”

Vântul se înfurie brusc, lovindu-l din spate pe Tib şi aruncându-l cu faţa în jos lângă peretele strâmtorii.

Bărbatul răsuflă adânc şi-şi reluă anevoie mersul obositor. Din loc în loc se oprea, sprijinindu-se cu spatele de zidul lucios, acoperit cu broboane îngheţate, tari ca sticla, ţurţuri străvezii, prinşi de suprafaţa pietrei. Căuta să se orienteze, deşi pierduse orice speranţă că şi-ar putea alege puncte de reper sau alte elemente ajutătoare unei recunoaşteri precise. Unor

neavizaţi, le-ar fi părut stupidă această insistenţă a lui de-a se orienta. Dar cine-a pătruns vreodată în incinta unde se află un calculator care „vorbeşte limba păsărească” ştie prea bine că orientarea, în primul rând asupra drumului ce asigură o retragere rapidă, e una dintre condiţiile principale ale succesului asupra maşinii.

— Ortiz, răsună în difuzor glasul cunoscut. Ce faci, Donar? Cum te simţi?

— Admirabil, replică spontan Tib. După cum vedeţi, zăpada mi-a ajuns până la brâu. Nu merg, înot!

— Transmisia imaginilor e excelentă. Centrul de urmărire mi-a comunicat distanţa pe care o mai ai până la obiectiv: 315 metri.

— Mulţumesc, mă reped într-acolo!

— Atenţie, scara are 41 de trepte. Cum ai pus piciorul în galerie, comunici. Păstrăm permanent legătura.

— Evident.

— Succes!

Tib asaltă ultima parte a traseului necunoscut. Scara fusese fixată în interiorul unei conducte străvezii prinsă solid în peretele strâmtorii.

Tib numără treaptă după treaptă. Cu cât urca, zgomotele furtunii descreşteau. O lumină opalescentă se filtra de undeva, de sus.... 38, 39, 40, 41. Se ridică în picioare pe o platformă circulară, metalică, puternic luminată. În faţa lui, o banală gură de tunel, nedepăşind doi metri înălţime. Nimic atrăgător. Stânca mai păstra pe margini urmele de muşcături ale aparatelor termice cu care se înfruntase odinioară. Bucăţi de piatră topită atârnau ca nişte produse vulcanice solidificate, chiar deasupra intrării. Linişte, linişte peste tot. Departe, în fundul galeriei, cădea printre ziduri o perdea opacă,

densă şi neagră: bezna.

Tib cercetă cu grijă platforma. Nicio urmă; Gălbează trecuse fantomatic. Parcă îl vedea, călcând apăsat pe pardoseala tunelului, uşor adus din spate, bălăbănindu-şi braţele lungi şi privind înainte, fără să-i pese ce lasă în urmă. Obişnuia, la fiecare început de misiune, după propria lui expresie, „să se spele de tot ce are pământean”, cufundându-se, după îndelungi căutări şi strădanii, într-un fel de dialog tainic cu computerul defectat, substituind, cu logica şi maniera de acţiune a acestuia, logica şi propria sa manieră de acţiune, imboldurile omeneşti, şi astfel prefăcându-se într-o cât mai complexă maşină vie, capabilă să descifreze fără greş zecile de probleme dificile ridicate de cealaltă maşină, cibernetică, răzvrătită. Din păcate, în asemenea împrejurări nu-l mai interesa deloc securitatea lui şi pentru asta comandanţii aveau grijă să nu-l trimită niciodată singur, indiferent de gradul de risc al misiunii. Comandanţii, cu o excepţie.

Aruncă mănuşile pe platformă, controlându-şi meticulos echipamentul. Nu uitase nimic, de la minuscula pilă de iluminat în infraroşu până la anihilator şi tuburile cu alimente concentrate. Pipăi întreaga suprafaţă a costumului, pentru a se convinge că toate miniaturalele obiecte se află la locul lor, gata să-i asigure viaţa şi libertatea de acţiune. Înghiţi câteva întăritoare, bău fără să se grăbească două-trei guri de apă şi se aplecă să-şi ridice mănuşile. Observă băltoaca strânsă la picioare şi abia atunci simţi că din tunel adie o boare călduţă, topindu-i zăpada de pe bocanci, de pe costum. Tot atunci Iubitoarea Kali dădu uşoare semne de nelinişte, ceva care după cod ar fi putut să însemne intrarea în funcţiune a unor aparate din apropiere. Tib

îşi puse iar mănuşile, înzestrate cu traductoare sensibile, şi le racordă la circuitul electric al costumului. Îi semnalau şi ele prezenţa unor câmpuri de unde de biodetecţie, izvorând din coridorul înecat în beznă.

— Donar Tiberiu. Raportez.

— Ce se-ntâmplă acolo! Vocea lui Ortiz trăda emoţie. Mi se pare că eşti cercetat. Încotro sunt detectoarele?

— Undeva, în faţă. Exact nu ştiu. Berry a fost şi el...

— Nu. Ai grijă! Două grupe din brigada mea înaintează printr-un tunel apropiat, spre acelaşi sector. Vrem să pătrundem, pe urmele tale, în zona unde-a dispărut Gălbează. Să vedem dacă trucul ne reuşeşte, îi întâlneşti pe băieţi cam la 500 de metri mai departe, lângă adăpostul vehiculelor.

— Bine. Îmi spui dacă mai apare ceva nou.

— Evident.

Tib porni, cu simţurile încordate. Lumina din spatele lui îi proiecta o umbră uriaşă, tot mai lungă şi mai difuză pe măsura înaintării. Fiecare pas era un zgomot înăbuşit, zbătându-se între pereţii de piatră. Conectă farul în infraroşii şi-şi coborî, în dreptul ochilor, filtrul montat la cască. Zări nu prea departe curba galeriei spre stânga, figurând şi în macheta fotografiată la Nino. Operatorii de pe maşinile dezintegratoare lucraseră cu multă dibăcie: roca andezitică era tăiată aici în suprafeţe perfect plane, fără asperităţi.

Emisia undelor încetă, dar Iubitoarea Kali continua să semnaleze mişcările unor piese metalice la oarecare distanţă. Aparatele cu gamă largă de recepţie nu înregistrau însă niciun zgomot, în afara paşilor lui Tib. Era imposibil de ghicit ce urmăreşte Hidra; în orice caz, nu îndepărtarea intrusului. Îşi ia nişte măsuri de apărare? Atunci cum de se mai lasă cercetată, şi ce

socoteşte că trebuie apărat?
Donar depăşi curba. Coridorul se continua în linie dreaptă, la fel de pustiu şi tăcut, părticică neînsemnată a spaţiului controlat de calculatorul lui All, abia un început de primejdie faţă de lanţul primejdiilor viitoare. Nino greşise. Cu doi oameni n-o să poată afla ce se ascunde la „Pho Chu”, oricât de buni specialişti ar fi ei. Şi în fond de ce i-a ales pentru asta tocmai pe Tib şi pe Berry? Şi oare, într-adevăr, Hidra le-a interzis accesul în zonă celor din brigada lui Nino? Fiindcă îi cunoaşte şi le ştie intenţiile? Care intenţii? Nu cumva ei doi, Tib şi Berry, au de fapt menirea să verifice cât de periculos este pentru echipele de cercetare drumul spre „Pho Chu”?
Începu să alerge, cu speranţa că va ajunge teafăr până la adăpostul vehiculelor. Detectoarele din centură descoperiseră şi îi proiectau pe vizorul căştii silueta unei trape, mare cât toată lăţimea coridorului, deasupra căreia Tib tocmai păşise şi sub care se agita o încrengătură de tije metalice articulate.
Înainte chiar să-şi dea seama ce va urma şi să se întoarcă din fugă, trapa se deschise sub el. O lungă, vertiginoasă cădere. Îşi desfăcu braţele instinctiv, să-şi oprească rostogolirea. Două, trei secunde, apoi, în sfârşit, depăşi starea de surpriză. La comanda cerebrală, Iubitoarea Kali descărcă puternice fluxuri magnetice şi prăbuşirea se întrerupse, cu un şoc violent. Spânzurat de mijloc, ca un acrobat la trapez, Tib scrută puţul larg, pe care se scurgeau dâre subţiri de apă. De pe fundul acestuia se ridicau încet şase braţe telescopice, purtând la capăt, ca pe nişte flori delicate, mănunchiuri de lame, cleşti şi ace prelungi.
— Donar! se alarmă Ortiz. Donar, răspunde!

— Răspund...

— Ce-aştepţi, omule? Repede, vino înapoi!

— E şi părerea mea.

Şuierat scurt, deasupra, în spatele lui. Un lichid gros curge abundent, îi acoperă capul, toracele, bazinul, îi înfăşoară picioarele şi braţele, se întăreşte instantaneu. Comanda de retragere a întârziat o fracţiune de secundă – fluxul magnetic creşte, la puterea maximă de emisie a centurii, saltul în sus se produce ascultător, dar e inutil. Pânza elastică l-a înfăşurat pe Tib ca o haină îngrozitoare, şi e ancorată în mai multe puncte din pereţi, în gurile dispozitivelor care au pompat lichidul; e ancorată cu un fel de funii ce nu pot fi rupte, şi acum nici nu se mai întind, nu mai sunt funii, ci bare rigide, şi haina nu mai e nici ea elastică, ci dură ca o platoşă de oţel, în care trebuie să respiri cu economie: plămânii sunt apăsaţi din toate părţile (ce noroc că rezervoarele de oxigen ale costumului au rămas încă întregi!).

— Asta a fost! exclamă Donar, ca după cine ştie ce ispravă.

— Nu te pierde cu firea! îi strigă Nino prosteşte. Venim să te salvăm!

— Spor la lucru!

Ultimele cuvinte schimbate de el cu Ortiz.

Nu mai vedea nimic, farul şi filtrul de infraroşii fuseseră bine astupate de cuirasa rigidă. Braţele telescopice ajunseră la el şi începură să-i taie carcasa ad-hoc, în dreptul mijlocului, de jur împrejur. Tib încercă să-şi închipuie ce poziţie nostimă trebuie să aibă acum, cu mâinile şi picioarele atârnând în jos, cu spatele cocoşat, cu capul răsucit într-o parte, cum încercase să vadă cine şuieră deasupra lui. Dar de ce îl operează

tocmai la stomac, ficat, rinichi şi pancreas? Oare Hidra să n-aibă habar că organele cele mai importante pentru întreţinerea fluxului vital sunt inima şi creierul?

O bucată din crusta dăruită de Hidră se prefăcu în ţăndări sub acţiunea plină de pricepere a cuţitelor şi vătraielor de metal şi o bucată de aceeaşi mărime din costumul adus de-acasă de Tib se prefăcu în fâşii, iar uneltele se apucară să scotocească prin măruntaiele Iubitoarei Kali, cu aceleaşi, demne de toată lauda, îndemânare şi cunoaştere. Striviră, tăiară, şi extraseră mai multe subansamble, fără a lucra totuşi prea delicat, smulseră pilele energetice, aparatele miniaturizate pentru măsură şi control, cu un fel de furie a distrugerii, sau, la fel de bine, o curiozitate de copil care-şi strică jucăriile. Se apucară apoi, mai pe îndelete, să o taie pe biata Kali de-a curmezişul. Strecurându-se între suprafaţa ei interioară şi pielea lui Tib, două lame o traseră puternic în sus şi în spaţiul astfel format, pe deasupra coloanei vertebrale a cercetătorului fu introdus un instrument ca o foarfecă. Senzaţii foarte puţin plăcute pentru cel care-l jignise pe Ortiz odinioară, şi dacă Nino urmărise prin trimiterea lui aici o răzbunare, putea fi pe deplin satisfăcut.

Însă foarfeca refuză să-şi ducă la bun sfârşit însărcinarea, şi celelalte instrumente, departe de-a o pedepsi pentru nesupunere, se contaminară, pare-se, de spiritul ei de răzvrătire. Rămaseră încremenite un timp nedefinit, fură cuprinse de o agitaţie rău prevestitoare pentru Hidra care le comanda şi se retraseră, într-o grabă şi dezordine ce trădau panică şi derută. Ciudăţeniile urmară după ciudăţenii. Însăşi Hidra, căci cine altcineva putea fi autorul acestui barbar tratament la adresa unui oaspete, fie el şi mai puţin

dorit, Hidra se lăsă convinsă de atitudinea supuşilor ei şi hotărî să-l elibereze pe captiv. Ca urmare, fenomenul prinderii lui Tib ca o muscă în plasa păianjenului se derulă în sens invers: incomodul costum de tablă oţelită începu să se înmoaie, laolaltă cu barele ce-l ţintuiau de pereţi. Se prefăcu pe rând în cămaşă de zale, de cânepă, de mătase, şi barele, după el, în lanţuri, frânghii, în elastice, până când Tib ajunse, mulţumită acestor metamorfoze succesive, viu şi nevătămat, pe fundul puţului-capcană.

Adică scăpase teafăr, cel puţin el, şi-i rămăsese şi anihilatorul, ca să nu mai vorbim de învăţătura de minte, beneficiu net de pe urma întâmplării. Pe de altă parte, adio legătură cu Ortiz, posibilităţi de investigare şi mijloace de protecţie. Şi adio îndeplinire a misiunii. Care-i tâlcul şaradei propuse pentru dezlegare de Hidră?

Tib sta culcat pe spate, în întuneric, în vreme ce materia care-l ţinuse prizonier, reajunsă în stare lichidă, se scurgea de pe el într-o băltoacă, amestecându-se cu apa prelinsă din pereţi. Tijele telescopice şi articulate zăceau alături, în inerţie. Când îşi îndreptase picioarele, Tib lovise una dintre ele şi a simţit-o cum se mişcă la întâmplare. Aerul era umed şi urât mirositor, dar abundent. Un sistem de pompe îl împingeau până aici şi asta însemna că Hidra, începând să sfâşie hainele intrusului şi împiedicându-l astfel să respire oxigenul din rezervoare, dorea totuşi să-l menţină în viaţă. Pentru ce atunci comedia de adineauri? Doar ca s-o scoată din uz pe Iubitoarea Kali?

Donar îşi pipăi cu grijă centura. Arăta ca un câmp de bătălie, şi izbânda Hidrei era, pe deasupra, total lipsită de glorie. Ca şi retragerea ei precipitată, fără

fructificarea izbânzii, parcă se speriase de cineva, de ceva...

— Puţul e săpat de curând.

Luase obiceiul să vorbească de unul singur şi izbutea astfel să-şi păstreze calmul, mai bine chiar decât cu un tovarăş de cercetări; pe sine însuşi nu se contrazicea niciodată, nici când, ca rezultat al acestei maniere de discuţie, rata câte o misiune şi ajungea la concluzia că-i un prost.

— Sper că e săpat după trecerea pe coridor a lui Berry, e o improvizaţie care mă onorează numai pe mine. Pentru ca Hidra să mă înhaţe cu metode la nivelul copiilor de acum cinci secole; să mori de ruşine, nu alta! Dragă Nino Vopsitură Ortiz, eşti al doilea mare găgăuţă al vremurilor noastre, cinstea de a fi cel dintâi revenind subsemnatului!

Se ridică încetişor, încă amorţit de îmbrăţişarea de neuitat a Hidrei. Mâna dreaptă îi alunecă pe şold până întâlni tocul anihilatorului. Trase inelul de siguranţă, deschise cele două clapete de plastic şi scoase arma, care semăna, ca fason, la fel de bine cu un Colt străvechi, cu butoi, cu un bumerang şi cu o secure gen tomahawk a indienilor piele-roşie. Fu ispitit să tragă mai întâi în sus, să sfârtece trapa buclucaşă, să-i avertizeze pe băieţii lui Ortiz de locul capcanei, apoi îşi dădu seama că deja aceştia, dacă Nino i-a trimis într-adevăr pe urmele lui, trebuie să se învârtească pe deasupra chepengului de piatră – şi renunţă, nu fără părere de rău. Picioarele i se înfundau în noroi până la glezne şi când porni să caute conducta prin care i se pompa aerul, să încerce să-şi croiască drum mai departe prin interiorul ei, fiecare pas îi ceru eforturi obositoare. Întunericul era total, şi Tib se crezu abandonat, acum,

după ce fusese scos din luptă. Poate Hidra intenţionase o clipă să-l treacă în rândul regretaţilor dispăruţi şi se răzgândise – la timp, ce-i drept! – lăsându-l să orbecăie cum o şti şi să piară numai de sete şi foame, adică nu de moarte violentă. Ei, tot se necăjea el că nu se poate orienta asupra drumului de întoarcere! O să cadă în spatele altora sarcina de a-l scoate din subteran. Şi nici n-are cum îi lăsa lui Eileen un sfâşietor bileţel de rămas-bun...

De undeva răzbătu, abia auzit, un scrâşnet de fierărie în mişcare. Tib se opri, la pândă, dar era pânda şoarecelui care speră că pisica nu-l va mai găsi, ori va fi mai puţin atentă, îngăduindu-i să scape în ultimul moment. Se întrebă cum ar reacţiona All în locul lui, ce-ar gândi şi ce-ar face el în faţa Hidrei pornite la o stranie vânătoare de oameni, cărora le dă drumul fără a-i ucide, ca să poată relua jocul de la capăt. Jocul? O idee plauzibilă. Când un computer vorbeşte limba păsărească, nu înseamnă că într-adevăr s-a defectat. Dimpotrivă, cel mai adesea are un scop precis, porneşte o cercetare anume, intenţionează ceva, numai că totul scapă de sub controlul omului, evoluează, ca urmare a autodezvoltării, în afara programului formulat iniţial de om, sau uneori ca o consecinţă îndepărtată în timp a sumei programelor îndeplinite de maşină. Jocul de-a moartea al Hidrei poate însemna o sondare a sufletului omenesc, încercarea de a arunca o punte peste prăpastia dintre om şi computer, tendinţa calculatorului de perfecţionare până la treapta umană, dincolo de limitele fatale ale alcătuirii şi posibilităţilor lui. O sarcină încredinţată de All în secret? Poate chiar aceasta.

În dreapta lui Tib, peretele capcanei fu străpuns pe o

lăţime de câţiva metri şi prin gaura cu margini neregulate apăru, în lumina şovăielnică a unor faruri coborâte din loc în loc, un lung coridor abia săpat în piatra muntelui, înalt de un stat de om şi armat cu grinzi transversale din plastic dur, sclipitor. Cupele rotitoare ale maşinii de excavat care operase străpungerea se dădură în lături, ca nişte mâini obosite. Donar avea cale liberă.

— Îşi cere iertare, ca să vezi! mormăi el, nehotărât. Îmi pune la dispoziţie acest frumos tunel pentru uz strict personal, dar la naiba, n-aud uralele mulţimii şi nu văd lozincile de bun venit! Pesemne le lasă pentru la urmă, după servirea dineului de gală. Ce delicate atenţii!

Pardoseala culoarului era plină de bolovani mari şi mici, încă fierbinţi după acţiunea dezintegratoarelor, şi Tib avu satisfacţia exploratorului care străbate cel dintâi un teren până la el neumblat. Făcu un scurt popas sub cel mai aproape reflector, cercetându-şi ţinuta, foarte puţin propice, ca alură şi stare de curăţenie, pentru recepţia festivă ce se anunţa. Se debarasă de cască, de mănuşi şi de trusa cu scule, la fel de folositoare acum ca şi-un buchet de liliac alb, şi încercă să procedeze la fel şi cu rămăşiţele pământeşti ale Iubitoarei Kali – gest de flagrantă ingratitudine – dar nu reuşi; centura se ţinea încă bine împrejurul său.

— Înainte, spre noi înfrângeri! îşi dădu curaj şi porni, cu anihilatorul în mână.

Aparatele de urmărire, fixate la vedere de-a lungul coridorului, se învârteau după el cu multă amabilitate.

În faţă, la numai 30 de paşi se retrăgeau, hurducându-se peste pietre, agregatele care croiseră culoarul şi vehiculele de transport, ca o veritabilă gardă

de onoare. Parcurseră cu toţii o distanţă apreciabilă, cam vreo 200 de metri după socoteala lui Donar, apoi garda motorizată se înşiră în ordine de-a lungul peretelui şi se opri. La capătul coridorului se deschidea primitor o trapă glisantă abia montată, dincolo de care strălucea o pânză de lumină. Tib trecu pe lângă maşinile încremenite, păşi pragul, şi trapa se închidea în urma lui. Noul culoar, incomparabil mai bine finisat, fusese construit de multă vreme. Două şiruri de lămpi îl luminau din belşug, jos se întindea un covor din burete compact şi moale, pereţii erau acoperiţi cu lambriuri albe, sticloase. S-ar fi zis că echipele de constructori acum au terminat lucrul şi au părăsit încăperea, dar praful fin strâns pe stucaturi dovedea contrariul, şi era un altfel de praf decât cel de pe coridorul proaspăt croit.

Tib îşi scutură involuntar picioarele pline de noroi.

— Aici miroase a spital! constată el, inspirând puternic. Pe legea mea, până să plec în misiune eram sigur că nu sufăr de nicio boală!

Înaintă prudent şi nu păţi nimic până când ajunse la mijlocul încăperii. Atunci se deschise lateral un lambriu, de după care îi tăie calea un robot sferic, plutind la trei palme deasupra solului. Tib trase imediat, pulverizându-l. Anihilatorul îşi reglase lungimea traiectoriei până la ţintă, aşa încât pereţii coridorului nu avură de suferit; păcat! de după lambriul din fund, rămas întreg, ieşi un alt robot şi până Tib să-l lichideze şi pe acesta, încă alţi patru ţâşniră din dreapta şi din stânga, şi din ei numai unul mai avu de suferit. Ceilalţi se strânseră lângă Donar şi prin micile orificii practicate în carcasă îl împroşcară cu jeturi puternice dintr-o bine cunoscută materie fluidă, împletindu-le în jurul

oaspetelui şi lipindu-i de corp mâna cu anihilatorul. Tib începu să se zbată, să se tăvălească pe covorul spongios, fără să-i pese că mai rău se încurcă în plasă, că le uşurează misiunea roboţilor. De altfel nici ei nu-l lăsară să se stranguleze de-a binelea, cum s-ar fi întâmplat până la urmă. Trăgând de firele elastice care-i legau de plasă, îl ridicară pe Donar cu destulă delicateţe şi prin trapa deschisă în plafon trecură cu el într-o încăpere la fel de bine luminată, de proporţiile unui amfiteatru, mărginită de doisprezece pereţi şi în centrul căreia, susţinută de suporţi telescopici, se afla o uriaşă lentilă convexă. Tib fu întins pe lentilă, cu faţa în sus şi capul în punctul cel mai ridicat, după care roboţii plecară. Fileul prinse să se destrame, dar în acelaşi timp o substanţă adezivă ieşită din masa lentilei îl fixă pe Tib de suprafaţa acesteia ca pe o insectă sub microscop. Apoi, prins cu un cleşte, anihilatorul îi fu literalmente smuls din mână, în vreme ce braţele, dirijate de alte mecanisme i se întindeau pe lângă corp şi picioarele se lungeau cuminţi, unul lângă altul. Linişte, linişte deplină. Cercetă din priviri aula poliedrică. Pereţii fumurii, strânşi roată în jurul său, îl dominau cu severitate, douăsprezece suprafeţe unindu-se în plafon într-o cheie de boltă, ca la străvechile construcţii gotice, iar în mijlocul fiecăreia, ochii, deocamdată stinşi, ai unor proiectoare şi multe, multe obiective de aparate, şi antene de emisie, şi alte proiectoare, cu geam colorat.

Mirosul de medicamente se înteţi. Prin uşile deschise simultan, intrară cu o leneşă plutire mese lungi, purtând vase pline cu soluţii opalescente şi legate prin tuburi de un mare bol de cristal, în care se agita un lichid roşu, ca sângele. În punctul unde pereţii se

intersectau, în tavan se desfăcu un chepeng şi din întuneric coborâră câteva sute de braţe subţiri, cu instrumente chirurgicale dintre cele mai diverse; printre ele Tib distinse instrumentele de mare precizie şi fineţe care serveau pentru trepanaţiile craniene.

O spaimă cumplită îl invadă, cu atât mai tare cu cât fusese reprimată până acum de rutina, de ironia, de întrebările şi deducţiile lui. Groaza de moarte, alături de frica de necunoscut şi de teama inexplicabilului şi de angoasa care-l stăpânea neîncetat în misiunile riscante, şi toate misiunile lui erau riscante...

— Nu! strigă din răsputeri. Nu vreau! Nu se poate!

Masa lenticulara începu să se rotească lent şi reflectoarele din pereţi să se-aprindă şi să se stingă, asaltându-i retina, în dosul pleoapelor strânse, cu lumini pătrunzătoare, persuasive, doar aparent dezordonate. Ţipetele şi gemetele lui slăbiră, dar nu şi panica. O zăpăceală, o moleşeală hipnotică îl paralizau progresiv, în vreme ce totuşi creierul, parcă biciuit de o otravă iritantă, îi rămânea limpede, păstrându-şi şi sporindu-şi puterea de judecată.

— Nu!!

Şi atunci rotirea încetă, proiectoarele redeveniră oarbe şi la fel celelalte lumini. Un întuneric dens, agitat de obiectele ce se vânzoleau în el ca într-o apă noroioasă, curse în marele amfiteatru. Cu desăvârşire ameţit, Tib simţi cum substanţa adezivă ce-l ţintuia de lentilă se pierde. Alunecă în jos şi căzu, de la înălţime, lovindu-şi dureros genunchii şi coatele. Blestemă cu năduf, încă timorat şi-şi căută, alergând de-a buşilea anihilatorul. Îl descoperi mai târziu şi în alt loc decât socotise. Lungit pe pântece, trase oblic în sus, spre plafon, şi braţele metalice retezate se prăbuşiră cu un

zornăit infernal peste mesele plutitoare şi sparseră vasele de sticlă, împrăştiindu-le conţinutul.

Câteva lumini clipiră timid şi se aprinseră, efectiv ca să-l ajute pe Donar în opera de distrugere. Imediat lentila şi suporţii ei se mistuiră în fulgerele orbitoare ale contactului cu antiprotonii scuipaţi de anihilator, şi la fel, unul după altul, şi pereţii, lăsând între ei goluri negre, cu marginile zdrenţuite şi carbonizate. Niciun robot nu mai apăru să-l oprească pe Tib, înfăşurându-l într-o plasă. Hidra părea că se expune, supusă, represaliilor, ca unei pedepse bine meritate.

Şi când Donar pulverizase totul, când din pereţi nu mai rămăseseră decât pilonii de susţinere, podeaua de sub el se înclină brusc, lăsându-l să se rostogolească şi să alunece de-a lungul unui jgheab, la capătul căruia îl aştepta un aeroglisor. Capota acestuia se închise după instalarea precipitată a pasagerului care ezită să-şi mai folosească arma, deoarece maşina şi plecase într-o viteză nebună, prin coridoare întortocheate, cufundate în beznă deplină. Abia acum îşi dădu seama Tib cât e de ostenit şi-i plăcu să rămână întins, respirând lung şi egal, incapabil să schiţeze vreun gest.

După nu multă vreme, aparatul îşi încetă goana, aşezându-se lin pe sol. Capota se desfăcu şi maşina se răsturnă lent, îşi depuse călătorul jos ca pe un colet şi dispăru îndată. Donar îşi reveni greu din amorţeală, cu senzaţia că are muşchii striviţi, iar când se ridică fu cuprins de ameţeli puternice. Căzuse la baza unei piramide albe, pe care-o ocoli anevoie, simţind dureri acute în încheieturi. Se gândi să ia două-trei pastile calmante – buzunarele de la piept ale costumului scăpaseră întregi, cu toată rezerva de medicamente şi concentrate alimentare – dar renunţă. Prin arcada largă

din faţa lui se cernea o pulbere de lumină albastră, liniştitoare şi blândă. Târându-şi picioarele, Tib se cufundă în acest nor de efluvii ultramarine.

Sala, cam de mărimea celei din care fugise, era şi ea tot rotundă, pardosită cu plăci bazalticfe dure, de culoare închisă. Din plafonul boltit cobora un pilon cilindric foarte gros, opac, afundându-se în pardoseală, străpuns de câteva ferestruici acoperite cu un material transparent şi dincolo de care, în interiorul cilindrului, se vedea, agitându-se năvalnic, un fluid cu aspectul şi consistenţa magmei. Cabluri multicolore ieşeau din masa pilonului în dreptul fiecărui vizor, şerpuiau spre o maşină ori un aparat adăpostit sub o carcasă emisferică şi instalat alături, apoi dispăreau undeva, în jos. Câteva proiectoare albastre, cu sursă de alimentare independentă fuseseră montate pe suporţi, lângă intrare, iar lângă ele mai multe aparate de urmărire, parcă într-un sistem improvizat. La nivelul podelei, din conducta cu materie topită se desprindea o derivaţie cu diametru mai mic, dispărând spre stânga într-o nişă adâncă şi nu mai înaltă de un metru. Din firidă ieşeau, unele lângă altele, două perechi de picioare; unele ale unui om, încălţate cu cizme roşii din durotext, ca şi-ale lui Tib, iar celelalte, scurte şi la fel de roşii, ale unei păsări palmipede, cu pene albe şi moi.

Cu inima strânsă de emoţie, Tib lăsă jos anihilatorul şi-şi vârî nasul în firidă.

Berry Smith, întins cât era de lung, cu casca aruncată alături şi mâinile sub cap dormea profund şi nepăsător. Pieptul i se ridica liniştit în ritmul respiraţiei. Ochelarii îi alunecaseră de pe nas, atârnând caraghios într-o parte. Costumul de protecţie îi era întreg, inclusiv mănuşile.

Alături de Berry, răsturnat şi el pe spate, cu labele în

sus, zăcea nemişcat un monstru: un pinguin imperial, al cărui cap era o copie, fidelă până în cele mai mici amănunte, a lui Gălbează, exceptând ochelarii.

10.

Îndată după răsăritul soarelui cerul se acoperise cu nori grei, împinşi de vântul din nord şi se porni o lungă, măruntă şi rece ploaie de toamnă. Pământul o primi cu lăcomie după arşiţa secetoasă a verii, iar picurii deşi, târându-se leneş şi nestatornic peste vegetaţia fostului cosmodrom, păreau, întoarse din cer, vălurile de ceaţă de peste noapte. Şi această singură aparenţă, sub care ziua urma să se scurgă aidoma nopţii, ar fi însemnat că nimic nu se mai poate schimba aici. Pentru totdeauna vor creşte la întâmplare copaci şi ierburi sălbatice, în această negură cenuşie, şi vor măcina şi vor înghiţi ruinele-urme de oameni. Ca într-o planetă părăsită, după o civilizaţie stinsă, ai cărei ultimi, prea rari supravieţuitori, cotropiţi de neamuri barbare, îşi ascund cu grijă şi frică trecutul în faţa noii stăpâniri.

Glyd se întoarse la vilă târziu, ud şi plin de noroi. O găsi acolo pe Malencita, indispusă pentru că jucase prost la premieră şi nu dormise de loc toată noaptea. Şedea mahmură pe terasă, sub copertină, purtând costumul de scenă şi încă machiată. Băuse zdravăn, fumase şi înghiţise o duzină de batoane de cafea concentrată.

— Unde umbli pe vremea asta? se strâmbă ea la Glyd, în loc de bună ziua.

El trase un scaun şi se aşeză, trecându-şi mâna prin păr şi pe faţă, să le şteargă de ploaie. Privi posomorât la actriţă, fără să-i răspundă. Malencita îi întoarse, cercetătoare, privirea.

Era frumoasă, în ciuda celor 50 de ani ai săi, una dintre acele frumuseţi pe care fardul şi extravaganţele modei le dezavantajează. Dar apela din plin la asemenea artificii, dând vina pe o deformare profesională, în fond cu gândul secret că astfel înlătură urmările vârstei, pe care le exagera cu spaima firească de bătrâneţe a femeilor.

— Uită-te la tine, în ce hal eşti! zise, aprinzându-şi o nouă ţigară.

O măgulea să fie curtată, indiferent de calitatea şi condiţia partenerului, ales însă din afara cercului de prieteni şi cunoştinţe, pentru a evita să se expună bârfelor. Acest ultim motiv, spunea ea, o determinase să şi refuze cererile în căsătorie, evident multe la număr.

— Cum a fost? întrebă Glyd, în cele din urmă.

— Cum vreai să fie? se strâmbă iar actriţa.

După fiecare cădere o cuprindea un acces de deznădejde. Pe scenă, farmecul, strălucirea şi agerimea ei se pierdeau dintr-o dată. Între prieteni, se plângea, în glumă, că dramaturgia nu-i oferă rolurile în care-ar fi excelat, acelea de mahalagioaică, aşa des întâlnite în operele Erei Clasice. Se bucurase de mari succese în carieră, dar ea singură ştia cu preţul câtor eforturi, refăcând anevoie drumul către spontaneitatea, firescul şi isteţimea cerute de teatru, încercând, dar în chip fatal nu totdeauna izbutind să-şi reconstituie felul de-a fi din viaţă, mai cu seamă timorată, obsedată cum era mereu de ameninţarea eşecului.

— Şi tu, ce, te-ai amorezat? îşi întoarse spre Glyd faţa obosită de nesomn şi încercănată.

— Aşa repede ţi-ai dat seama? replică el, iarăşi copleşit, pentru un moment, de amintirea Indrei.

— Mi-au povestit roboţii tăi despre nu ştiu ce fetişcană...

— Yaralde.

— Nostimă?

— De ce?

— Eşti tulburat. Ca niciodată.

— Azi ţi-ai ieşit din formă, draga mea!

— Nu te osteni să mă provoci, crizele de nervi mă obosesc. Am mai ratat una după premieră, aseară.

— Bine, făcu Glyd. Mănânci ceva? Cred că ţi-ar prinde bine o baie. Şi haine mai ca lumea, ce zici?

— Cobori şi te încui în pivniţă. Până la noapte. Să nu-ţi vezi nici tu disperarea...

— Glumeşti.

— Atunci râzi!

Glyd veni lângă ea, îi luă ţigara dintre degete şi-o aruncă departe, în ploaie. Malencita nu se împotrivi, îşi strânse mâinile la piept, semn că o să fie ascultătoare şi el se lăsă în genunchi lângă scaun.

— Cu ce te-am supărat?

Actriţa se plecă să-i vadă ochii şi era toată numai nelinişte.

— Spune drept, începi altfel de viaţă... Crezi c-o să mai putem fi prieteni? zise, abia auzit. Ai să vrei să ne mai vedem, ai să ne mai primeşti, aici, la tine?

— M-am schimbat atât de tare? o întrebă, sau se întrebă pe sine Glyd.

— În toţi anii ăştia am vrut să te schimbi... Şi-acuma, uite, sunt o proastă, mi-e frică. Te priveam venind adineauri. De când ne cunoaştem! Cine-ai fost? Un prieten, egal cu el însuşi, o gazdă. Te mai duceai în subsol, să fii singur. Credeai că dormim, nu te observăm, suntem ocupaţi cu ale noastre. Aşteptam, eu

şi băieţii, să te întorci odată, aşa, cu expresia, cu mersul ăsta... speriat chiar de hotărârile tale...

— Ce tot spui tu acolo?

— Ţi-e frică şi ţie. Aşa trebuie, numai decide-te!

Glyd întoarse capul spre drumeagul de pe colină, de sub copacii înecaţi de ploaie. Se ridică şi-şi şterse genunchii de praf, cu o grijă inutilă, apoi trase cu piciorul o frunză adusă de vânt şi-o strivi încet de pardoseala terasei. Se uită la acoperiş şi la crengile cedrilor tineri din marginea cimitirului, dar păsările plecaseră, probabil o dată cu primele zori. Se miră că nu le-a văzut.

— Nu vreau să mă duc după Yaralde, îi spuse Malencitei, cât putea el mai liniştit, privind spre pădure.

— Doar nu m-ai luat în serios cu amorezatul!

— Mi-a transmis un mesaj, mi-a cerut s-o însoţesc în Himalaya. Posibilitatea unei grandioase realizări. Aş deveni celebru peste noapte. Nu mă duc.

— Te-a căutat prin omniobserver. Puţin înainte să vii. A vorbit cu mine, îmi ştia numele, m-a întrebat cum a fost premiera... Drăguţă fată!

— Ne poţi bârfi în linişte, ridică din umeri Glyd.

— Te-a rugat s-o chemi, ceva foarte important şi urgent. E în hol indicativul ei. O găseşti în Valea Rupal, parcă aşa mi-a spus.

— O baie! Şi schimbă-ţi hainele, dacă mă iubeşti!

Glyd înconjurând clădirea, intră în subsol pe scara exterioară. Lăsă uşa deschisă larg, cum nu mai fusese niciodată. Ştia, cu ochii închişi, fiecare cotlon, toate sticlele, tablele, sforile, şuruburile de aici, ca un copil în podul bunicilor. Se jucase frumos, se jucase de-a copilăria, în ceea ce putea fi socotit, cu un efort de imaginaţie, universul copilăriei lui: astronava şi

calculatoarele. Resturi de computere mutilate, câţiva roboţi de mult scoşi din uz, nici măcar vorbitori, un registru de bord, un scafandru astral jerpelit, iată cosmonava natală şi toţi prietenii lui de atunci.

Se apucă să strângă într-un colţ fiarele, cioburile şi pietrele, aruncându-le, câte una, în canalul de evacuare al vilei. „Azi ce ne mai facem?” se auzea întrebând, cu vocea în schimbare a adolescentului. „Azi vom fi o echipă de salvare, îi răspundea Pim, robotul de serviciu din ziua aceea. Fii atent! Aparatele de recepţie au primit un S.O.S. de la nava de pasageri Titania, avariată grav”... A cui să fi fost mănuşa asta pătată cu vopsea neagră? Dar pistolul-laser pentru sudură? „N-am înţeles cum sunt oamenii altfel decât roboţii. Eu nu semăn cu voi? Vorbesc, merg, fac înmulţiri şi scăderi”... „Când ai s-ajungi pe Pământ, ai să-ţi dai seama singur”. „Şi-atunci n-o să mai fim prieteni?”

„O să vrei să ne mai vedem? Ne mai primeşti la tine?” se neliniştea Malencita.

Mai toate hârburile erau grele, abia putea să le care în braţe. Cădeau în canal cu câte un zdrăngănit sonor şi imediat jeturi de aer le măturau la vale, pe sub trapele închise.

Liniştiţi-vă, ne vedem, am să vă primesc! Sunt un prieten, o gazdă, nu mai cobor în subsol, să vă închipuiţi că pot să mă schimb, în ce să mă schimb? N-aţi bănuit, mă jucam de-a copiii, nu de-a oamenii mari! Şi uit, iată uit, pe măsură ce uiţi, te-apropii de moarte.

— Glyd!

— Ce mai vreţi?

— Yaralde, prin omniobserver. Vino repede!

Urcă treptele, gâfâind. Trebuie să-şi termine treaba, acum, dacă o lasă nu mai are puterea s-o ducă la capăt.

— Ţi-am spus o dată, Yaralde! Nu mă răzgândesc.

— Iartă-mă! Sunt doi oameni în subterană, pierduţi, de ieri.

— Şi?

— Nu le mai dăm de urmă, s-au întrerupt legăturile... Ajută-ne! N-o să ştie nimeni de tine, vii şi pleci. Te rog! Te rog, Glyd! Hidra o să te-asculte, o să-i lase să iasă...

— Fetiţo...

— Te-aştept în Valea Rupal, în staţia rachetobuzului. Am o sanie pregătită. Cât are să dureze? Cu următoarea cursă te întorci.

Chipul Yaraldei s-a şters.

— Afurisită, afurisită!...

11.

Avertizat de centură asupra apariţiei lui Tib, Smith sări ca ars şi se ridică în capul oaselor, pocnindu-se cu creştetul de tavan, iar monstrul de lângă el îi imită cu multă exactitate mişcările, minus lovitura în creştet, dată fiind statura sa mai măruntă.

— Ce? Unde arde? puse Gălbează clasica întrebare în asemenea împrejurări.

— Ce? Unde arde? exclamă şi animalul, cu acelaşi timbru vocal şi aproape în acelaşi timp.

Berry pipăia cu mâinile prin aer după cască, de parcă s-ar fi străduit s-o culeagă de pe plafonul nişei. Donar îl apucă de picioare şi-l trase impacientat afară, iar pinguinul se strădui să iasă şi el târâş, bălăbănindu-şi capul prea mare pentru trupul lui şi clipind nedumerit, întocmai ca Berry.

— Ia ziceţi, care din voi e Gălbează şi care fantoma lui? făcu Tib, uluit.

— Nu ştiu ce-am făcut cu ochelarii! îngână duetul

celor doi gemeni, unul încă buimac şi altul simulând buimăceala.

— Căutaţi-i în nişă! îi sfătui Donar.

Smith, avantajat de posibilitatea de mişcare mai rapidă, apucă să intre primul, de-a buşilea; reveni cu ochelarii pe nas şi casca la centură, ca în vremurile bune din şcoală când el şi Tib se odihneau între două exerciţii grele.

— Bine-ai venit printre noi, dragă prietene! zâmbi stânjenit, fixându-l pe Tib cu ochi mari. Ai cam întârziat!

Donar îl scutură de umeri cum scuturi un prun în livadă şi-l strânse la piept mai să-i rupă oasele, în vreme ce monstrul cu chip de om se încurca printre picioarele lor.

— Binişor, brută, că mă sfărâmi! gemură Berry şi dublura sa.

— Cine-i această splendidă creatură? Băiatul tău? se interesă Tib. M-ar mira.

— Pardon! El e Rick. Numele unei jucării cu care m-am distrat în copilărie. Faceţi cunoştinţă!

— Fratele celui care-a mieunat la discuţia ta cu Nino?

— Ba tot el. Atunci abia îl descoperisem. Mai bine zis, Rick m-a găsit pe mine şi avea un splendid cap de cotoi siamez. Între timp a suferit unele mici modificări.

— Tu l-ai mutilat în halul ăsta? Nu te ştiam atât de sadic.

— Da’ de unde! Singur, singurel s-a făcut cum îl vezi; din pisică, cercetător în Brigada Delta. Nu bea, nu mănâncă, nu respiră, n-are puls… dar e viu! Pe cuvântul meu, trăieşte! Ca mine şi ca tine. Tib se uită la Berry cu îndoială. Convinge-te!

Apucă fiinţa de ceafă şi i-o puse în braţe lui Donar, care-o primi cu repulsie şi-o ţinu departe de el, ca pe

orice jivină.

— Frumos cadou ţi-a mai făcut Hidra! Se profilează pe confecţionarea jucăriilor? Un monstruleţ nostim de tot, să-l mănânci, nu alta!

Pipăi fulgii moi şi albi, întinse de o aripioară neagră, îi mişcă labele. Rick se lăsă cercetat fără a opune rezistenţă. Corpul îi era cald.

— Vezi? Piele, oase, carne! exclamă el o dată cu Berry, privindu-l triumfător pe Crispat, care acum se crispase de-a binelea.

— Hm! Fără procese fiziologice, hazardată presupunerea că-i un organism viu!

— Nu te-am socotit niciodată un gogoman! zise cu maliţie fiinţa.

— Ptiu! Ia-l de-aici, că mi se face rău! se strâmbă Donar.

— Sinteză de materii organice, ilustrissime! strigă Berry. Şi o unică posibilitate pentru mine să constat ce mutră idioată mi-a hărăzit natura. Numai că funcţiile acestei materii vii sunt altele, total diferite. Tare sunt curios ce se ascunde în burticică şi-n căpăţâna lui Rick, pentru că-n niciun caz ăsta n-are intestine şi creier.

Luă vietatea din braţele lui Donar şi-o puse jos cu grijă, mângâindu-i părul zburlit şi blond.

— Îl spintecăm când vom ajunge-acasă, îi promise Tib. Dacă mai avem pe unde ieşi de-aici. Crezi că-şi va schimba din nou mutra, ca să semene şi cu mine?

— Nu. Modificarea feţei lui Rick, după legile mimetismului, se produce selectiv, conform anumitor criterii. Consider că nu e comandată de Hidră, pentru că ea, de pildă, i-ar fi ales o figură mai cunoscută decât a mea să i-o instaleze pe umeri: un cap de Einstein, să zicem. Şi pe de altă parte Rick nu şi-a luat înfăţişare de

iarbă sau copac şi nici de pietroi, de reflector sau aparat de măsură. Deci imită, cu de la sine putere, numai animalele întâlnite, mai exact numai seriile de animale, primul exemplar întâlnit din fiecare serie. Dacă te găsea pe tine primul...

— Ai văzut tu pe-aici o pisică siameză?

— În periplul meu prin coridoare, am dat peste un loc unde zăceau resturi de animale, domestice şi sălbatice, măcelărite. Oase, piei, picioare, măruntaie – altminteri impecabil congelate şi puse-n rafturi, pe dimensiuni.

— Nu cumva erau şi...

— Nu, nici urmă de oameni. Va să zică – şi asta ne interesează – Hidra şi-a procurat, prin nu ştiu ce mijloace, nişte fiinţe vii.

— E prin împrejurimi un parc zoologic.

— Deci apariţia şi-a unei pisici să nu ne mire! Pe semne Rick s-a ţinut pe urmele ei, imitându-i mieunatul, dar fie pisica a fost ulterior disecată, fie Rick a părăsit-o de dragul meu.

— Şi trupul lui de pinguin, care rămâne neschimbat? Şi repetarea asta idioată a vorbelor tale?

— Nu mi le explic, dragă Tib!

— Păsăreasca Hidrei, singura explicaţie.

— Nu ţi-a spus Ortiz de programul secret al lui All?

— Şi-a bătut joc de noi Vopsitură. Chiar cu trimiterea aici.

— Apropo, ce misiune ţi-a dat?

— Doar să te caut pe tine.

Berry şi Rick izbucniră într-un râs cu hohote, lovindu-se peste burţi cu palmele şi aripioarele.

— A căzut în plasă! strigară ei, în culmea veseliei. Îi cerusem lui Nino să plec cu tine în misiune. N-a primit, parcă se temea de venirea ta în Himalaya. Atunci am

convenit ca, dacă mi se întâmplă ceva, să te cheme pe tine în ajutor.

— Şi?

— N-am păţit nimic până acuma. M-am dus încotro m-au purtat paşii, fără nicio oprelişte. Doar când şi când Hidra mă urmărea cu aparate şi cu nişte roboţi plutitori şi de vreo două ori m-a cercetat, superficial. În rest, s-a purtat impecabil. Până şi luminile albastre de-aici, de ce crezi că le-a pus? Ca să pot dormi bine. I-am cerut, prin intermediul aparatelor de urmărire, să te aducă aici îndată ce soseşti. Şi m-a înţeles perfect, nu-i aşa?

— Îţi spun eu imediat ce perfect te-a înţeles! Dar întreruperea legăturii cu Nino?

— Opera mea. Două contacte desfăcute la emiţător. Un fleac. Aveam mare nevoie de tine. Eu unul cred în programul paralel dat de All şi vreau să ne convingem asupra... Ei, dar ia stai! Ţuguindu-şi buzele, se încruntă şi trase cu coada ochiului spre Tib, oftă, îşi scoase ochelarii şi-i vârî în buzunarul de la piept. Îmbătrânim, Crispatule, iartă-mă! Abia acum te văd. Cine te-a hărtănit aşa, băiete?

— Ghici, ghicitoarea mea! făcu Donar o strâmbătură.

— Hidra?!

— Perfect, e timpul să trecem la mărturisiri.

Un trosnet asurzitor îl întrerupse. Bolta încăperii se despică în zeci de direcţii şi bolovani enormi se rostogoliră, bubuind cumplit, însoţiţi de o ploaie de pietre mai mici şi praf mărunt, ca nisipul. Coloana centrală se îndoi şi ferestrele ei plesniră cu zgomote seci, ca de explozie. Materia topită ţâşni în şuvoaie, sfârâind pe lespezi şi pietre.

— Afară! Hai! strigă Tib şi se repezi să-şi ia anihilatorul.

— Rick, unde eşti, dihanie? Vino-n braţe la mine!

— Rick, unde eşti, dihanie? Vino-n braţe la mine!

— Fuga!

— Iată prima dovadă că bietul All n-are niciun amestec în barbariile Hidrei!...

— Lasă palavrele, Gălbează! Pe-aici!

În urma lor, prăbuşirea continua, cu şi mai mare violenţă. Blocuri enorme astupară ieşirea, imediat în spatele celor trei. O secundă de întârziere şi...

— Adevărat seism! bombăni Tib, înfiorat fără voie.

— Cu ce scop? Cu ce scop? se lamentară Berry şi Rick.

— Numai eu ţi-am adus ghinion. Aprinde farul! Încotro mergem?

— Tot înainte, pe galerie. Unde-i robotul ăla, ca un disc. Uite-l! Ne supraveghează.

— Cred şi eu că-nainte! Înapoi galeria se prăbuşeşte. Numai de-am ajunge afară!

— Pardon, eu n-am de gând să ies! protestă Gălbează, fugind de-i sfârâiau călcâiele. Cercetările mele abia încep.

— Nu, zău? Misiunea mea e să te duc, viu sau mort, lui Ortiz. Aşa că dumneata mergi cu mine, altfel risc să fiu concediat.

— Du-l pe Rick, n-ai decât! Şi zi-i lui Vopsitură că sunt eu. Ce, vezi vreo diferenţă?

— După felul cum judeci, s-ar părea că nu mai e. Ai obosit?

— Îmi iese sufletul!

— Apelează la centură. Şi ai grijă să nu-l pierzi pe podoaba de Rick!

— Bine spui! Dar tu?

— Fac ce pot.

Berry lansă comanda cerebrală de rigoare şi prin fluxurile magnetice Iubitoarea Kali a lui îl ridică de la pământ şi începu să-l poarte, grijulie, ca pe o piesă de muzeu. Donar, asurzit de zgomote şi înecat de praf, alerga după el, la capătul puterilor. În urmă, tunelul se dărâma în ritmul fugii lor, cu viteză constantă. Înainte, robotul discoidal de supraveghere se retrăgea cu aceeaşi viteză, fixându-i cu lentilele obiectivelor. Scutit de osteneala deplasării, Gălbează prinsese chef de vorbă.

— Ortiz m-a dădăcit o jumătate de zi cum să ajung la blestemăţia de „Pho Chu.” Misiune: să văd despre ce-i vorba acolo, să raportez şi să mă întorc. Mi-a arătat macheta coridoarelor. Credeam că le ştiu cum îmi cunosc buzunarele. Am intrat pe galeria de acces, prin strâmtoarea Keath, am luat un vehicul din garaj şi când să plec mai departe, ce să vezi? Galeria închisă cu un zid de metal. Un culoar nou, la dreapta. Pornesc pe jos, căci vehiculul mi s-a oprit pe nepusă masă şi uşa garajului era acum blocată, îţi închipui de cine.

— Nu ţi s-a deschis... o trapă... sub picioare?...

— Nici vorbă, dragă! Am coborât o scară – 53 de trepte. Şi am nimerit într-o cuşcă cu zăbrele. Zadarnic strig, ameninţ, protestez. Cuşca mă duce mai jos, într-un salon elegant, cu un fotoliu în mijloc. Pricep invitaţia, mă aşez şi sunt luat la cercetări. Zeci de ace îmi pătrund prin costumul impenetrabil. Îmi iau sânge, îmi măsoară pulsul, temperatura, respiraţia.

— Dorea... probabil... să te disece...

— Ce spui? A încercat cu tine?

— Îhî!...

— Păi pentru asta ar fi trebuit să mă dezbrace, să mă radă, să-mi facă o baie şi să mă-ntindă, gol-goluţ, pe o

masă!

— Muşcă-ţi limba!... Aa! Berry!... Acolo!

— O ieşire! Lumina soarelui. Dar eu nu vreau să ies!

Robotul se retrase lângă perete şi stătu nemişcat.

Prăbuşirea coridorului încetă, la fel de brusc cum se declanşase. Un ultim ecou vui, amplificat până departe-departe, în văile largi, apoi geamătul şi vaierul musonului năvăliră pe gura galeriei, aducând valuri de zăpadă, amestecându-le cu norul de praf ce încă mai plutea, nehotărât, în jurul bolovanilor. Tib se rezemă de o piatră. Abia mai sufla.

— Bine... Întoarce-te!...

Îi arătă, cu un surâs stins, stâncile îngrămădite aproape până sub plafon şi începu să tuşească, mult, chinuit, apăsându-şi palmele pe piept.

— Trebuie să ne-ntoarcem, Tib! Berry îl apucă de braţ, cu grijă să nu-l scape pe Rick şi-l trase, încet, încet spre ieşire. Auzi! Cât mai curând. Acum!

Donar ridică spre el ochii înlăcrimaţi de accesul de tuse, zâmbi iar şi-i făcu semn, cu mâna liberă, că e nebun.

*

Elicopterele apăruseră din nou de după creasta muntoasă. Zburau foarte jos, aproape atingând cu elicele stratul de nea şi stârnind, în nori deşi, fulgii abia căzuţi. Antenele de emisie-recepţie ale biodetectoarelor ieşeau din marginile norilor de zăpadă, ca nişte mâini care pipăie un obstacol invizibil. Berry îi trase pe Tib şi pe Rick înapoi, la adăpostul stâncilor prăvălite peste gura tunelului şi printre care se strecuraseră afară cu greu, târâş.

— Nu-mi închipuiam că Nino o să ne ducă dorul, spuse întorcându-se spre Donar. Al treilea raid aerian în

căutarea noastră, numai într-o jumătate de oră! Bine că paşnicul robot trimis de Hidră să ne urmărească ecranează undele de biodetecţie, după cum m-a informat Iubitoarea Kali. Asta înseamnă că la computer a ajuns ştirea despre dorinţa noastră de a ne întoarce şi că el ne aşteaptă din nou, cu braţele deschise.

— Nu văd de loc necesitatea unei asemenea întoarceri. Eu aş zice că mai degrabă e cazul să avem o discuţie cu Ortiz.

— Atunci hai să ne clarificăm! Ai forţe măcar pentru asta: ai înghiţit întăritoare, te-ai delectat cu alimente deshidratate, mi-ai băut toată rezerva de apă...

— Ţi-am spus cumplita poveste a peripeţiilor mele în subteran. Şi tot nu te-am convins să renunţi. Când vezi bine că Hidra singură ne-a dat afară, dărâmând tunelul după noi!

Berry îl luă în braţe pe Rick, se aşeză pe un bolovan şi se sprijini de perete. Monstrul privea la Tib cu aceeaşi expresie de şiretenie ca şi Gălbează, şi Donar se înfurie, pentru a douăzecea oară de când îşi găsise prietenul:

— Dă-l jos, nu mă mai scoate din sărite!

— De ce? Personal, el n-are nicio vină că arată aşa. Vreau să lămuresc cine este acest simpatic Rick. Dacă ne lăsăm salvaţi acuma, Ortiz o să ne pună să-i povestim repede cum a fost şi pe urmă ne trimite frumuşel acasă, mulţumindu-ne călduros pentru ajutor.

Te satisface?

— Oricum, mai mult decât să fiu disecat şi dus în frigider, lângă animale. Sunt sătul să-mi tot pun pielea în joc de dragul isteţului nostru Vopsitură, care stă în magnificul lui birou şi aşteaptă rezultatele pe tavă.

— Deci ţi-ai dat şi tu seama că ne-a tras pe sfoară.

— Ba bine că nu!

— Mă întrebam şi eu: din ce cauză ne-a aruncat Nino pe noi singuri în coridoarele care duc spre „Pho Chu”? Fiindcă pe el şi pe oamenii lui nu i-a lăsat Hidra să treacă?

— Aiurea!

— Ortiz a mirosit că-i aici ceva dubios, vulpoiul bătrân! Şi-a dat seama că-n zona asta Hidra meştereşte un lucru anume, cu totul şi cu totul altul decât se fabrică în uzinele ei. Uite-aşa i-a venit ideea cu programul suplimentar. Putea el mult şi bine să-şi bată capul cu deducţiile, studiind arhiva lui All, cum ne-a spus nouă! N-ar fi aflat de existenţa programului, cum n-au făcut-o nici alţii, mai grozavi ca el.

— E şi convingerea mea.

— Pesemne că atunci când vroia să carteze amplasamentul fabricilor subterane a dat o raită şi prin locurile astea. N-a găsit nici urmă de utilaj industrial, numai nişte laboratoare, sau ce-o fi văzut el.

— Exact. Dar era prea şmecher ca să treacă uşor peste asemenea descoperire. Poate-a vrut să-şi vâre nasul pe ici, pe colo, să afle amănunte. Şi Hidra i-a dat peste nas, cum mi-a dat şi mie, deşi eu nu eram deloc curios. Şi-atunci, ce s-a gândit? Ia să nu mă vâr eu şi nici brigada mea în afacerea asta! Mai bine trimit pe altcineva, pe bunii mei prieteni de la „Raiul pe pământ”.

— Oprirea producţiei îi oferă cea mai bună acoperire. Dacă ne lăsăm oasele pe-aici, are justificarea: „Eu am împrăştiat oameni peste tot. Crispatul şi Gălbează au nimerit la «Pho Chu». Din întâmplare ei.

Puteau fi alţii. N-am nicio vină că au păţit aşa şi pe dincolo.”

— Dar ne caută!

— Să ne tragă de limbă. Şi, aparent, îngrijorat numai de soarta noastră. Îţi propun să cerem instituirea unei comisii de anchetă şi să nu prezentăm decât comisiei rezultatele cercetărilor. Să răspundă şi marele Ortiz pentru trimiterea noastră aici în mod premeditat. Eu am înregistrat ordinul lui de a mă duce singur în subteran.

— Şi eu o făcusem. Măi, Gălbează, tu nu eşti prost! La toate s-a gândit Nino, afară de eventualitatea unei anchete. Prea ne-a crezut supuşi.

Berry se opri să răsufle, el nefiind Rick, să poată sporovăi şi-o zi întreagă fără să obosească. Elicopterele zbârnâiau undeva, aproape şi cei doi priviră atent prin golurile dintre pietroaie.

— Ninge mereu.

— Să fim departe de strâmtoarea Keath?

— O întreb pe Iubitoarea Kali, că are planul, fotografiat când mă aflam la Nino.

— Tot nu pricep eu cum ţi-a dat Hidra pace şi pe mine-a vrut să mă spintece de viu! Ţie şi centura ţi-a lăsat-o. Te simpatizează, sau ce?

— Bănuiesc că mulţumită lui Rick, ziseră Smith şi monstrul. M-a condus, fără brutalităţi, dar hotărâtă, spre salonul unde Rick a venit peste mine şi mi-a copiat cu atâta îndemânare mutra. A, ce spectacol măreţ, să fi văzut capul lui de motan cum se umanizează, la propriu, şi sub ochii mei! Am înregistrat metamorfoza pe bandă, s-o vezi! În 18 minute era gata amicul meu, şi vorbea de mama focului. O plăcere!

— Grozavă plăcere! Ia zi, pornim înapoi să lămurim misterele?

— Asta vreau. Să aflăm unde s-a născut Rick şi la ce bun, de ce-a tăiat Hidra atâtea vietăţi şi de ce până la urmă nu te-a tăiat şi pe tine...

— Mulţumesc!

— Ce e pornită să cerceteze şi ce fel de păsărească vorbeşte. Şi lui Ortiz îi râdem în faţă când ne va întreba de rezultat. Să se-nveţe minte!

— Bun. Numai că Hidra a închis coridoarele.

— E drept. Dar tu ai anihilatorul.

— Şi n-am costum, de protecţie, nici rezervoare de oxigen, nici pe Iubitoarea Kali a mea. Suntem şi tu şi eu la discreţia calculatorului: sau nu ne mai pompează aer şi mă curăţă pe mine, sau ne trânteşte o stâncă în cap şi se mântuie de amândoi. Ori, şi mai bine, ne aranjează o operaţie în comun, ne ciopârţeşte zdravăn şi pe urmă repede, la congelat!

Gălbează râse cu poftă, pe două voci:

— Eşti în stare, cu pesimismul tău, să descurajezi şi un copilaş pe cale să se nască. Va să zică, de-asta te-am aşteptat eu cu atâta răbdare, defectându-mi de bună voie centura şi renunţând, cu ce sacrificii, să mai aud dulcele glas al lui Ortiz!? Şi uite, robotul de colo încă ne veghează. Se va ţine după noi şi tare m-aş mira să nu ne şi ocrotească la nevoie!

— Treaba ta! Hai, dacă mă obligi să-ţi arăt recunoştinţă. Blestemat Ortiz!

*

— Dar şi tu ai fost inspirat, să-ţi iei anihilatorul!

— Poţi să-mi spui unde ne oprim? Am numărat străpungerile – unsprezece şi coridoarele străbătute – opt. Plus întoarcerea pe galeria prăbuşită. Cât e ceasul?

— Trecut bine de-amiază.

— Deci suntem de peste două ore aici. Am mers vreo şase kilometri, nu?

— Şi pretutindeni numai aer proaspăt. Vezi că Hidra nu ne mai vrea răul?

— Unde ne oprim nu mi-ai spus.

— Foarte aproape. E o zonă prin care n-am trecut încă, dincolo chiar de peretele ăsta. Mergem pe culoar până unde se poate şi spargem din nou spre est. Priveşte!

Berry proiectă pe zid, cu ajutorul centurii, planul locului în care se aflau şi-i arătă desenul lui Tib. Zona necunoscută se întindea pe o suprafaţă mare, înconjurată de o reţea de tuneluri şi încăperi vizitate de Berry şi de Tib de la începutul aventurii lor.

— Sala de operaţii de unde abia ai reuşit să scapi trebuie să fie încoace, mai spre sud, comentă Gălbează. Cel puţin aşa am dedus, după istorisirile tale. Uite, aici e strâmtoarea Keath, aici era capcana unde-ai căzut şi dincoace tunelul săpat special pentru tine de agregatele Hidrei.

— Dacă tot vrea să-mi taie capul, de ce nu m-o fi scos din capcană cu un vehicul, să mă ducă direct la operaţie? S-o fi temut de băieţii lui Ortiz?

— Sau n-a vrut să te sperie pe tine, mai ştii?

Porniră mai departe unul lângă altul, luminându-şi calea cu farul lui Berry. La fiecare câţiva paşi se întorceau să privească înapoi şi în sus, de teamă să nu li se pregătească vreo surpriză, iar acolo întâlneau sclipirile mate ale robotului de supraveghere.

— Se ţine, se ţine după noi!

— Mai bine fii atent la Rick, că nu-i deloc în apele lui.

— De când am ajuns aici pe culoar e-aşa. Poate să fim pe drumul cel bun.

Într-adevăr, monstrul ţinut în braţe de Smith se agita mereu, scuturându-şi capul prea mare pentru trupul lui şi vorbind greoi, parcă neatent la replicile maestrului pe care-şi propusese să-l imite cu credinţă. Ba unele replici

le şi sărea, iar gesturile lui Berry încetase de mult să le mai repete.

— Poate, zise Crispatul. Oricum, trebuie să ascundă Hidra ceva pe-aici.

— Instalaţia care l-a fabricat pe Rick. Să zicem!

— Şi tu crezi că ne va lăsa pe noi să intrăm, fie şi cu forţa?

Se aflau la o bifurcare a galeriei; un braţ cobora în pantă, uimind direcţia de înaintare, la nivelul inferior, iar celălalt ocolea spre stânga, depărtându-se de sector. De pe ambele coridoare ieşea câte o conductă, la fel cu aceea din încăperea unde dormise Smith, la fel presărate cu vizoare şi conţinând aceeaşi materie topită, probabil magmă. Conductele se uneau la bifurcaţia tunelului şi traversau peretele spre zona necunoscută.

— Spargem aici? întrebă Donar.

— E cel mai bine. Ne ţinem după canalul ăsta cu magmă sau ce-o fi.

Vocea lui Gălbează răsună parcă prea încet, răguşită. Cei doi se priviră uimiţi: Rick nu mai repetase niciun cuvânt. Berry îi întoarse capul spre el, să-l vadă mai bine, şi atunci monstrul se zbătu, cu o forţă neaşteptată, se smulse din braţele omului şi se rostogoli la pământ. Se ridică îndată şi porni ţopăind de-a lungul peretelui – îşi rupsese un picior, dar nu dădea semne că-l doare; lipea urechea de pietrele reci, ca şi cum ar fi ascultat nişte vorbe tainice, ţipă ascuţit de mai multe ori şi se izbi cu fruntea de zid, încercând să-l străbată orbeşte.

— Hei, Rick! Cine te-a supărat, iubitule?

Berry alergă să-l ia din nou în braţe. Pinguinul-om rânji la el, peste umăr, cu răutate şi mieună sălbatic,

apoi îşi înfipse dinţii în mâna lui Gălbează, zdrelindu-i pielea de pe podul palmei, şi miorlăi iar, prelung, parcă ar fi urlat.

— Lasă-l! Lasă-l în pace! strigă Tib. Îl cheamă cineva de dincolo.

— Lighioană nenorocită! sudui Smith şi de durere îşi vârî mâna în gură. Nu credeam să am dinţii aşa de ascuţiţi. Găureşte şi tu zidul ăla o dată!

Donar fu nevoit să tragă de mai multe ori; încărcătorul anihilatorului era pe terminate. Peretele se dovedi subţire, nici trei metri. Prin spărtura abia străpunsă, Rick ţâşni dincolo, cu miorlăieli şi ţipete jalnice, care treziră repetate ecouri, într-o nesfârşită reverberaţie.

— Asta nu mai e grotă, e un stadion acoperit!

— Şi în pană de curent electric. Intrăm?

— Trec eu primul, că sunt cu lumânarea. Berry pătrunse în spărtură, ţinând farul deasupra capului. Atenţie, podeaua e foarte jos!... Vreo 30 de metri... Rick s-a zdrobit de stânci... A căzut grămadă. L-a chemat moartea, i-a poruncit cineva să moară. ..

Vino încet, te iau în braţe şi ne coboară Kali.

— De n-aş păţi ca iubitul tău monstruleţ! Ai o îmbrăţişare fatală, precum văd. Aoleu, ce beznă! Să nu-mi vâri degetele-n ochi, că de-ale mele am eu grijă!

Aterizară lângă cadavrul pinguinului, dar nu se mai opriră să-l cerceteze. Berry descoperise ceva ca o alee asfaltată, între două şiruri de grilaje groase, înalte cât cinci staturi de om. Conducta cu materie topită străbătea aleea în lung, pierzându-se în întuneric.

— Ce-i asta. Grădină zoologică?

— Nu văd animalele. Şi nici paznicii, mormăi Donar. De vizitatori, nu mai spun, noi suntem cei dintâi.

Ecourile, atât de ample, dădeau impresia că o armată de măscărici s-au strâns pe lângă ei doi şi le îngână vorbele în batjocură.

— Sau un muzeu. Cu animale împăiate. Ca ăsta!

Gălbează ridică lumina farului spre o cuşcă mai depărtată, unde zăcea înţepenit un colos de mărimea unei balene ridicate pe coadă, îngropat cu partea de jos în sol şi aplecându-şi mult deasupra grilajului capul enorm, acoperit cu ţepi curbaţi, de forma unor antene, printre o puzderie de ochi, cu pleoapele închise şi în jurul cărora fuseseră împlântate salbe de proiectoare; botul lung, ascuţit al dihaniei se termina cu un fel de trompă de fluture, iar de sub trompă ieşeau două picioare lungi, cu multe articulaţii şi pe care jivina se sprijinea, desfăcute ca un compas şi având la capete câte o ventuză uriaşă.

— Nu visăm, băiete? Donar se strânse înfrigurat lângă Berry. Mi-e teamă că am mâncat prea mult aseară şi am un coşmar.

— Frumoasă treabă! murmură Smith. Şi doar o statuie?

— N-o să zici că...

— Robotul de urmărire se ţine iar după noi. Fii cu ochii-n patru!

Silindu-l pe Tib să-l urmeze, Berry porni către gigant. Trase de barele cuştii, fără măcar să le clintească. De aproape namila părea şi mai îngrozitoare.

— E rândul tău! îi porunci el Crispatului şi, la ezitările acestuia: Dă-mi mie arma!

Donar pulveriză câteva gratii, printre care se strecurară înăuntru şi începură să dea târcoale creaturii.

— Plastic, sau materie organică? se întrebă exaltat

Gălbează, pipăind ventuzele, înalte aproape cât un om şi acoperite cu un tegument flasc, poros. La prima răceală, am să-l rog să-mi pună pe spate ventuza asta. Remediu salutar... Ţine farul!

Se duse spre pântecul dihaniei şi-l cercetă atent cu privirea lui mioapă, apoi începu să se caţere pe el în sus, ca o furnică pe un arbore.

— Astâmpără-te! se sperie de-a binelea Tib.

— Sunt nişte scoabe de metal înfipte aici. Le folosesc, răspunse Berry. Luminează încoace! Aha, un tablou de comandă! Apăs toate butoanele.

— Gălbează, n-auzi?

Burta matahalei se deschise, ca o uşă cu două canaturi, dând la iveală un conglomerat de organe - plămâni, inimă, reţele vasculare şi muşchi prelungi, sângerii, toate îngrămădite laolaltă şi toate intrând, progresiv, în acţiune, pulsând, umflându-se ritmic, încordate, cu vuiete şi bufnituri. Pleoapele! monstrului se ridicară lent, proiectoarele din jurul lor se aprinseră, cu raze intens strălucitoare, luminând împrejurimile, capul începu să se legene, o dată cu trupul întreg, trompa să se strângă şi să se-ntindă, antenele să vibreze şi să se rotească, picioarele să bată-n pământ, dezlipindu-şi ventuzele cu pocnete seci.

Berry coborî treptele în goană, alunecă de-a lungul lor, evitând cu îndemânare capătul trompei care-i trecu pe lângă faţă, biciuind aerul. Se încleştă de Tib şi-i comandă centurii să-i scoată pe amândoi dincolo de grilaj.

— Ce-ai făcut? îl apostrofă Donar şi de ciudă azvârli farul, făcându-l bucăţi. Ne-arunci acum pe cap toată menajeria!

— Taci! îl repezi Smith. Să fugim, vreau să văd mai

departe. Dacă-i pericol, trage!

O zburătoare stranie, fără cap, apăru din întuneric în preajma monstrului agitat. Plana cu aripile membranoase întinse, iar curentul de aer stârnit îi agita, ca pe nişte frânghii albe, cele şase perechi de picioare moi. Se lăsă pe marginea de sus a grilajului şi picioarele i se răsuciră pe după bare, îşi strânse aripile pe lângă corp şi atârnă în jos, inertă. Monstrul începu să o cerceteze cu trompa, holbându-se inexpresiv, concentrând luminile asupra ei.

— Infernul! bâigui Tib. Nu mai ieşim noi de-aici!...

Drumul le fu barat de o a treia făptură, cu aspectul unui melc dezgustător, mare cât lăţimea aleii şi care se târa convulsiv, lăsând în urmă o dâră largă de substanţă gelatinoasă. Corpul îi era acoperit cu o membrană transparentă, dedesubtul căreia pulsa o materie albă, străbătută de o reţea de vinişoare albastre, modelată în forma unor complicate circumvoluţii. În loc de cochilie, ceva ca o inimă subţire şi lungă i se zbătea pe spinare, alunecând dintr-un loc în altul, trasă de reţeaua de vine în care era ancorată.

— Un creier! Pur şi simplu un creier umblător! ţipă Gălbează. Îngrozitor!

Apucară pe o arteră laterală a drumului asfaltat, purtând şi el o derivaţie a conductei cu magmă, şi întâlniră gratiile altei cuşti, mult mai mari şi mai rezistente, dar îndoite şi rupte ca nişte fire de iarbă, în mijlocul împrejmuirii zăcea un alt monstru, sfâşiat în bucăţi. Din grămada de membre frânte şi învălmăşite se distingeau un fel de combinaţii de aparate din plastic încorporate în hălci de carne, oase de metal din care ieşeau, ca nişte umflături, rezervoare energetice, şi cu resturi de muşchi, prinşi încă în tendoane, la

extremităţile lor, un rând de zece ochi fixaţi în orbite sudate una de alta şi mai încolo un alt rând, pe un os răsucit circular, ca un colan. Şi bucăţile, aşa ciuntite şi sfâşiate, trăiau, fiecare independent, ochii scrutau, clipind, chipurile celor doi oameni, muşchii trăgeau de capetele oaselor, aparatele din plastic zvâcneau haotic, împinse de cărnurile însufleţite. Trebuie să fi fost o creatură gigantică, înzestrată cu o putere pe măsura ei şi care încercase să evadeze din cuşcă, când un alt colos, încă şi mai mare şi mai puternic, trimis probabil de Hidră, o rupsese, o sfârtecase, o redusese la neputinţă, dar n-o omorâse.

— Ei nu mor! descoperi Donar, istovit de-atâta încordare.

— Prea puţin perfecţionaţi ca să moară, prea puţin vii, de loc vii, răspunse Berry. Nici Rick, de fapt, nu e mort, adu-ţi aminte cum şi-a rupt piciorul fără să simtă...

— Nu poate crea moartea pentru că nu poate crea viaţa. Dar a vrut, a încercat, la ordinul lui All?...

— Atenţie! urlă Gălbează. Centura mă previne... Înapoi!

Urmă o scutură tură abia simţită a solului şi încă una, mai tare, apoi un cutremur brusc, de o violenţă extremă. Tib şi Berry se prinseră instinctiv în braţe, şi centura lui Smith îşi făcu încă o dată datoria, ridicându-i în aer. Sub picioarele lor solul fu spart aidoma unui cristal sub o lovitură. În canalul prin care circula materia topită se deschiseră şiruri de supape, lăsând conţinutul să se reverse peste resturile monstrului sfâşiat. Flăcări înalte, alburii pâlpâiră la contactul lavei cu carnea, şi oasele sau aparatele explodară, împroşcând stropi incandescenţi, ca pe o jerbă de artificii.

— Hidra dărâmă tot!

Din plafon se desprindeau pietre uriaşe, sfărâmând şi zdrobind în cădere orice obstacol.

— Un sistem de autodistrugere... conductele cu magmă... Şi cutremurul e provocat!

— Venirea noastră aici e de vină.

— Atunci cum ne-a permis să intrăm?

— Poate i-a trebuit confruntarea... Între noi şi monştrii ei idioţi...

Dedesubt domnea o agitaţie infernală, bântuită de scrâşnetele pământului devastat de seism, prăbuşirile înfundate ale stâncilor din tavan, răcnetele dihăniilor incinerate, exploziile unor maşini şi instalaţii. O mare de foc tălăzuia printre cuştile demonicei menajerii, scuipând în sus nori de gaze şi fum, într-un haos apocaliptic. Departe, la celălalt capăt al grotei se întrezăreau un grup de clădiri, ziduri înalte, fără ferestre. Laboratoare? Uzinele producătoare de lighioane? Spre centrul halei fusese un bazin, un lac întins şi adânc, din care mai rămăseseră doar ochiuri de apă, vânzolite acum de zbaterile furioase ale fiinţelor acvatice şi amfibii. Zburătoare hidoase, prinse în vârtejurile gazelor sufocante se prăvăleau agonizând în torentele arzătoare.

— Mai poţi respira? Am ajuns la spărtură, zise Berry, încurajator.

Tib tresări şi-i arătă cu un gest roboţii sferici masaţi lângă ieşire. Smith îi privi nedumerit. Şi încă nu se lămurise când jeturile aruncate de maşini se întăriră în jurul lui, ca un năvod implacabil.

*

Stăteau întinşi pe masa lenticulară, dezbrăcaţi la piele, şi contemplau sala de operaţii. Sumedenie de

instrumente, purtate de braţe metalice prinse în plafon se mişcau cu îndemânare pe lângă ei.

— Ai spus-o într-un ceas rău că vei fi dezbrăcat, întins pe masă, ras şi îmbăiat! Două previziuni ţi s-au şi îndeplinit şi a treia urmează: rasul. Mie, unuia, îmi prinde bine, barba mi-a crescut peste măsură.

— Aceeaşi încăpere de unde-ai scăpat tu data trecută! nu mai înceta să se minuneze Berry. Sunt încă, pe-alocuri, urmele anihilărilor. Formidabil, Hidra a pus totul la loc în câteva ceasuri!

— Ce te miră? N-ai văzut şi camera de jos, cu lambriurile, cât de demult e construită? Ca şi sala asta. Aşa că fireşte, trebuia să aibă şi utilaje de schimb, pentru cazuri de forţă majoră.

Nu se gândeau, nu îndrăzneau să se gândească la ce-i aştepta peste câteva minute. Unde găsiseră puterea să mai schimbe vorbe vesele şi încă liniştite? Berry însă ceda cu încetul spaimei:

— Dacă mai scăpăm, vom fugi prin coridorul săpat de tine, până ajungem la capcană. Acolo ne găseşte cineva. Ortiz ştie unde e trapa capcanei şi o să-şi trimită oamenii după noi.

— Dacă mai scăpăm! dădu şi Tib glas frământărilor, dar tot mai încercă să glumească: Şi-aşa, despuiaţi! Prima dată, Hidra mi-a lăsat şi costumul, şi părul de pe cap; nici ea n-avea intenţia serioasă să-mi sfredelească tărtăcuţa.

Maşinile de tuns şi briciurile îşi făceau din plin datoria pe creştetele şi feţele celor doi, în vreme ce un suflător de aer îndepărta firele de păr proaspăt retezate.

— Am găsit! făcu Berry. Are de gând să ne extragă creierul.

— Ce noutate! răspunse Donar; acum nu mai glumea.

Păi de-asta ne-a şi lăsat să-i vedem menajeria. Tot n-o să putem povesti nimănui.

Berry căuta mereu un subiect de discuţie; şi era limpede, după vocea lui aproape scâncită, că numai de discuţii nu-i arde:

— De la capcană ţi-a săpat un coridor şi nu te-a adus cu forţa până aici, într-un vehicul special, ca să nu-ţi provoace şocuri nervoase. Înţelegi? Vrea să studieze structura şi funcţiile creierului şi are nevoie de un material sănătos, care să nu fi suferit traume şi leziuni.

— Taci, că vine şi baia!

Gălbează surâse, haz de necaz:

— Drept să-ţi spun, eu îi duceam lipsa. Am transpirat grozav în ultima vreme…

— Este cazul să te previn că nu vom fi anesteziaţi, zise Tib, de sub periile ce-i frecau capul. Ne păstrăm intactă puterea de judecată.

— Şi totuşi programul secret al lui All e o absurditate! se revoltă, din senin, celălalt. Crearea unor fiinţe sintetice? La ce bun? Va fi totdeauna o lume de monştri.

— Şi pe deasupra a stagnat şi activitatea uzinelor, îl sprijini Crispatul. Seamănă cu un rateu, până la urmă, această Hidră mult lăudată.

— Ia-o mai încet, c-ai jignit-o! Uite că bureţii s-au oprit să-mi mai mângâie chelia!

— Se opresc cu adevărat! Şi putem coborî de pe masă!

— Îţi pare rău? Şi mie! Ha, ha, parc-ai fi o bilă de popice.

Se uitau unul la altul, neştiind dacă-i cazul să creadă că au scăpat.

— Uf, îmi plesneşte capul! Tib se sprijini de marginea

mesei. Credeam că de data asta, gata!

— Ei, ei, jocul de-a operaţia nu se poate să figureze în programul lui All! spuse moale Smith. A fost distracţia computerului.

— Instrumentele se retrag! Şi mesele cu borcane... Te pomeneşti că Hidra s-a ruşinat de noi!

— Şi ne lasă în pielea goală!

Tib se învioră dintr-o dată:

— Cine ţi-a spus? Ia priveşte ce vine pe uşa de colo. Un suport cu...

— Costume de protecţie! Nou-nouţe! Şi centuri la fel! Căşti! Mănuşi! Rezervoare cu oxigen solid! Cizme! Anihilatorul tău! Farul pe care mi l-ai spart în grotă!

Berry îşi vântura braţele ca aripile unui ventilator.

— Nu te mai mira atâta! Echiparea! ordonă Donar. Până nu se răzgândeşte!

Începură să se îmbrace, cu febrilitate, încurcându-se în mâneci. Îşi fixară pe capetele rase electrozii pentru comanda cerebrală a centurilor. Încercară câteva manevre.

— Kali a mea merge de minune!

— Şi-a mea. Luăm legătura cu Ortiz?

Dar Gălbează redevenise pe loc pretenţios:

— Stai! Încă nu. Vreau centura veche, cu toate înregistrările. Mi-a luat-o, afurisit computer. Să mi-o dai înapoi, auzi? ameninţă el spre plafon.

Drept răspuns îşi făcu apariţia un aeroglisor decapotabil, cu două locuri, care se opri lângă ei şi rămase în aşteptare.

12.

Tot drumul, Glyd nu scoase un cuvânt, ca şi cum ar fi

călătorit singur. „Uzinele au început iar să lucreze. Nu se cunoaşte cauza opririi, nimeni nu bănuie nimic”, încercase Yaralde să deschidă discuţia. El nici n-o privi, deşi trebuia să-i mulţumească, şi pentru veste, şi fiindcă nu-l denunţase şefilor ei că poate repara defecţiunea, aşa cum s-a temut, stând de vorbă cu sine însuşi noaptea trecută, în pădure. „Se pare însă că Hidra nu mai conduce activitatea Centrului industrial. Ai noştri presupun că a creat o serie de centre de comandă independente şi că ea s-a retras din afaceri.” Gluma trecu pe lângă Glyd, fără măcar să-l irite. „Poate că te-aşteaptă pe tine!” Nici provocarea nu avu succes. „Am pregătit două costume de protecţie, cu rezerve de oxigen. Vreau să te însoţesc”, îl mai anunţă fata şi tăcu, adică: n-ai decât să faci pe ofensatul, nu mă omor cu firea.

Lângă strâmtoarea Keath găsiră o îmbulzeală de vehicule – sănii, elicoptere, gravimobile – şi coloane de maşini dezintegratoare aeropurtate şi un tren de autotransportoare grele. Se punea la cale forarea unei noi galerii; sute de oameni se învârteau de colo-colo, dirijaţi de comandantul suprem al brigăzilor ştiinţifice de cercetări speciale, căruia Nino Ortiz, cu o mină amărâtă şi speriată, îi explica ceva, fără să se facă înţeles; câteva ambulanţe trase de-o parte dovedeau că situaţia celor din subteran e dramatică; o staţie de magnetorecepţie îşi întinsese antenele peste tot, şi servanţii ei se străduiau să prindă un semnal, cât de slab, din pântecul muntelui; alte staţii, de biodetectoare instalate pe elicoptere survolau strâmtoarea, pipăind aerul cu dispozitivele lor complicate.

— Mi se pare că tunelul a fost blocat.

— Rămâi aici, porunci Glyd. O să mă descurc singur.

— Nici să nu te gândeşti! Merg cu tine.

Îşi îmbrăcară costumele peste haine, întorcându-şi spatele, dar spaţiul era prea mic şi se stânjeneau unul pe altul.

— Eu nu te iau! se lăsă Glyd în voia furiei strânse pe drum.

— Şi ce dacă? îl înfruntă ea. Nu cumva vrei să intri în legătură cu Hidra?

El înghiţi ironia fără să mai răspundă. Coborâră din sanie, cu căştile pe cap. Yaralde avusese grijă să ia costume asemănătoare cu ale celor din echipele de intervenţie, astfel că nu se făcură de loc remarcaţi, în difuzoare, pe lungimea de undă a comandantului răsuna un vacarm de glasuri dând şi primind ordine, cerând informaţii, comunicând rezultate. După un minut, cei doi se lămuriră că pe lângă Berry şi Tib mai fuseseră închişi în munte încă treizeci de oameni, grupa trimisă de Ortiz în ajutor. Comunicaţiile prin magnetotransmisie erau întrerupte şi nu se ştia nimic nici de soarta acestei grupe. Mai aflară că în strâmtoare galeria de acces este într-adevăr blocată, de mai multe panouri blindate, după cum dăduseră de veste investigatoarele. Distrugerea panourilor era imposibil de încercat, pentru că oamenii s-ar fi putut găsi în spatele oricăruia dintre ele. În schimb un biodetector fusese instalat de Hidră deasupra primului panou şi cerceta cu atenţie pe toţi cei care treceau pe acolo.

— Te caută pe tine! îi şopti Yaralde lui Glyd. Să ne grăbim!

Ocoliră maşinile strânse una în alta, dar abia apucară să le depăşească şi ele se puseră în marş, dezintegratoarele înainte, pe sus şi apoi transportoarele, scrâşnind din şenile, afundându-se în

zăpada pufoasă. Musonul sufla mereu cu aceeaşi tărie, în rafale.

Merseră mult, pe marginea şoselei, pe urmă în spatele maşinilor, prin mijloc. Un grup de tehnicieni li se alăturară la intrarea în strâmtoare şi discutară cu ei, fără să-i suspecteze. Se duceau să schimbe echipa de gardă de la panourile din coridorul de acces. Yaralde le zise că ei doi au misiunea de a supraveghea respectarea traficului orar de către transportoare, dar că ar vrea, până începe forarea noii galerii, să vadă drumul pe unde trecuseră dispăruţii. Fură invitaţi de tehnicieni să-i urmeze.

Îndată după ce intrară în tunel, biodetectorul Hidrei îl recunoscu pe Glyd. O sirenă prinse să fluiere ascuţit şi panourile glisară succesiv în lături, ca nişte cortine de teatru: unul, două, cinci. Încremeniţi de surpriză, oamenii priveau coridorul luminat dinaintea lor, neîndrăznind nici să intre, nici să anunţe neaşteptata schimbare, de teamă că sunt victimele unei halucinaţii colective, că li se întinde o cursă.

Yaralde păşi prima în culoar şi-l trase de mână pe Glyd, apoi îl împinse în faţa ei:

— Mergi! Mergi, pe tine te vrea!

Pe lângă pereţi se înşirau, într-o parte şi-n alta, roboţi mari şi mici, cu luminile scânteind, şi se adunau cuminţi după trecerea celor doi, ca o gardă; iar alţii, mergând înainte, le deschideau drumul şi le anunţau sosirea. Zgomote înfundate, de explozii şi prăbuşiri, cum avea să se afle mai târziu, răsunau vag în masa muntelui, la o imprecisă depărtare. Hidra îşi continua opera de distrugere a monstruoaselor ei creaţii, îngropa sub lavă şi pietre „menajeria” şi căile ce duceau într-acolo, laboratoarele şi instalaţiile de existenţa cărora, cu toate

cercetările lui, Nino Ortiz n-avusese habar.

Glyd nu dădu atenţie acestor vuiete neliniştitoare. Cu răsuflarea tăiată de emoţie, îşi continua marşul triumfal printre automate. O bucurie surdă, adâncă urcă în el, nu pentru că reuşise, doar apărând aici, să deschidă drumul blocat, nu pentru că auzea în cască ştirile transmise cu înfrigurare şi comentarea cu stupefacţie a victoriei lui, aproape nici pentru că aducea salvarea unor oameni ce se putuseră socoti pe bună dreptate pierduţi – ci pentru că deodată, când se aşteptase mai puţin, îşi retrăia intens copilăria, cu exact aceleaşi senzaţii ca în jocurile lui prin astronava pustie, cu grămada de roboţi-prieteni şi roboţi-învăţători, în lumea din care era mândru pe-atunci că face şi el parte, a automatelor. Ştia atunci, i se spusese că în spatele fiecărei maşini e un om, creatorul, şi printre ele se simţea uneori, cu o acută luciditate, învăluit şi protejat de acest creator al maşinilor, ascuns undeva, în afara navei. La fel, acum. Îl simţea, nelămurit, pe All. All supravieţuise acolo, în creierul complicat al Hidrei şi regiza parada pe placul lui Glyd. All, care era Hidra, îi deschisese porţile galeriei, All îi încurca printre picioare robotul ăsta pricăjit şi hazliu, ca un pitic, care se dă tumba, All îi clipea şiret cu ochiul-far de după colţul tunelului: vezi, ce-ţi spuneam eu, băiatule, băiatule? Încotro fugi de tine, Glyd, pe cine umbli tu să mai înşeli?

Şi nu caricatura cu barbă şi baston a lui All, cum şi-l imagina Glyd în pădure, nu aspru, nu mohorât, nu rău, aici era All adevăratul, ironicul, hotărâtul, aprigul; glumeţul, entuziastul, neînduplecatul All. A zâmbit din colţul buzelor către puzderia lui de adversari şi acolo, în rândul din faţă, stătea şi moartea: „E dreptul meu la victorie, stimaţi colegi! Astfel nu putem lua lupta de la

capăt.”

Merg de multă vreme, încet, fiind aşa mulţi şi unii aşa de greoi. A trecut aproape o oră. Iată însă o cotitură, la dreapta; o trapă s-a deschis şi aici e o scară, 53 de trepte. Automatele au rămas afară, în rânduri strânse, înapoia cărora se îmbulzesc oameni veniţi în goană, unii cu căşti, alţii fără, asudaţi şi plini de zăpadă, cu părul vâlvoi. Şi tac, şi-i privesc pe Glyd şi pe Yaralde ca pe două arătări din altă lume. Doar ropotul greu al picioarelor nerăbdătoare şi al roţilor, al şenilelor, al suporţilor atâtor roboţi şi-al motoarelor şi centralelor lor în funcţiune.

Încăperea largă, frumos luminată, adăposteşte şiruri de fotolii şi acolo alţi oameni. Dispăruţii care apar. Doi au capetele rase, ca nişte bile de popice. Mulţimea trece de roboţi şi se repede înăuntru, începe haosul întrebărilor, se dezlănţuie ţipetele, discuţiile.

Glyd îşi roteşte ochii peste feţele aprinse de bucurie, îi face un semn discret Yaraldei şi, pe lângă perete, neobservaţi amândoi părăsesc încăperea.

13.

Nino îi cuprinse afectuos cu câte un braţ pe fiecare şi le făcu semn să intre în biroul lui. Pregătise, în cea mai mare grabă, un adevărat festin, aducând pentru asta o masă rotundă şi trei scaune cu spătar înalt. Mâncarea şi băutura, doar cu un minut înainte aranjate, îi aşteptau îmbietoare.

— Eroilor! îi bătu Nino pe umeri. V-am pregătit o surpriză plăcută, o meritaţi, nu? Alături... Eileen şi Astrid... După ce stăm puţin de vorbă... şi să mai prindeţi puteri, aşa-i?

Cei doi se priviră reciproc, nesiguri de ei, cu jenă. „Asta ne mai lipsea, îşi spuse Tib, înduioşat fără veste. Eileen a venit, desigur, ca să se convingă dacă am rămas întreg. Biata fată!”

— Astrid îmi joacă întotdeauna farse, şopti Gălbează, rostogolind în orbite nişte ochi ameninţători. Numai să nu fi adus şi copiii. Ce, de neveste ne arde acum?

Tib ridică uşor din umeri, cu totală resemnare.

Vopsitură era dulce şi serviabil, parcă visul vieţii lui fusese să stea la dispoziţia celor doi, şi, în fine, îşi vedea speranţele împlinite. Mii de gesturi ocrotitoare şi admirative stăteau mărturie dorinţei sale vii de a celebra succesul întoarcerii cu bine a prietenilor din subterane. Îl părăsise pe comandantul suprem al brigăzilor la mijlocul unei fraze, fără să-i mai acorde nici atenţia unei scuze de circumstanţă şi alergase să-i culeagă pe vechii şi de fapt atât de dragii lui camarazi de şcoală, să-i aducă aici şi să-i sărbătorească într-un cadru intim, numai între ei, bărbaţii. Femeile nu fac decât să încurce totul, asta-i părerea lui, de om păţit.. . Donar, pe care Hidra, cu grozăviile ei, abia izbutise de vreo două ori să-l facă să-şi piardă cumpătul, era acum de-a dreptul zăpăcit – o spaimă amestecată cu încântare – la avalanşa de laude, semne prieteneşti şi dovezi ale bunelor intenţii. Totuşi prea multe, prea ostentative, îl cunoştea prea bine pe Nino ca să nu se neliniştească. Pe când Berry, – care în mod obişnuit, după încheierea misiunilor redevenea acelaşi veşnic neajutorat, învârtindu-se pe lângă Donar ca un pudel în jurul stăpânului, – de data asta îl trăgea de mânecă, îi dădea coate, îl lovea ca din întâmplare peste picior şi născocea încă o mie de alte trucuri ca să-i atragă atenţia să se ţină tare pe poziţie. Atitudinea sa era atât

de nouă pentru Tib, încât acesta începu să-l suspecteze, nu de alta, dar abia scăpaseră din capcana maşinii...

— Să vă spun drept-drept, zâmbi Ortiz pe când umplea paharele, aproape că nu mai nădăjduiam să vă revăd. După întreruperea legăturii... dar cred că sunteţi frânţi de oboseală, vi se citeşte pe chip.

— Da... peri albi... îngăimă Crispatul şi se foi pe scaun, încurcat.

— Ha, ha, ha, ha, reuşită, reuşită glumă! se amuză Nino, cu cea mai senină încântare. Peri albi – şi voi, ha, ha, sunteţi raşi pe cap!

— Îl... hm! Îl cunoşti pe cel care ne-a salvat? încercă Tib să amâne clipa grea a înfruntării. „E băut?”, se întrebă în acelaşi timp, dorind să-i găsească lui Nino o scuză.

Gazda ezită vizibil, scrutându-i pe amândoi cu o atenţie prea puţin potrivită mutrei sale fericite şi bonome.

— Hai, treacă, făcu el cu ochiul, doar mergem pe încredere, nu, băieţi? Mi s-a raportat că e un anume Glyd şi mai nu ştiu cum. L-au dibăcit ai mei după codul biologic, cu un detector. A şters-o imediat după găsirea voastră şi e în drum spre... Dar ce tot zici „salvat?” îşi luă seama, parcă furios că a spus prea multe. N-a avut niciun rol, să ţineţi minte! S-a nimerit să treacă prin sector tocmai când Hidra a decis să vă elibereze şi-a intrat şi el în galerie, să caşte gura. Apropo de gură, ia, mai serviţi şi de-aici! Un vânat excelent. Daţi farfuriile încoace!

Berry îşi mişca picioarele pe sub masă ca un ciclist în momentul sprintului final. Tib se hotărî să-şi ia inima-n dinţi.

— Nino, până la urmă... escapada noastră...

Aerul lui plouat sau un al şaselea simţ îl făcură pe comandantul de brigadă să rămână cu furculiţa şi cuţitul în văzduh, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l taie pe însusi Donar.

— Ce?

— Noi n-am adus nicio imprimare din subteran, zise acesta, aşa de încet, că până şi Gălbează nu desluşi. Adică, stai să vezi.. .

— Nu! Nu, e o glumă, îşi făcu Ortiz curaj. Nu cumva sunteţi supăraţi că am discutat un pic... un pic mai altfel, când v-am trimis să cercetaţi sectorul? Da, chiar? Ei, doamne, nu le lăsă răgaz să răspundă, Tib, Berry! Prieteni, se poate? Doar nu m-aţi luat în serios?!

— Uite, interveni Smith din colţul lui, toate bune şi frumoase, numai că centurile noastre...

— Centurile? Vi s-au defectat?

— Nu tocmai. Ne-au fost luate... de Hidră... care ne-a dat altele în schimb! îşi recăpătă graiul Tib.

Ortiz lăsă să-i cadă tacâmurile din mâini, se rezemă încet de spătar şi privi lung la amândoi, printre gene. Degetele-i tremurau, fu nevoit să-şi strângă palmele una în alta şi le lăsă, împreunate, pe genunchi.

— Dacă nu mă-nşel, se miră el cu bună ştiinţă, pentru asta cred că trebuie să fiţi dezbrăcaţi. Şi pe urmă centurile nu sunt simple curele, să desfaci catarama şi gata...

Donar nu învăţase nimic din amarnica aventură în pântecul lui Nanga Parbat, altminteri de ce ameninţările strecurate de Vopsitură printre cuvinte l-au derutat din nou, de ce l-au făcut prevenitor? Nu-i promisese lui Berry să ceară o comisie de anchetă, să-l demaşte pe Nino?

— Stai să-ţi explicăm! se grăbi să-l liniştească pe Ortiz. N-am vrea să-ţi închipui că...

— Scurt! îi tăie acesta cuvântarea. Aveţi centuri asupra voastră, da sau nu?

— Avem.

— Atunci ce... abia îşi stăpâni comandantul o sudalmă.

Berry sări în picioare, roşu de mânie şi începu să-şi scoată, cu mişcări precipitate, costumul de protecţie. Tib se uită la el consternat, aproape neînţelegând ce vrea timidul, mult prea rezervatul de-altă dată Gălbează, acum de nerecunoscut.

— Ce-i cu tine?

— Treaba mea ce-i cu mine! îl repezi Berry, cu o furie ce-l surprinse şi pe comandant. Lasă-l să-şi bată joc, dacă-ţi place! Eu n-am de gând!

Îşi scoase, cu smucituri întărâtate, combinezonul şi hainele uşoare de dedesubt, rămânând gol, încins doar cu noua Kali dăruită de Hidră.

— Ia ascultă, îşi aminti Nino că trebuie să devină autoritar, lasă scenele de prost gust. Ce te-a găsit?

— M-a găsit ce m-a găsit! îl îngână Gălbează. Misiunea s-a terminat. Nu mai eşti comandantul meu.

Formă cifrul de siguranţă şi deschise anevoie clapetele închizătorului de pe şold, apoi desprinse chingile subţiri, totul cu aceleaşi gesturi repezite, nervoase.

— Berry! Nu trebuie... vru să-l reţină Donar.

— Dacă ai fi în stare să te ţii de cuvânt, ai face ca mine. Poftim, – aruncă centura jos, la picioarele lui Vopsitură. Ia-o! Unde e Astrid? Vreau să mergem acasă.

Tib nu-şi mai revenea din uimire. Se chinui să-şi aducă aminte când îl mai văzuse pe Gălbează

pierzându-şi controlul. Nu, nu exista nicio amintire, şi din nou aruncă toată vina asupra Hidrei, pentru că altfel...

— Ajunge, te cred! îşi regăsi zâmbetul Nino. Iartă-mă! Aţi trecut, îmi dau seama, prin pericole serioase, ai dreptate să te simţi jignit... Totuşi e şi interesul vostru... Bănuiesc că sunteţi dornici să reluaţi cercetările. În alte condiţii, cu promisiunea unei securităţi depline...

— Sub comanda ta, adică? îl ironiză Smith.

— Nici nu-i mare nenorocire că Hidra v-a luat centurile cu înregistrări! urmă celălalt repede, dornic să-i acopere cu un nou val de bunăvoinţă. Ne-a rămas cogitoscopul...

— Perfect! strigă Berry surescitat. Am ajuns şi-aici.

— Alta acuma! Ce tot vreţi? începu comandantul să arate că şi-a ieşit din fire. Trebuie să recurgem la cogitoscop, să vă amintiţi cât mai exact toate întâmplările şi să le imprimaţi pe bandă. Ce naiba! V-aţi pierdut memoria?

— Nu ne-am pierdut-o, continuă Berry, vădit grosolan. Se îmbrăcase la loc, dar nu se mai aşeză pe scaun, ci stătu în picioare lângă Donar, cu gândul să plece cât mai curând. Plimbându-ne însă prin „Pho Chu”, acolo unde am fost trimişi neregulamentar, am tras unele concluzii.

— Ajutaţi-mă să pricep, insinuă comandantul, la fel de maleabil, deşi întrevedea răspunsul.

— Nino, dădu din colţ în colţ, Tib, împărţindu-se între teama de răzvrătire, uluirea provocată de reacţia spontană a lui Berry – alt Berry, străin şi pe care nu-l cunoscuse niciodată – şi îndemnul de a-l urma. Nino, e peste putinţă... să mai...

Comandantul pricepuse, dar era prea viclean şi prea

îngrijorat ca să lase frâu slobod furiei şi excesului de autoritate. Privi în altă parte, să nu se trădeze şi-şi apăsă mâinile pe genunchi, luptând să stăvilească năvala gândurilor. Broboane de sudoare prinseră să-i alunece de-a lungul cheliei ridicole, pe frunte şi în jos, pe obraji. Tib parcă-şi înghiţise limba. Se întoarse şovăielnic spre Gălbează, implorându-i ajutorul.

— Nu dorim să mergem cu tine la cogitoscop! se îndură Smith să termine explicaţia. Socotim că n-ai dreptul să dispui de banda cu amintirile noastre.

— Neexecutare de ordin, replică Ortiz cu promptitudine.

— Cerem o comisie de anchetă! zise răspicat Berry, în timp ce Tib se cocoşa deasupra mesei şi-şi strângea umerii ca-n aşteptarea unei lovituri.

— O ce?!

Nino crezu că n-a auzit bine.

— Vom preda comisiei banda, la vremea potrivită. Inclusiv cu înregistrarea dispoziţiei pe care ne-ai dat-o, de a intra singuri în subteran. E cazul, comandante!

— Până una-alta, fără ordinul meu nu părăsiţi Valea Rupal...

*

O comisie îi chemă, într-adevăr, a doua zi, dar nu întrunită la cererea lor – care străbătea greu cancelariile cu birocraţi ale brigăzii – ci într-o anchetă cerută de comandantul suprem asupra cauzelor stagnării producţiei în centrul industrial şi ale ieşirii din funcţie a Hidrei. Componenţii comisiei, patru experţi în vârstă şi respectabili şi un tânăr şef de brigadă, apăruseră în biroul lui Ortiz pe nepusă masă, începând cercetările chiar cu Nino. Bătrânii se asigurau reciproc că totul se reduce la o formalitate, dar tânărul, plin de

zel, dorea să descopere cu orice preţ ce se ascunde în măruntaiele computerului. Colegii săi îl priveau îngăduitor – „ce vreţi, slăbiciunile vârstei, demnitatea funcţiei, lăsaţi-l!” – şi-i atrăgeau atenţia, cu destulă delicateţe de altfel, asupra volumului uriaş de muncă şi a inutilităţii eforturilor. Important este, spuneau ei, că producţia s-a reluat, aproape fără pierderi şi cu acelaşi program de autodezvoltare a complexului uzinal ca şi mai-nainte. E de presupus că stagnarea temporară marchează momentul trecerii centrului de sub conducerea directă a Hidrei sub aceea a computerelor construite de ea şi cu existenţă autonomă, specializate pe ramuri şi cicluri de fabricaţie. Experţii se pregăteau să pună cap la cap datele strânse de oamenii lui Nino în timpul opririi uzinelor şi să argumenteze cu ele propriile lor supoziţii, lăsând la o parte, deocamdată, cauzele care-o determinaseră pe Hidră să renunţe la conducerea centrului industrial, când comandantul de brigadă ceru audierea lui Tiberiu Donar şi a lui Berry Smith. Ceea ee dovedea că e bine documentat şi că n-are de gând să subscrie punctului de vedere al celorlalţi. Interesat să aibă o copie a benzii cu amintirile celor doi, Nino trimise îndată să-i caute şi avu grijă să relateze comisiei, în culorile cele mai vii, actele lor de indisciplină, anunţând că a înaintat un memoriu la comandamentul suprem pentru sancţionarea drastică a vinovaţilor. Se bucură, adăugă el că distinsul coleg doreşte să-i aducă aici pentru cercetări, poate aşa îi va convinge să se supună probelor la cogitoscop.

Respectabilii experţi, obişnuiţi cu efectuarea unor controale de rutină, aproape se bucurară că au descoperit şi nişte culpabili, cum cereau uzanţele, pentru întocmirea unui raport cât mai bine pus la punct.

Of, birocraţii cu ochelari de cal! Ei aveau să propună ca Hidra să-i fie lăsată lui Ortiz, conform cererii acestuia, în vederea unui control minuţios şi eventual a unor reparaţii, mai cu seamă că undeva apăruse ideea că maşina poate fi utilizată, în bune condiţii, la echiparea unui alt mare combinat ce se construia în Antarctida.

Vopsitură avea toate motivele să fie mulţumit de cum mergeau lucrurile: scăpase deocamdată fără niciun necaz din partea oficialităţilor şi, în acelaşi timp, îi silea pe cei doi să-i pună la dispoziţie materialul privind cercetările de la „Pho Chu”. Singură insistenţa tânărului comandant de brigadă de a se căuta imediat cauzele ieşirii din uz a maşinii i se păreau deplasate, totuşi numai vag neliniştitoare, deoarece la agitaţia lui ceilalţi se arătaseră prea puţin receptivi.

Tib şi Gălbează fură trecuţi prin cogitoscop îndată după sosire şi, declanşată de transa hipnotică, memoria lor reproduse fidel întâmplările din subteran, neomiţându-se niciun gând şi nici cuvintele schimbate pe parcursul acelor dramatice ore de încercări. Maşina complexă a înregistrat pe numeroase benzi amintire cu amintire. Aluziile referitoare la atitudinea lui Vopsitură – şi care ieşeau clar în evidenţă din discuţiile purtate de Smith şi Donar în subterane – rămaseră simple aluzii, pe câtă vreme actele vădite de indisciplină – defectarea intenţionată a centurii lui Berry, refuzul de-a lua legătura cu Nino după prima părăsire a Hidrei, când îl aveau alături şi pe Rick, refuzul mai apoi de a-i livra comandantului rezultatele cercetărilor lor – apăreau acum clare şi de necontestat. Bătrânii experţi ai comisiei nu întârziară să-şi manifeste nemulţumirea şi chiar Senuofo, comandantul de brigadă, dezaprobă în gura mare aceste atitudini, fapt ce justifica o dată mai

mult sancţiunile propuse de Nino Ortiz.

După terminarea înregistrărilor, când Berry şi Tib se pregăteau de plecare, Senuofo îi chemă de-o parte să-i întrebe ce părere au despre ciudata dereglare a Hidrei şi presupusul program paralel dat de All. Le dădu o copie a benzii cu amintiri – era dreptul lor s-o primească şi n-o refuzară – îi descusu pe îndelete şi le ascultă cu atenţie plângerile la adresa lui Nino, dar le repetă iarăşi părerea sa, că au comis un act de nesupunere. „Dacă ai fi în măsură să ne judeci fapta, îl întrebă Tib, acum, după ce ţi-am povestit totul, ne-ai da dreptate ori ne-ai sancţiona?” „V-aş pedepsi, răspunse fără nicio ezitare Senuofo. Aţi dăunat peste măsură cercetărilor cu încăpăţânarea voastră de-a rezolva singuri enigmele. Justificată sau nu şi ambiţia asta. N-aţi făcut decât să bravaţi şi cu ce ne-am ales? Hidra a nimicit în întregime sectorul «Pho Chu». Doar amintirile voastre mai există, palidă mărturie a ceea ce-a fost.”

Donar îl privi cu neascunsă dezamăgire pe tânărul comandant, clătină din cap şi ieşi, urmat de Gălbează. Adevărul era că începuse să-l cuprindă frica, din nou, o teamă de alt fel, faţă de sine. Simţea iar cum gândurile i se rătăcesc, ca şi-atunci, în lunga conversaţie cu Nino, cum se înfundă ca într-un labirint, în căutarea unei certitudini.

PARTEA A DOUA

14.

Moa alerga desculţă, sprintenă, abia atingând cu vârful picioarelor mozaicul terasei circulare. Simţea mângâierea inefabilă a vântului domol; briza răcoroasă a dimineţii i se scurgea de-a lungul braţelor, i se înfăşură ca o eşarfă pe după gât, îi îmbrăţişa umerii, îi atingea timid obrajii, se încurca în buclele lungi, mătăsoase, de păr auriu. Un chiot lăuntric pulsa o dată cu sângele fetei, se urca, se rostogolea, i se îngrămădea în piept, sufocând-o.

Natura fusese generoasă cu Moa, dăruindu-i un chip prelung şi fin, cu nas cârn, lipsit de vulgaritate, frunte largă şi ochi verzi, migdalaţi şi strălucitori, şi un corp suplu, înalt, ale cărui linii perfecte trădau cu prisosinţă devenirea femeii de mai târziu. Trăind foarte mult în aer liber, îndrăgostită de soare şi vânt, fata părea sculptată cu fineţe din abanos, atât de închisă la culoare îi era pielea.

Bătrâni sau tineri, fără excepţie, bărbaţii o înconjurau cu admiraţie nestăpânită, îi căutau privirile, îi pândeau fiecare gest. Dar Moa nu dădea doi bani pe zâmbetele şi exageratele lor atenţii, se apăra de insistenţe purtându-se dezinvolt, camaradereşte cu toţi. Prima şi ultima ei pasiune rămăsese încă natura.

Crescuse pe ţărmurile vestice ale Africii. Munţii şi nesfârşitele întinderi de apă ale oceanului i-au trezit gustul călătoriilor, imprimând în structura ei intimă o trăsătură nedefinită, ca o perpetuă chemare spre

necunoscut. I-ar fi plăcut să rătăcească oriunde, fără să rămână prea mult timp într-un loc, fără să se întoarcă pe aceleaşi meleaguri, mereu uimită că nu ştie nimic şi trebuie să afle, străină şi apropiată de oameni, necunoscând pe nimeni clar, pe toţi socotindu-i prieteni. De aceea alaltăieri, când bunicul Pliss, decanul de vârstă al familiei a chemat-o pe insula sa din Pacific, a fost fericită.

Inspiră adânc. Continuă să meargă în vârful picioarelor, din ce în ce mai încet. Bunicul Pliss se va trezi abia după o jumătate de oră. Moa ridică braţele, se aplecă, respiră lin. „Ciudat mai trăieşte bunicul, retras aici, pe insula asta vulcanică. Oare cât timp mi-ar trebui să înconjur insula mergând pe jos?”

Săritură... Bustul aplecat înainte. Braţele întinse... Inspiraţie, expiraţie...

Un zid înalt, din blocuri necioplite de calcar şi mărgean formează un gigantic inel, aproape paralel cu faleza, construit chiar în baza fostului vulcan. În punctele cardinale, patru porţi străjuite de turnuleţe anacronice păzesc căile de acces pe insulă. La nord, câteva platforme plutitoare, conturând debarcadrul. Diguri arcuite apără minuscula radă portuară. Un iaht impozant şi numeroase alte ambarcaţiuni îi stau lui Pliss permanent la dispoziţie...

Fata a transpirat. Încă opt exerciţii, apoi va sări de pe trambulina terasei în bazin. Delfinii abia aşteaptă să se joace cu ea.

Insula are cinci terase circulare, cinci grădini cu floră de pe cinci continente. Moa locuieşte lângă cea de-a patra, cu palmieri şi tufe înmiresmate de ylang-ylang. Parfumul lor îi învăluie dimineaţa balconul, iar jos maimuţele fac o hărmălaie groaznică, scot ţipete

ascuţite, zbenguindu-se nebune printre liane şi arbori tropicali.

„Vezi, să nu arăţi că te miră cum trăieşte bunicul Pliss. E tare bogat. Duce o viaţă ciudată. Are manii cu care va trebui să te obişnuieşti. E un extravagant”... Mama i-a spus asta, luându-şi rămas bun, şi zâmbea, întristată. De ce era tristă? Se despărţiseră pentru puţin timp. O să-l roage pe bunicul s-o cheme aici şi pe ea.. .

Păsările ţipă deasupra oceanului cu ape verzi, albastre, roşii. Soarele s-a ridicat pe orizont. Oglinzi sinuoase apar şi dispar pe suprafaţa lichidă. O navă se pierde în depărtare. Fata nu se mai satură privind. A încremenit pe trambulina elastică, arcuită sub greutatea ei. Jos, în bazinul oval, cei doi delfini sar mereu din apă, scoţând strigăte nazale. Dar ea nu se îndură să se arunce.

— Moa, unde eşti? răsună o voce gravă şi limpede.

— Aici, bunicule, strigă, întorcând capul.

Pe terasă îşi făcu apariţia un fotoliu autopropulsat, în care, sprijinindu-se pe pernuţe multicolore, sta Pliss. Fata alergă repede spre el.

— Bună dimineaţa, bunicule!

— Bună, bună, dar e cam răcoare.

Bătrânul îşi strânse la gât reverele halatului lung, vişiniu, cu mâneci largi, care semăna cu un ulster de odinioară.

— Briza abia se simte, rosti Moa îngrijorată, scrutându-i chipul palid.

— Am dormit prost, mormăi Pliss şi scoase din buzunar o batistă albă, mătăsoasă, cu care începu să-şi şteargă ochii.

Moa nu ştiu ce să răspundă. Privi lung la decanul de vârstă al familiei – şi ea era o părticică din clanul Ortiz,

oameni robuşti, sănătoşi, longevivi. Pliss îi depăşise pe toţi. Viguros, lucid, cu umeri largi, deşi împlinise 136 de ani, conducea încă destinele familiei, în dimineaţa aceea însă, capul său puternic, cu maxilare pătrate, cădea mereu înainte, nesigur. Sub fruntea înaltă, ochii mici, rotunzi şi strălucitori erau înconjuraţi de pungi albastre. Pielea obrajilor zbârciţi căpătase o paloare vizibilă. Nasul lung, cu nări late părea mai unsuros ca de obicei. Numai buzele subţiri, căzute la colţuri, trădau aceeaşi hotărâre de a se ţine tare cu orice preţ.

— Să-ţi aduc boneta? îndrăzni Moa.

— Cât păr am, îmi ajunge, hârâi Pliss, dându-şi capul pe spate şi lăsând mâinile să-i cadă în poală.

Închise ochii, ca şi cum şi lumina soarelui l-ar fi indispus.

— Te-ai sculat mai devreme...

— Văd galben, şopti Pliss. Xantopsia mea iar îşi face de cap.

— N-ar trebui să-ţi iei doctoriile? întrebă fata, ştiind câţi nervi îşi consumă moşneagul din cauza bolii.

— Nu, lasă... Nu te mai alarma atâta, bombăni sever, deschizând brusc ochii. Pastilele nu-mi plac. Sunt amare. La urma-urmei, bine că văd. Ochelarii îmi dau ameţeli.

O fixă insistent pe Moa, gândindu-se parcă la altceva.

— Pot să lipsesc un sfert de oră? Aş face o baie, zise ea repede, socotind că prezenţa-i e inutilă. Sau vrei să mănânci puţin? Să comand o cafea cu lapte?

— Nu mi-e foame, zâmbi amar Pliss. Am zile când mănânc numai spre seară. Făcu o scurtă pauză. L-ai cunoscut pe Felt?

— Felt? repetă Moa, derutată.

— Lucrează cu Nino în Valea Rupal. Mi-e nepot după

cuscra Odette şi ţie văr de-al 14-lea, un gogoman cu pretenţii de intelectual. Dacă nu l-aş avea pe Tonny, computerul, m-aş încurca. El calculează naşterile, decesele şi gradele de rudenie ale membrilor familiei.

— Nu... nu mi-aduc aminte de Felt.

Moa se repezi să sprijine capul bătrânului, care alunecase pe spetează într-o parte.

— Pune-mi o pernă, porunci Pliss, cu un fel de încântare la atingerea degetelor ei.

Moa trase din spate o pernă verde şi i-o aşeză sub cap.

— Acum te simţi mai bine?

— Da. Mulţumesc... L-am chemat aici pe Felt. Trebuie să sosească.

— Atunci să-mi fac repede baia şi mă îmbrac.

Pliss zâmbi cu greu:

— Nici vorbă! E mai bine să te cunoască aşa. Costumul ăsta te prinde de minune.

Moa făcu ochii mari.

— Bunicule...

— Ia spune-mi, ţie nu-ţi plac băieţii?

— Nu ştiu... Nu... nu m-am gândit, se bâlbâi fata, întrebându-se alarmată de ce bunicul a început să bată câmpii.

— Mai bine, fetiţo, mai bine! Felt ăsta, de exemplu, e un porc. Cum vede o femeie frumoasă îşi pierde capul. O să facem în aşa fel, încât înainte de-a ajunge la mine să te cunoască.

— Dar nu înţeleg...

— Nici nu-i nevoie. Îmi dai o mână de ajutor. Nimic imoral. La vârstă ta, îţi faci probleme din toate fleacurile. O să comunic celor de la debarcader să-l trimită aici, la trambulină. Tu te scalzi liniştită. Când îl

vezi să ieşi din bazin. Asta e tot.

— Cum vrei, bunicule, îi ocoli Moa privirile, nesigură.

— Fetiţo, e greu să-ţi cunoşti interesele. Am îmbătrânit. Pliss oftă. Şi cu oamenii trebuie să fii atent. Altfel se duc de râpă interesele familiei Ortiz. „Parcă aiurează”, gândi Moa. O să-ţi explic altă dată!

Bătrânul întinse mâna, o luă de mijloc şi o întoarse uşor către el.

— Şi cum să mă port? Ce să-i spun? întrebă ea, simţind cum îi năvăleşte sângele în obraz.

— O să aibă Felt grijă de asta! Hai, du-te!

Mâna bătrânului alunecă în jos de pe mijlocul fetei, se opri o clipă pe curba fierbinte şi tare a şoldului, apoi căzu inertă lângă fotoliu. Moa alergă la trambulină şi cu un salt acrobatic sări în bazin.

După câteva secunde numai, Pliss se ridică sprinten, căscă îndelung, se întinse şi făcu chiar o mică plimbare în jurul fotoliului său ambulant. Liniile căzute ale obrajilor îşi schimbaseră poziţia şi cine l-ar fi văzut l-ar fi invidiat pentru vioiciunea pe care o dovedea. Privirile îi rămăseseră însă reci. „S-a umplut familia de gâsculiţe neroade, gândi el nervos şi dădu cu piciorul în fotoliu. Asta crede că am adus-o degeaba din Africa, închipuindu-şi că mi se umezesc ochii de câte ori o văd. Plesneşte de frumuseţe şi curăţenie, afurisita... Mor de curiozitate să văd cum o să jubileze Felt când s-o afla lângă o asemenea bucăţică.

Apucă fotoliul de spetează şi dispăru, pe uşa pliantă, în dormitor.

*

„Nu stă rău babalâcul”, îşi zise Felt. Privirile îi alunecară cercetătoare peste tot. Înaintă alene, cu paşi mici, surprins că nu zăreşte pe nimeni. „După câte mi s-

au povestit despre el, ar fi fost normal să mă aştepte, ce naiba!”, rumegă un început de nedumerire. Se uită în urma lui şi scrută repede uşile închise. Chipul său rotund, care purta semnele evidente ale exceselor culinare, se lungi cât putu, marcând acel efort interior de a înţelege, care descompune chiar şi fizionomiile mult mai inteligente. „Rabla aia de automat mi-a spus că-l voi întâlni pe terasă, lângă trambulină. Probabil că undeva a apărut o eroare.” Cu această meditaţie, Felt îşi reluă ţinuta demnă, cu pieptul scos în afară şi capul lăsat uşor pe spate. Era cam bondoc. Un început vag de obezitate îi rotunjise formele. Gâtul îi părea disproporţionat de scurt, în comparaţie cu umerii largi, masivi şi cu un bust mătăhălos, străjuit de două braţe groase, acoperite cu tufe negre de păr des şi creţ. De sub îmbrăcămintea albă, elegantă, protuberanţa abdominală se reliefa fără zgârcenie, bine înţepenită pe picioare – doi butuci zdraveni, croiţi parcă să sprijine cine ştie ce monument turnat în plumb. Cămaşa imaculată, fără mâneci, desfăcută la piept, i se făcuse leoarcă de transpiraţie în buzunarul cămăşii se lăfăia o batistă uriaşă, albastră, cu colţurile atârnânde. Felt apelă la ea cu încredere, tamponându-şi faţa, insistând îndeosebi pe ceafa acoperită de o podoabă capilară cam lungă, lucioasă şi neagră ca smoala. Cu aceleaşi mişcări energice reveni la tâmple, sub nas, iar în cele din urmă la fruntea nejustificat de înaltă, în lungul căreia apăruseră deja riduri adânci. Umezindu-şi cu limba buzele cărnoase, roşii, vârî cu grijă exagerată batista la locul ei.

Ajunsese lângă trambulină. Zări sub el, la cinci-şase metri, bazinul, în apa căruia Moa tocmai se scufundase, jucându-se cu delfinii. Înota cu o graţie diabolică şi

care-l făcu pe Felt să caşte gura uimit. Fluieră apoi încetişor, înecat de emoţie, aplecându-se primejdios de mult peste balustrada strălucitoare. Iar când fata ieşi la suprafaţă îi strigă fericit:

— Hello!... Ce mai faci?

Moa pufni în râs, oprindu-se în faţa lui şi călcând apa.

— Hello! răspunse ea. Ce mai faci?

Felt coborî pe marginea pietruită a piscinei.

— Cum te cheamă? întrebă, întinzând mâna curtenitor spre fată.

— Moa, surâse aceasta, privindu-l cu evidentă ironie. Cred că tu eşti Felt.

— De unde mă cunoşti? tresări junele plăcut surprins, admirându-i neruşinat formele perfecte, graţia şi farmecul uluitor, ce-l descumpăneau deopotrivă.

— Te aşteaptă bunicul. Mi-a vorbit foarte elogios despre tine.

Şi Moa porni să urce treptele de piatră, în vreme ce Felt se repezea s-o strângă în braţe. Spre ghinionul său, faţa ajunsese sus, iar când el îi înlănţui mijlocul cu braţul drept, se smuci cu putere se întoarse şi-l lovi. O lovitură scurtă, cu piciorul, direct în bărbie. Felt îşi pierdu echilibrul, căzu pe spate şi rămase aşa, zăpăcit. La cea mai apropiată fereastră apăru capul bătrânului Pliss. Era satisfăcut. Urmărise din cameră, cu ajutorul aparatelor toată întâmplarea.

— Admirabil, scumpa mea, şopti el. Mulţumesc!

Moa alergă spre camera ei.

Când Felt îşi făcu apariţia, bătrânul, în fotoliul lui, părea că doarme liniştit, mângâiat de soarele luminos al dimineţii. Tânărul se apropie timid. Îşi tot aranja frizura; păru-i atârna caraghios, în şuviţe groase, lipite

anapoda pe frunte. Tuşi discret, de câteva ori, pentru a atrage atenţia. În acelaşi timp arunca priviri furişe pe terasă. Fata nicăieri. O nervozitate surdă îl împiedică să se concentreze. Pe pometţii obrajilor îi apăruseră pete vineţii, iar pe vârful nasului o plasă de vinişoare roşietice.

Pliss simula că se trezeşte. Privi spre cer, oftă uşor, se răsuci, îşi aranjă pernuţele.

— Bună dimineaţa, unchiule! rosti Felt, îngrijorat, trecându-şi palma peste obraji cu gest instinctiv.

— Ai o părere cam relativă despre punctualitate, tinere, glăsui cu asprime Pliss.

— Îţi... Îţi cer scuze, se pierdu Felt, simţind cum picături de sudoare îi alunecă pe nas.

— Şi în halul ăsta te prezinţi în faţa mea? continuă să atace bătrânul, privindu-l cu suveran dispreţ.

— Am... am vrut să cunosc delfinii, încercă Felt o scuză, prea puţin salvatoare.

— Vrei să zici pe Moa! îi tăie peroraţia moşneagul.

— Nu... adică mi s-a părut.. . Da, am confundat-o cu...

— Bine, bine. Comandă, te rog, cafele fierbinţi. Nu pot suferi să ronţăi batoanele industriale cu gust de cafea. Nu mai am măsele. Felt se înclină ca un chelner stilat.

— Cum doreşti!

„Rău îţi mai sucesc mintea femeile, băiete!” îşi zise; bătrânul maliţios. Făcu un gest incomplet cu mâna şi-şi văzu degetele care tremurau.

Roboţii casnici aduseseră pe o măsuţă scundă ceştile mari cu cafea aromată, băuturi răcoritoare şi un fotoliu masiv pentru Felt. Unchiul şi nepotul stăteau, acum faţă în faţă, fiecare cu gândurile lui. Felt îşi aranjase ţinuta înaintea unei oglinzi impozante, revenind pe terasă mult mai stăpân pe sine, încântat că muştruluiala

bătrânului nu avusese şi alte urmări, mai neplăcute. Spera s-o mai revadă şi pe Moa, măcar pentru câteva minute. Pe de altă parte, aştepta nerăbdător explicaţia acestui bătrân zbanghiu, care nu-l chemase de florile mărului în somptuoasa sa reşedinţă particulară.

Felt se aplecă mult, sorbi încet din cafeaua fierbinte şi privi pe furiş la gazdă. Moşneagul, cu mâinile uitate în poală, se manifesta printr-o totală absenţă, privind aiurea, clipind rar, somnoros. Aroma cafelei nu-l interesa, pentru că gândurile sale ţeseau cu migală plasa în care trebuia să se prindă ţângăul de alături. Când, în sfârşit, îl fixă din priviri pe Felt, acesta tresări ca şi cum i-ar fi apărut în faţă o reptilă. Pliss continua să-l privească insistent, glacial.

— Cum se simte Nino?

Bătrânul apucă ceaşca, o duse la gură şi începu să soarbă încetişor, cu precauţie.

— Unchiul Nino? Excelent! Felt se adânci şi mai mult în fotoliu, lăsându-se pe spate. E drept că a avut în ultima vreme nişte necazuri.

— Sper că n-a aflat de venirea ta aici.

— Se poate? Nici vorbă! De altfel Hidra lui All îl preocupă în asemenea hal, încât noi nu mai existăm pentru el.

— Mi-ai adus o veste plăculă, aruncă într-o doară Pliss, deşi era la curent cu toate întâmplările, ultimul raport îl studiase chiar în dimineaţa aceea.

— Circulă fel de fel de zvonuri fanteziste.

Lui Felt i se uscase gura. I se păru că zăreşte la o fereastră umbra fetei. Înghiţi jumătate din băutura răcoritoare aflată în pahar.

— Ce fel de zvonuri? întrebă indiferent Pliss, ca şi cum ar fi fost vorba despre durerea de măsele a unui

elefant.

— Complexul uzinal din Nanga Parbat, cred că ştii, se află sub directa coordonare a Hidrei. Pe neaşteptate au apărut unele dereglări în producţie. Unchiul Nino a trimis numeroşi specialişti să afle cauzele. Ultimii doi erau să-şi piardă viaţa. Au avut noroc. Se spune că au fost salvaţi de un necunoscut, un oarecare Glyd. S-a zvonit că acest necunoscut e singurul om care cunoaşte atât de bine universul intim al maşinii, încât...

— Prostii! îl întrerupse celălalt. Ştiam că specialiştii lui Nino şi chiar el însuşi au controlat şi controlează în permanenţă activitatea acestui computer central. Trebuie să fie vreo defecţiune banală pe care băieţii o vor rezolva, desigur.

— Unchiule, insistă Felt, se vorbeşte totuşi că Hidra ascunde o taină.

— Bah! făcu Pliss o strâmbătură. Astea-s poveşti de adormit copiii. Pentru ştiinţă, tinere, nu pot exista secrete în materie de maşini cibernetice... A! Ia stai! Probabil că de-aia şi-a manifestat Moa dorinţa să viziteze Valea Rupal.

— Moa? Valea Rupal?

Felt se aplecă înainte, atent.

— Ce zici, dacă ţi-aş trimite-o acolo, o să ai grijă să vadă şi să afle cât mai multe?

— Eu... unchiule, nu mă cunoşti! sări ca ars Felt, ridicându-se în picioare.

— Cibernetica industrială o interesează în cel mai înalt grad, continuă impasibil bătrânul. Consider că este de datoria noastră să-i oferim acest, prilej, pentru a se documenta cât mai amplu asupra ultimelor realizări. E talentată şi-i întrevăd un frumos viitor, spre cinstea şi lauda familiei. E rudă cu tine. Asta îţi impune o serie de

obligaţii severe. Cred c-ai reuşit să afli câte ceva despre legile nescrise care ne unesc şi ne dau forţă.

Felt făcu un pas înainte.

— Unchiule, o să te convingi! Am s-o învăţ pe Moa cât mai multe.

— Bine, bine, am încredere. Numai vezi, fără prostii! Sunt vulpe bătrână şi am mirosit, unele lucruri din viaţa mătăluţă. (Fişa lui Felt, închisă în seiful său, cuprindea 15 000 de cuvinte.) Aşa că fără brutalităţi şi gălăgie. Adu-ţi aminte cum s-a însurat Nino cu podoaba lui de nevastă! Evident, dacă se vor naşte sentimente nobile, n-am nimic împotrivă să vă împrieteniţi. Ai însă de făcut faţă numeroaselor tale defecte. Deci... atenţie! Să nu te porţi ca un porc!

— Am înţeles! răsuflă din greu băiatul, cu senzaţia că-l aşteaptă fericiri nebănuite.

— Ia loc. Nu-mi place să te văd în picioare.

Felt se aşeză respectuos în fotoliu, dar pe margine, gata să sară din nou dacă i se va ivi prilejul.

— Punct. Să trecem la ale noastre. E vorba de Nino.

— Unchiul?!

Felt deveni precaut. „Ce dracu s-a mai întâmplat?”, se întrebă în sine, pentru prima oară cu adevărat neliniştit. Pliss îşi schimbase atitudinea, devenind pe neaşteptate colţuros, rece, distant.

— După unele zvonuri care mi-au ajuns la ureche, Nino manifestă o independenţă recalcitrantă, anarhică. Anumite interese familiale ne obligă să luăm măsuri preventive. Am nevoie pentru asta de un om inteligent, discret şi hotărât. M-am gândit la tine.

Felt duse instinctiv mâna la piept, acolo unde ar fi trebuit să se afle batista lui albastră. N-o găsi, continuă mişcarea şi se trezi că se scarpină la subţioară, înghiţi

în sec, privi cu un aer tâmp la şeful familiei şi se ridică încet de pe fotoliu.

— Ce trebuie să fac?

— Urmăreşti, în primul rând, toate acţiunile lui legate de studierea Hidrei. Întocmeşti rapoarte zilnice. Mi le transmiţi personal. Bagă de seamă, nu admit greşeli. Sunt în curs de organizare câteva brigăzi experimentale pentru paza nucleelor biologice de pe Pluton. Sper că nu vrei să faci parte dintre eroii care vor pleca într-acolo. Şi mai e şi Moa. N-ar fi imposibil să mă răzgândesc şi să anulez vizita fetei în Valea Rupal.

Pliss goli paharul cu lichid răcoritor, se întoarse puţin într-o parte şi privi ursuz depărtările oceanului.

— Accept, rosti în şoaptă Felt, simţind cum îl inundă transpiraţia.

— Îmi vine să cred că e singura împrejurare când dai dovadă de înţelepciune.

— Pot să-mi iau rămas bun de la Moa? îndrăzni grăsanul, rugător şi servil.

— Nu. Mâine dimineaţă o vei revedea în Valea Rupal.

— Am înţeles!

Se înclină stângaci. Îşi strânseră mâinile în tăcere. Felt se îndepărtă ţeapăn. Pliss închise ochii, răsturnându-se în fotoliu pe spate şi rezemându-şi capul de speteaza înaltă. După trei minute, convingându-se că nepotul a dispărut, apăsă nervos butonul aflat pe una dintre rezemătorile fotoliului.

— Moa, sunt pe terasă. Te-aştept.

Fata apăru îmbrăcată într-o rochie scurtă, albastră. Purta sandale uşoare, iar părul lung şi-l strânsese la spate cu o panglică asortată la culoarea rochiei.

— Mâine dimineaţă pleci în Valea Rupal, la unchiul Nino. Acolo te va aştepta Felt.

— Nu-mi place mutra lui, bunicule, rosti hotărâtă fata.

— Nici mie. Dar interese majore ne obligă să nu ţinem cont de părerile subiective. Ai prilejul să-ţi sporeşti volumul de cunoştinţe. Le-am promis părinţilor tăi că te voi ajuta să-ţi desăvârşeşti personalitatea. Ai grijă! Apără-te de Felt cum ştii şi cum poţi. Şi transmite-le lui Nino şi fermecătoarei sale neveste că-i aştept mâine seară la „Domino Parc”, în Atlantic.

— Eu trebuie să-i însoţesc?

— Evident. Bine că mi-ai adus aminte, voi da dispoziţii să fii inclusă pe lista invitaţilor. Asta e tot! Uf! Că multe probleme mai ridică o familie unită!

Pliss închise ochii, zâmbind nevinovat.

— Te las să te odihneşti, bunicule.

Mâna bătrânului se ridică scurt, apoi căzu în poală. Fata se îndepărtă tiptil, călcând uşor. Dincolo de bazin se opri, sprijinindu-şi coatele de balustrada scundă. La orizont se ivise un nor fumuriu ce se lăţea cu repeziciune. „Vine furtuna”, se gândi ea, întristându-se fără veste. Şi tristeţea apăsătoare avea ceva nedefinit, ca şi cum fata pierduse, un lucru drag, despre care nu va putea spune niciodată, nimănui, nimic. Un delfin ţâşni din apa străvezie, strălucind în lumina dureros de fierbinte.

*

„Gigolo”, o aeronavă de tonaj mijlociu, decolase din Valea Rupal la ora şase dimineaţa. În cabina de comandă era răcoare. Cufundat în fotoliu, Nino privea ursuz drept înainte. Încredinţase pilotului automat conducerea navei şi se lăsa acum în voia gândurilor neplăcute, sâcâitoare, tocmai bune să-ţi dea peste cap orice urmă de dispoziţie. Hidra se dovedise inexpugnabilă, iar invitaţia primită de la Pliss semăna,

ca totdeauna, cu un ordin expres căruia trebuie să i te supui, neadmiţându-se scuze sau amânări. Avea convingerea că nu poate fi singurul chemat. Adunările familiale se organizau cu scopuri precise şi în situaţii ieşite din comun. Slabe speranţe deci ca revederea să se datoreze unor dorinţe fulminante ale unchilor şi verilor de a se întâlni din plăcere, pentru vreo petrecere colectivă.

Nino auzi în spate un foşnet mătăsos. Un parfum bine cunoscut îl învălui, accentuându-i indispoziţia.

— Parcă te duci la o înmormântare, dragul meu, glăsui cu inflexiuni melodioase Dina.

— N-am chef să raportez nimănui în ce ape mă scald, se răţoi el simţind cum mâna soţiei i se aşază pe ceafă, iar sânul tare şi cald îl împunge în umăr.

Schiţă o uşoară tentativă de a se retrage.

— Scumpul meu cioclu, te credeam mai politicos. Dina chicoti scurt. Suntem atât de puţin împreună, încât azi aş fi vrut să-mi admiri rochia şi să-mi spui măcar două cuvinte drăguţe.

Începu să se joace cu urechea lui.

— Sper că Felt a fost mai atent. Se pricepe.

Smuci capul într-o parte, pentru a se elibera. Degetele fierbinţi continuau să-i mângâie lobul urechii.

— Dar eşti cu desăvârşire absent, stimate soţ. Felt asaltează viforos inima unei tinere sălbăticiuni, a cărei alură şi fizionomie mi-au amintit, de jungla Amazoanelor.

— Încetează cu inepţiile… Şi părăseşte, te rog, acest ton. Nu te prinde.

— Vai, vai, vai! exageră ea. Ar trebui să primeşti lecţii de la bravul cavaler care e Felt. Un maestru desăvârşit în materie de femei. Pentru prima oară l-am admirat în

exerciţiul funcţiunii şi crede-mă că am fost tentată, ascultându-l, să-mi schimb părerea despre sexul urât. Mă întreb cât timp va rezista Moa în faţa acestui satrap rafinat.

— Cu altceva nu poţi să mă plictiseşti? mârâi Nino, trăgând cu două degete de gulerul cămăşii albe care-l cam strângea.

— Zeiţa asta neagră nu-ţi spune nimic? insinuă Dina, pupându-l drăgăstoasă pe chelie.

— Ce să-mi spună? se resemnă Nino sub avalanşa atâtor atenţii.

Se întoarse puţin şi-şi privi soţia în ochi, aşteptând o explicaţie.

— Mă dezamăgeşti cu perseverenţă, comandante! Crezi că Marele Pontif a trimis-o aici întâmplător?

— Pontif? Ce pontif? şi Nino se strâmbă de parcă i s-ar fi dat un bobârnac peste nas.

— Pliss, cine altul.

— Asta-i bună! exclamă el, după o scurtă ezitare. Se descheie la haina neagră şi trase de papionul mic ce-i apăsa beregata. Şi ce să afle?

— De ce vă scoate peri albi Hidra lui All.

— Bătrânul a primit de la mine 26 de rapoarte, ce mai vrea?

— Deci admiţi că...

— Nu admit, i-o tăie iritat Nino. N-avem ce discuta despre asta.

— Nerozi mai sunteţi, dragă, şi tu şi Felt! Puiculiţa vă duce de nas pe amândoi. Crezi că Marele Pontif a trimis-o aici ca s-o jumulească de pene cavalerul fără teamă şi reproş?

— Nu pricepi că dacă ne-a fost trimisă de el n-am încotro? E rudă cu noi, nu pot s-o dau afară din familie,

din casă, din Valea Rupal. Mai degrabă e altceva. Felt...

— Un arierat mintal, îl domină instinctele.

— Aparent, aparent, ilustră doamnă! nuanţă sarcastic soţul. Viclenia e calitatea proştilor. Legea compensaţiei. Nu sunt sigur încă, dar acest monstru ramolit care conduce cu abilitate onorata noastră familie şi-a cam pierdut încrederea în mine. N-ar fi exclus să-l transforme pe Felt într-un instrument de observaţie bine pus la punct, obligându-l să-mi urmărească cercetările.

— La Hidră?

— Evident. Habar n-ai ce interese sunt la mijloc. Computerul ăsta ar putea să răstoarne într-o bună zi... dar asta nu te priveşte!

— Şi Moa? replică dezamăgită Dina.

— Momeală pentru prostănac. Felt n-o să afle niciodată nimic. Pentru că nimeni nu ştie ceva precis despre Hidră. Iar atunci când se va descoperi taina, Felt nu va mai fi lângă mine. Ţi-o promit!

— Eram convinsă că măcar doi oameni tot au intrat în posesia unor informaţii.

— Crispatul şi Gălbează? tresări Nino. Cine te-a pus la curent?

— Deducţii. N-o să încerci să mă convingi că Berry şi Tib sunt nişte nătărăi. Iar cât despre celălalt, Glyd, nu?, care i-a scos din încurcătură... Tare aş fi vrut să-l cunosc. Trebuie să fie un bărbat nostim.

— Cine te-mpiedică să-l cauţi? rosti calin Nino. Ar fi o idee. Numai că nu prea cred să-i semene lui Felt. Iar tu nu mai eşti ca Moa.

— Mulţumesc, se îndepărtă Dina, vexată. Ţi-aş da însă un sfat. Ăştia doi, Tib şi Berry, sunt singurii oameni pe care-ar trebui să pui mâna, ca să-ţi duci la bun

sfârşit afacerile, scumpe domn!

— Nu mă învăţa tu pe mine... Uite c-am şi ajuns!

Coborau în mare viteză deasupra Atlanticului. Se însera. Întinderile de apă căpătaseră culori cenuşii. Dina privi pe ecran cele cinci insule, care apăreau în imagine ca tot atâtea cartonaşe albe, zmângălite de un copil cu creioane colorate.

— Brrr! se cutremură ea. De câte ori am venit aici mi-a fost teamă să nu mă înec.

— Prostii. Nu te paşte niciun pericol. Pliss nu l-a silit de pomană să lucreze pentru el pe măgarul ăla genial, pe Werner, constructorul de insule artificiale. Habar n-ai ce performanţă diabolică a reuşit să tragă aici acest şnapan. Platformele insulelor au un pescaj de peste 80 de metri şi sunt fixate cu piloni direct pe fundul oceanului. Îţi dai seama ce echilibru? A! Uite-o pe tanti Leopoldina. Ca de obicei, cu acelaşi submersibil în formă de castravete. L-a vopsit în galben-citron ca să-i facă bătrânului o plăcere, amintindu-i de xantopsia lui, vindecată de altfel demult, fie vorba între noi! Ce atrofie spirituală!... Ei poftim! Trebuie să aterizăm lângă lada limbricului ăla metafizic!

— De cine vorbeşti?

— De slăbănogul de Alicante. Ptiu! Scârbos individ. La ora asta sunt convins că umblă în patru labe pe lângă bunicuţul.

— În patru labe? Îi linge craniul scheletului ăla ambulant!

— Uite ce e, Dina, se ridică Nino în picioare, fixând-o sever. Te sfătuiesc să-ţi înghiţi toate aceste expresii triviale. Fauna care mişună pe-aici nu digeră produsele spiritului. Nu doresc să fiu trimis după un an sau doi să curăţ cartofi pe Marte. Ai înţeles?

— Dragul meu, mă voi strădui să fiu o găinuşă de treabă. O să atac frontal problema cinetismului contemporan sub aspect ecologic şi pe baze strict existenţialiste!
Făcu o piruetă, ţuguindu-şi buzele carminate, în timp ce Nino rămânea încremenit, descoperind abia acum că Dina poartă doar urmele vagi ale unei rochii, care-i scoteau în evidenţă superba conformaţie fizică.

— Sper că au avut timp berechet să ne dezbrace, să ne pipăie şi să ne inventarieze, şopti Dina, păstrând pe chip masca unui zâmbet serafic. Nino îi aruncă o privire ucigătoare, dar ea nu-şi pierdu cumpătul şi continuă maliţioasă: Ştii la ce mă gândesc? Dacă automatele astea nevăzute mi-au descoperit pe... partea dreaptă aluniţa aceea în formă de gândac negru, intru în gura lumii. Să-l rogi pe Marele Potif să fie discret. Nino o strânse cu putere de braţ. Dar rău v-a mai întors pe dos Hidra lui All! scânci ea, înroşindu-se de necaz.
Pătrunseră în holul clădirii unde urma să aibă loc întrunirea familiei. Moa şi Felt se aflau la câţiva paşi în spatele lor, păşind puţin solemni, puţin emoţionaţi, gata să intervină cu mii de atenţii în stânga şi-n dreapta, exagerat de politicoşi, aşa cum stă bine generaţiilor tinere care ştiu să respecte uzanţele de circumstanţă ale momentului. Deşi rezervată în purtări, ca de obicei, Moa impresiona prin graţie şi frumuseţe. Rochia albă, fără mâneci, vaporoasă, lungă până la călcâie, îi scotea în evidenţă culoarea de abanos a pielii şi armonia impecabilă a trupului. Un guler şcolăresc, închis la gât.Un colan lung, din bobiţe de mărgean roşu îi atârna pe piept, subliniind simplitatea fermecătoare a fetei. Felt era atâl de fericit, de radios şi de mândru, încât

sărea când într-o parte, când în alta, gata parcă să-şi apere comoara de nişte dulăi ascunşi nu se ştie pe unde. Hainele negre plesneau pe el, dar lupta din răsputeri împotriva efectelor deshidratării, întrebuinţând cu artă o batislă mare.

— La plecare o să-ţi culeg un buchet uriaş de flori, îi şopti el fetei, chinuindu-se să-şi tamponeze fruntea.

— Eşti drăguţ, rosti simplu Moa, privind surprinsă în jurul ei.

Vizita prima oară „Arhipelagul Tăcerii”, iar acest „Domino Parc”, operă desăvârşită a fanteziei şi inteligenţei umane, o impresionase profund. Insula artificială reconstituia până la detaliu natura. Nimic nu fusese uitat, de la colinele cu pante domoale la flora savant aleasă şi de la fântânile arteziene la păsările viu colorate ce zburau ţipând din frunziş în frunziş. Flori multicolore înmiresmau aerul cu parfumuri subtile, iar ici şi colo se înălţau cabane micuţe, albe, străjuite de pilcuri de palmieri.

În holul cu plafon boltit al unicei construcţii de pe insulă care făcea opinie separată prin stil şi mărime – Palatul de Recepţii – predomina, somptuoasă şi discretă în acelaşi timp, culoarea verde, a plantelor căţărătoare, arcuindu-se elastice pe colonade, pe plafon, a draperiilor străvezii, acoperind ferestrele largi, deschise. Policandre zvelte, imitând nuferii atârnau din tavan, având sursele de lumină mascate înăuntrul unor boboci, de un verde crud, primăvăratec. Pardoseala lucioasa era un uriaş mozaic, împânzit cu arabescuri policrome realizate cu ireproşabilă artă.

— Splendid! îngână Moa.

— Opulenţă, gust şi rafinament, rezumă sec Felt, observând privirile insistente ale câtorva grupuri de

invitaţi sosiţi înaintea lor şi care discutau discret. Dina şi Nino făcuseră deja joncţiunea cu primul grup şi-acum îşi strângeau mâinile, cu risipă de zâmbete şi plecăciuni.

— Nu putem sta la măsuţa aceea din colţ? întrebă Moa, uşor obosită sub avalanşa de întâmplări din ultimele ore. Dacă unchiul şi tanti au nevoie de noi, ne vor chema.

— Imposibil! murmură Felt deşi s-ar fi căţărat şi pe pereţi la o simplă dorinţă a fetei. Eşti nou venită şi va trebui să fac prezentările. Sunt încântat că am eu această sarcină, completă el, supărător de banal.

Se înclină galant şi pe mozaic se sparseră câteva picături de sudoare, prelinse de pe chipul său numai zâmbet.

— Cum vrei, rosti ea indiferentă, forţându-se să pară cât mai veselă, cu toate că n-o interesa câtuşi de puţin să-şi cunoască familia.

— Avem totuşi noroc, îi şopti grăsanul, în timp ce se îndreptau spre primul grup. În această seară au fost invitaţi patricienii familiei, „şefii de trib”, cum ar spune mătuşa Dina.

— Sunt mulţi, tresări fata, observând cum din partea cealaltă a holului o bătrână lungă şi slabă ridică la ochi un binoclu sidefat, scrutând-o cu atenţie.

— Aş! Reprezentanţii grupurilor familiale sunt opt la număr.

Ajunseseră.

— Daţi-mi voie să vă prezint pe cea mai tânără şi fermecătoare gazelă a familiei, cântă Felt radios, depărtându-şi braţele într-un gest teatral. Mătuşa Suzi, verişoara Luiza, bunica Mary, verişorul Paul, cumnatul Alicante, cuscra Hilda, soţia verişorului, sora mătuşii,

fratele bunicului, văr de-al doilea cu Olaf, a patra văduvă, soţia mult prea credincioasă a..., „Vai! cât farmec degajă fetiţa”, „A fost pianist celebru şi-a cântat cu Humberto Colim”, „Extraordinar! E fiica bietei Ursula, care s-a măritat cu marinarul ăla ciufut?”, „Eduard, cosmonaut şi finul mamei lui Virteka, văr primar cu...”, „Sunt strănepotul admirabilei actriţe Cinto Saly de la Ulibatama şi naş lui Umbo, cel care te-a crescut”... „Unde-i săracul Zumir să te vadă”... şi alţii şi altele, bărbaţi şi femei, descoperind toţi un grad de rudenie, încântaţi, manieraţi, extaziaţi, filoortizaţi, marcanţi, parfumaţi, galanţi, pieptănaţi, pudraţi, pomădaţi, şi când scăpă, Moa crezu că are în cap o morişcă ce scârţâie bezmetic, iar memoria vizuală îi arunca pe retină câte-un nas lung şi galben, ascuţit, buze subţiri, palide, câte-un ochi urduros dezbrăcând-o cu neruşinare, o pereche de sâni planturoşi, revărsaţi la 70 de ani de sub corsetul făcut parcă din tablă de aluminiu, o mână fierbinte şi udă, tremurătoare, chipul unei femei scânteind de inteligenţă, un piept bombat de sportiv, gura aceea strâmbă, cu pete cafenii, un gât subţire cu piele fleşcăită, o fetiţă cu nasul în vânt, numai frăgezime şi candoare; apăreau şi dispăreau însoţite de valuri parfumate de aer şi simţi cum se leagănă, cuprinsă de ameţeli, cu şoapta lui Felt în ureche şi braţul său puternic ce încerca s-o sprijine, atingându-i ca din nebăgare de seamă sânii pietroşi, lipindu-se persuasiv de dânsa; şi se trezi buimăcită tot în hol, cu un android, „ultimul răcnet”, servind-o cu nişte băuturi răcoritoare, şi mâna neobositului Felt, strecurată pe sub măsuţă pe piciorul ei, mai sus de genunchi.

Era o linişte nefirească. Prin colţuri numai tineri şi

tinere, suspect de tăcuţi, servind, sub atenta supraveghere a roboţilor tot felul de băuturi răcoritoare sau mici gustări.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Moa, frecându-şi de zor fruntea. Am o migrenă groaznică... Nu crezi că stai într-o poziţie incomodă? Presupun că mâna ţi-a amorţit pe piciorul meu.

— Am trecut prin clipe infernale, fetiţo! mormăi Felt, retrăgându-şi mâna şi uitându-se la ea ca la un şarpe anaconda. Nu ştiu ce-ai avut, dar parcă te aflai în transă.

— Viaţa salonardă mă oripilează, şopti fata. Lasă-mă un an pe un munte pustiu şi voi fi fericită.

— Bine, dar eşti total deplasată! N-aş fi crezut să cunosc o asemenea sălbăticiune.

— Hai, hai, nu te supăra, îl rugă Moa. Sper să nu ai vreo neplăcere pentru mine.

— Ai produs senzaţie. Cineva a remarcat, pe bună dreptate, că omenirea s-ar regenera în scurt timp dacă ar exista mult mai multe femei ca tine.

— Ia spune-mi, dar bunicul Pliss unde este? Parcă nu l-am văzut.

— Dincolo există o anticameră ce duce în sala de recepţie. „Şefii de trib” şi toţi însoţitorii de onoare trec pe la bătrân, după cum sunt chemaţi. Convorbiri strict secrete.

— Mă rog!... Totuşi, aici nu se dansează, nu-i muzică, nu se râde, nu se glumeşte? Moa părea sincer nedumerită.

— Nu. Aici se aşteaptă hotărârile unchiului Pliss.

Felt se aplecă şi sărută discret gingaşa mână a fetei.

Salonul sobru şi elegant unde fuseseră invitaţi

membrii de onoare ai familiei era un loc prea puţin agreat de cei prezenţi. Aici măştile cădeau, suspiciunea părea la ea acasă, în vreme ce o nelinişte surdă, apărută ca din senin, îi singulariza pe unii faţă de ceilalţi, înstrăinându-i. Sarabanda demagogică a intereselor generale fusese în mod tacit azvârlită peste bord şi fiecare îşi apăra acum, lucid şi interesat, numai propriile ambiţii. E de necrezut cu câtă uşurinţă reuşise Pliss să creeze această atmosferă de neîncredere reciprocă, de vrajbă nemărturisită. Metoda, în sine, nu avea nimic original. După ce s-a convins că principiul recompensei morale sau materiale nu dă întotdeauna rezultatele scontate, Pliss s-a gândit sa apeleze la „pressing”, metodă infailibilă ce se baza în principal pe şantaj. Ca să ajungă la o asemenea performanţă, tehnica modernă i-a fost de un real ajutor. Bătrânul crease în primul rând o echipă de informatori specializaţi, punându-le la dispoziţie un uimitor arsenal de mijloace tehnice. După nici doi ani, dosarele membrilor din familie fuseseră întocmite. Studiindu-le, Pliss a tras în chip firesc concluzia că indivizii cei mai vulnerabili sunt cei roşi de nebuneşti ambiţii. Ştia din experienţă că tocmai acolo pot apărea breşe, totul e să ai puţin spirit speculativ. Şi Pliss avea suficient.

Este îngrozitor să te trezeşti într-o bună zi că ţi s-a întocmit, un dosar, după toate canoanele ştiinţelor moderne şi câţiva oameni au pătruns în existenţa ta, cunoscând pe dinafară de ce posibilităţi profesionale dispui şi care-ţi este portretul moral, lanţul calităţilor şi, în special, al defectelor. Pliss s-a bazat totdeauna pe defecte, pentru că, orice s-ar spune, când ai calităţi nu te superi că semenii le află. Dar ceva mai rău este că există în viaţa noastră intimităţi, slăbiciuni omeneşti

poate scuzabile, dar cu care, evident, nu prea încercăm să ne mândrim.

Pliss şi-a împărţit familia pe echipe de specialişti, afiliaţi prin profesiuni adiacente: constructori în domeniul aparaturii automate pentru orientările cosmice, constructori de insule artificiale, de aparataj electronic pentru navele de transport, de calculatoare pentru chimia industrială... A numit pentru fiecare echipă câte un conducător, ales fără greş pe baza dosarului din arhiva secretă. Aceştia erau „şefii de trib”, cum îi numise Dina. Evident, ei aveau cele mai mari defecte: laşi, lipsiţi de scrupule, depravaţi, egoişti, avizi de o viaţă uşoară...

Pe baza unei organizări perfecte, Pliss a început să vâneze posturile-cheie, asigurându-şi încet, încet zone de influenţă. Aşa ajunsese familia Ortiz la un trai mai mult decât îndestulat, cu funcţii şi venituri materiale ieşite din comun. Pentru a se feri însă de surprize – ştim cu toţii că oamenii sunt biete fiinţe şovăielnice – Pliss a mai introdus un sistem de control: fiecare şef de echipă era obligat să întocmească dosare despre ceilalţi conducători! Ce infern a produs această hotărâre, cu lupte intestine, ce fanatice răzbunări, şi ce ordinare şi meschine interese personale nu s-au rezolvat cât ai bate din palme! Acesta era celebrul „pressing”, creator de perpetuă neîncredere, teama că orice mişcare, orice gând, orice cuvânt spus este controlat, pus la dosar, având nu se ştie ce urmări imprevizibile.

Să nu ne mire deci că în anticamera unde aşteptau membrii din elita familiei se lăsase o linişte suspectă, cu priviri aruncate pe furiş, cu gânduri obsedante, tulburând conştiinţele şi-aşa destul de găunoase: ce gafă am mai făcut?, cum se va interpreta cutare

spusă?, cu ce mă are la mână moşul? Şi teama, teama demoralizantă a celui care se ştie cu musca pe căciulă.

— Acest macrobian este un genial îmblânzitor, şopti Dina în ceafa lui Nino, privind respectuoasă fotoliile cuminţi înşirate pe lângă pereţii cenuşii.

Bărbatul păli gândindu-se că pereţii au urechi – şi ce urechi!

— Am auzit că sărmanul nostru unchi e puţin bolnav, zâmbi el, călcând-o brutal pe un vârf de pantof şi ridicându-şi privirile spre plafon, ca pentru a studia aplicele de lemn trandafiriu.

— Probabil de aceea a întârziat 14 minute, continuă insensibilă Dina, scrutând-o cu interes pe verişoara Hilda, întrebându-se dacă nu s-a despărţit încă de ultimul ei soţ.

Majoritatea celor prezenţi îl studiau însă pe Nino, fie ostentativ, urmărindu-i reacţiile, fie indiferenţi, deşi problema Hidrei lui All tindea să le aducă tuturor suficiente migrene nedorite.

Apariţia bătrânului curmă orice discuţie. Ca întotdeauna, cei prezenţi se ridicară respectuoşi în picioare. Pliss, înalt şi ciolănos, îmbrăcat în haine albe, purtând ochelari fumurii, cu rame late, înaintă lent spre pupitru, bălăbănindu-şi puţin capul masiv, când pe un umăr, când pe celălalt. Se opri lângă fotoliu, se înclină taciturn şi rosti cavernos:

— Bună seara, dragii mei! Musafirii se înclinară discret, aşteptând ca gazda să se aşeze. Prezenţa voastră e un prilej de deplină satisfacţie pentru mine, continuă el, împingând binişor vaza cu trandafiri roşii aflată pe birou. Vă cer scuze pentru întârziere. Mi-a crescut tensiunea. (Fusese obligat să citească ultimul raport primit de la oamenii lui şi care nu era de loc

favorabil unui oaspete: Nino Ortiz.) Circumstanţe de ultim moment mă obligă să anulez ordinea de zi anunţată. Rămân pentru discuţii Mogley, Nino şi Torman. Restul sunteţi liberi. Până terminăm, distraţi-vă pe unde puteţi şi pe unde vreţi.

Se ridică. Din câţiva paşi ajunse la uşa batantă care se deschise automat. Dispăru. Toţi cei prezenţi rămaseră nemişcaţi, cu privirile fixate pe panourile strălucitoare, din lemn masiv, negru. Câteva şoapte, ocheade nedumerite, un cortegiu tăcut, părăsind sala.

— „Voi cei ce intraţi, lăsaţi orice speranţă”, scandă în şoaptă Dina, maliţioasă.

Îi întoarse spatele soţului şi plecă unduind. Multă vreme lui Nino îi jucară înaintea ochilor un umăr alb şi o pereche de şolduri plinuţe, obraznice, mişcându-se ca atare.

— Mogley Ortiz, anunţă locvorobotul cu voce nazală.

*

— Hai, hai, nu te mai holba la mine, rosti plictisit bătrânul, lăfăindu-se într-un fotoliu uriaş şi aruncându-şi picioarele înainte, sub biroul îngust, în formă de potcoavă, alb, nepotrivit de alb pentru acel cadru intim unde se purtau discuţii primejdioase şi unde fiecare membru al familiei intra cuprins de o nemărturisită teamă. Şezi şi tu pe unde poţi, pentru că dacă nu iei măsuri o să te prăbuşeşti într-o bună zi, dărâmat de osânză.

Mogley gâfâi, făcu patru paşi şi căzu satisfăcut în fotoliul din faţa biroului. Se scărpină cu un deget pe nasul minuscul pierdut între două emisfere stacojii, deasupra cărora îşi căutau echilibrul nişte ochi mici, rotunzi, verzi, afurisit de mobili.

— Fac gimnastică medicală, rod rădăcini, mi-am

completat testamentul, ce naiba mai vreţi? turui el pe nerăsuflate, nervos. Nu mă puteţi condamna să crăp de foame pentru că vă e frică să nu se piardă postul de preşedinte al Comisiei pentru repartizarea computerelor pe navele aerospaţiale.

— Câte kilograme ai? întrebă sec, Pliss.

— 162, gemu celălalt. Am ajuns la concluzia că tratamentul cu injecţii, pilule, ionizări, băi fierbinţi, marşuri epuizante, abstinenţă, somn redus, ca şi tortura culinară nu mă mai ajută cu nimic. Dacă nu mă-nlocuiţi cât mai repede, îmi dau singur demisia şi cer să fiu întrebuinţat ca materie primă în industria hidrocarburilor. Mi-e silă!

— Termină cu isteria şi cu limbajul de măscărici! interveni tăios bătrânul. Spune-mi mai bine ce inspiraţie genială te-a îndemnat să semnezi ca un gogoman decizia C.O.-42-FIM-PARAL?

— Eram descoperit. Comisia votase în şedinţă cu opt abţineri. Curată porcărie! Auzi, cinci voturi pentru, 11 împotrivă şi opt abţineri. Cum să nu semnez?

— Introduceam recurs şi comisia de expertiză te scotea basma curată. Ştii prea bine că trei membri din patru fac parte din familie. Am pierdut 50 000 de aparate. Pricepi? 50 000! Cifra nu-ţi spune nimic?

— Uite ce e, mai găsiţi şi alt imbecil care să-şi pună pielea-n saramură. Sunt sătul până-n gât! Nu vreau s-ajung în faţa unei comisii de control. În afaceri se mai şi pierde.

Mogley se ridică ostentativ, privind la moşneag cu ochi de viezure călcat pe coadă.

— Stai jos! ordonă Pliss, şuierător. Se apleacă mult înainte, cu coatele sprijinite de birou. Mogley căzu la loc, iar braţele îi atârnau caraghioase, de o parte şi de

alta ale fotoliului. Aici, în acest perete metalic sunt 141 de căsuţe. Fiecare din voi cu căsuţa lui.

Ce-ai spune dacă mâine jucăriile aflate în puşculiţa 93 ajung undeva?

— Poţi să le trimiţi şi la dracu! Voi recunoaşte deschis tot ce-am făcut. Şi să nu crezi că nu mi-am luat şi eu măsuri de siguranţă. Toate deciziile din ultimii trei ani sunt dubioase. E suficient să indic un anume seif, şi nişte documente adunate cu grijă mă vor scoate din încurcătură.

— Eşti convins?

Pliss ştia că pierduse. Nu se trădă, deşi habar n-avea despre ce poate fi vorba.

— Mai mult decât convins. Şi am şi strania convingere că mă veţi înlocui. E tot ce aveţi mai bun de făcut. În cinci ani mă curăţ. Nu mai rezist. Aşa că pentru ataşament şi munca depusă o să-mi laşi insuliţa de lângă Labrador. Clima rece mă reconfortează. Ce mai posed vă aparţine. O donaţie familială cu care o să puteţi cumpăra alt suflet nevinovat.

— Pe cine propui să te înlocuiască?

— Pe Volak. Nu-l pot suferi. E însă o capacitate. Mă mir cum a ieşit atât de inteligent. E văr cu Daisy, ultima mea nevastă.

— Ai terminat cu bârfa?

— Vezi că Volak trişează. Cheltuieşte enorm cu femeile. Are nevoie de venituri suplimentare.

— Nu-mi da lecţii! Pliss îşi pierduse răbdarea. În 40 de zile dispari. Insuliţa, două aeroglisoare, iahtul şi veniturile băneşti pe baza indicaţiilor medicale. Eşti satisfăcut?

— N-am bănuit că mai ai şi slăbiciuni omeneşti!

— Ieşi! Anunţă-l pe Nino Ortiz! Nu mai suport vocea

robotului. S-a defectat, naiba să-l ia.

Mogley se ridică anevoie, oftă zgomotos, vru să mai spună ceva, dar se răzgândi. Plecă repede, mişcându-se surprinzător de agil.

Fără să salute, fără să-l privească pe Pliss, Nino intră ostentativ în birou, se îndreptă glonţ spre fotoliu şi se aşeză comod, picior peste picior. Bătrânul se concentrase subit asupra microfilmului introdus în minusculul aparat de pe birou. Trecură câteva minute de linişte aparentă. Nino fixă cu privirile belciugul uriaş, din fier ordinar, prins pe unul dintre pereţi, întrebându-se până la obsesie ce fior artistic poate naşte obiectul.

— Ai ceva să-mi spui? întrebă bătrânul, lăsându-se pe spate.

— Nimic nou sub soare, replică Nino, încă absent.

— Mda!... Tocmai duceam lipsă de o dispută filosofică. Observ că Dina n-a avut nicio influenţă asupra ta.

— Bun! Şi ce aştepţi de la mine?

— Când îţi desăvârşeşti opera de bază, „Revoluţia conjugală?” Te rog să-mi prezinţi planul tratatului. Sunt gata să te sprijin. În familia noastră e cam secetă de eroi.

Moşul strivi un zâmbet între buze.

— Te înşeli, pară Nino, Felt are stofă, nu glumă!

Îşi încrucişă braţele pe piept, privindu-l pe bătrân cu oclii strălucitori. „Cum naiba a aflat”? se gândi Pliss, rezistând privirilor.

— Ai ceva împotrivă? întrebă el mieros. Fiecare cu steaua lui.

— Superbă teză! Pe post de oracol nu te-am cunoscut.

— Impertinenţa ta zgomotoasă anunţă o certitudine.

— Care?
— Ratarea, genialul meu răzvrătit.
Pliss îşi frecă ochii, clipi, se foi în fotoliu, întinse mâna după paharul cu răcoritoare şi bău cu sorbituri mici.
— Mai am o şansă, replică Nino încet, ca pentru sine.
— Hidra?
— Ai ghicit, nobile vraci!
— Cine caută, găseşte, oftă bătrânul. Mă întreb însă dacă mai cauţi.
— Caut eu, dar cam degeaba. Am scos-o pe Hidră din incinta combinatului şi-am adăpostit-o în altă parte, tot în Valea Rupal. Specialiştii însă...
— Zadarnic te mai încurci cu specialiştii tăi. Nu fac doi bani. Aruncă mănuşa celor trei muşchetari.
— Glyd, Berry şi Tib? făcu ochii mari Nino.
— A mai apărut şi doctorul Kobo. Fost prieten cu All. Se pare că e un soi de catalizator spiritual.
— Mi-e imposibil să-i oblig să ne-ajute. Vor refuza, îi cunosc bine.
— Atunci cercetează tu singur. Şi ai grijă de Hidră. Nimeni altcineva să nu ajungă la ea. E clar?
— Mă rog.
— Altfel îţi tai singur craca de sub picioare. Încearcă şi de o mie de ori, dacă este nevoie, să afli codul de reacţie al maşinii. În caz de nereuşită însă, treci pe linie moartă şi-n locul tău am să-i aduc pe muşchetari.
— N-ar fi mai inteligent să le propunem deschis colaborarea?
— Excelentă idee! Uite, vezi, cu teoria te descurci.
— Şi Felt? Îl las să mă spioneze în continuare?
— Oferă-i iluzia că e necesar societăţii. Cu Moa cum se descurcă?
— Prevăd o sinucidere spectaculară! Fata are alte

idealuri masculine. Ce mă îngrijorează e că Dina pare s-o agreeze.

— Nu-i rău să-i facă iniţierea în tainele căsniciei. Dacă lăsăm asta pe seama lui Felt, mi-e teamă că va apărea în familie încă un soţ dezamăgit.

— Complexe de inferioritate? rânji Nino.

— Gura şi vezi-ţi de treabă,

— Scuză-mă, sunt cam nervos.

— Unica ta şansă e că-mi eşti un rău necesar.

— Altceva?

— Hidra, Hidra şi iar Hidra. Reuşita ne va asigura monopolul în domeniul construcţiilor de computere. Aşa că... la asalt, tinere! Gloria e un fleac pe lângă ce te aşteaptă! Trimite-mi-l pe Torman. Lasă, o să ne strângem mâinile altă dată.

La intrare, Torman se înclină scurt, sobru, rezervat, înalt şi zvelt, trădând o structură cerebrală pură, era omul de acţiune al clanului.

Pliss se afla în picioare, cu o casetă metalică în mână.

— Un microfilm cu instrucţiuni, băiete. Descifrezi, distrugi filmul şi treci la acţiune.

— Am înţeles!

Torman luă caseta.

— Continuă să-l urmăreşti pe Kobo. Felicitări pentru succesele de până acum. Ai avut greutăţi?

— Nu. Băieţii mei lucrează admirabil. Şi nicio mişcare suspectă din partea autorităţilor. Încă.

— Nu-ţi face griji. Câtă vreme acest Glyd nu e dispus să accepte propunerile de colaborare ale nimănui, deci nici ale oficialilor, înseamnă că rămâne în mâinile noastre. De altfel Nino va sta de vorbă cu el.

— De ce? Torman era nedumerit.

— E nevoie să ne mascăm orice lovitură. O să-i vină

greu să bănuiască de la cine i se trag necazurile, dacă noi ne vom grăbi, în acelaşi timp, să-l asigurăm de prietenia noastră. Să ştii că Nino nu-i la curent cu planul, şi nu e nici cazul, deocamdată, să afle ceva. Ţine să rezolve singur taina maşinii – ambiţii prosteşti – şi-ar vrea să-şi facă din Glyd un paravan faţă de noi. Habar n-are că numai la acesta se află cheia legăturilor cu Hidra. Să-i întreţinem ignoranţa.

— Fără supraveghere?

— Cum îţi închipui? I l-am pus în coastă pe Felt, în calitate de spion oficial, ca să se ferească mai mult de el şi mai puţin de băieţii tăi. Vreo nelămurire, vreo dorinţă?

— Doar un spor la capitolul „încurajări materiale”. Atâtea misiuni...

— S-a făcut. Fără risipă, totuşi.

Torman se înclină şi ieşi.

Pliss se sprijini de birou, se clătină şi ajunse cu greu la fotoliul în care căzu sfârşit. Efortul convorbirilor îl istovise.

15.

Călătoreau în acelaşi aeroglisor: Berry şi Tib, cu Yaralde şi Kobo; iar bătrânul se rezumase doar să facă prezentările, apoi se cufundă în gândurile lui. Discuţia nu se prea lega, cu toate insistenţele bărbaţilor, dornici să afle cât mai mult despre Hidră şi despre Glyd. Fata le răspunse monosilabic, neîncrezătoare – îi suspecta, din pricini pentru ei ascunse.

Trecerea peste cosmodromul pustiu îi impresionă pe toţi, mai ales pe Kobo, care evitase să mai vină pe aici. Emoţiile erau însă diferite. Donar şi Smith se gândeau la acest tărâm de legendă ca şi cum s-ar fi rătăcit

printr-o preastrăveche cetate asiriană, dar totodată îl aveau alături pe doctor, om viu, din vremurile când cosmodromul adăpostise nave astrale, unul dintre conducătorii chiar ai acestei cetăţi. Şi timpul îşi schimba dimensiunile în chip abuziv, de neînţeles, pentru că ceea ce începuse a fi istorie se întorcea, printr-un salt, în trecutul cel mai apropiat, un abia-trecut; şi simţiră lămurit – o simplă privire îi convinse că simt amândoi – cum credinţa, comună tuturor generaţiilor, că lumea a început de la ei, li se zdruncină.

Într-un loc, pe un drum, aici, pe platoul cosmodromului, trecutul s-a poticnit. Un hiatus, o ruptură în şirul indian al trecuturilor-viitoruri, un gol. Se cere umplut, ori malurile lui unite printr-un pod al continuităţii: pe un ţărm s-au îngrămădit All şi Kobo şi-ai lor, cu braţele încărcate de informaţie, de îndemnuri, de certitudini; pe celălalt ţărm se adună Yaralde şi ei amândoi, Berry şi Tib, aşteptând legăturile, încărcătura. Adică două generaţii, trăind una prin cealaltă. Iar între ele Hidra – viitor apărut în trecut – realitate care nu se mai acordă cu ceea ce-a fost şi nici cu ce va fi.

O echipă zboară peste platou, să înnoade firele, să le sudeze, printre primejdii de tot felul. Va fi o echipă omogenă? Au încredere în adevărul, în necesitatea misiunii lor? Vor mai şti să primească ei, tinerii, şi să le pună cap la cap, ca în jocul de puzzle, frânturile de experienţă aruncate peste golul eşecului?

Glyd nu se bucură de venirea lor. Îşi dădură seama după reacţia sa de neplăcută surpriză, în spatele măştii politicoase cu care ieşi să-i întâmpine în prag. Yaralde aducea iarăşi caseta cu datele despre comportamentul Hidrei, tinereţe închisă între pereţii unei cutii şi căreia

nimeni, în afară de Kobo, nu părea hotărât să-i accepte realitatea şi s-o primească. Bătrânul nu se grăbi să-şi anunţe scopul vizitei – oare nu era totul foarte clar?

— Ziua surprizelor! exclamă gazda. Şi azi dimineaţă m-a mai căutat cineva: Nino Ortiz. Cred că în aceeaşi problemă.

Yaralde rămăsese lângă uşă, în picioare, cum avea obiceiul. Găsi vila altfel decât data trecută, încă şi mai curată, dacă aşa ceva mai era cu putinţă, şi sobră cu ostentaţie, o ordine riguroasă a tuturor obiectelor, şi mari şi mici, ridicându-se ca un zid rece şi dispreţuitor în faţa atacului pe care Glyd se vede că-l aşteptase. Prietenii lui fuseseră trimişi la plimbare şi Yaralde era sigură că apartamentele acestora, până atunci firesc şi la unii studiat răvăşite, au fost aduse la numitorul comun al ordinii generale. Stăpânul casei arborase o înfăţişare în perfectă concordanţă cu a încăperilor, de la îmbrăcămintea canonic croită până la expresia lui rigid-politicoasă. O invită pe Yaralde să şadă lângă musafiri şi-şi alese şi el un fotoliu, cât mai departe de Kobo.

— Dacă nu mă înşel, v-am mai întâlnit undeva. Nu în subterana aceea?...

— Acolo! răspunse doctorul în locul lui Tib, căruia Glyd i se adresase. Şi tu, în toţi anii ăştia, ce-ai făcut?

Nu-l privi pe Glyd. Parcă se despărţiseră ieri, siguri că se vor întâlni a doua zi, la aceeaşi oră, continuând prietenoşi o banală discuţie despre creşterea iepurilor de casă.

Fata îl pândea pe amfitrion cu o tristă bucurie, propunându-şi să-i numere gafele. Berry Smith privea la gazdă cu surprindere şi îndoială, întrebându-se, parcă, ce poate şti esenţial acest om, care-i primise cu atâta ostilitate, despre Hidra lui All. Donar, cu toată nelinişte

la auzul numelui Ortiz, îşi rotea ochii de jur împrejur, receptiv la risipa de subtilităţi ale vilei, încercând astfel să-şi imagineze felul de-a fi al lui Glyd. Kobo, aparent nepăsător şi la reacţiile însoţitorilor şi la decorul ales pentru discuţia decisivă, se întoarse către ucenicul de odinioară, chinuindu-se să pătrundă dincolo de masca politeţii acestuia, punându-i din priviri o mie de întrebări nerostite.

— Ce vezi... Am trăit, făcu Glyd, aproape obraznic şi pe urmă, repede, prietenos: N-ai mai fost de mult pe la mine...

— De mult...

Kobo şi-l aminti pe Glyd, şi-l aminti în clipa aceea fugară, dar Glyd purta o mie de chipuri şi toate alergau pe lângă el, fizionomii de fum, degeaba întindea palmele să le oprească; un chip i s-a strecurat printre degete, altul a pierit fără contur, şi un obraz alb, de ceaţă i s-a prins lângă piept, pe cămaşă; sau nu, celelalte erau închipuiri, Glyd e aici, îl cuprinde în braţe. „Băiete, nu m-ai uitat?...” Tace. L-a revăzut lângă catafalcul lui All. 12 ani de atunci. Trist. Tristeţile oamenilor se aseamănă. Robotul cunoscut Yaraldei intră împingând o masă cu băuturi şi ţigări, deplie din braţele fotoliilor măsuţe fin cizelate şi puse pe ele, la îndemână, răcoritoarele şi alcoolul, scrumiere frumoase, de bronz şi batoane şi ceşti de cafea – la alegere.

— L-ai ascultat pe Nino?

Neliniştea din vocea lui Tiberiu îi displăcu fetei. Chiar şi vorbele, intenţia lor. Îi cer socoteală lui Glyd! Nişte străini, aiurea amestecaţi de bătrân în toată povestea şi care-o mai iau şi-n serios, îşi fac probleme. Cine sunt ei?

Revăzu în minte întâlnirea dintre ea şi Kobo, la ferma părăginită a acestuia. Bătrânul, uitat de toţi, trăia acolo în singurătate, fără rude, fără prieteni, poate nu mai ieşise în lume de cine ştie câţi ani. O privise pe fată indiferent. Nu încerca să ghicească pentru ce a venit şi nici nu făcu efortul de a se purta politicos. Dar a fost de ajuns să audă despre All şi despre Hidra lui, pentru ca atitudinea să i se schimbe dintr-o dată. O forţă lăuntrică, imposibil de bănuit până atunci, îl smulse din inerţia în care părea a se fi scufundat pentru totdeauna. Cu gesturi febrile începu să se pregătească de drum. „Ce faci?” îl întrebase Yaralde uluită. El îşi întorsese spre ea ochii strălucitori: „Mergi cu mine. Îi căutăm pe Tiberiu şi pe Berry şi plecăm împreună la Glyd. Ştiu eu cum poate fi convins băiatul ăsta!”

— Ţii să participi la cercetări? îl întrebă Glyd pe Donar, uitându-se furiş la doctor.

Kobo n-avea nimic să-i spună... Chiar nimic? Rămase cu ochii ţintă la barba lui. Nu putea să-i înfrunte privirea. Ruşine? Pentru ce?

— Ţin, accentuă Tib.

— Şi... Nu-i reţinuse numele lui Berry. Şi amicul tău?

„Cât praf au aşternut amintirile în barba lui Kobo!...”

— Desigur, dacă ne e permis, dădu Gălbează semne de nerăbdare.

— Ar fi prea simplu. Prea uşor. Am refuzat propunerea lui Nino. Întoarse ochii la Tib. Mi-a spus că Hidra i-a fost încredinţată.

Se înţelegea că tocmai pentru asta a refuzat oferta lui Ortiz şi poate aşa şi voise să lase a se înţelege, ca o aluzie, o cursă, pentru încercarea nesăbuitului Kobo. Doctorul nu reacţionă.

— E nevoie să ne unim forţele într-o echipă, începu

gospodăreşte Donar. Deocamdată numai noi cinci, singurii care ştim câte ceva despre programul paralel dat maşinii. Peste câteva zile. ..

— Şi Nino Ortiz ştie, îl întrerupse Glyd.

— Nu te-ncrede în el, zise cuminte Berry, căruia iritarea de o clipă îi trecuse. Am să-ţi spun eu de ce.

Iarăşi o nemulţumi pe Yaralde aerul de siguranţă şi autoritate al celor doi. Şi faptul că de ea nimeni nu pomeneşte un cuvânt. Căută privirea lui Glyd, ca pe un sprijin, dar citi pe chipul său un amarnic, ameninţător reproş: de ce-ai umblat după Kobo? Ce-aţi venit toţi pe capul meu?

— Şi ce cunoaşteţi voi despre Hidră? întrebă el, fixând-o mai departe pe fată. Eu n-am idee de conţinutul programului şi cred că nici doctorul...

Se uită pe furiş la bătrân, parcă spionându-l. „Se teme de el”, intui Yaralde, şi-şi dădu seama că în locul gafelor mărunte cu care defilase data trecută în faţa ei, Glyd e pe cale să comită acum o singură mare gafă: să refuze iar, de faţă cu bătrânul, să se expună umilinţei unui scandal.

— N-o mai tot încurca! zise moale bătrânul deschizând şi el gura, în sfârşit. Îţi dai seama prea bine că trebuie să fie ceva legat de criza ciberneticii.

Amfitrionul se mişcă în scaun, stingherit şi nervos.

— Ciudat se manifestă maşina asta! exclamă Berry prevenitor.

— Da, aprobă Kobo sec, încruntându-se, deoarece îl urmărea pe Glyd şi acesta nu se încumeta să vorbească.

— Mi se pare că nu ne e clar nici nouă ce vrem, începu Glyd, cu băgare de seamă. Să alcătuim o echipă, şi ce-i cu asta? Ne-am adunat întâmplător. Aluzia la

Berry şi Tib era evidentă, căci Kobo, Yaralde şi el, Glyd, se întâlniseră din dorinţa lui All. Şi încă ceva: cât de bine ne descurcăm în cibernetică?

— Ei lucrează într-o brigadă ştiinţifică de cercetări speciale, îi comunică bătrânul, pe acelaşi ton, încă liniştit şi plin de bunăvoinţă.

— Să fim realişti, doctore! spuse Glyd, deodată brutal. Adică simpli reparatori de calculatoare, nimic mai mult. Şi Yaralde are numai trei ani de facultate, făcuţi cu chiu şi vai în tinereţe, eu am uitat şi bruma de teorie pe care-o ştiam, iar despre tine ce să mai vorbim!

Insulta îi descumpăni pe toţi. Berry şi Tib se priviră, consultându-se parcă ce le mai rămâne de făcut; Yaralde îşi plecă ochii şi roşi puternic, ca după o palmă.

Lui Kobo îi tremurau mâinile când duse la buze paharul înalt cu alcool.

— Aşa... murmură el. „Cine te-a doborât în halul ăsta, băiete”? gândi.

— Ne strângem într-o echipă, cum aţi propus cu atâta seninătate şi asaltăm toate universităţile şi academiile cu improvizaţiile, deducţiile şi bănuielile voastre, pe marginea unei ambiţii, de mult compromise, a bietului All. Asta ar vrea să însemne rezolvarea crizei maşiniste care ne macină! Zău?

Se lasă o tăcere lungă, ostilă, foarte potrivită holului acela luxos şi impersonal, cu ale cărui mobile şi podoabe, preţioase dar lipsite de căldură, Glyd, nemişcat, se contopea de minune. Berry se ridică încet, îndemnându-l cu un gest precipitat şi pe Tib să-l urmeze. Atmosfera încordată îi făcea pur şi simplu rău şi ar fi dat orice să se afle acum afară la aer. Tib se uită scurt la doctor, mai degrabă nedumerit decât supărat.

— Noi am vrea... Cred că e cazul.. . Încercă el să

treacă peste penibilul situaţiei şi se ridică la rându-i, în aşteptarea unui cuvânt care să le îngăduie plecarea.

Ca lipsit de puteri, Kobo închise ochii şi-şi lăsă capul în piept. Barba lungă şi rară i se aşternu peste reverele hainei. Întuneric şi-un du-te-vino de gânduri inutile. Fulgere argintii, ca şi astronavele lui All, odinioară, despicând cerul iluziilor. „Nu l-aţi văzut pe Glyd? Era acum, aici. Semăna iluzii în ţărâna cosmodromului...” Bătrân nebun, bătrân nebun... Fata privea mai departe în jos, copleşită de realitatea în faţa căreia fusese aruncată cu câteva vorbe: trei ani de facultate, cu chiu şi vai... Doctorul semăna frapant cu imaginea în care Glyd îl întrupase pe All: barba peste haina cenuşie, meditaţia obositoare, o fugă exasperantă prin hăţişurile bătrâneţii, pentru vigoarea unei replici şi conştiinţa că ieşi, ai ieşit dintre oameni.

Glyd îşi aminti cum s-au văzut prima oară, când el abia întors pe Pământ din zborul cosmic al copilăriei şi adolescenţei printre roboţi, Kobo i-a apărut în drum. Erau pe o pajişte, nu departe de pădurea-cimitir, poate chiar aici, unde e acum vila; Kobo, cel mai bun psihiatru al şcolii de zbor îl căuta, să-l vindece de singurătate; i-a tăiat calea şi i-a spus: „Ştii să te lupţi? Hai să ne luăm la trântă!”. Glyd s-a speriat de moarte, a vrut să fugă, medicul l-a prins; sugrumat de panică s-a bătut ca un diavol, ca niciodată în viaţa lui, totuşi Kobo l-a doborât, fără şiretlicuri; „Data viitoare-i rândul tău! Prostule, nimeni nu-ţi vrea răul, pricepi?”; şi înfruntându-l deschis, la nivelul rudimentar al înţelegerii lui de atunci, i-a devenit primul şi cel mai apropiat prieten. Dar când a fost rândul său, Glyd a atacat cum nu se îngăduie, viclean, lăturalnic, numai fiindcă-l domină groaza să nu

piardă.

Kobo renunţă să mai găsească replica, să-l mai aducă, omeneşte, până la el pe Glyd. Nu e timp pentru explicaţii. Cu atât mai rău dacă cineva s-a trezit să le ceară.

— Donar şi Smith îţi vor ajuta să pătrunzi la Hidră. Yaralde îţi lasă caseta cu înregistrările. Mai departe ştii singur ce-ai de făcut.

Aşa i-ar fi zis, dacă trăia, şi All. Tib şi Berry aşteaptă mereu ceva care să-i alunge ori să-i reţină. Oameni din lumea largă, intraţi în horă şi atât. Cercul e mare, e primitor. Nu visaţi, săracilor, că nu se poate ieşil la uitaţi-vă la Yaralde, hai, hai, uitaţi-vă! Şi joacă numai de doisprezece ani... Frumos, nu?

— Mai ales nu te-ncrede în Nino! îi recomandă, încă nehotărât, Gălbează.

— Astă-seară stabilim un plan, decise Kobo şi ridică ochii spre Glyd.

Nici reproş, nici dojană, nici dragoste, nu răspundea atacului grosolan al lui Glyd – îi anunţa rezultatul unei partide cu mult înainte jucată.

— Îţi dăm şi noi o înregistrare: reconstituirea cercetărilor noastre din Nanga Parbat. Hidra ne-a supus unor experienţe! prinse şi Tib curaj. E interesant, ai să vezi.

— Poate ai să ştii să ne explici unele ciudăţenii! se însufleţi Berry. Închipuie-ţi, computerul a creat nişte monştri, o combinaţie stranie de metal şi materie organică...

— Nu numai monştri, interveni Tib, cu nerăbdare, în tot timpul incursiunii noastre prin Nanga Parbat Hidra ne-a oferit un spectacol dubios.

— Atât construcţia cât şi activitatea Hidrei nu se

bazează pe principiile cunoscute, sări Berry la atac, sensibil întotdeauna la astfel de discuţii.

— Mă îndoiesc, replică Tib la fel de calm, deşi, aşa cum sta, în picioare, avea senzaţia că e caraghios şi pedant. Hidra rămâne totuşi o maşină, un instrument, o unealtă, făurită conform unor legi precise, nu după nişte idei fanteziste. De aceea am îndoieli că în programul ei figura fabricarea monştrilor şi atacarea umilelor noastre persoane şi toate celelalte. Aici e paradoxul. Pe de altă parte, ce nebunească idee l-a împins pe All să-şi înzestreze Hidra cu o prodigioasă memorie şi să-i vâre pe gât toate cunoştinţele strânse de omenire până acum, inclusiv realizările de ordin artistic?

— Poate-i sunt necesare pentru realizarea celuilalt program, cel secret.

— Cum adică, alt program, secret? se strâmbă Glyd. Ce mai e şi aiureala asta?

La naiba, au izbutit să nici nu se supere! Îl ispitesc la fel ca pe un copil, arătându-i de departe o jucărie atrăgătoare: ce frumoasă e, ţi-o dăm ţie, te-nvăţăm şi să umbli cu ea, dar înghite o dată untura de peşte. O linguriţă, ce aşa mare lucru!

— Acest al doilea program l-a descoperit Ortiz, replică Tib. Dar nu-i totul.

— Hidra şi-a creat posibilitatea reproducerii funcţiilor intelectuale umane, interveni Berry.

— Ba eu te contrazic, făcu Tib, şi ca dovadă aminteşte-ţi de monştri, din nou de monştri şi de intenţia ei de a ne sparge capul. Nici urmă de raţiune umană, e clar?

Se făcu tăcere. Kobo urmărea disputa cu o plăcere adâncă, nemărturisită, redescoperind întâmplări uitate,

pierdute pe cărările din urmă ale vieţii. Ştia că Glyd va veni acum cu dânşii, ştia şi rămase liniştit, fără să scoată un cuvânt. Iar Glyd, dominat de îndoieli, se mai zbătea încă, prins ca într-o plasă pe fundul unei ape tulburi.

— All a reuşit o performanţă, urmă precaut Berry. Transpirase şi ochelarii îi alunecau mereu pe nas, obligându-l să-şi repete gesturile. Maşina lui duce o muncă de cercetare şi experiment, urmărind un plan care nu ne este cunoscut. Bănuiesc că...

— Bănuiala nu e un răspuns! se supără Tib. Pentru ce a încercat Hidra să ne ia prizonieri? Pentru ce pe noi şi nu pe alţii? Specialiştii lui Nino şi chiar el însuşi au cutreierat zona cu mult înainte. Altceva: dacă Hidra a făcut cercetări asupra unor animale, de ce a mai avut nevoie şi de creierii noştri? Şi cum se explică prezenţa acelor oribile creaţii din grotă, mostre tipice ale demenţei şi iraţionalului? Îţi imaginezi, Glyd? se întoarse Donar spre amfitrion. Un colos de mărimea unei balene, îngropat cu partea de jos în sol şi aplecându-şi capul enorm, acoperit cu ţepi curbaţi, de forma unor antene, printre o puzderie de ochi, în jurul cărora fuseseră împlântate salbe de proiectoare; un bot lung, ascuţit se termina cu un fel de trompă de fluture, iar de sub ea ieşeau două picioare lungi cu multe articulaţii şi având la capete câte o ventuză...

— Stai, stai, gură spartă! Aşa nu ajungem nicăieri. Glyd este în necunoştinţă de cauză.

— Am priceput câte ceva, replică Glyd. E o prostie să crezi că Hidra urmăreşte realizarea unui organism uman. Experienţe, nimic mai mult. Poate să greşesc... Îmi închipui că a vrut să vă atragă undeva, într-o capcană unde altfel n-aţi fi intrat.

Vorbise impersonal, ca despre o problemă străină.

— Cred că nu. Am căzut în capcană din propria noastră dorinţă de a afla adevărul.

— În schimb, spui că Hidra a întreprins cercetări cu voi.

— Noroc de venirea ta, altfel îmi închipui că nu mai scăpăm cu viaţă. Eşti singurul om în faţa căruia Hidra devine docilă.

— Trebuie întâi să afle toţi că fără Glyd Hidra este inabordabilă, interveni şi Kobo în discuţie, învăluind-o pe gazdă cu priviri grijulii. Pe urmă totul devine mai uşor.

— Ei, totuşi marea greutate va fi să obţinem aprobarea mijloacelor pentru cercetare, îl întrerupse Tib, politicos. Aici avem nevoie de sprijin şi înţelegere din afară. Ne ducem la comandantul nostru de brigadă, un om care ne cunoaşte şi ne apreciază. Îi cerem să ne ajute, să căpătăm o audienţă la comandantul suprem. Acolo o să mergem cu toţii. ..

— Pe Nino l-aţi trecut cu vederea, remarcă Gălbează, uitându-se posomorât când la Tib, când la doctor. Prezenţa lui aici e cu cântec. Ori a aflat că fără noi nu poate pătrunde taina Hidrei, ori visează să ne pună să muncim pe gratis pentru el. E abil. Ne putem aştepta la orice.

— Băieţi, să vedem ce e de făcut, zise Kobo mobilizator. Să ne alcătuim un plan.

Glyd se dezmeticise abia cât să-şi dea seama că părerile lui nu mai contează şi că încercând să se facă iar auzit nimeni nu-l va mai lua în seamă. Cei doi străini se instalaseră la loc în fotolii şi discutau cu doctorul amănuntele acţiunii. Singură Yaralde, acest oaspete nedorit şi bruscat de toţi, se retrăsese în izolare, cu

mâhnirile şi antipatiile ei. Glyd îşi privi holul cu senzaţia că se află într-o altă casă, ai cărei stăpâni l-au uitat undeva, printre mobile. „Ce se-ntâmplă cu mine?” se scutură el, ridicându-şi ochii spre tavanul frumos ornat, spre sculpturi şi tablouri, cu dorinţa de recunoaştere, de regăsire. Unica imagine familiară îi rămânea silueta Yaraldei, cu fruntea plecată şi mâinile adunate în poală, şi se concentră asupra ei, încercă disperat să-şi refacă universul, să integreze spaţiul din jur imaginii acesteia cunoscute. Zadarnic, dincolo de contururile, uşor difuze în înserare ale unui chip de fată, Yaralde, vederea îi aluneca în gol, se lovea de cuvintele îngrămădite fără noimă între Kobo şi intruşi.

Asta e tot. O oră de conversaţie, mângâieri pe obraz la jignirile aruncate de el, apoi deciziile bătrânului şi gata, am pălăvrăgit destul, să stabilim detaliile cercetărilor.

— Kobo, izbucni Glyd autoritar.

— Ce e? tresări bătrânul, întrerupându-şi discuţia.

— Praful din barba ta mă irită. Te rog să faci o baie…

16.

Comandantul de brigadă în subordinea căruia se aflau Crispatul şi Gălbează, un omuleţ pistruiat şi grăsuliu, în veşnică agitaţie se ocupa, în orele de serviciu şi-n timpul liber, în fiecare minut de răgaz, cu ansamblarea, din piese disparate, a unor roboţi fantezişti, meniţi celor mai surprinzătoare îndeletniciri. Îi punea în funcţie, urmărindu-i cu un ochi critic şi cu celălalt satisfăcut, apoi, ca şi un copil după construirea unui castel de nisip, dărâma totul şi o lua de la capăt. De aceea biroul lui era mai mult un atelier, în dezordinea căruia, printre sârme, bucăţi de fier şi de plastic, unelte, el ţopăia cu

agilitatea unui dansator pe frânghie. Pentru primirea oaspeţilor, a şefilor şi a solicitanţilor, amenajase o încăpere aparte, dar nu rareori se mai întâmpla ca la întrevederi să apară ţinând în mână câte o şurubelniţă sau un ciocan de lipit cu sursă proprie de alimentare şi cu care se juca preocupat, arzându-şi degetele. Exerciţiile acestea electronice, pretindea comandantul, îl ţin în formă pentru confruntările cu acele computere care vorbesc păsăreşte, şi adevărul e că sub înfăţişarea lui hazlie se ascundea un specialist de prim ordin, fapt care putea fi o scuză suficientă a pasiunii sale copilăreşti.

În biroul-atelier străinii n-aveau acces, nici chiar băieţandrii omuleţului, atât de firesc jinduind să pătrundă în mirificul univers al acestui părinte sever. Dar Berry şi Tib fură poftiţi, îndată după ce-şi anunţaseră vizita, chiar în altarul unde Karuba aducea ofrande zeilor electronicii, ceea ce niciodată nu se mai întâmplase cu nimeni. Îl găsiră pe marele prelat oficiind cu migală pe lângă căpăţâna înfoiată ca o varză a unui robot în gestaţie, printre sute şi mii de firicele multicolore pe care le lipea, aparent la nimereală.

— Staţi jos! porunci el, ocolindu-le privirile; numai că în cameră nu exista niciun scaun, doar o ladă prelungă, din plastic străveziu, unde se învălmăşeau piese şi scule.

— Cărei împrejurări îi datorăm cinstea...? îşi permise Tib, în numele prieteniei lor vechi, să se minuneze cu glas tare. Te grăbeşti să termini noua operă?

— Poate-a găsit formula calculatorului ideal, glumi şi Berry. Şi-i dă zor să-l pună pe picioare până nu i-o ia altcineva înainte.

Privea la comandant şi deodată i se păru că se află în

sala unui muzeu cu jucării mecanice. O zburătoare stranie, fără cap, plana cu aripile întinse, iar curentul de aer stârnit îi agita, ca pe nişte frânghii albe, cele şase perechi de picioare moi. Se scutură să-şi alunge vedenia...

Luară loc pe capacul lăzii, ascultători. Karuba nici nu zâmbi, nici nu se supără. Le întoarse spatele, preocupat nevoie mare să-şi ducă lipiturile la bun sfârşit. Gălbează ridică din sprâncene spre Tib: „Ce l-a apucat?”, iar acesta îi răspunse cu un gest elocvent: „Nu-l ştii cum e?”. Veniseră să afle rezultatul cererii lor de a merge în audienţă, pentru Hidră, la Comandamentul suprem. Şi de bună seamă, aveau emoţii: refuzul acestui for însemna pierderea aproape a oricărei şanse de a ajunge la computer, şi ei mai avuseseră grijă să ceară înlăturarea lui Ortiz din funcţia de organizator al cercetării şi transferarea Hidrei la Brigada Delta, deci sub directa supraveghere a lui Karuba. O astfel de cerere putea sau nu să poarte şi girul unor şefi ierarhici ai celor doi executanţi. Aşa încât Karuba, neavând motive să-i caute ceartă lui Nino, n-a subscris oficial punctului de vedere al subordonaţilor săi, dar nici nu s-a opus acestor intenţii.

— Va să zică... Încercă să deschidă vorba Gălbează.

— Mda! mormăi comandantul şi-şi văzu mai departe de-ale lui.

— Înseamnă că n-ai primit încă răspunsul? vru să-l ajute Tib să deschidă gura.

Omuleţul întoarse capul spre ei şi le aruncă o privire suferindă, plină de reproşuri al căror sens băieţii nu-l înţeleseră. Îngrijorarea lui li se transmise însă pe de-a întregul.

— Nu cumva... făcu Berry, adresându-se direct lui Tib.

— Vorbeşte odată! se ridică acesta nerăbdător, apoi îşi dădu seama că începe să-şi piardă din control şi se aşeză la loc, pe ladă. Iartă-mă, comandante!

— Ce-aţi făcut voi acolo?! se tângui Karuba, cu voce plângăreaţă şi trase, obidit, o lovitură de picior în perete.

— Doar... doar ţi-am spus! Ţi-am citit cererea, nu? se neliniştiră şi mai tare cei doi. Ne-a fost respinsă?

— La toţi dracii cu cererea asta a voastră!

Comandantul azvârli cât colo uneltele miniaturale şi delicate, rămase o clipă ca descumpănit şi pe urmă apucă tărtăcuţa robotului, lovind-o brusc de zid. O ploaie de cioburi sări în toate părţile şi un ghemotoc din fire şi tranzistori căzu fără zgomot pe podea.

— Cum!...

— Nu de ea vă-ntreb! Ce-a fost acolo, în munte? Ce i-aţi făcut lui Ortiz? V-aţi bătut joc de el, l-aţi luat la bătaie? Răspundeţi!

Stătea mereu cu spatele şi tropăia din picior, parcă s-ar fi pregătit s-o rupă la fugă prin perete.

— Ai primit raportul. Ai o copie a benzii cu amintirile...

Karuba hotărî, în fine, să se întoarcă, schimonosit de mânie.

— Nici nu ştiu ce să vă spun mai întâi. Cum să vă spun, începu el o spovedanie greu de urmărit. Cererea... Cererea cred c-a declanşat totull Vă chemasem aici... primii oameni pe care-i primesc... Mi-am zis că-mi fac de lucru şi-o să meargă mai uşor...

— Adică ne-au respins! se lăsă moale pe ladă Berry. Poate avea dreptate, îi spuse lui Tib, nu era cazul să-l amestecăm pe Nino. Şi nici pe şeful...

— Sigur că v-a respins! prinse comandantul putere să lege vorbele mai coerent. Asta... asta nu-i nimic.

Comandantul suprem... cu mâna lui a semnat ordinul... destituiţi... pe timp nedeterminat...

— Noi...?

Obrazul Crispatului se goli de sânge. Avu impresia că aude un huruit îndepărtat, ca atunci, la „Pho Chu”, când se dărâmau stâncile. Închise ochii şi-l revăzu pe Rick, purtând masca plângăreaţă a lui Gălbează şi-ar fi vrut să-l gonească, să nu-l mai vadă cum hohoteşte batjocoritor. Se rezemă de zid, vârându-şi capul între umeri. Ameţise, deşi inima îi galopa ca o nebună şi simţea nevoia încă unui sprijin, căuta inconştient ceva de care să se apuce, temător că sub apăsarea lui zidul o să se clatine, o să se dărâme. Îl auzi pe Berry, întărâtat, cerând amănunte.

— Crezi că Nino a fost?

— El! răspunse Karuba repede şi conştiincios. Chinook mi-a spus că a primit un raport din partea lui asupra actelor voastre de indisciplină. Cerea o sancţiune exemplară...

— Nu-i mai ajunge lumea! exclamă Gălbează şi lovi cu pumnii în ladă, îndârjit. Şi doar obţinuse banda, avea tot! Din răutate, să se răzbune...

— Mai rău e că şi comisia de anchetă a propus sancţionarea voastră. În unanimitate.

— Cum, şi Senuofo?

— Şi el. V-au găsit vinovaţi. El şi Nino, comandanţi de brigadă... Şi toţi experţii... Că aţi trecut problemele personale pe primul plan. În dauna cercetărilor. Dacă n-aţi fi refuzat să treceţi pe la cogitoscop atunci când v-a cerut Nino, el zice că mai putea cerceta sectorul „Pho Chu”, înainte ca Hidra să iasă din funcţiune. O fi aşa, n-o fi, nu ştiu!

— Bun! Păi aşa şi e, de vreme ce ne-am pus capul în

joc! Viaţa fiecăruia nu-i o problemă personală? Vopsitură, acest om cu scaun la cap a fost ocupat numai de probleme majore, ştiinţifice, nu de interese meschine, ca noi!

Donar lupta să stăvilească năvala gândurilor. Zgomotele îl iritau, îi zgâriau timpanele; îi veni să-l plesnească pe Gălbează, să-i înece vocea ascuţită, să-l facă să înceteze cu ironiile lui inutile. Chipul credincioasei Eileen îi juca înaintea ochilor, şi apoi faţa, strâmbată într-o grimasă, şi de teamă, şi de dispreţ a lui Glyd, şi ochii lui Kobo, osteniţi, bătrâni. Totuşi încă n-avea conştiinţa realităţii întâmplărilor. Gândurile învălmăşite se uniseră să nu primească, să nu priceapă înţelesul ciudatei poveşti spuse de Karuba, dar undeva, în marginea rotirii lor vertiginoase Donar simţea cuvintele comandantului adulmecând fără grabă, ca nişte fiare, pândind momentul când să se arunce în mijlocul horei, unde omul era descoperit şi total vulnerabil.

— Şi cererea voastră a pus capac! istorisea mai departe omuleţul. Când a văzut Chinook ce propuneţi în legătură cu Nino... Eh, asta-i! Atunci şi-a amintit şi de păţaniile voastre de prin şcoală. Tocmai voi să-mi faceţi figura, Gălbează? Cei mai buni oameni ai mei! V-a luat cineva minţile! Când ştiaţi... ştiaţi şi cine-i Ortiz, şi ce răfuieli are cu voi!... Dar eu ce-am păzit, cum de nu mi-am dat seama că cererea aia... Arată-mi, pe cine-l ţin puterile să se măsoare în ziua de azi cu clanul lui Pliss? Uite-aşa m-aţi îmbrobodit! Că dacă vă opream să daţi fiţuica...

Nu-l mai ascultau. Unul lângă altul, Tib şi Berry, stăteau ca atunci, în Hidră, goi, cuprinşi de teamă — şi cine-i mai putea ajuta?

*

Eileen pregătea cina, mixând cu atenţie de farmacist alimentele în vasele largi, străvezii, ale robotului casnic şi ceva, în mişcările ei, îi aminti lui Donar de Karuba lipind sârmuliţe.

— Şi cum? Pur şi simplu v-a dat afară? întrebă ea şi bărbatului i se păru că fără prea mare interes.

— Nu... mormăi el greoi. Ne-a trimis...

Fata continuă să se agite, cu ochii la mâncare, pierdută în combinaţia, pentru el obscură, a unor ingrediente pe care le adăuga succesiv. Tib era încă zăpăcit. La auzul veştii Eileen explodase într-o veselie fără rost. Îl cuprinsese în braţe, îl sărutase în neştire, se învârtise cu el prin toată casa: „În sfârşit, numai al meu! cânta ea. Adio, veşnice plecări, adio, misiuni riscante!” Bucuria o împingea să născocească mereu alte giumbuşlucuri, cum el n-o văzuse niciodată, şi-l penibiliza antrenându-l în joaca atât de fără rost, nepotrivită stării lui de spirit şi adevăratului sens al întâmplărilor.

— Unde?... La ce te gândeşti?

— Nimic. Ne-a trimis, disciplinar, la o uzină de asamblat computere inferioare. Nici nu ştiu unde, prin Europa. ..

Aşteptase să-i treacă accesul penibilului entuziasm, dar acesta se prelungea, parcă şi peste limitele buneicuviinţe, dacă mai fusese în stare Tib să judece asemenea fleacuri. Se uita la Eileen prostit, întrebându-se cum nu-şi dă seama, măcar după mutra lui, cât chef are acum de zburdălnicii. „Şi-ai să vii acasă la mine, şi-o să te-ncui acolo! strigă ea. Ia-ţi rămas bun de la Gălbează şi de la toată lumea! Cea mai proastă afacere, ruşinea ta, brigada... Ce bine c-ai scăpat!”

„Asta nu-i Eileen, am nimerit în altă parte!” îşi muşcase el buzele, gândind să se dezmeticească. La un moment dat a bănuit că doar se preface aşa bucuroasă, dar dacă ar fi vrut să-i alunge astfel deznădejdea, avusese timpul să constate efectele încercărilor ei. Sau era numai un pretext, ca să-i spună deschis părerile despre munca lui de doisprezece ani în brigadă?

— Şi dacă o să fiţi cuminţi vă reprimeşte?

— Tu ce zici?

Simţea mai apăsătoare ca oricând diferenţa de vârstă dintre ei. Eileen încă rămăsese un copil, sau nu copil se corectă Crispatul, ci altcumva. Se obişnuise să ducă două feluri de viaţă – o dată alături de el, reţinută, neliniştită şi melancolică, într-un soi de falsă maturitate, care aducea a bătrâneţe şi vădit îi era nefirească; iar alta, viaţa de-a doua, în absenţa lui Tib, plină de libertăţi şi cu adevărat personală. Bărbatul o descoperea cu neaşteptată gelozie, ca pe o minciună, fiindcă el n-avea loc în viaţa asta, şi nici nu-i convenea, el nu trăise aşa niciodată. Şi-o aminti pe Eileen în primele luni ale cunoştinţei lor. Se apropia de dânsul cu un efort abia acum explicabil, simţind nevoia, pentru lungi intervale, să fie singură, sau în tovărăşia altora, şi totuşi îl iubea, pasionat şi tandru, ca şi azi, după mai bine de şase ani. În câteva rânduri vorbiseră despre căsătorie, dar nu direct. Amândoi aveau ezitări. El de teama îmbătrânirii şi izolării la care ar fi condamnat-o, vrând-nevrând, prin felul său de-a fi. Şi pentru că fata îl prezentase odată părinţilor, cu multă stânjeneală, ca pe un prieten oarecare, iar mai târziu încropise faţă de Tib o scuză de circumstanţă şi nu mai pomeniseră nimic despre asta, ca printr-o înţelegere tacită. Ocazional, tot aluziv, ea condiţionase căsătoria lor de ieşirea lui Tib

din brigadă, ceea ce pentru dânsul echivala cu o amânare fără termen.

— Berry ce-a zis?

— Ce să zică?...

— Aşa... era deprimat? Îi era frică ce-o să-i spună Astrid?

— Nu. Nu-mi amintesc...

Eileen îi aruncă o scurtă privire mirată. Nu-l întrebase de ce-au fost destituiţi. N-o interesa de loc munca lui, nu-i ştia decât plecările – nici succesele, nici amărăciunile, nici oboseala şi blazarea. O rapidă, mistuitoare ardere era toată întâlnirea lor; se grăbeau, timoraţi de timpul prea scurt, să se iubească până la istovire şi vorbind cât mai puţin despre lumea de afară; între două aşteptări cuminţi, ca după un ritual cu legile bine stabilite şi-ntr-o perpetuă tristeţe, dominându-le până şi clipele de tandră intimitate. Se despărţeau, de fapt, din momentul regăsirii. Apoi imediat, Eileen plecă. N-a stat cu el mai mult de câteva zile, deşi ar fi vrut, încercase; dar ceva, aproape însăşi prezenţa lui prea îndelungată – ajungea s-o alunge.

— Acum va fi gata!

— Hm!?

— Masa... Şi ai să te culci imediat. Te căuta un bătrân, care-a fost aici într-o seară.

— Cine?

— Nu ţin minte cum îl cheamă. Cu K... Koppo, aşa cred. Zice să vă întâlniţi.

— Ai să stai cu mine?

Se gândea la căsătorie.

— Da, şi mâine, cum ţi-am promis. Poimâine trebuie să fiu la...

„Dacă Hidra nu urmăreşte să creeze organisme

umane, înseamnă că va căuta să desăvârşească un sistem cerebral? Pe ce principii însă? Independenţă? Adică fără intervenţia omului? Kobo stie mai multe. Şi Glyd...”

— Ce faci Tib? Rozi furculiţa?

17.

Furtuna se dezlănţuise brusc, aşa cum se întâmplă de obicei în munţi. Glyd, deşi avertizat prin sateliţii meteo, fu surprins nepregătit. Combina atacase unul dintre cele mai dificile sectoare ale şoselei, la aproape 3 000 de metri altitudine, săpând cu greu în roca dură, care parcă se încăpăţâna să nu cedeze. Pulverizatoarele împrăştiau un nor imens de pietriş şi nisip către vale, în dreapta, şi, vânzolite de vijelia furioasă, reziduurile dezintegrării pluteau, ca o ceaţă densă, până departe, sau ca un jet de lapili şi cenuşă izbucnit prin conul unui vulcan în erupţie. Din cabina lui, cocoţată în punctul cel mai înalt din spatele combinei, Glyd supraveghea mersul tuturor agregatelor, primind şi îndrumările radio ale unui roi de automate cu diverse specializări: de supraveghere, de cercetare, de securitate, de alarmă, de intervenţie rapidă; totul era în fond o adevărată uzină mobilă, după a cărei trecere printre stâncile aride rămânea o frumoasă autostradă, cu tunele, viaducte şi parapete şi cu întreg sistemul complex de instalaţii, marcaje şi semnalizatoare, aşteptând numai venirea vehiculelor. Munca în sine nu era de loc complicată – maşina dispunea de o centrală cu numeroase computere ce-i dirijau activitatea în funcţie de elementele concrete ale traseului — dar solicita, pentru pilot, specializări complexe, experienţă, putere de discernământ, hotărâri rapide. Evident, computerele nu

acţionau decât după ce omul le confirma deciziile. În plus era şi multă răspundere, fapt pentru care nici nu se lucra în ture, iar pilotul care începea lucrarea era obligat să o termine el singur.

Vijelia izbucni cu o violenţă rar întâlnită. În ciuda altitudinii ridicate, un val compact de ploaie şi grindină se abătu chiar asupra sectorului unde se lucra, reducând total vizibilitatea. O parte din angrenajul combinei continua să înainteze pe terasamentul proaspăt săpat în munte, în timp ce alte zeci de aparate — dezintegratoare şi freze uriaşe care polizau până la lustru pereţii excavaţiilor – fuseseră surprinse în poziţii periculoase pe pantele abrupte. Datorită ploii torenţiale, devenea posibilă apariţia unor torenţi distrugători, punând în pericol maşinile.

Glyd nu ezită să ordone încetarea lucrului, mai ales că automatele de supraveghere făceau un tărăboi indescriptibil, raportând din secundă în secundă situaţia, gradul de periclitate, venind şi cu propuneri pentru evitarea unui eventual dezastru. Reuşi să aducă pe terasament o parte dintre maşini, le ancoră, prin telecomandă, pe celelalte şi rămase în aşteptare. Spera ca furtuna să se domolească după cinci ore, conform previziunilor; ar fi putut interveni, printr-un satelit meteo, să spargă norii, dar soluţia ar fi fost ineficientă din cauza vântului, care sufla cu peste 160 de kilometri pe oră. Revăzu în minte sectoarele şoselei deja intrate în folosinţă şi încercă să-şi dea seama ce întindere din traseu e bântuită de uragan. Autostrada lui pornise din La Paz spre sud, către Conception; străbătea Cordilierii de Vest şi ai Coastelcr, urmând linia ţărmului oceanic pe o distanţă de peste 2 000 de kilometri şi strecurându-se, la înălţimi între 2 000 şi 5 000 de metri,

pe un teren extrem de accidentat, ocolind culmi semeţe, cu nume sonore, date din vechime: Sajano, Aucanquilcha, Llullaillaco, Ojos del Salada, Aconcagua... Drumul fusese construit aproape jumătate şi străbătea acum fostul deşert Atacama, expus din plin vânturilor dinspre Pacific; probabil că toţi cei 500 de kilometri ai sectorului, între noile oraşe Astarteea şi Eridan, în zona unui şirag de rezervaţii climaterice, erau acum bântuiţi de tempestă. La venire şi la întoarcere, Glyd străbătea, cu un automobil ultrarapid, porţiunea dată în exploatare, între La Paz şi locul, mereu mai depărtat unde îl aştepta combina. Era o obligaţie – verificarea stării drumului cu traductoarele radioactive de profunzime instalate în automobil – dar şi-o plăcere, goana bezmetică, în forfota vijelioasă a maşinilor de vilegiaturişti, în bubuitul surd al transportoarelor grele care treceau în coloane nesfârşite de-a lungul unor piste special rezervate, purtând spre staţiuni alimente şi mărfuri de tot felul. La ieşirea din Eridan, unsprezece viaducte, însumând aproape 50 de kilometri străbăteau văi prăpăstioase, pe un teren slab, care impusese consolidări masive şi unde, cu toate strădaniile sale, Glyd abia izbutise să asigure toată rezistenţa necesară, în limitele toleranţelor admise. Zona era periculoasă şi din pricină că, în căutarea celui mai bun teren, şoseaua avea nenumărate curbe, ce impuneau reducerea vitezei şi creau o permanentă aglomeraţie de maşini, căreia cu greu îi făceau faţă chiar pistele suplimentare pentru degajări. Acest sector de drum îi crea lui Glyd o nelinişte agasantă. Evident, alesese cele mai nimerite soluţii pentru rezolvarea dificultăţilor, consultându-se şi cu institutele specializate şi care-i confirmaseră exactitatea complexelor calcule; totuşi la fiecare

trecere i se părea că alte variante ar fi fost mai potrivite, ar fi oferit un grad mai mare de siguranţă.

Iar acum în chip firesc, sub rafalele unui uragan nemilos, îşi aminti din nou de viaducte. Închis în cabina lui etanşă, revedea construcţia autostrăzii, parcurgându-i, cu aceeaşi veche nelinişte, metru cu metru, reclădind sub pleoape arcurile suple ale podurilor, apreciindu-le rezistenţa.

Apoi fără voie gândul îi zbură la Tib şi Berry. Aflase, înainte să plece în Cordilieri, că au fost suspendaţi din brigadă; îl chemase să i-o spună Kobo, care părea foarte afectat şi-i anunţă totodată decizia colectivă de-a cere audienţă, pentru Hidră, la Comandamentul suprem al brigăzilor.

Glyd socoti cererea o prostie – numai în cazuri excepţionale se obţineau primiri la acest for de conducere, cu atât mai mult cu cât Nino Ortiz avea acum sarcina să cerceteze calculatorul. Dar se stăpâni să-şi dea în vileag părerile, de teamă să nu-l înfurie pe doctor, şi pe deasupra convenindu-i acest curs al unor evenimente neplăcute, dar care-l îndepărtau pe el însuşi de maşină. Era totuşi de neînţeles atitudinea lui Kobo, încăpăţânarea lui de a se alia cu Tib şi cu Berry pentru a smulge computerul din mâinile lui Nino, când firesc ar fi fost dimpotrivă, să-l câştige pe Nino de partea lui, chiar dacă prin asta îi pierdea pe Smith şi Donar – alegând calea opoziţiei faţă de familia Ortiz, Kobo se expunea pericolului de a nu mai ajunge la Hidră niciodată.

Ieşirea din funcţiune a calculatorului declanşase o luptă ascunsă şi dură, căreia Glyd nu-i înţelegea mobilurile. Pentru el, mult mai importantă era o rezolvare în sine a enigmei încifrate în Hidră decât

faptul că Ortizii urmăresc să se folosească de rezultatele cercetărilor: o dată ce criza maşinistă n-ar mai fi fost o problemă, avantajele sperate de clanul Ortiz se duceau pe apa sâmbetei. Dar se vede că doctorul Kobo judecă altfel treaba şi cine ştie ce socoteli îi determină o asemenea precauţie excesivă.

Ţârâitul prelung, obsedant îl făcu să tresară. Automatul de comunicaţii, ascuns undeva, în adâncurile pădurilor înconjurătoare, unde vântul sufla cu mai puţină tărie, lansase un apel de alarmă generală. Glyd inspectă cu repeziciune aparatele de control. Combina nu păţise nimic, totul aici era în ordine. Apelul provenea din altă parte şi automatul conectat la reţeaua omniobserverilor din zonă, nu făcuse decât să-l preia şi să-l retransmită. Glyd primi pe ecranul central imagini ale sectorului unde se dăduse alarma; crezuse, nădăjduia să fie o avalanşă în munţi, o inundaţie provocată de ploi, ruperea unui baraj, izbucnirea unui incendiu – dar nu, speranţa secretă îi fu zadarnică şi presimţirea cumplit de adevărată: autostrada, şoseaua lui, se prăbuşea în porţiunea celor unsprezece viaducte.

În urma alarmei, prin numeroase dispozitive automate de siguranţă, la cele două extremităţi ale autostrăzii sute de maşini fuseseră oprite, blocând definitiv pista principală şi căile secundare de acces. Alte vehicule, surprinse în zona dezastrului erau părăsite de pasageri. Elicoptere şi aeroglisoare ajunse la faţa locului îi evacuau pe oameni în cea mai mare grabă. Şoseaua se sfărâma, literalmente, ca sub acţiunea unui agent dezintegrator ascuns în grosimea ei. Unele maşini alunecaseră în prăpastie; cădeau rostogolindu-se printre stânci, sfărâmându-se în bucăţi tot mai mici, uneori cuprinse de flăcări. Echipele de

intervenţie făceau minuni pentru salvarea victimelor. Din uriaşe elicoptere se aruncau paraşute dirijabile cu cabine. Din cauza vântului aprig, multe nu ajungeau printre sinistraţi. Cu toate acestea, numeroşi bărbaţi, femei şi copii reuşiră să le întrebuinţeze, aruncându-se în salturi prelungi către văile salvatoare, manevrând dibaci printre rafalele ciclonului, biciuiţi de ploaia deasă, dispărând, legănându-se în vălătucii norilor de ceaţă.

Distrugerea şoselei părea de neînţeles. Evident, nu era opera furtunii, fiindcă piloţii uriaşi ai viaductelor, deşi expuşi vântului în mai mare măsură, rămăseseră întregi. Afară doar dacă... Glyd îşi duse mâinile la faţă înspăimântat. Dacă nu cumva pistele autostrăzii fuseseră turnate dintr-o compoziţie dozată greşit. Care la suprasolicitările de trafic şi combinându-se cu acţiunea uraganului devenise friabilă... Bine, dar mai existau şi alte straturi, din materiale sintetice rezistente, sub pelicula de rulaj... Să poarte el vina?! Imposibil! Verificase periodic toate calculele computerelor, centrala combinei aprobând dozările... Pe urmă un calcul eronat se descoperă lesne când…

De pe cinci dintre poduri autostrada dispăruse cu totul. Ici-colo, capetele răsucite ale grinzilor de armare mai aminteau locul pe unde fusese ancorată în piloni. Pe coastele abrupte ale munţilor, pădurea ardea. Elicopterele scoteau în afara perimetrului pe ultimii dintre sinistraţi, dar cine ştie dacă unii, şi câţi la număr, nu se prăbuşiseră cu vehicule cu tot, în vale, sau prin spărturile viaductelor... Un vacarm nebunesc de sirene, strigăte şi ordine cu voce răstită vuia în difuzoare. Cineva, departe, rostea insistent numele lui Glyd, cerându-i indicativul biologic, iar un interlocutor,

pesemne de la fişierul central al staţiilor de omniobserveri, interesându-se cine solicită relaţia, află că stă de vorbă cu un inspector de pe lângă Comandamentul suprem al brigăzilor ştiinţifice de cercetări speciale.

*

— Au venit cu recomandări bune, se scuză şeful uzinei, cu o mutră încurcată. De unde era să ştiu? Şi pe urmă oamenii sunt rari pe la noi, specialiştii ne cam dispreţuiesc, toţi se visează mari ciberneticieni... Ne mai mulţumim şi cu ce pică...

— Uite de ce ajungem aici! strigă iritat adjunctul tehnic al combinatului. Cu mentalitatea asta a voastră, mâine-poimâne o să-mi aduceţi tot soiul de pierde-vară, culeşi direct de pe stradă. De când vă ştiu, vă plângeţi de lipsă de oameni. Păi decât cu aşa pricopsiţi, mai bine-mi iau lumea-n cap! O fi combinatul ăsta şi mic, şi mai puţin important, cum vreţi să-i spuneţi, dar aici lumea munceşte, nu se joacă! Asta e valabil şi pentru tine! se oţărî el, la directorul uzinei de asamblare. M-am săturat de scuzele şi de mofturile tale!

Delegatul serviciului organizatoric se uită în treacă la Berry şi la Tib, cântărindu-i parcă din priviri, apoi îl întrerupse pe adjunct, vorbind încet, dar autoritar:

— Lasă-l pe director! E vorba despre ei doi. Cine le-a stabilit vinovăţia? S-a instituit o anchetă?

— Ce anchetă? Mai are cineva timp de formalităţi? izbucni tehnicul şi mai vehement. E vina lor, am reclamaţii de la beneficiari. Toate computerele livrate până acum şi la care au lucrat ei sunt cu defecţiuni. Să spună şi el! întinse adjunctul mâna acuzator spre şeful uzinei.

— Hm... Da... recunoscu directorul. Mă mir şi eu cum

de s-a întâmplat. Ştiţi, sunt nişte calculatoare simple, de serie. Cele mai multe s-au repartizat unor restaurante, pentru operaţii contabile. Montajul e un joc de copil, câteva casete...

— Da, un joc! se ambală adjunctul de unul singur. Dacă aşa le-ai explicat şi lor, pesemne că tocmai asta au înţeles că trebuie să facă!

— Totuşi, zise delegatul de la organizatoric, dacă atâţia ani au lucrat într-o brigadă ştiinţifică de cercetări speciale, e foarte greu de presupus...

— Stai, se sperie directorul, doar nu bănuieşti c-au urmărit să ne saboteze!

— Termină cu prostiile, se enervă deodată celălalt, ca şi cum liniştea lui n-ar fi fost decât stăpânire de sine. Aveţi măcar bunul simţ să-i ascultaţi şi pe ei! Altfel de ce i-aţi mai chemat aici, în consiliu? Haideţi, cum vă cheamă, Tiberiu Donar şi Berry Smith, apăraţi-vă şi voi într-un fel! Aţi fost instruiţi înainte de începerea lucrului?

— Da... făcu Crispatul, reţinut. Sub calmul şi politeţea lui începuse să se-adune o mânie surdă, departe de a izbucni imediat.

— Operaţiile de asamblare vi s-au părut complicate? Le-aţi înregistrat în dispozitivul de memorizare at tabloului de comandă?

— Nu... Nu le-am înregistrat. Trebuia doar să supraveghem maşinile de pe bancurile de montaj. Maşini simple, aproape rudimentare.

— Poftim! luă foc adjunctul, dar cel de la organizatoric îi făcu un semn imperios, care-l reduse la tăcere.

— Şi? Smith, cum crezi că a apărut defecţiunea? A fost ceva în neregulă la montaj? Ai găsit ceva... mă rog,

suspect? Anormal?

— Nimic. Parcă se vorbiseră ca în toate împrejurările grele Gălbează să-şi asume rolul de purtător de cuvânt al amândurora; sau el se grăbea s-o facă pentru a-i dovedi celuilalt că nici pentru aşa ceva nu e bun? Maşinile au mers bine. E drept, nu le-am verificat programarea.

— Asta-i acum! se indignă directorul, alarmist. Adică ce vrei să spui, că noi le-am greşit programele?

— Am înţeles că aceste calculatoare abia atunci au intrat în producţie, se lucra prima serie. Ştim cu toţii că prototipul e una, iar produsul de fabrică altceva, când intervin mijloacele de asamblare mecanice şi benzile de montaj. O greşeală cât de mică, sau codificările automatelor...

— Să ne înţelegem, ne ţii un curs pe tema organizării fluxului tehnologic? întrebă mieros adjunctul. Nu uita că în halele 7 şi 9, unde se lucrează cu aceleaşi maşini, asamblarea a decurs normal.

— Dar eu n-am acuzat pe nimeni, se apără Berry cu obişnuita lui blândeţe. Să încercăm să descoperim cauzele defecţiunilor şi...

— Incompetenţă! i-o reteză fără drept de apel adjunctul. Nu ne-am interesat pentru ce-aţi fost suspendaţi din brigadă, deşi firesc era să cer nişte relaţii, însă gafele voastre de acum îmi explică multe. Propun să ne dispensăm de serviciile pe care le aduceţi combinatului, şi cu asta am terminat. Bineînţeles, cu întocmirea caracterizărilor de rigoare. Supunem la vot?

— Eu sunt de acord, declară directorul, mulţumit că scăpase numai cu atâta. Şi cred că nimeni n-are nimic împotrivă, nu-i aşa? se prefăcu el că-i mai consultă şi pe cei din consiliu,

— Unde vor lucra de acum încolo? încercă delegatul serviciului organizatoric să-i ajute măcar de circumstanţă. E cazul să le propunem un schimb în altă parte.

— Nu mă pun chezaş pentru ei! se împotrivi adjunctul. Dacă ţii neapărat să-ţi baţi cuie în talpă, poftim, asumă-ţi tu răspunderea. Şi la boroboaţa lor următoare să te văd pe unde scoţi cămaşa.

Delegatul îşi plecă fruntea resemnat. Nici el n-avea încredere să gireze.

18.

Peste Ferma oamenilor de piatră noaptea coborâse de mult, ascunzând privirii zidurile roase de bătrâneţe şi copacii, trei sferturi uscaţi, ai plantaţiei de lângă casă. Kobo îşi primise invitaţii afară, pe terasa printre ale cărei dale crăpate iarba aspră, foşnitoare a deşertului creştea în voie. Şedeau toţi pe fotolii vechi şi şubrede, în faţa unei gustări încropite ca vai de lume. Şi abia se distingeau la faţă în lumina difuză a unui bec aşezat departe, într-un luminiş către care se deschidea terasa. De jur împrejurul luminişului străjuia un cerc de statui măcinate de ploi, de vânt şi de canicula din deşert, până fuseseră reduse la un şir de mogâldeţe uniforme, cenuşii şi inexpresive, purtând semnificaţii imposibil de descifrat. Probabil că de la ele se trăgea numele ranch-ului, numai că doctorul nu se osteni să le explice oaspeţilor despre ce statui este vorba. În amintire îi revenea treptat o scenă petrecută de mult aici, pe vremea când el, Dav şi All abia începeau să îmbătrânească iar Glyd nu era decât un copilandru, de nici 20 de ani. Se adunaseră toţi la un sfat, All fiind cu iubita sa regăsită, Io; Dav venise cu soţia, Glyd tocmai

se cunoscuse cu Indra – şi astfel toţi trei erau şi nu erau singuri în ora aceea gravă şi de taină. Vorbeau însă despre lucruri nelămurite lui Kobo, care, din cauza asta, deodată se simţise cumplit de străin printre ei, izolat în neînţelegere şi-n neputinţa de participare. Discuţia se alcătuia cu greu pentru el, din frânturi de cuvinte codificate parcă – problema în sine era nespus de importantă, fusese o răscruce de drum în viaţa tuturora – şi, în timp ce prietenii cu femeile lor păreau că evocă înfăţişarea unui tărâm fabulos, spre care călătoriseră de curând, el, Kobo, părăsit la plecare pe ţărmul mării, zadarnic încerca să recompună imaginar, din aluzii, conturul ţării de vis.

Acum, Tiberiu Donar a apărut cu o fată, Eileen; Smith a venit şi el cu Astrid, soţia sa; iar aşezată lângă Glyd, Yaralde seamănă a fi Indra; dar nici prietenia nu i-a strâns pe toţi în acelaşi grup, nici năzuinţele spre un ţel comun, nici dragostea unor femei. Şi Kobo, în izolarea şi neputinţa lui, nu se mai frământă că n-a priceput ce vor ceilalţi, ci dimpotrivă, pentru că aceştia nu-l pot înţelege; pe lângă dânşii, dorinţa lui de-a mai realiza ceva e doar cât mocnirea unui tăciune – alături însă cu îndoielile, cu nereceptivitatea, cu inerţia lor, tăciunele acela singur pare o vâlvătaie. Ori poate darul de a arde mistuitor pentru un fapt, pentru o idee nu-i e hărăzit fiecui, cum bine spunea însuşi All în atâtea prilejuri. Dovadă Glyd, care-şi uită vechile crezuri ca şi cum n-au fost; şi, ca un fier mort, degeaba îl răsuceşti în jeratic, niciodată n-o să se oţelească. O, dacă barem Dav ar mai fi trăit, să le arate de unde se încep bătăliile, el, cu gustul şi-al victoriei, şi-al înfrângerii!

Eileen, de-o parte, îi vorbea în şoaptă lui Tib, cu o grimasă de nemulţumire ce n-o mai părăsea de când

plecase de acasă. El, enervat, încerca s-o convingă că n-are dreptate. În colţul opus al terasei, cu un aer de răbdare uşor plictisită, Berry se întreţinea cu Astrid. Prietenos, încrezători unul în celălalt, ajunşi la echilibrul ce apare de obicei în căsniciile reuşite. Yaralde şi Glyd, înţepeniţi în scaune, dădeau impresia că se gândesc la convorbirea întreruptă, fie şi numai după expresia de rezervă ostilă care le încremenise pe chipuri.

— S-ar părea că n-aţi avut nicio vină! dădu glas Kobo unui alt gând; oaspeţii însă nu-l auziră şi atunci repetă mai tare: ziceţi că n-aţi fost vinovaţi de accidente, nici tu cu şoseaua, nici ei cu montarea greşită a maşinilor.

— Cred că eu nu, răspunse Glyd. Oricum, prăbuşirea şoselei n-a făcut victime şi...

— Destul că aţi ratat audienţa la Comandamentul suprem, făcu bătrânul obosit. Nimeni n-o să mai stea de vorbă cu noi. După aiurelile voastre de la slujbă v-aţi compromis iremediabil. Mai ales tu, anchetat chiar de inspectorii Comandamentului.

— Îţi închipui că altminteri ne acorda cineva audienţa? zise Glyd, încă stăpânindu-se.

— Nu-ţi pasă ce-mi închipui eu! îl repezi bătrânul, mereu fără să ridice tonul. Ai vizionat banda cu amintirile de la „Pho Chu”?

— La ce-mi foloseşte?

— Nici n-ai prelucrat cu Yaralde însemnările...

—... despre Hidră? Îţi dai seama că nu mai e cazul.

— De mâine să-ţi începi treaba, auzi?

Eileen profită de tăcere să-l roage iar pe Tib să plece acasă. Noul eşec al lui şi-al lui Berry o afectase surprinzător de mult, şi după o logică a ei, cu temeiuri şi premise neexplicate, vedea în alianţa omului iubit cu bătrânul şi Glyd cauza tuturor nenorocirilor. Se

împotrivise să vină în seara asta la fermă, până a convins-o tentaţia să-i cunoască pe prietenii lui Tib, poate să-şi verifice intuiţiile. Iar apoi, văzându-i, a avut certitudini – ce fapte concrete au obligat-o să creadă că-i aşa? – şi de-atunci încerca mereu, cu insistenţă, să-l convingă pe Tib că de la ei i se trag toate relele; l-a rugat să-i lase, să-i ia pe Gălbează, pe Astrid şi să plece cât mai curând.

— Au să-ţi mai propună cine ştie ce nebunie! zise ea încet şi Crispatul o găsi îngrijorată într-un fel parcă duşmănos, lipsită de resemnarea din ajunul plecărilor lui în misiuni.

— Trebuie... trebuie să rămânem până la capăt... se îndârji el din nou; apoi tăcu, nu asta voise să spună.

După ce-au fost daţi afară din combinat, pe când Berry rămânea aproape indiferent, supusul Tib începuse, în sfârşit, să se revolte; mânia şi încrâncenarea îl cucereau treptat, ca o boală ce nu se grăbeşte şi nu iartă, progresând cu fiecare ceas şi inoculându-i o răzvrătire lucidă. Nu era conştient pentru ce şi împotriva cui se revoltă. El însuşi se întreba cu uimire de unde apăruse această boală şi de ce nu luptă împotriva ei, fiindcă nu-i aducea nicio satisfacţie. Auzise spunându-se că răzbunarea e o plăcere a zeilor; dar se gândea, şi nu fără teamă, ce-l va împinge să facă revolta ajunsă la apogeu. Să se răzbune? Nu, altceva. Blazarea nemărturisită, oboseala lui de viaţă sufereau acum o curioasă metamorfoză, dominate de furia mereu mai autoritară, întorcându-se în opusul lor, în dorinţă de acţiune şi o energie neaşteptată. Ca şi cum după vindecarea unei infirmităţi – în timpul căreia, neputincios, fusese obligat să suporte umilinţe nenumărate, compătimirea formală a oamenilor

sănătoşi din jur – astăzi se vedea şi el întreg, cel puţin egal în drepturi cu ceilalţi şi trebuia, cu orice preţ trebuia să răscumpere vremea pierdută. Asta ar fi vrut să-i răspundă lui Eileen, care, mai depărtată de el ca oricând, îi simţea transformarea fără să şi-o lămurească, fiindcă nu-i ştia cauzele, fiindcă socotise infirmitatea lui Tib drept condiţie esenţială şi-şi clădise pe ea tot castelul complicat şi fragil al iubirii. În acelaşi timp, Donar îşi zicea că iată, a descoperit din ce cauză lumea e în aşa măsură altfel decât o crezuse. De ce Gălbează, sub aparenţa, pentru Tib, de neajutorat ascunde o atât de surprinzătoare personalitate şi tăria să se ia de piept cu oricine. De ce cumintea Dina a ajuns cine este, de ce Nino, licheaua fără căpătâi din tinereţe e ros acum de ambiţiile realizării. Şi, evident, cum Eileen se arată cu totul alta decât iubita din serile de dragoste şi din momentele de bunrămas. A fost nevoie de mai multe lovituri sub centură – doza de neîncredere manifestată de Senuofo, destituirea din brigadă, excluderea din uzina de computere inferioare, ca să se trezească şi Tib, să admită că lupta înseamnă şi viclenie, şi asprime, şi nedreptăţi. Pentru că celelalte lovituri, cele etichetate de el corecte – suferinţele din şcoală, chiar manevrele lui Ortiz, conforme vechiului său caracter – le încasase fără să crâcnească, le merita, rezultau dintr-o serie de acţiuni personale, greşeli, şi-a plătit cu vârf şi îndesat. Va face tot ce-i posibil să le evite pe viitor, dar asta nu înseamnă schimbarea manierei de luptă, nu l-a făcut să se gândească mai degrabă la atac decât la apărare. Acum simţea nevoia să lovească, rece şi calculat, în primul adversar întâlnit şi-şi dădea seama că nu va avea altă satisfacţie decât că a învăţat regulile jocului; în numele cărui crez se va

bate îl preocupa în această clipă cel mai puţin şi la fel cine-o să-i fie potrivnicul.

Kobo, într-un colţ întunecos, năpădit de ierburi, părea că doarme, cu faţa spre cercul de statui. Băuse încă de la amiază, în aşteptarea invitaţilor, împrăştiind sticlele goale pe lângă scaunul putrezit de ploi şi ars de soare. Începuse să bea mai mult după moartea soţiei, de când, părăsit de toţi, trăia la fermă, – în casa de nimeni îngrijită, ce se dărârna bucată cu bucată, – el ştia cum şi din ce şi suportând cu un fel de inconştienţă vicisitudinile penibile ale bătrâneţii şi izolării.

— Am să vă fac o propunere, mormăi. Nu lui Glyd. El nu mai e în stare s-aleagă. Vouă amândurora.

— Ce propunere? se întoarse Berry.

— Asta înseamnă, cel puţin, că pe mine nu mă mai amesteci? ripostă Glyd, însă tot nesigur, cumva el însuşi agasat de o asemenea împotrivire peste limite.

— Deoarece toţi aţi fost compromişi şi-aţi spus singuri că nimeni, chiar să vrea, nu vă mai poate aproba accesul la Hidră... ar fi încă un mijloc să ajungem totuşi.

— Nu colaborarea cu Nino! se amestecă hotărât Donar.

— Ştiu, lasă-mă! exclamă nerăbdător doctorul. Mi-aţi vorbit de el, am priceput... Ce vrei? Să strigăm în cor să se facă dreptate? Cine?... Noi, păguboşii, care-n loc de putere şi bani n-avem decât visurile? Era pornit rău bătrânul, părăsindu-şi scaunul, măsurându-i pe toţi cu ochi strălucitori, încărcaţi de obidă, dragoste, teamă, adunate la un loc, şi dureroasa lui neputinţă de a-i ajuta într-un fel... Ortizii au crescut hiene, crocodili şi mistreţi, le-au dat drumul în lume să ne muşte, să ne infesteze grădinile... ce mă priviţi aşa? Ştiu, credeţi că bâiguie acum alcoolul.. . Nu-mi cer iertare, nu mi-e ruşine.

Toate vorbele astea le port ca pe-o otravă, de o viaţă sau poate cu mult dinainte, de când omul e om şi nu e. Uite! Arătă cu mâna în direcţia mogâldeţelor de piatră, odinioară statui, ori poate nici atât, o zvârcolire a spiritului ce s-a cerut imperios concretizată în ceva şi nu rămăsese nimic, pietroaie linse de vreme, cu tării măcinate sub muşchi verde şi mucegai. Le-am închis acolo, în piatră, laolaltă cu gândurile... cu speranţa într-o lume mai dreaptă... Acum nu e decât nisip, târât de ape. Răul stă încă ascuns, renaşte în noi sau aiurea...

Tăcu, încercând să-şi revină. Făcu timid câţiva paşi, ferindu-şi privirile, apoi, neliniştit, se aşeză din nou pe scaun.

— Cum crezi... ce cale... ar fi vrut Tib să-şi ducă la bun sfârşit un gând şi nu reuşi, pentru că vorbele bătrânului despre lumea cea dreaptă îl mişcaseră, i-au adus aminte de pământul pe care se născuse şi pe care-l dorea năprasnic de-o vreme încoace – se vrea acasă, printre ai săi.

— Ce să vă zic? All a ţinut cu tot dinadinsul să fie redeschisă şcoala de zbor. Poate că ăsta-i mesajul lui, transmis nouă prin Hidră. Şi eu ţin să ducem afacerea la bun sfârşit. Socotiţi-o doar o ambiţie, deşi nu e. Luptă mulţi împotriva ei, duşmani mai vechi şi mai noi, interesaţi într-un fel sau altul să menţină starea de lucruri actuală.

— Atunci, la ce bun?... ridică din umeri Eileen.

— Aşa-i! confirmă doctorul, întorcându-se către fată. Reluarea cercetărilor cosmice n-o să îndrepte mai nimic din alcătuirea lumii de-aici. Ar fi numai un semn al trecerii noastre prin viaţa, bună sau rea, care ne-a fost hărăzită. Şi mulţumirea că pe măsura puterilor am adăugat şi noi o treaptă cunoaşterii... Vi se pare prea

mult spus?

— Prea frumos, răspunse Donar.

— Va trebui, continuă bătrânul cu ochii închişi, va trebui să luăm cu asalt adăpostul Hidrei...

— Cum? strigă Eileen, uitând de rezerva ce şi-o impusese.

— E bună! se puse pe râs Glyd. Bravo, nu-mi pare rău c-am venit s-o aud şi pe-asta!

— O idee bună! Tib sări în picioare, surescitat, îşi desprinse cu o smucitură braţul din strânsoarea lui Eileen, făcu un pas către balustrada dinspre grădină şi răsuflă adânc. Îşi găsise adversarul pe măsură – Ortiz. O idee admirabilă, Kobo!

Doctorul tresări şi-şi deschise ochii la Donar, nedumerit de sprijinul tocmai al lui şi atât de manifest exprimat. Un grăunte de încredere încolţi în el şi un început de bucurie, venită ca din senin.

— E periculos! zise el cu îndoială încă. Poate aduce deportarea pe Pluton, pentru mulţi ani.

— Mă crezi copil? răspunse Tib la persoana întâia, marcând voit diferenţierea de ceilalţi.

— Ortiz îşi păzeşte bine comoara! continuă Kobo să-l pună la încercare.

— Îl cunosc bine pe Vopsitură, ripostă Donar, însufleţindu-se. Şi noi suntem cinci, el e singur. Familia din umbră nu contează.

— Care cinci? interveni iarăşi Eileen, dar socoteala era corectă, cuvintele nu se aruncau la întâmplare.

— Mă laşi, Astrid? atinse Smith umărul soţiei.

— Am încredere în tine! şopti femeia, cu mândria că ei doi se împacă, nu ca Eileen şi Tib.

— Berry, mergi? întrebase Kobo. Tu ai copii.

— Să-mi trăiască! Şi merg.

— Dacă nu reuşim...

— Fleacuri! Ne-ntoarcem cândva de pe Pluton şi-o luăm de la capăt.

Fu rândul surprizei pentru Glyd. Recunoştea şi tonul şi vorbele lui All, nepăsarea sa reală faţă de greutăţi şi primejdii: „Fleacuri!” – o, cât de bine îl imitase!

— Nu înţeleg! se strădui Eileen să-i oprească. Până la urmă tot au să vă prindă!

— De bună seamă! o asigură Berry. Numai că noi vom apuca să intrăm în contact cu Hidra. Ceea ce lui Nino nu-i poate reuşi niciodată, fiindcă maşina nu i se supune decât lui Glyd. Şi vor fi obligaţi să ne dea experienţa pe mână, fără amestecul secăturii de Ortiz.

— Bine, dar Glyd poate şi singur demonstra autorităţilor că fără el Hidra nu face doi bani. Şi pe voi vă poate cere oficial drept colaboratori, insistă Eileen cu hotărâre.

— Nu, i-o întoarse Gălbează imperturbabil. Nu pricepi că nici acum şi nici altă dată noi nu mai avem acces la autorităţi, deci nici la Hidră? În clipa de faţă suntem, pentru ei, nişte descalificaţi!

— Glyd, de mâine să-ţi începi treaba! repetă doctorul, cu intenţia să pună punct acestei dispute fără ieşire. Banda cu amintirile băieţilor şi, evident, însemnările Yaraldei.

— Ascultă, îl interpelă Eileen pe Glyd, nu te cunosc, dar te-am văzut un om cu judecată, poate singurul de aici. Dacă totul depinde de tine, ai şi puterea să-i opreşti. Eşti conştient că altfel se sfârşeşte rău?

Yaralde şi-l aminti pe Glyd venind acasă, în seara primei lor întâlniri şi cum ea dorise s-o alunge înainte de-a o asculta, să nu cadă, şi el, în cursa întinsă de All. Dar capcana s-a dovedit mai puternică, degeaba ea,

Yaralde, a fost alungată. El nu s-a mai putut împotrivi, sau degeaba s-a împotrivit. Acum e prins în laţ şi orice rezistenţă-i inutilă.

— Altfel nu se poate! se trezi vorbind tare.

— De ce spui asta? sări arţăgoasă Eileen. Tu bănuieşti ce-i aşteaptă? Cu ce drept le dai sfaturi...?

— Şi eu sunt printre ei, o întrerupse Yaralde, ridicând din umeri. Chiar Tib al tău m-a numit. Patru bărbaţi şi cu mine, tocmai cinci.

— Vezi, draga mea? făcu Donar, cu un triumf care nu ascundea nici urmă de orgoliu.

— Cum, Astrid, şi tu?... Îl laşi să meargă?

— Ei, ce vrei! răspunse cu modestie consoarta lui Berry. Eu îl înţeleg pe Berry altfel decât voi. Nici nu ştiţi de ce e în stare...

Doctorul se întinse în scaun oftând, îşi rezemă capul de spătar şi barba sură i se ridică dinainte ca un ghemotoc de hârtie. Senzaţia de izolare îl părăsise; ar fi vrut să se bucure, dar nu mai reuşea, că băieţii îl înţeleg şi-l urmează, până şi nesocotitul de Glyd. Era peste măsură de obosit. Ca de departe auzi un „lasă-mă!” şi plânsul încet al lui Eileen. Răcoarea nopţii îl învăluia ca un abur lipicios, înviorându-l. „Vine toamna!” se gândi, închipuindu-şi ce urâtă şi tristă va fi lunga iarnă în savana desfundată de ploi şi în casa pustie şi friguroasă, căreia nimeni, nici un oaspete n-avea să-i calce pragul.

În marginea opusă a terasei, Glyd privea încă surprins către Berry, şi în urechi îi răsuna mereu vorba acestuia, spusă cu glasul lui All: „Fleacuri!” Prevăzuse totul – opoziţia la planul propus de Kobo, apoi supunerea necondiţionată – ca pe orice lecţie spusă prea des ca să n-o înveţi până la urmă pe dinafară, totul cu excepţia

replicii lui Gălbează, lunganul ăsta slab şi urât. Îşi chemă în minte figura uscăţivă a aceluia ce fusese All. Totuşi nu semănau, magistrul avea un aer distins. Linia fină a nasului, fruntea boltită, colţul buzelor ridicat într-un veşnic surâs ironic trădau intelectualul de rasă, pe când Smith... Dar poate că ochii... Mai ştii, privirea asta întrebătoare şi concentrată...

19.

Toată după-amiaza bătrânul Pliss nu se mişcase din fotoliu. Capul, lăsat pe spate, îi cădea mereu pe umărul drept. Se încăpăţâna de fiecare dată să-l ridice, pentru a se convinge parcă dacă fereastra e larg deschisă – un petic de cer decupat triunghiular, ultramarin şi care la început fusese albastru pastel. În birou plutea un aer moale, blând, prin care înotau leneşe zgomotele vieţii de afară. El nu mai încerca să le gonească, piereau singure, temătoare parcă să nu-l atingă. Departe, în cuprinsul acelui inefabil albastru-marin, pluti ca o părere un pescăruş alb. „Alarma, undeva sună alarma!” Nu-şi duse gândul până la capăt. Se însera. Alchimia cosmică gonea lumina de pe întinderile unui incendiu stins. Jilavi, aburii nopţii se târau pe noul cer. Un nor pufos apăruse cenuşiu dintre umbre, chinuindu-se să stingă tăciunii ce-i ducea cu el...

Bătrânul sări în picioare. Se grăbi să ajungă lângă fereastră. Ezită să declanşeze mecanismul de închidere. „Crepuscul, un crepuscul de care mă agăţ... Ei şi? Au mai fost...” Se chinui să priceapă. Noaptea zăvora în beznă imagini şi culori. Descoperi că stelele nu strălucesc pe cer decât pentru a ne alunga teama de întunericul altei nopţi care vine.

Trecu la birou şi aprinse lampa. Comandă un pahar cu

apă. Avea buzele uscate ca după o febră mistuitoare.

Când Torman intră în cameră aşa-l găsi, cu paharul la gură. Se înclină tăcut, puţin nedumerit. Dorise să-şi anunţe venirea, însă gazda nu-i răspunsese la apeluri...

— Ia loc, ce mai aştepţi? îi porunci bătrânul, aşezând paharul pe un colţ, în stânga lui. Ceva noutăţi?

Se aplecă înainte, deasupra biroului, fixându-l cu priviri obosite pe bărbatul din fotoliu. Mâna albă, cu degete lungi, altădată viguroase zăcea acum pe suprafaţa lucie. Din când în când câte-un deget subţire tremura, ridicându-se încetişor în aer, apoi recădea lângă celelalte.

— Toate acţiunile au decurs normal, vorbi sigur pe el Torman. Nicio greşeală, nicio urmă. Se mişcă puţin într-o parte. Lumina lămpii de pe birou îi cădea drept pe faţă. Am reuşit să aflu de la Craig... Ştii, unul dintre secretarii Comandamentului suprem al brigăzilor...

— Eu să nu-l ştiu? făcu bătrânul nerăbdător. Ce ţi-a spus?

— Pentru azi, la nouă, ora locală, comandantul Chinook şi-a întrunit consilierii în şedinţă secretă. Un singur punct în program: analiza cercetărilor asupra Hidrei lui All. Se pare că Senuofo va susţine un raport detaliat...

Pliss se învioră o clipă, sau aşa i se păru lui Torman, care-i urmărea cu atenţie reacţiile.

— N-ai făcut rost de o copie a raportului? întrebă el.

— Nu! răspunse hotărât Torman. Senuofo nu l-a predat pentru studiu prealabil.

— Mda... Lucrurile se încurcă... Se încurcă rău...

— Ţi-e teamă?

— Puţin... Am obosit, Torman. Ţie pot să ţi-o spun. Lucrăm de o viaţă împreună. Mi-ai fost întotdeauna un

prieten fidel. Singurul.

— Nu-i nevoie, încercă Torman să-l oprească pe Pliss. Ne ştim, ne cunoaştem, bătrâne. Ce te nelinişteşte?

Pliss se lăsă pe spate, în fotoliu. Clipea rar. Pungile de sub ochi i se măriseră.

— Am îndoieli. Am greşit undeva. Unde?

— Nicăieri. Torman fixă îndelung mâna tremurătoare de pe birou. În privinţa sabotajelor la şoseaua lui Glyd şi la computerele asamblate de Tib şi de Berry, nu-ţi face griji! Sunt convins că oficialităţile nu au nicio dovadă împotriva noastră, chiar dacă ar bănui ceva, deşi nici asta nu cred. Dacă am greşit totuşi...

— La naiba! Fără reticenţe! îl îndemnă celălalt.

— S-ar putea să fi greşit în alt sens, că nu i-am discreditat îndeajuns. Am impresia că oamenii noştri, Glyd şi ai lui se bucură încă din partea autorităţilor de multă încredere. Asta e! Aproape paradoxal, nu-i aşa?

— Şi de unde impresia asta?

— Craig mi-a spus că la ora 13, deci după şedinţă, Senuofo l-a chemat pe Glyd la sediul Comandamentului. Să juri că ar avea intenţia de a-i comunica rezultatul discuţiilor. Dacă-i aşa, abilă manevră!

— Mi-e imposibil să te urmăresc.

— Dar e simplu! Comandamentul suprem ştie că Hidra ascunde o taină. Deci foarte bine poate fi avizat şi în ce constă această taină, adică să fie în cunoştinţă de cauză asupra programului suplimentar al Hidrei şi asupra rosturilor ei viitoare. Încrederea de care par a se bucura Glyd, Yaralde şi Kobo, şi pe lângă dânşii Berry şi Tib, împotriva unor aparenţe nefavorabile, mă obligă să cred că cei din Comandament ştiu, de asemenea, că aceşti oameni sunt singurii care pot rezolva taina maşinii.

— Glyd, Yaralde şi Kobo!... De unde să fi aflat membrii Comandamentului?

— Greu de presupus. Jocul oficialităţilor ne vizează însă pe noi.

— Crezi?

— Un semnal de alarmă.

— Continuă!

— Deschis, bătrâne?

— Să lăsăm fandoseala.

— Bine. Uite care este raţionamentul meu, pornind de la ultimele evenimente: că Senuofo a propus destituirea din Brigada Delta a celor doi prieteni şi specialişti, iar comandantul Chinook a acceptat s-o semneze, în speranţa, că noi vom găsi o formulă prin care să-i obligăm, pe ei şi toată echipa, să înceapă cercetările la Hidră. Nu e un plan ingenios? Noi luăm iniţiativa, şi… ne trădăm! Cel puţin ne trădăm în privinţa sabotajelor, adică demascăm, prin recrutarea echipei lui Glyd, existenţa unor relaţii prealabile între ea şi noi. Rămâne de văzut în ce măsură oficialităţile ar putea găsi probe materiale împotriva noastră.

— Raţionamentul e bine construit, însă porneşte de la o premisă falsă. Dacă echipa lui Glyd se bucură de încredere, aşa cum spui, ba mai mult, dacă Chinook ştie că ei sunt singurii specialişti care pot dezlega taina computerului, atunci lucrul cel mai firesc ar fi să-i recruteze chiar el, oficial şi înaintea noastră. Să-l destituie, de pildă, pe Nino pentru incapacitate şi să-l numească, în locul lui, pe Donar, să zicem, căruia să-i dea ca sarcină expresă rezolvarea problemei.

Torman zâmbi cu amărăciune:

— Bătrâne! Încerci, într-adevăr, să te mistifici?

— Cum? îl întrerupse Pliss, alarmat, năpădit brusc de

vechea nelinişte.

— Orice om cu scaun la cap ar proceda cum spui tu, dacă n-ar dori decât să dezlege secretul maşinii. Dar imaginează-ţi că Chinook, îndemnat poate de chiar superiorii lui din Consiliul guvernamental, urmăreşte două lovituri dintr-o dată: una – cea cu Hidra, a doua – desfiinţarea organizaţiei Ortiz. Ar fi un joc subtil, pe măsura adversarilor noştri, care de mult urmăresc să ne scoată din luptă. Ce zici?

Pliss inspiră adânc. Închise ochii.

— Abandon? şopti, epuizat de această dezvăluire brutală a unui gând pe care îl tăinuise şi faţă de el însuşi.

— Nu, continuă impasibil Torman. Bătrânul se uită la el neîncrezător. Trebuie să acceptăm situaţia, să rămânem lucizi până la capăt. Luciditatea extremă ţi-a fost un principiu.

— Ai vreun plan? întrebă aspru bătrânul.

— Să ne continuăm acţiunea, cu orice risc. Dacă reuşim să aflăm…

— Absolut de acord! Când Glyd şi ceilalţi vor descifra porcăria pentru care ne chinuim atâta, vom face cu autorităţile un târg. Le predăm computerul în schimbul unor anumite avantaje.

— Întocmai! replică Torman calm.

— Am sperat că ei nu ştiu nimic despre adevărata misiune a maşinii. Dacă nu-i aşa, şi discuţia lui Senuofo cu Glyd ne-o dovedeşte, ei bine, să ne străduim să le-o luăm înainte şi pe urmă să cădem cu dânşii la învoială. Sunt mai puternici decât noi? Nu-i nimic. Totul e să ştim cum le propunem schimbul.

Torman se ridică în picioare.

— Bătrâne...

— Să nu mă crezi un laş. Acum văd limpede. Ştiam că pot pierde. De aceea vei distruge toate dosarele compromiţătoare. În special pe cele ale familiei. Pe băieţii din grupa ta îi scoţi la pensie.

— Am înţeles.

— Iei măsuri ca Dina să fie la adăpost. Îmi vei ierta această slăbiciune?

— Din toată inima.

— Pentru tine...

— Nu te mai gândi la viaţa mea. N-am pe nimeni. Mi-e mai uşor.

— Eu mă voi ocupa personal de Nino. E capabil să se răzbune... Tu urmăreşte-o pe Dina. Adică nu!... Fă-te că nu observi nimic... nimic. Ne va trăda lui Tib, singurul bărbat pe care nu l-a uitat niciodată... las-o să-şi închipuie că aşa îl distruge pe Nino.

O lacrimă se chinui să treacă peste pleoapa roşie, alunecă în punga de sub ochi şi continuă să se rostogolească din rid în rid până în colţul gurii cu buze subţiri. Torman îşi întoarse privirile.

*

— Ia loc, îl invită inspectorul cu un gest prevenitor şi Glyd se aşeză pe marginea fotoliului. Cred că bănuieşti de ce te-am chemat. Eu sunt Senuofo.

— Cel care... Chm!

Se aflau într-un birou imens, cu storurile ferestrelor coborâte, cufundat în linişte şi răcoare, la al o sută zecelea etaj al unui bloc, în oraşul de reşedinţă al Comandamentului suprem al brigăzilor ştiinţifice de cercetări speciale. Afară, soarele torid al ecuatorului arunca valuri de căldură sufocantă, împotriva căreia instalaţiile de microclimă luptau din greu.

— Funcţia mea e de comandant într-o brigadă de

cercetări, Brigada Ro. M-au ales să cercetez cauzele prăbuşirii şoselei. Mai precis să verific toate computerele combinei la care lucrai. Dacă se va putea, şi exactitatea deciziilor pe care le-ai luat.

— Da... Mi se pare că...

— Te interesează rezultatul anchetei. Încă n-am ajuns la concluzii. Te-am deranjat să stăm puţin de vorbă. Mă interesează părerea ta ca specialist, pe fapt, ce-a fost acolo?

— Tocmai asta... M-ai luat pe nepregătite.

Senuofo zâmbi. Era mult mai tânăr decât Glyd, înalt, cu ochi albaştri. Barba scurtă, blondă, umerii largi, faţa puternic bronzată, respirând sănătate – o înfăţişare ca în reclamele turistice, ar fi fost firesc să stârnească neîncredere, să aibă în atitudine note false, dar privirea deschisă şi blândă, gesturile domoale, nu lipsite însă de temperament şi râsul sincer, semn al unei subtile şi nuanţate vieţi interioare, îl cuceriră pe Glyd. Îşi dădu seama pentru ce Tib, când fusese alungat din brigadă, era mai degrabă nedumerit decât revoltat că Senuofo a cerut această sancţiune, alături de Nino şi de ceilalţi membri ai comisiei.

— De mulţi ani lucrezi pe combină?

— De patru. Aproape patru...

— Şi cum, nu s-a găsit altceva pentru tine? întrebă inspectorul fără stânjeneală, cu aerul unui puşti care se interesează de mersul unei maşini complicate. Doar tu ai funcţionat la şcoala de zbor. Asistentul marelui All!... Sau mă-nşel?

— Ba nu, răspunse Glyd şi coborî ochii. Vrei cu tot dinadinsul să mă pui în încurcătură?

— Ţi-am fost student, la Institutul din Rio Grande.

— Ce spui? tresări Glyd. Nu-mi amintesc.

— E mult de atunci. Băieţii se băteau să vină la cursurile tale, deşi îţi mersese vestea că eşti grozav de exigent. Un examen trecut la tine valora cât o lucrare de sfârşit de an. Şi pe mine m-ai trântit de două ori. Ştiam sigur că ţi-am răspuns corect, dar pe urmă, când am refăcut singur discuţia noastră, după chiar rugămintea ta... Avuseseşi dreptate, nu era de ajuns exactitatea. Ar mai fi trebuit şi altceva şi tu asta cereai – un simţ anume, extrasenzorial dacă vrei, un al şaselea simţ al ciberneticianului. Ţi-am studiat din nou cursul, am citit şi alte cărţi de-ale tale. O excelentă ediţie comentată a cărţii lui All, „Bazele gândirii cibernetice”. Mi-am imaginat că am găsit cheia, dar nu, mă pripisem. Abia la a treia noastră discuţie... Ia spune, într-adevăr, tu ai fost crescut de automate, cum se zvonise la institut?

— Ce importanţă are?

Glyd se uita în altă parte. Binecuvânta întunericul din odaie, sperând că astfel Senuofo nu va observa cum a roşit. Pentru ce, de fapt, să-i fi fost ruşine? Doar pentru că un student al lui, de care cu niciun chip nu-şi mai aminteşte, a ajuns acum să-i analizeze calitatea muncii?

— Când mi s-a spus pe cine sunt chemat să verific, parcă îi citi gândurile Senuofo, credeam că de altcineva e Vorba. Crezi că-mi depăşesc atribuţiile, Glyd? Te respect prea mult ca să-mi permit...

— Încerc să-mi închipui cum te-ai simţit tu, atunci, la examene.

— E nepotrivit să-ţi spun, distanţa dintre noi e prea mare, însă aş vrea să mă socoti un bun, un foarte sincer prieten. Întotdeauna maeştrii şi ucenicii lor au fost legaţi de o prietenie adevărată.

— Şi mă tem, continuă Glyd aproape în şoaptă, mă tem că-i rândul meu să pierd examenul...

— Te-am supărat. Nu ştiu să mă port. Iartă-mă!

Senuofo se ridică, păşi agale către peretele transparent din spatele lui Glyd şi rămase acolo, privind afară prin crăpăturile dintre storuri. Tăblia măsuţei culisă într-o parte şi în golul astfel deschis apăru un mare platou cu băuturi şi gustări, iar într-o casetă mai multe sorturi de ţigări lungi şi fine. De undeva, în ciuda izolaţiei fonice răzbătură acordurile grave ale unui semnal de videofon, accentuând parcă murmurul surd al miilor de vehicule ce brăzdau aerul şi se încrucişau pe străzi fără încetare.

— N-aş putea să lucrez aici! exclamă Senuofo, cu voce înăbuşită. Prea multă bătaie de cap faţă de rezultate. E greu fără calculatoare sigure şi competente, şi în privinţa asta lucrurile merg parcă tot mai rău.

— Nici eu nu ştiu cum de am ajuns aşa, spuse pe neaşteptate Glyd iar celălalt întoarse capul, neînţelegând dacă vorbeşte despre criza din cibernetică ori numai despre el însuşi.

— O soluţie trebuie să fie! răspunse în doi peri.

— O explicaţie, îl corectă Glyd. De la institut am plecat îndată după moartea lui All. Senuofo se aşeză pe soclul de marmură al ferestrei largi, rezemându-şi spatele de sticla groasă, polarizantă. Nu vedea, dincolo de spătarul fotoliului, decât creştetul fostului profesor, ca o pată alburie, neclară, în semiobscuritate. Se întrebă cât va reuşi să afle de la el despre Hidră. De ce am plecat? Eram nevoit să ţin piept atacurilor întreprinse de adversari mai puternici. Să apăr principiile noastre, lipsit de ajutorul maestrului. N-ar fi

nimic eşecul, dar într-o vreme am avut chiar îndoieli. Îl căută pe celălalt cu privirea, dându-şi capul pe spate şi ridicându-se niţel în scaun. Îi surprinse chipul îngândurat, i se păru că e plin de nelinişte. Să nu te miri, continuă în poziţia aceea incomodă. N-am mai crezut în All. Iar în mine cu-atât mai puţin. Adversarii mi-au prins slăbiciunea şi au continuat să mă atace cu şi mai multă eficienţă. Am vrut atunci să fug. Şi asta mi-a reuşit pe o singură cale accesibilă încă: anonimatul. Restul vine de la sine şi foarte uşor. Inclusiv prăbuşirea unei şosele.

Cu puţine ore în urmă, Senuofo participase la o lungă discuţie organizată de însuşi comandantul suprem. Prezentase un raport asupra încercărilor disperate, dar infructuoase ale brigăzii lui Nino Ortiz de a intra în contact cu Hidra. Pe neaşteptate, în încheierea raportului comandantul Chinook i-a cerut să relateze adunării tot ce ştia în legătură cu Tiberiu Donar, Berry Smith şi Glyd Thursby, cu amestecul acestora în acţiune şi capacitatea lor de cercetători. Senuofo a povestit în detaliu aventurile la „Pho Chu”, despre intervenţia salutară a lui Glyd, apoi despre destituirea din brigadă, defectarea computerelor inferioare şi prăbuşirea şoselei, fără să ascundă că Glyd i-a fost profesor la institut. „Trebuie să întărim brigada lui Nino! hotărâse la sfârşit comandantul. Mi se pare că acest Donar şi prietenul lui ne-au înaintat un raport, solicitând să li se permită accesul la Hidră. Foarte bine, îi putem da curs, Era vorba şi despre Glyd acolo, nu-i aşa?”

Senuofo şi-a amintit că exact, după citirea acestui raport Chinook a semnat destituirea din Brigada Delta a lui Berry şi Tib, dar se abţinu de la comentarii. Înţelegea că, probabil, comandantul suprem s-a convins de

nevinovăţia băieţilor, sau poate intervenise o indicaţie a forurilor superioare.

Hotărârea stârni o vie dezbatere în rândul celor prezenţi. Cei mai mulţi se îndoiau de eficacitatea cooptării în acţiune a lui Glyd, Tib şi Berry, argumentând cu accidentele survenite nu de mult în munca acestora şi care dădeau într-un fel măsura capacităţii lor profesionale. Chinook şi apoi şi Senuofo încercară să motiveze defectarea computerelor şi prăbuşirea şoselei printr-un moment de neatenţie sau de oboseală a celor trei, printr-o lipsă de interes faţă de activitatea depusă, uşor de explicat având în vedere starea de spirit atât a lui Berry şi Tib – proaspăt alungaţi din brigadă – cât şi a lui Glyd – silit de împrejurări să efectueze o muncă cu mult sub aptitudinile şi capacitatea lui. Se aduse în discuţie prietenia lui Glyd cu All, constructorul Hidrei, se emise ipoteza că Glyd cunoaşte, într-o măsură sau alta, în ce constă secretul maşinii, că el poate intra în contact cu computerul.

Abia acest ultim argument găsi adepţi printre participanţii la întrunire. Ei admiseră să le acorde celor trei o audienţă în zilele următoare, bineînţeles dacă Chinook şi Senuofo vor putea dovedi că Glyd are vreo legătură cu Hidra.

După terminarea şedinţei, comandantul l-a mai reţinut pe Senuofo. „Ia spune-mi, îl întrebase, tu personal ce crezi despre povestea cu şoseaua şi calculatoarele?” „Mi se pare ciudat, mărturisi şeful Brigăzii Ro, ca nişte specialişti de talia acestor băieţi să facă, indiferent de condiţii, asemenea greşeli elementare.” „Tocmai! confirmă Chinook. Există bănuiala că ar fi vorba de nişte înscenări!” „Ale cui?” se

miră Senuofo. „Ale unora care au interesul să-i discrediteze. Am alcătuit un grup de supraveghere, al cărui conducător vei fi tu. Urmăriţi cu multă discreţie tot ce se petrece în jurul Hidrei. Îmi raportezi personal rezultatele.” „Am înţeles.” „Acum caută-l de urgenţă pe Glyd. Trimite un rachetoplan după el şi adu-l aici. Vreau să afli, fără a-i dezvălui nimic din planurile noastre, tot ce ştie el despre Hidră. Într-o discuţie amicală, ca de la elev la maestru. Trebuie să-l reabilităm şi să-l atragem pe Glyd de partea noastră. Împreună cu Donar şi cu Smith. E limpede?”

— Şi cel puţin te-au lăsat în pace adversarii? A fost eficientă retragerea în anonimat?

Glyd se lăsă înapoi, în fotoliu, frecându-şi ceafa amorţită. Era stânjenit din pricina mărturisirii ce-i scăpase fără voie şi pe care, îşi dădu seama, n-o mai formulase în faţa nimănui atât de limpede şi sincer, nici măcar în prima lui discuţie cu Yaralde.

— Pentru mine, poate! Nu însă pentru cauza lui All. Criza ciberneticii s-a ascuţit tot mai mult. Crezi că nimeni nu mai încearcă s-o rezolve?

Senuofo veni să se aşeze din nou în faţa lui. Îl privi cu neascunsă atenţie; el deţinea cheia rezolvării celor mai mari dificultăţi tehnice ce încercau în acel moment cibernetica şi o dată cu ea astronautica; oare era pe deplin conştient de asta? Şi-avea să-şi poată îndeplini sarcina? Ce farse mai joacă uneori şi viaţa, gândi Senuofo. Acum 30 de ani, Glyd era un nume de primă mărime în cibernetică, iar azi uite-l, simplu tehnician pe o maşină oarecare, timorat de ideea că a greşit nişte calcule simple în construcţia unei şosele. Şi iscodeşte, cu întrebări copilăreşti, dacă cineva din comandament a aflat de taina Hidrei lui All. Are o echipă adunată la

nimereală; întâmplarea a făcut ca Tib şi Berry să fie doi practicieni foarte buni, dar cam prea multe elemente în această acţiune capitală au fost lăsate în seama întâmplării.

— A încercat, pe vremuri, All, fără să izbutească. Dar nu ne-a mai dat o a doua soluţie revoluţionară care să poată înlocui cu succes Ecuaţia umană.

— Păcatul lui All a fost că alegea drumul cel mai lung şi mai întortocheat către adevăr. Deşi adevărul i-a apărut limpede de la început.

Senuofo tăcu, pierdut în gânduri. Poate că All l-a ales, dintre toţi colaboratorii lui, tocmai pe Glyd pentru dialogul cu Hidra. Şi-atunci poate că acest dialog este singurul important, restul – oamenii ceilalţi, împrejurările – au rămas amănunte, la voia întâmplării. Oricum, All probabil asta a gândit şi el nu-şi greşea socotelile. Dar dacă Glyd ar fi murit prematur? Senuofo se înfioră. Parcă vedea Hidra, în adăpostul ei de piatră, urmărind, prin sisteme ultrasensibile, existenţa lui Glyd, în oricare parte a lumii ar fi voiajat – un asemenea lucru, în epoca lor, era pe deplin realizabil – poate ferindu-l de primejdii, în cine ştie ce chip şi cu mijloace pe măsura creatorului ei. Iar dacă totuşi moartea ar fi intervenit, desigur că Hidra, cu superba indiferenţă a maşinii, ar fi schimbat indicativul biologic al lui Glyd cu indicativul unui succesor, prezent şi acesta în memoria ei atotcuprinzătoare. Un succesor ales de All? Depistat chiar de Hidră, prin investigaţii proprii? O taină şi asta, o supoziţie deocamdată.

— Condiţia e ca cineva să încerce să caute soluţia asta, reluă discuţia Glyd, după lungile clipe de meditaţie.

— Am şi vrut să te întreb! se făcu Senuofo că-şi

aminteşte. Tu ai auzit de Hidra lui All?

— Ca toată lumea... izbuti Glyd să nu-şi trădeze emoţia. Un calculator pus să conducă o uzină?

Juca un teatru prost şi ieftin. Era exclus ca celălalt să nu ştie de ultima sa escapadă, când îi salvase pe Tib şi pe Berry. Ce rost avea să se mintă amândoi?

— Acum două săptămâni am cercetat, tot aşa, într-o comisie, descoperirile unor ciberneticieni. Fuseseră în uzinele conduse de Hidră. Au găsit acolo urme de monştri, jumătate maşini, jumătate fiinţe sintetice... O poveste încurcată. Mă gândeam că, dacă acest calculator n-a avut doar un program de coordonare a producţiei...

— Fleacuri! dădu neglijent din mână Glyd. Seamănă a poveste romanţioasă, nu încurcată.

Era hotărât, mai mult decât oricând, să atace adăpostul Hidrei. Singura cale. Pentru Tib şi Berry, pentru Yaralde, pentru credinţa bătrânului Kobo. Autorităţile şi aşa nu mai dau doi bani pe dânşii. Ce să-i ceară acum lui Senuofo? Sprijin? Puştiul i-ar râde în nas. „O, Glyd! îl plânse în sinea lui Senuofo. O singură vorbă să fi spus, şi cât te-am rugat să fii sincer! Ţi-ai pierdut încrederea în toţi, în tine şi-n noi – cum te-aş fi putut ajuta!”

— Ştiu eu? Păcat, aşteptam de la All o rezolvare...

„Ce să fac pentru tine, Glyd? Să-ţi destăinui intenţiile noastre? N-am voie. Mai presus de regrete şi de preţuirea ce ţi-o port e Hidra, cu importanţa ei covârşitoare. Speranţa reluării cercetărilor cosmice. Lumea care aşteaptă. Oare aţi fost, într-adevăr, victimele unor sabotaje? Nici asta nu pot să-ţi spun. Şi cine să vă fi vrut discreditarea? Nino Ortiz? Ca să nu-i fiţi concurenţi?”

— Ce m-ai întrebat despre combină? încercă Glyd să schimbe subiectul.

— Ar fi fost splendid, urmă Senuofo. Odată criza ciberneticii depăşită, şcoala de zbor s-ar fi redeschis, poate chiar sub conducerea ta. Cosmodromul părăsit şi-ar fi reluat activitatea, expediţiile cosmice spre lumi nebănuite... Ţi-ar plăcea să porneşti cu o navă supergrea, comandantul unui echipaj destoinic...?

— Mă ispiteşti? îl iscodi Glyd zâmbitor.

Îşi alese cu grijă o ţigară, o aprinse şi trase fumul adânc, până ameţi. Privea la chipul de reclamă turistică a lui Senuofo şi-şi căuta, în ochii săi îngânduraţi, justificarea începutului de sinceritate de mai înainte. După ce-i va reuşi asaltul la Hidră are să-l caute pe acest băiat. Nu din orgoliu. Ca să-i mulţumească pentru discuţia de azi, pentru că-i dovedise că mai există oameni care-l preţuiesc şi-i dăduse puţină încredere.

*

Jarcalete zbura cu viteză redusă, la foarte mare înălţime, având-u-i la bord pe Yaralde, Berry, Glyd şi Tib, toţi echipaţi cu capsule de ecranare a biocâmpului, menite să-i împiedice pe curioşi să le asculte discuţia prin omniobserveri. Luaseră aceste măsuri de precauţie gândindu-se la Nino Ortiz şi la ce-i el în stare. Vizionaseră banda cu amintirile întâmplărilor din Nanga Parbat, pe unde trecuseră Tib şi Berry; au studiat apoi, până la una, numeroasele însemnări ale Yaraldei despre Hidră; după o muncă intensă, de aproape 20 de ore, îşi îngăduiau un moment de repaus. Erau tulburaţi, ca şi când abia acum s-ar fi văzut pentru prima dată, şi într-un fel aşa şi fusese – la cea dintâi discuţie despre Hidră fiecare îşi oferise măsura capacităţii, începând cu Yaralde – o revelaţie pentru ceilalţi şi pentru ea însăşi.

Informaţiile adunate le sintetizase în buletine săptămânale, după un formular-tip conceput chiar de All, cu o rubricaţie adecvată. Erau peste 600 de buletine, care lui Glyd, Berry şi Tib, oameni de specialitate, le dovedeau limpede autodezvoltarea vertiginoasă a maşinii; anumite modificări în funcţionarea ei, surprinse de aparatura de control a fetei, marcau, la rându-le, impetuoasa dezvoltare a complexului industrial, iar pe măsura trecerii anilor devenea tot mai evidentă complicarea proceselor din interiorul computerului, tradusă prin apariţia unor reacţii noi, a căror semnificaţie, în multe cazuri, şi în ciuda ciclului de prognoze alcătuit de All, se dovedea imposibil de interpretat. Aceste reacţii se înmulţeau către sfârşitul ultimei perioade. Părea că Hidra nu mai ascultă de nici un fel de program, ori şi-a modificat în întregime programarea iniţială, că a scăpat de sub orice control şi acţionează haotic, conform unor legi necunoscute, intraductibile. O avalanşă de impulsuri contradictorii se înşirau pe paginile formularelor, în curbe ciudat suprapuse, de parcă maşina ar fi căzut pradă unor forţe stihinice, în faţa cărora rămânea şi ea neputincioasă. Glyd îi cerea tot mai des precizări Yaraldei, la început cu o mină sceptică, prevăzând răspunsuri incompetente dar dimpotrivă, ca şi cum ar fi derulat cu îndemânare un film intact al memoriei, fata începu să dea amănunte de o acuitate şi o diferenţiere ce uluiau. Fiecare buletin îl lega de câte un eveniment al săptămâni respective – şi cât fusese totuşi de cenuşie şi monotonă viaţa ei! – povestea întâmplări dezarmant de banale, iar din mijlocul lor ţâşneau ca fascicule luminoase înregistrările reacţiilor maşinii: un soi de stranie simbioză părea că a legat-o de calculator

şi poate că aşa şi fusese, poate că, potrivit programului închis de All în maşină, emisia destinată special aparatelor de înregistrare se acorda cu biocâmpul Yaraldei, trebuia să se filtreze şi prin trăirile ei şi să-i rămână adânc săpată în memorie. Şi astfel, neobişnuitele stări afective, porniri şi dorinţe nedesluşite, dar cărora ea, cu timpul, le găsise un sistem de raportare, o înştiinţau că Hidra pregăteşte ceva nou; şi conform codului rudimentar pe care şi-l cristalizase singură, prin observaţii repetate, putea deseori să prevadă, după propriile sale manifestări, una sau alta din intenţiile maşinii. Desigur, nu ştia exact ce anume se petrece în computer; nici All, constructorul acestuia n-ar fi putut urmări miliardele de prefaceri într-o secundă ale sistemului de gândire cu care-şi înzestrase maşina, şi nici semnificaţiile lor imediate; importantă era înregistrarea evoluţiei maşinii şi însăşi obligaţia acestei înregistrări demonstra că Hidra nu-i concepută numai pentru conducerea centrului industrial, ci mai are şi-o altă menire.

Şi iată că nu Tib şi nu Berry (care trecuseră la un pas de moarte prin subteranele de la „Pho Chu” şi cărora le fusese dat să descopere fauna monstruoasă făurită şi sub ochii lor distrusă de Hidră) erau eroii întâlnirii, ci fata asta, în aparenţă ştearsă şi neînsemnată, chinuită de complexele ratării, dar care scotea ca din cutie cele mai preţioase informaţii despre calculator. Banda cu amintiri sta mărturie a unor întâmplări dramatice, cu sensuri greu de înţeles, saturată cu acţiuni impresionante, explozii, erupţii, seisme subterane, imagini ale unui apocalips cu monştri sintetici, ca şi a sadicei pregătiri pentru o presupusă trepanaţie, totul purtând aparenţa unui film de aventuri, de prost gust –

nicidecum a unei tulburătoare expediţii ştiinţifice. Ştiinţă, evident, făcuse Yaralde, în monotonia anilor de veghe; toţi se întrebaseră, auzind care i-a fost misiunea, la ce bun All a sacrificat un om punându-l de pază la Hidră când mult mai simplu ar fi rezolvat treaba lăsând maşina sub paza unor automate. Acum aveau o certitudine, mai ales, pentru perioada când aparatele deveniseră incapabile să mai urmărească reacţiile maşinii: singurul instrument de măsură, extrem de sensibil şi docil, în stare să se adapteze noilor condiţii şi cerinţe rămăsese Yaralde. Era o epocă de intense frământări ale computerului, resimţite de fată. Părea că unor acţiuni energice, hotărâte, cu scopuri precise, le urmează îndelungi ezitări, intervale confuze, apoi deciziile reveneau. Maşina căuta un lucru anume, oscilând permanent, parcă în contradicţie cu ea însăşi. Glyd bănui că în acest timp a făurit monştrii de la „Pho Chu”.

— Trebuie să fii alături de mine când vom avea dialogul cu Hidra, îi spuse el fetei. E nevoie să ne convingem de două lucruri: mai întâi ce e cu acest al doilea program dat de All şi, în continuare, dacă Hidra mai este capabilă să-l realizeze. Vom descifra, urmărind evoluţia ei şi în funcţie de răspunsurile pe care le vom primi, dacă nu cumva a luat-o razna, cum zice Tib...

— Dacă nu vorbeşte limba păsărească.

— De azi înainte, îi preveni Glyd, vom purta până la sfârşitul atacului, în permanenţă, ecranatoarele de biocâmp. Anunţaţi-vă familiile şi cunoscuţii că dispăreţi pentru câteva zile. Evident, nicio vorbă despre proiectul nostru. Şi eu îmi voi trimite la plimbare amicii. Veniţi să staţi la mine, vila e izolată şi sper să nu avem vizite inoportune. Dacă află ce punem la cale, şi Nino, şi

autorităţile vor încerca să ne împiedice, din motive lesne de înţeles. Aşa că prudenţă şi discreţie.

— Senuofo n-a bănuit nimic? întrebă şi Berry. Parcă spuneai că aţi discutat despre Hidră.

— Am impresia că pentru ea m-a chemat, prăbuşirea şoselei a fost un pretext. Evident, m-am ferit să destăinui ceva. De n-am fi, şi eu şi voi, atât de stupid discreditaţi, poate că... Dar nu, dacă ar fi avut nevoie de noi ne-ar fi cerut ei singuri ajutorul. Cum a făcut Nino.

— El unul avea nevoie, fără îndoială! Mă gândesc iar şi iar cum se face că tocmai acum s-au abătut atâtea necazuri pe capul nostru – şi suspendarea din brigadă, şi povestea cu şoseaua ta, şi aşa-zisul defect de fabricaţie la computerele inferioare...

— Da, zâmbi Tib, Gălbează vede aici o mână din umbră.

— Fără glumă! se aprinse Berry. E cineva care are interes să ne interzică accesul la Hidră. Deci se teme de concurenţa noastră, neştiind că, de fapt, singur n-o s-o scoată niciodată la capăt.

— Sau ştie! interveni Yaralde. Ştie şi ne va propune din nou colaborarea, acum când nu mai avem încotro şi ar fi unica şansă să ajungem, în mod paşnic, la computer.

Se lăsă un moment de tăcere – toţi ochii erau aţintiţi la Yaralde.

— Ei drăcie! făcu încet Gălbează. La asta chiar că nu mă gândisem.

— Se leagă! bombăni Tib. Te pomeneşti că...

— Ia te uită! se minună şi Glyd. Yaralde, astăzi eşti la înălţime!

O privea insistent, cu vădit interes, ca pe o gâză

descoperită întâmplător şi care ar fi arătat deodată nişte însuşiri neaşteptate. Dar ei îi plăcu, nespus de mult îi plăcu şi aşa. Se închipui alături de el, dialogând cu Hidra; din timp în timp tăcerea lui întrebătoare – nevoia unei noi informaţii despre calculator, şi imediat răspunsul ei, prompt şi precis; în jur, o mulţime de gură-cască, ascultându-i cu răsuflarea tăiată, şi: „de unde-a ieşit fetişcana asta? cum ziceai că o cheamă? n-am auzit de ea! merge bine, deşteaptă!” Orgoliu satisfăcut? Parcă nu numai orgoliu. Acolo, în umbra lui Glyd... Laudele şi mândria din ochii săi...

— Să fie Nino? se întrebă Gălbează cu voce tare.

Nu-i răspunse nimeni.

Yaralde se uită roată prin cabină. Locul era strâmt, dar bine împărţit. Jarcalete. Ce nume! Şi totuşi, un aer familiar aici, deconectant. Glyd punea la cale atacul asupra adăpostului. Valea Rupal, îl informau Tib şi cu Berry. O galerie nouă, săpată în stânca Lobsang. Păzită de o poartă blindată şi semnale de alarmă, puse în funcţie de un şir de biodetectoare menite să semnaleze, după codul biologic, prezenţa străinilor,

E nevoie de un zbor de recunoaştere, în prealabil. Pentru depistarea punctelor unde au fost plasate biodetectoarele şi stabilirea intervalului de timp când circulaţia în zonă se răreşte şi studiul Hidrei încetează pentru odihnă.

Yaralde e fericită, visează cu ochii deschişi.

20.

— De ce întârzie? întrebă pe neaşteptate Yaralde, fără să se întoarcă. Rostise cuvintele cu glas neutru, impersonal, atentă să nu-şi trădeze îngrijorarea. Convinsă că nimeni n-o va lua în seamă, dorea totuşi să

afle dacă cei trei bărbaţi se mai găseau acolo, în spatele ei, pe terasă; şi ar fi fost suficient să audă un singur cuvânt al lor, care să gonească liniştea apăsătoare, să-i alunge teama obsedantă că lui Glyd i s-a întâmplat ceva. Se întunecă, adăugă într-o doară, şi avu convingerea că a rămas singură; nu primise răspuns deşi banala ei observaţie putea să nu atragă atenţia celorlalţi.

Îşi strânse şi mai mult braţele pe piept, simţind cum o învăluie vântul răcoros al serii. Rochia subţire, neagră, cu mâneci lungi n-o avantaja. Era caraghioasă, sigur că era caraghioasă cu pretenţiile ei de fată bătrână încercând să se impună prin sobrietate unor bărbaţi care-o priviseră cel mult ca pe-un obiect oarecare. De ce Glyd nu mai dă niciun semn de viaţă? L-au trimis în urmă cu 23 de ore în Valea Rupal cu o misiune plină de riscuri. Un zbor de recunoaştere în zona unde Nino Ortiz transferase Hidra lui All. Gălbează şi Tib puseseră la punct un aparat în stare să depisteze întreaga reţea de automate de pază din sector. Ce plan stupid! După plecarea lui Glyd, Berry cotrobăise vreme îndelungată prin subsolul a cărui uşă nu mai avea încuietoare. S-a întors cu un scaun vechi, din lemn, cu spătarul sculptat şi drept. Îl trântise ostentativ pe terasă, încălecându-l ca un puşti impertinent. Tib îl fixa cu priviri lungi, meditative. Tib! Mereu taciturn, închis în el. Cât despre doctorul Kobo... Face pe bădăranul, ca să-şi dea importanţă în faţa bărbaţilor. Yaralde îşi aminti cu groază cum, conducându-l pe Glyd la vehicul, s-a oprit deodată înaintea ei, cu picioarele desfăcute, cu barba neîngrijită atârnându-i pe piept, ars de soare, plin de praf, abia clipind, obosit. A privit-o îndelung, cercetând-o din cap până în călcâie, făcând abstracţie că Tib şi

Berry se aflau şi ei de faţă. „Frumoasa mea, bărbaţii se prostesc la bătrâneţe,” ţinuse Kobo s-o prevină. O bătu zeflemitor pe umăr şi dânsa a fugit, gata-gata să plângă.

Tresări... S-a întunecat de tot. Stelele răsar pe cerul limpede. Ce hotărâre absurdă a mai impus şi bătrânul! Avea dreptate Eileen, nu vor izbuti să ajungă la Hidră, aventura lor o să se termine rău. Nino îşi păzeşte comoara ca pe ochii din cap. Cine-a spus asta? Unul dintre bărbaţi. Duri, aşa sunt bărbaţii, duri şi mereu puşi pe harţă, nu se mai îmblânzesc de când lumea! Hidra i se părea străină acum, după ce ani la rând Yaralde îşi închipuise că maşina îi aparţine: un dar oferit de All. Ce nebunie să creadă că are vreun drept, fiindcă viaţa ei rămăsese acolo! A pornit, iată, împotriva sa însăşi, îl ajută pe Glyd să îngenunche computerul sălbatic, nesupus, răzvrătit, sau să o îngenunche pe ea, mândria tinereţii ei, încrezătoare în sjne, dornică să se afirme, orgolioasă. (Dacă între ea şi Hidră s-a realizat o simbioză, aşa cum probabil a şi dorit-o All, toate dorinţele şi ambiţiile Yaraldei au pătruns în circuitele maşinii, au supravieţuit, s-au modelat, în această Hidră-Yaralde, pe care femeia Yaralde, nemairecunoscându-se, o urăşte, se pregăteşte s-o piardă...)

— Nu ţi-e somn?

Tib, de alături, o privea pieziş, fără să întoarcă faţa.

— De ce nu te-ai dus tu?

I se adresa prima oară direct. Avu o ezitare – poate că el n-o remarcase. Era vechea ostilitate faţă de primirea lui Tib şi a amicului său în echipă, dar şi recunoştinţa că el n-o lasă singură în aşteptarea fără capăt.

— Glyd se pricepe, încă se mai pricepe la maşini. Mai bine ca noi toţi. Şi mai e şi o viclenie, numai ţie ţi-o

spun: am vrut să afle Hidra că-i el în preajmă. Să se pregătească să-l asculte.

Fata zâmbi înseninată. Nu se gândise la asta. Îl zări cu coada ochiului pe Kobo, dormind greu, cu capul pe masă. Şi Tib zâmbea, liniştit, deschis, cum pesemne făcuse şi altă dată, când ea n-a vrut să-l vadă. L-ar fi sărutat pe amândoi obrajii, pentru stângăcia cu care venise s-o încurajeze.

— Nu i se poate întâmpla nimic, aşa-i? întrebă, pierzându-şi respiraţia la gândul că vehiculul lui, în ciuda măsurilor luate cu atâta prevedere, ar putea fi detectat.

All nu i l-a descris pe Glyd – când a obligat-o să-l caute, nu i-a spus nimic despre slăbiciunile şi însingurarea lui, atât de asemănătoare cu ale Yaraldei, n-a prevenit-o că se va regăsi în el – o dureroasă identitate. Glyd era Glyd, pe când ceilalţi, toţi... Singurul om din aceeaşi lume, a solitudinilor şi împotrivirii. Dar tinereţea lui unde se încifrase? Astronava copilăriei sale a fost ca Hidra pentru Yaralde?

— O să revină! răspunse Tib, mereu cu zâmbelul acela frumos. Să nu-ţi fie teamă, eşti cu noi!

— Cum ţi se pare? Ca om.

— Ai vrea să-l laud?

— Spuneai să nu-mi fie teamă... Tu şi Berry sunteţi mai buni... mai potriviţi... Nu mint!

— Şi? El a fost alesul lui All, asta-i tot. Ca şi tine. Voi doi şi Hidra sunteţi datele ecuaţiei. Noi poate factorii ajutători, cifre din tabela logaritmi. Desigur, cifre exacte!

Yaralde îl privi pe Tib în ochi, descoperind emoţionată în ei două luminiţe blânde şi pricepu că se aprinseseră ca să-i împrăştie nedumerirea, să-i liniştească orgoliul,

ambiţia de afirmare. Simţi că-i e ruşine, şi din nou vru să-l sărute pe obraji, să-i mulţumească.

— Cât despre Berry, continuă Tib, în semn că-i ghicise gândurile, trebuie să-ţi fi dat seama singură, nu? Şi el judecă tot aşa.

— Ai dreptate... consimţi ea că nu-i momentul să se mai ascundă.

Omniobserverul, şi o dată cu el toate videofoanele din vilă lansară apeluri de chemare, fără însă a stabili legătura cu solicitatorul, aşa cum trebuia să se întâmple dacă toţi cei prezenţi n-ar fi purtat capsulele de ecranare a biocâmpului.

— Cine o fi? se îngrijoră Yaralde.

— În niciun caz ai noştri. Le-am lăsat vorbă să nu ne caute, şi dacă întreabă cineva de noi să nu dea nicio relaţie. De altfel nu le-am spus încotro plecăm, după cum ne-am şi înţeles cu Glyd.

— Atunci... ceilalţi? Ortiz?

— El sau... din partea autorităţilor... Senuofo...

— Mereu am senzaţia că suntem urmăriţi. Tu nu?

— Nu tocmai. Dar asta nu spune nimic. Probabil că ne urmăresc, au pus oameni pe urmele noastre... Protejaţi tot de capsule de ecranare, să nu-i putem nici noi descoperi.

— Ortiz?

— Şi Senuofo. Sper. Aş vrea să ne întâlnim cu el acolo, la Hidră. Am fi scutiţi de multe necazuri. Uite! A venit Glyd.

Fata alergă în cealaltă parte a terasei, către pădure, unde cobora aeroglisorul pe pajiştea de lângă vilă. Un proiector cu infraroşii se aprinse la prora aparatului, abia licărind, rubiniu-întunecat.

Berry sări de pe scaun şi-l scutură pe Kobo.

— Doctore! Doctore, s-a întors Glyd.

Bătrânul se trezi imediat, îşi şterse ochii şi mârâi ursuz:

— De ce n-aprindeţi lumina?

— Camuflajul! îi aruncă Gălbează ironic şi intră în casă.

— Da! Camuflajul! pufni Kobo, parcă ar fi râs. Cum e, amice?

Glyd se apropie, urmat de Yaralde. Bătrânul nu le distinse feţele, în noaptea încă fără lună; vedea numai silueta lui Glyd, cu umerii căzuţi, decupată pe întunericul bolţii.

— Misiunea îndeplinită cu succes!

O casetă albă, ovală, căzu pe masă, în faţa lui Kobo.

— Lasă pozele! îl repezi acesta. Nu eşti la teatru!

*

Cu senzaţia că se sufocă, Felt dădu buzna în sala dispeceratului central. O paloare neobişnuită acoperea chipul destoinicului tânăr, care transpirase abundent – sub haina elegantă, verde închis, cămaşa i se lipise de piele. Felt respiră adânc, ca un alergător care abia a terminat cursa, după un sprint epuizant. Desfigurat de mânie şi oboseală, nu arăta pesemne prea atrăgător, căci Robert, dispecerul de serviciu, îşi permise să-l privească cu nedisimulată curiozitate. Sărise în picioare şi acum sta neclintit, într-un început de plecăciune servilă, gata s-o continue dacă ar fi fost cazul.

— Ce dracu e cu scara rulantă? izbucni Felt, ştergându-şi gâtul de transpiraţie.

— Am primit ordin… chiar de la tine… s-o blochez.

— Asta nu-nseamnă că şi eu!… Mă faci să urc pe jos opt etaje… deşteptule! Dacă m-ai văzut că sosesc, de ce n-ai pornit automatul?

— Păi...

— Ceva noutăţi?

— Linişte peste tot.

— Rău! Dă-mi Site 9-3-9, pe canalul direct.

Robert se năpusti la pupitru. Manevră, cu mâini tremurătoare, comenzile.

— Ai legătura.

Felt scrută pe ecran chipul bărbatului cu fălci pătrate, riduri adânci şi ochi pătrunzători – o mutră de om trecut prin multe,

— Salut, Albee,

— Mi-e frică, puştiule! Oficialii!

— Cine? Minţi!

— Pare-mi-se toţi cintezoii sunt în pădurea cosmonauţilor. Am trimis băieţii într-acolo să mă conving. S-au întors speriaţi: pădurea e plină de biodetectoare. Spun că ar fi un model nou, faţă de care capsulele noastre ecranatoare de biocâmp devin neputincioase.

— La naiba!

— Poate-i o manevră de-a cintezoilor menită să ne sperie. Îmi fac nădejdi.

— Slabe nădejdi! comentă Felt abătut. Dacă ăştia...

— Vezi că şi ei poartă mereu capsule de ecranare, să nu-i detecteze nimeni. Verificăm cu apeluri prin omniobserverul vilei lui Glyd.

— Crezi că s-au înţeles cu oficialii?...

— Da. Şi s-au adunat acolo ca momeală. Capcană pentru noi.

— Ce tot spui?

— Asta-i! Şi altceva. Glisorul lui Glyd face curse. Zboruri la foarte mare înălţime. L-am urmărit, discret, cu glisoarele noastre. S-a plimbat peste Valea Rupal,

cred că-l interesează automatele de securitate puse pe lângă adăpostul Hidrei.

— Poate că plănuiesc un asalt. Dacă au indicaţii de la oficiali... Ne ardem, Albee!

— Eu sunt un umil executant. Tu păzeşte-te.

Oficialii! Adică autorităţile. Avea de ce se teme Albee. Dar ei, ceilalţi?... Dacă se descoperă din ce pricină s-a prăbuşit şoseaua lui Glyd şi cine a defectat computerele fabricate de Tib şi Berry... Felt simţi cum i se strânge gura, parcă ar fi mestecat aguridă. N-ar fi trebuit să accepte ordinele lui Pliss. Pentru Moa? La naiba, şi cu ce s-a ales? Şi aşa mironosiţa i-a râs în nas. Dar stai că se întoarce şi Nino de pe Marte, unde l-a trimis unchiul cu treburi exprese! Să vezi atunci ce plăcere, când Felt va trebui să dea socoteală cum a condus brigada cât a fost locţiitor!

Proiecţia filmului adus de Glyd se terminase demult. O ultimă imagine stereoscopică încremenise pe ecran – vederea de ansamblu a nord-vestului Văii Rupal; în stânga, în prim-plan se distingeau versanţii prăpăstioşi ai lui Mazeno Peak, masivul din sud-vestul lui Nanga Parbat. În fund, către centrul imaginii se înălţa o stâncă ascuţită, cu baza îngustă, acoperită de zăpezi în curs de topire. Prin ea, sub o copertină ogivală din beton fusese forată în munte o galerie, a cărei intrare era acum închisă cu o poartă metalică, între două coloane albe, zvelte, ca un marcaj. În aer, deasupra intrării fuseseră surprinse patru vehicule în zbor, dintre care trei aveau la bord puncte luminoase, aidoma unor faruri verzi şi galbene. Alte lumini, de aceleaşi culori, se distingeau de-a lungul drumului până la stâncă şi la fel de jur împrejurul acesteia. În apropiere, un omniobserver strălucea înconjurat de faruri identice. Câţiva oameni se

vedeau intrând şi ieşind din adăpostul subteran, cu valize uşoare în mâini, iar în urma lor un transportor de mărime mijlocie, încărcat cu o stivă de casete metalice, argintii.

Biblioteca zăcea în semiobscuritate. Yaralde aduse pe măsuţa de serviciu ceşti cu cafea aburindă şi se apucă să strângă resturile gustării servite puţin mai devreme. Berry, care se lungise pe covor cât era de lung, se ridică într-un cot şi înhăţă cu îndemânare ceaşca cea mai apropiată, suflând zgomotos în cafeaua fierbinte. Donar, pe marginea unui fotoliu, luă şi el, cu fereală, o ceaşcă, o aşeză pe genunchi şi o cuprinse între palme. Privea încordat imaginea de pe ecran, gata parcă să se repeadă printre stâncile peisajului. Glyd stătea în picioare, lângă scaunul lui Kobo.

— Rămâi, Yaralde! îi porunci el. Poate ne dai o soluţie.

— Treabă încurcată, mormăi Gălbează şi încercă din vârful buzelor cafeaua.

— Elicopterele şi glisorul, urmă Glyd, au proiectoare cu infraroşii. Vezi, sunt luminile acelea, verzui, pentru că şi cu le-am filmat cu filtru infraroşu. Asigură cercetarea pe timp de noapte, cred că e o patrulă de supraveghere şi intervenţie. Luminile galbene sunt ale biodetectoarelor.

— După mărimea şi intensitatea radiaţiei par să fie de tip obişnuit, BDU-049, eventual 049 A, adică dotate cu instalaţii de autocontrol, întrerupse Tib. Pentru o mai mare precizie a identificării celor detectaţi. Mofturi! Capsulele noastre de ecranare a biocâmpului ne asigură protecţie suficientă.

— Treabă încurcată, repetă Berry. Nu cred eu că Nino se bizuie numai pe aparate.

— După uzanţe, paza cade în sarcina administraţiei

teritoriale, îl contrazise Tib. Şi cei de acolo lucrează ca la regulament, doar cu detectoare.

— Hidra e mai mult decât preţioasă pentru Ortiz. Bănuiesc că a pus la pândă şi oameni de-ai lui.

— Şi luminile de pe drum şi de deasupra stâncii? interveni Yaralde. Tot faruri cu infraroşii şi biodetectoare?

— Tot, confirmă Glyd. Stânca se numeşte Lobsang. Brigada lui Nino lucrează la Hidră în ritmul cel mai intens: patru schimburi de câte cinci ore. E un semn că treaba merge rău şi sunt grăbiţi. Am urmărit, timp de zece ceasuri, circulaţia din sector. Seara, de pe la ora 22, începe să se reducă, aşa ca acum – arătă imaginea. Între 23 şi două dimineaţa n-a mai trecut nimeni, doar din jumătate în jumătate de ceas patrula, în zboruri de rutină. Aveai dreptate, Berry, fixăm ora atacului la 1,30, cum ai propus.

— Poarta pare blindată.

— Adevărat, interveni din nou Tib. O să-i dăm lui Glyd un accelerator de bionde. Ne-au rămas asemenea jucării de pe vremea când lucram în brigadă. Cum am ajuns lângă poartă, va trebui să stopeze acţiunea de ecranare a capsulei lui şi să pornească acceleratorul. Hidra, dinăuntru, îl va recunoaşte. El o să-i ceară să distrugă poarta, iar computerul cu rezerva lui de energie... Înţelegi? În momentul acela, noi trebuie să fim neapărat lângă intrare, să ne putem năpusti în adăpostul maşinii.

— Tocmai bine, detectoarele vor da atunci alarma, zise Glyd. Are să se strângă lume multă, mai ales paznici, care nu sunt în brigadă la Ortiz. Şi ce vor vedea? Pe noi, stând de vorbă cu Hidra. Demonstraţie necesară şi suficientă pentru Senuofo şi cei din

Comandamentul suprem.

— Lăsăm vehiculul sus, cât mai aproape de vârful stâncii, vorbi şi Kobo, în sfârşit. El e protejat de aparatul propriu de neutralizare împotriva undelor emise de omniobserveri. Noi ne împărţim în două grupe şi coborâm pe trasee diferite, echipaţi cu accesoriile alpiniştilor începători, bocanci şi mănuşi adezive şi cu salopete de mascare. Toate procurate de Berry, din garderoba lui de fost cercetător în brigada specială. Evităm să fim reperaţi de investigatoarele cu infraroşii.

— Vremea e de partea noastră, spuse Glyd. Musonul suflă cu aceeaşi intensitate şi lapoviţa e în toi. Nu lipseşte nici ceaţa.

— Yaralde rămâne la aeroglisor. În caz de alarmă, coboară şi ne culege de pe unde suntem. De două lucruri să ne ferim cu orice preţ: să fim opriţi înainte de a ajunge la Hidră şi să cădem în mâinile lui Ortiz, care ne-ar reduce la tăcere.

— Numai să nu-şi fi pus oameni la pândă! îi preveni din nou Berry şi goli ceaşca de cafea dintr-o singură sorbitură.

— Ce cobeşti? îl luă Tib peste picior, nu fără o urmă de enervare.

— Uiţi ce-a descoperit Glyd în pădure, la doi paşi de vilă.

— Ce? se sperie Yaralde.

— Alte bio şi magnetodetectoare. De tip nou, am impresia. După fluxurile emisiei, sunt sigur că mi-au simţit prezenţa, deci capsula mea de ecranare şi neutralizatorul vehiculului n-au făcut doi bani.

— Ei? Simţiţi mâna lui Ortiz? făcu Berry.

— Exclus, îl contrazise Tib din nou. Ar fi instalat detectoarele în primul rând lângă Hidră. Era în interesul

lui, e logic!

— Atunci, cine...?

— Poţi şti mai întâi dacă sunt pentru noi? răspunse Glyd. Eu mă gândesc la Senuofo...

*

— Felt! repetă dispecerul.

Felt se ridică încet. Amorţise stând în scaun şi tot aşteptând veşti de la echipele de urmărire. Intră în sala de comunicaţii şi rămase lângă uşă, privind puţin plictisit la bărbatul cu figură de prim amorez, a cărui imagine se profila pe ecran.

— Ce-i Pepe?

— Suntem în careul 24, coordonate GT-15-M. Noutăţi. Vii?

— Bagă de seamă, Pepe! Ai mai dat tu o alarmă, săptămâna trecută şi până la urmă...

— Fii liniştit! Corina a înregistrat... Ai să vezi... Ciripeala cintezoilor. Bombă!

— Dacă mă tragi pe sfoară...

— Hai, hai! Te aşteptăm!

Emisiunea se întrerupse.

— Robert, calculează! Unde-i GT-15-M în careul 24?

— La noi în sector. Un moment! Ţăcănitul claviaturii la computerul locator. Da... Adăpost pentru urmărirea animalelor, în parcul zoologic din Valea Tarshing. Pe latura de nord-est, al cincilea punct de observaţie. Actualmente părăsit.

— Sigur?

— Am fost şef de promoţie în şcoală, comandante Felt! replică dispecerul ofensat. Măcar atât mai ştiu, să efectuez un calcul.

— Fuga, un vehicul. Cel mai rapid. Cât e ceasul?

— Ora 23 şi douăzeci şi opt de minute.

Felt dispăru pe uşă ca un bolid. Îşi aminti că escalatorul nu funcţionează şi se rostogoli pe cele 300 de trepte până jos.

*

Întunericul, condensat, strivise parcă, sub greutatea lui inefabilă, pământul bântuit de muson. Kobo îşi ridică privirile. Pe cer şi împrejurul stâncii, în razele unor lumini depărtate, din vale alergau bezmetice văluri de ceaţă. Ploaia răpăia surd pe carcasa aeroglisorului. Glyd îşi ridică gluga, întorcându-se cu spatele spre vânt.

— Ne vom lipsi de vizoarele cu infraroşii, murmură el. Yaralde, dacă se întâmplă ceva te chemăm prin radio. Ai deschis receptorul? Bine. Să ne ţii pumnii!

— Glyd, tu cobori cu Gălbează pe-aici. E traseul cel mai uşor, ştiu. Trebuie să ajungeţi jos teferi. Eu cu doctorul venim pe celălalt versant. Ne vedem lângă portal. Ai să rezişti, doctore?

— Nu sunt copil! Atenţie la radioemiţătoare. Nu conectaţi decât în caz de pericol. Niciun schimb de impresii între echipe. Ar fi stupid să ne prindă cu un simplu goniometru...

— Muşcă-ţi limba! se scutură Glyd.

Kobo se apropie şi-i atinse umărul lui Tib.

— Mergem? Ne trebuie vreo oră până jos.

— Da... Am s-o iau înainte. Succes, băieţi! Ne găsiţi lângă intrare.

*

Sala turnului de observaţie era scăldată într-o lumină palidă. Ambrazurile se decupau lugubre de-a lungul pereţilor murdari; ţurţuri de gheaţă atârnau din loc în loc, semn sigur că turnul fusese de mult părăsit. O măsuţă metalică ruginită zăcea răsturnată într-un colţ. Curenţii stârniţi de muson şuierau subţire, lovind

muchiile sparte ale ambrazurilor.

Oamenii lui Felt, cu chipuri livide păreau nişte spectre. Bărbatul cu figură de prim-amorez înaintă un pas, înclinându-se:

— Comandante, să ne ierţi că am apelat la această banală...

— Bine, bine! i-o reteză grăsanul. Mesajul!

Se rezemă de perete, lângă uşă. I se făcuse deodată frică. Se gândi că, probabil, şi pe chipul lui se citeşte acum aceeaşi teamă, abia ascunsă pe care el o surprinsese la Albee. În drum spre Valea Tarshing recepţionase un comunicat de la Albee, parvenit cu întârziere de aproape două ceasuri din pricina ocupării canalului direct cu alte transmisii pentru brigadă. Comunicatul era lapidar: glisorul lui Glyd plecase din nou, zburând cu viteză maximă spre Valea Rupal; s-a presupus, după anumite indicii, că în vilă n-a mai rămas nimeni. Oare au de gând să pătrundă pe ascuns în adăpostul Hidrei? Sunt îndrumaţi de cei din Comandamentul suprem? În ce scop? Să-l discrediteze pe Nino, desigur, şi totodată pe Pliss. Iar el, Felt, s-a găsit tocmai acum să preia comanda Brigăzii Epsilon. Dacă se-ncurcă treburile, bătrânul, cel dintâi, se va lepăda de dânsul, cerând să fie exilat pe Pluton.

— Corina, vrei tu să relatezi împrejurările? făcu Pepe cu voce politicoasă.

— Noi, după cum ştii, comandante, începu dezinvoltă Corina, o blondă înaltă, bine făcută, am fost trimişi să facem plajă în preajma locuinţei lui Donar, în rezervaţia Brigăzii Delta. Pepe în dreapta vilei şi eu în stânga, unde e şi debarcaderul.

— Presupuneam că va veni să-şi vadă iubita. Ori să-l ia pe Jarcalete, confirmă Felt, dornic să-şi alunge

anumite presimţiri funeste. Am făcut o gafă! Nu le trebuia Jarcalete. Glyd dispune de-o navă cu mult mai bună.

„Afurisiţii, se gândi, amintindu-şi de raportul lui Albee. Au să ne-arunce în laţul întins chiar de noi.”

— Am primit ordin să-l prindem pe Tib şi să-l reţinem prin orice mijloace, urmă Corina.

— Să-l prindeţi? zise Felt descumpănit. Eu... v-am dat ordinul?

— Nu, şeful... Moşul. Cu recomandările de rigoare. Adică să-ţi oferim ajutorul nostru.

— Da, da, aşa e, simulă grăsanul că e la curent.

Conducerea acţiunii, după cum se demonstra, îi fusese numai de formă încredinţată lui. De fapt, însă, o dirija din umbră chiar Pliss. Moşneagul îşi luase anumite măsuri de siguranţă; prevăzător, nu glumă! Dacă cine ştie ce autorităţi interveneau, şi după toate semnele vor interveni neîndoielnic, el le servea pe loc un vinovat dinainte pregătit, pe Felt. Nino, se vede, îi mai era încă necesar, de aceea ţinuse să-l trimită pe Marte, să-l ferească de orice bănuieli.

— Din fericire, interveni Pepe, acest Tiberiu Donar a comis o grosolană greşeală.

— Mă îndoiesc, replică Felt, râzând fals.

— Ai să te convingi.

Pepe aduse măsuţa ruginită, o aşeză lângă perete şi puse pe ea o cutiuţă albă (un magnetofon), apăsându-i declanşatorul.

— Convorbirea dintre mine şi Corina, înregistrată în urmă cu două ore şi jumătate, anunţă el.

*

Berry se lipi şi mai mult de peretele vertical, lăsându-şi toată greutatea pe vârful piciorului stâng, vârât cu

băgare de seamă într-o adâncitură. Acest echilibru precar, în ciuda bocancilor şi a mănuşilor adezive îi cerea un efort considerabil. Avea de ce să regrete lipsa Iubitoarei Kali, pe care fusese obligat s-o predea îndată după destituirea din brigadă. Cu ajutorul centurii, coborârea ar fi fost o joacă, pe când acum... Rezistă ispitei de a privi în jos, de teamă să nu-şi piardă punctul de sprijin. Vijelia se năpustea dinspre sud-est, gata să-l smulgă în orice clipă de pe stâncă Lobsang.

— Încă niţel! auzi îndemnul lui Glyd. Aici, dedesubt, e un pinten. Ne odihnim.

*

Expus direct furiei oarbe a vântului, Donar se târa greoi în jos, peste pietrele ude, urmat îndeaproape de Kobo. După fiecare metru parcurs, doctorul suduia în şoaptă întunericul şi bătrâneţea, iar cuvintele erau pentru Tib un vis care-ţi dă conştiinţa că dormi, se aşezau între el şi lume. Plutea pe Lobsang ca prin lumina verde a lunii, cu mişcări izvorâte din nevoia de odihnă a corpului molestat de piatră, dar dincolo, înăuntrul lui, impetuos ca, poate, în preajma morţii, amintiri multă vreme ascunse îşi strigau chemări una alteia: un joc de copii în apa Dunării, când Vlad, fratele mai mare, s-a înecat, şi o pădure întunecată din Apuseni, în asfinţit, şi braţele rotunde ale Ioanei, prima femeie, şi zborul, în elicopter, deasupra unei herghelii, pe Bărăgan... Dincolo de ele mânia, coborând lent, învăluindu-l în subtilităţi complicate, mânia şi gândul că nu se mai poate întoarce la ai lui, nu acum, nu aşa.

Contractul de serviciu în Brigada Delta, înnoit deja de două ori, avea să expire peste trei ani, însă destituirea adusese după sine şi anularea acestui contract. O dată formele administrative întocmite, Donar era obligat să

revină în ţară, unde-l aşteptau câteva discuţii dintre cele mai puţin agreabile.

— Mai stai, Kobo! Să ne odihnim.

— Nu... Coboară, coboară!

Şi-apoi despărţirea de Eileen...

Glyd încercase să nu-l amestece în niciun fel în acţiunea lor de asaltare a Hidrei. Întâi i-a propus să rămână la vilă, pe urmă în glisor, alături de Yaralde. S-a mirat că Tib îi refuză sugestiile, a vrut să-i explice, ca unui copil, primejdia căreia i se expune. Donar n-a spus nimic despre mânia strânsă în el de-a lungul anilor petrecuţi lângă Nino, despre situaţia lui de-acum, fără ieşire, despre nevoia de-a lămuri lucrurile, orice s-ar întâmpla. Toate astea trebuie înţelese, şi dacă nu...

Avea senzaţia că se dedublase, că un alt Tiberiu Donar coboară stâncă asaltată de muson, în vreme ce el, adevăratul Tib colindă vrăjit locurile copilăriei, recunoscându-le, aşteptând să-i apară înainte oamenii, neschimbaţi, de atunci. Sau intenţia nebuloasa – pătrunderea cu forţa în adăpostul unei maşini? parcă despre asta e vorba! – n-a fost decât o pagină de roman de aventuri, palpitant şi absurd ca de obicei? Când va închide cartea, universul are să se schimbe, va reveni în lumea de toate zilele, unde nici pomeneală de nu ştiu ce computere misterioase, de eroi de operetă şi escaladări tăinuite, noaptea, pe povârnişuri alunecoase şi abrupte.

— Mai repede, mai repede, Tib!

*

Înecat de ploaie, cu ochii închişi, Gălbează se târî încet în josul pietrei şi întâlni platforma, unde Glyd, întins pe pântece, măsura din ochi distanţa până în vale. Berry îşi frecă îndelung umerii amorţiţi. Curelele

raniţei cu aparate îi intraseră în carne. Departe, sub pintenul de granit, sclipeau vag luminile drumului dinspre galeria Hidrei.

— Oare ce fac ceilalţi?

Lângă ei, chiar deasupra platformei, puţin mai în stânga, îşi rotea antena parabolică un biodetector. Dacă întindeau braţul, l-ar fi putut atinge. Gălbează se înfioră fără voie; o cât de mică defecţiune a capsulei ecranatoare de biocâmp şi aventura lor s-ar fi isprăvit, încercă să ghicească unde se află Tib şi Kobo. Trebuie că erau mult mai sus; traseul lor, al doilea, studiat cu minuţie pe imaginile luate de Glyd, era cam de două ori mai lung decât primul şi cu mai multe obstacole.

Glyd privi din nou depărtările, cu sentimentul straniu că a rămas singur, pe o planetă necunoscută. Nici amintirea lui All, altă dată declanşatoare a unor puternice reacţii, acum nu-l mai emoţiona. I se păru că vede fulgere argintii despicând întunericul. Halucinaţii ale ochilor obosiţi. Căută să recompună cu ele chipul Indrei, într-o geneză prea lung aşteptată; dar nu e Indra, ci un alt chip, palid, şi gura – floare roşie întredeschisă, gata nu să-l alinte, ci să-i şoptească un cuvânt de milă, jignitoarea compasiune pentru cei uitaţi. Întinse mâna, să gonească amintirea Yaraldei.

— Tu n-ai avut copii?

Berry se lungi alături de Glyd, oftând încetişor.

— Indra şi-a dorit. N-a apucat să-i mai aibă.

Glyd tăcu, surprins de propria mărturisire, sau, parcă, de revelaţia morţii iubirilor, care nu se întorc niciodată, pier, laolaltă cu timpul ireversibil.

— Când am plecat de acasă, urmă Berry, Veronique a venit să-şi ia la revedere. Fata cea mai mică, patru ani. Maică-sa i-a băgat în cap că are cel mai bun tată din tot

sistemul solar. „Pleci, spuse Veronique şi nu i-ai pus un suflet lui Cling-Clang.” Asta-i jucăria ei preferată, un ursuleţ care mormăie, ca şi urşii adevăraţi, se caţără în copaci şi poartă la gât un clopoţel de cristal. Într-o zi, fetiţa mă întrebă de ce jucăria n-are suflet. Nu ţipă când se loveşte, nu râde când ea îl gâdilă, nu se supără când e pedepsit. Şi-mi porunceşte, dacă sunt un tătic aşa bun cum mă laudă mama, să-i montez un suflet lui Cling-Clang. Am tot amânat, nu-mi venea să-i spun că porunca mă depăşeşte. Ieri, Veronique a început să plângă, şi atunci, ca să scap, i-am spus că am un prieten care se pricepe la sufletul maşinilor. Că o să-l rog pe el să facă ceva pentru Cling-Clang. Te superi?

Fără să mai aştepte răspunsul, Gălbează îşi scoase mănuşile, căută o vreme pe sub faldurile costumului şi puse în mâna lui Glyd jucărioara, nu mai mare decât un deget. Cling-cling-clang! sună, ca o părere, clopoţelul minuscul de cristal.

*

Melodia săltăreaţă, fluierată în surdină, încetează brusc, lăsând locul unor clipoceli ritmice, de picioare mişcate prin apă. Apoi glasul lui Pepe:

— Corina! Alo, Corina!

Corina: — Ce mai vrei?

Pepe: — M-am săturat să mai scuip în apă.

Corina: — Scuipă în vânt!

Pepe: — Slabe speranţe să-l mai prindem pe Crispat în colimator. Ne pierdem timpul, tăiem frunze la câinii de mare.

Corina: — Eu nu!

Pepe: — Dar ce faci?

Corina: — Mă interesez de Jarcalete. Vreau să-l şterg niţel de praf.

Pepe: — Ce? N-ai mai renunţat la ideile tale stupide? Ce speri să găseşti acolo?

Corina: — Circulă prea multe anecdote pe seama rablei. Toată popularitatea lui Tib se datorează broscoiului.

Pepe: — Piesă de muzeu.

Corina: — Nu vreau să mor incultă.

Pepe: — Crezi că-ţi mai ajută la ceva? Vezi, poate laşi vreo urmă!

Corina: — Tăcere! Am să mă port cu mănuşi. (Pepe îşi reia fluierăturile, întrerupt de jalnicul scârţâit al portierei lui Jarcalete, deschisă de Corina.) Ah, ce lugubru! Mă apucă groaza!

Pepe: — îmbogăţirea cunoştinţelor. (Pauză.)

Corina: — Interesant. Are şi un locvorobot. E închis. Îi dau drumul.

Pepe: — Ai grijă!

Jarcalete (glas hodorogit, de maşinărie uzată): — Degeaba! Du-te şi spune-i că nu mă mai împac cu el! Ce, am ajuns să-şi bată joc de mine?

Corina (uimită): — Ia te uită! Cine te-a supărat aşa?

Jarcalete: — Nu te mai preface că habar n-ai! Nu te-a trimis Tib?

Corina: — Ba el... el, cine altul?

Jarcalete: — Atunci transmite-i, te rog, că eu, unul, nu vreau să mă mai împac cu el. Credeam că mă iau pe mine să-i duc într-o misiune riscantă ca asta. Chestie de bun simţ.

Corina (brusc interesată): — Poftim?

Jarcalete: — Misiune riscantă, am zis. Pune-ţi ochelari dacă n-auzi!

Corina: — Păi vorbeşti parcă ar fi fost mai mulţi oameni la mijloc.

Jarcalete: — Te faci că nu ştii? Tib al meu a venit aici cu Berry, altă podoabă, şi cu încă doi, Glyd şi Yaralde. Mi-a poruncit să zbor încotro mă taie capul şi în vremea asta şi-au făcut un plan.

Corina: (stăpânindu-se): — Fugi, că minţi!

Jarcalete: Qqqbbbboooooşşşmm! Eeeee! Zzzţţgruuuiiii!

Corina: — Nu înţeleg.

Jarcalete: — Înjur, asta-i! Eu nu mint niciodată, fetico! Pricopsitul de Tib l-a pus pe Berry să-mi închidă gura, că mă amestecam mereu în discuţia lor. Şi ăla aşa a şi făcut, dar a uitat că Jarcalete mai are şi urechi, şi un dispozitiv de memorizare straşnic. N-am pierdut nicio vorbă, ehei! Atunci, ia zi, despre ce plan e vorba? Prea mă crezi prost! Sau te pomeneşti că nu Tib te-a trimis! Îi auzeam eu ieri pe băieţi că se tem de doi potlogari, să nu le pună beţe în roate. Unul e Nino Ortiz. A, grozav îl mai beşteleau toţi patru! Nu-ţi faci idee.

Corina: — Şi altul?

Jarcalete: — Păi altul ar fi Senuofo. Unul dela comandamentul suprem. Pe ăsta nu l-au ponegrit, dar le era frică de el ca de dracu. Eşti omul lor? Atunci, hai, afară de-aici! Afară!

Pepe (surescitat, întrerupând dialogul): — Corina! Mulţumeşte-te cu atât şi vino să raportăm.

Jarcalete: — Şi când mă gândesc că l-am dus o dată în Himalaya, pe furtună! (zgomotul portierei trântite).

— Poate fi o probă, nu-i aşa? se lăudă Corina, oprind aparatul.

— Pleaşcă! făcu Pepe plin de el. Avem dovada pe de o parte că cintezorii nu sunt în legătură cu cei din Comandamentul suprem, şi pe de alta că au pregătit o acţiune riscantă, poate chiar în Himalaya. Noi ne-am

gândit că ar fi vorba de Hidră...

— Adică ce, să ne-o fure?

— Nu! Să intre la ea în adăpost. Poate s-o distrugă, ştiu şi eu?

— Şi dacă-i o cursă? le tăie Felt entuziasmul. Dacă discuţia celor patru era un truc? Dacă ne ducem ca proştii în Valea Rupal unde acest Senuofo e pregătit să ne înhaţe?

— Şefule, îi prindem în delict! uită Pepe că trebuie să vorbească politicos. Hai să ne repezim la adăpostul Hidrei! Au să joace cum le cântăm noi, îţi dai seama? Ne îndeplinim cu succes misiunea de capturare! Şi dacă ne întreabă careva ce căutăm acolo, îi zicem că suntem o patrulă de inspecţie. Avem dreptul, nu?

Felt vru să spună ceva, apoi îşi aminti că toţi oamenii din jurul său sunt spionii lui Pliss. Dădu din mână, se întoarse şi ieşi din adăpost, urmat de Corina şi Pepe care schimbau priviri nedumerite.

*

— Teferi? întrebă Glyd apucându-i de braţ pe amândoi.

— Teferi! răspunse Kobo. A ţinut cam mult, ce să facem? Povârnişul abrupt, noi nu prea tineri...

— Lasă că-i bine. Ce-a fost mai greu...

— Atenţie, un vehicul! îi împinse Tib către stâncă. Culcat!

Se lungiră dintr-o singură mişcare, cu braţele împreunate deasupra capului. Erau la vreo 20 de metri în dreapta porţii de acces la Hidră, pe un mic platou neted, lipsit de bolovani după care cei patru să se poată ascunde.

— Glisorul patrulei de control, suflă Berry.

— Ghinion! făcu Glyd. Să-i dau Hidrei de ştire că

suntem aici?
— Ssst! Întâi să plece patrula, şopti Kobo. Avem timp.
— Dar nu pleacă! îi anunţă Gălbează, privind pe sub braţ. Au aterizat lângă poartă.
O lumină orbitoare se aprinse instantaneu – vehiculul era dotat cu un far cosmic – şi după câteva secunde cineva strigă triumfător:
— Uite-i! Acolo, pe platou!
— Nicio mişcare! ordonă un alt glas, autoritar. Suntem înarmaţi. Pepe filmează! Ne trebuie o dovadă a vinovăţiei lor. Corina, nu-i slăbi din ochi! Eu chem baza.
— Îi cer Hidrei să ne ajute! hotărî Glyd.
— Nu! îl opri energic Kobo. Vrei să-i nimicească laolaltă cu poarta?
— Şi-atunci?
— Ne lăsăm prinşi. Vom explica ce-am avut de gând, ai să le faci dovada.
— Ştii cine sunt? Din partea cui?
— Ai crede dacă ţi-aş spune că de la paza teritorială?
— Drace, uite-o şi pe Yaralde, vine cu aeroglisorul! le arătă Gălbează, purtătorul veştilor rele. Cine-a chemat-o?
— Eu, mârâi Tib. E mai bine să fim împreună!
Îi făcu semne fetei să aterizeze lângă ei...
— Ca pe şoareci ne-au prins! Ca pe şoareci! La un pas de Hidră se tângui Glyd copilăreşte.
— Hm! făcu doctorul, cu amară veselie. Şi dacă ea ar fi refuzat să mai vorbească cu Glyd?

21.

„Băiatul ăsta, îşi spuse Kobo, şi-a greşit meseria, fără îndoială, ori s-a născut prea târziu; el nu trebuia să ne urmărească în Valea Rupal, ca un poliţist ordinar –

vocaţia lui adevărată e aceea de majordom; puţin prea gras pentru asemenea îndeletnicire, e drept, dar ce maniere şi mai cu seamă câte aptitudini! La urma urmei ce înseamnă a fi majordom? Să te pricepi să porţi o mască – funestă şi îngrozitoare modalitate de a-ţi manifesta, în fond, indiferenţa – şi să ieşi din rândul oamenilor de opinie, căci, e bine ştiut, majordomii nu au păreri personale. Atunci nu s-ar mai învârti fără rost pe lângă Yaralde, încercând s-o tragă de limbă, ci dimpotrivă: „Domnişoară, va surâde el impenetrabil, gustaţi din această delicioasă băutură răcoritoare şi o să vă convingeţi că viaţa nu merită să fie luată în serios.

Viaţa, scumpă domnişoară, are consistenţa apei limpezi.” Nu, nu va folosi expresia „apă chioară”, pentru simplul motiv că ea nu aparţine vocabularului profesiei sale. „De bună seamă însă, nu vom uita niciodată fidelitatea cu care v-aţi sacrificat tinereţea alături de Hidră.” Va lăsa lângă fotoliul fetei cupa cioplită din cel mai pur alabastru, se va înclina ceremonios şi... Ce va face un majordom observând cum un bătrân ca mine îl priveşte stăruitor? „Puţin coniac, doctore?” He, he, mare pehlivan! Cunoaşte psihologia turiştilor de ocazie care nici măcar nu ştiu încotro sunt duşi. Nu, mulţumesc! Alcoolul mă oboseşte. Aş dormi puţin. Când ajungem la destinaţie? „Deocamdată zburăm şi nimic mai mult. Să ne mulţumim, doctore, cu realitatea imediată şi să nu căutăm un punct de sprijin printre presupuneri!” Recunoaşte, băiatule, avem nevoie, însă, de un astfel de punct! „Dar v-a fost pus la dispoziţie, vi s-a oferit, cel puţin... Ce să faceţi cu dânsul? Daţi-l de-a dura, sau prezentaţi-l într-un număr de jonglerie. Ar fi pe gustul

lui All; nu pentru aşa ceva vi l-a înmânat? A, mă iertaţi! Sunt nevoit să mă retrag, domnul Glyd mi-a cerut un copac.” La ce-i trebuie un copac? „Pentru ursuleţul care i se joacă în palmă. Sfătuiţi-mă, ce copac să-i aduc?” Un stejar... „Formidabil, la stejar m-am gândit şi eu.”

Nava zboară cu mare viteză undeva, spre răsărit. Soarele şi-a anunţat apariţia, împurpurând cerul la orizont. Deasupra cabinei cu pereţi străvezii se află postul de pilotaj; prizonierii aud când şi când convorbirile; cineva cheamă cu insistenţă un indicativ cu cifru biologic şi anunţă sosirea navei aeriene într-un anume careu, cerând protecţie. Împotriva cui? Cu gândul la Felt, Kobo aţipise trudit şi-l visa acum în chip de majordom grăsuliu, târând după el un stejar şi ridicându-l în mijlocul cabinei. „Frumos copac! Ce bine e la umbră, sub frunzele lucioase şi verzi! Fii atent, nu te căţăra prea sus, ursuleţule!” Cine-a spus asta? Glyd? „Domnule Berry, se înclină grăsanul, regretăm din suflet că familia dumneavoastră... Câţi? Trei copii? Şi pentru mine o călătorie fără copii e de neimaginat”. Cling, clang! Cling!... Glyd, încetează cu clopotele tale! M-ai înnebunit! Dacă nu te poţi stăpâni, aruncă-le peste bord! Care ursuleţ? Ăsta-i Rick, în carne şi oase! Rick, pinguinul cu mutră de om. „Baţi câmpii, doctore! Ai febră!” Cum, nu pricepi? Hidra îl caută pe Rick şi tu l-ai pus să se urce în stejar. Să-l dai jos de acolo, şi du-l înapoi, Hidra ne va fi recunoscătoare, o să ne spună tot.. .

— Doctore Kobo! Doctore, am ajuns...

Kobo deschise ochii, zăpăcit de atâta lumină. Capul îl durea îngrozitor.

— Unde?...

— Nu ştiu. Suntem invitaţi să coborâm.

Yaralde, palidă, încerca să-i zâmbească. Bătrânului îi jucau în faţa ochilor imagini confuze, chipul lui Rick, frunze lucitoare şi i se păru că aude un clopoţel. Berry îl atinse cu mâna, în treacăt. Avea obrajii supţi, iar în spatele ochelarilor privirea îi strălucea, înfrigurată.

— Nu, răspunse el unei întrebări pusă de Glyd. Monştrii pe care i-a creat Hidra nu au fost incluşi în programul lui All.

Felt apăru în uşa cabinei, deschizând-o larg. Lumina soarelui era albă, orbitoare.

— Vă rog să mă urmaţi, rosti el exagerat de politicos. Obiectele ce vă aparţin pot rămâne aici.

Păşi înainte pe scăriţa îngustă, traversă platforma de aterizare şi sui pe ambarcaţia elegantă care-i aştepta. O copertină multicoloră deasupra punţii; peste tot curăţenie exemplară. Lângă balustrade, fotolii joase.

— Luaţi loc! se înclină Felt, cu o deferenţă aproape comică după brutalitatea cu care-i tratase în Valea Rupal. Hei, Tangata! strigă apoi la indonezianul vânjos din cabina timonei. Toată viteza!

Se îndepărtau cu repeziciune. Nava aeriană, dotată cu motoare atomice, părea acum o jucărie inofensivă, aruncată pe platforma ce plutea pe ocean.

— Niciun însemn, bombăni Donar pentru el însuşi. Mi-ar fi plăcut să văd...

Şi tăcu. Felt mută la întâmplare câteva fotolii şi cum nimeni nu părea să-i remarce prezenţa, ridică din umeri, ca o replică la un monolog interior şi se duse la prora.

Insula îi impresionă pe toţi mai cu seamă prin vegetaţia ei luxuriantă, combinată cu rafinament pe terasele în spirală ce urcau până la gura fostului crater vulcanic. Ici-colo, din frunzişurile întreţesute apăreau

colţurile clădirilor bogat ornamentate, către care duceau alei înguste, printre cascade, piscine şi fântâni arteziene, şi pajişti largi, cu animale în libertate; iar deasupra tuturor, încununând conul vulcanului, se înălţa o vilă imensă, cu terase, pergole şi balcoane, într-un stil arhitectonic divers şi totodată unitar, cu acoperişuri de ţiglă smălţuită policromă, cu balustrade şi porţi şi gratii din fier forjat cu migală, cu grădini suspendate şi acvarii şi eleştee – o vilă ce putea adăposti, în excelente condiţii, o întreagă brigadă ştiinţifică de cercetări speciale.

— Nu-i lipsit de gust acest Senuofo! exclamă Berry. Sau, mă rog, oficialităţile noastre, se corectă el.

— Mda, oficialităţile! şopti într-un târziu Glyd, cu mâna streaşină la ochi.

— După câte ţin minte, aruncă Tib, sediul Comandamentului suprem e pe coasta de vest a Africii. Şi aici, dacă nu mă-nşel, ne îndreptăm spre o insulă din Pacific.

— Hm, hrrr! mârâi Kobo nervos.

Acostară. Un albatros cu aripile larg deschise plană leneş deasupra lor, apoi, cu o volută elegantă, se pierdu departe, spre ocean. Felt sări pe debarcaderul din bambus şi le făcu semn să-l urmeze. Drumul până la vilă fu o lungă îngemănare de imagini, miresme şi sunete, succesiuni de peşteri şi statui în marginile aleilor, zumzete fine de colibri sub evantaiele unor arbori tropicali, mirosul florilor de ylang-ylang, liniştindu-le nervii, iar din amintiri, ca un zid cenuşiu între ei şi evenimente, Hidra, şi din nou iată-i rătăciţi într-un crâng cu Welwitschia Mirabilis)...

Apoi tablouri scumpe, coridoare luxoase şi terasa pardosită albastru-marin, o balustradă filigranată şi

dedesubt bazinul în care se jucau nişte delfini. Scaune joase, măsuţe din lemn înmiresmat de santal, răcoritoare în baterii de argint.

— Îmi permiteţi să vă anunţ sosirea, murmură Felt, cu o undă de ironie în vocea delicat modulată.

Se retrase în fugă. Glyd ajunse lângă balustradă şi-şi trecu palmele peste faţă, fără un cuvânt.

— O să se termine cu bine, îi făgădui Yaralde. Dar privirea ei spunea cu totul altceva: „Mint, Glyd, mint! Dar fă-te că mă crezi.”

— Prea bogaţi. Prea puternici, oftă Kobo.

Din celălalt capăt al terasei se apropie un bătrân impunător, cu frunte largă şi ochi încercănaţi, purtând haine albe, sobre, de o eleganţă desăvârşită. Lângă el, potrivindu-şi paşii, o fată înaltă, cu păr auriu, lung, revărsat pe umeri, îmbrăcată într-o rochie simplă, de zi, ce-i reliefa corpul sculptural. În urma celor doi, Felt, sorbind-o din priviri pe fetişcană.

— Bine-aţi venit la modesta mea reşedinţă! le ură de departe bătrânul, ceremonios. Îi scrută pe rând, cu ochii lui ageri şi se opri lângă primul scaun. Dar de ce nu luaţi loc? Vă rog, ca acasă!

Se aşeză cel dintâi, ca să-i îndemne. Fata şi băiatul rămaseră respectuoşi în picioare, de-o parte şi de alta a bătrânului. Tib din spirit de supunere, Berry în silă şi Kobo cu indiferenţă îşi traseră câte un scaun fiecare. Glyd, cu faţa încă în mâini, îl privea gânditor pe moşneag şi ca să nu-l lase singur Yaralde se rezemă de balustradă, alături.

— Felt! se întoarse gazda către grăsan.

Donar, alb ca varul, simţi cum i se taie răsuflarea. Sperase prosteşte, împotriva evidenţei, că nu un Ortiz i-a făcut prizonieri, dar iată, chiar Felt, neisprăvitul de

nepot al lui Nino...

— Da, unchiule. Tânărul se înclină servil.

— Mi-a povestit Corina cum te codeai acolo, în Valea Tarshing... Mă dezamăgeşti, Felt!

— Unchiule... Corpolentul nepot roşi mânios.

— Ţin să te informez că eu i-am indicat Corinei să-l cerceteze pe Jarcalete. Şi biodetectoarele de tip nou din pădure erau ale noastre. Te credeam mai dibaci, băiatule, îmi pare rău! Acum te întorci şi predai comanda brigăzii. Nino e în drum spre Pământ.

Felt se înclină, făcu câţiva paşi cu spatele, o piruetă agilă şi se depărtă, strângându-şi pumnii.

— Mă iertaţi pentru incident, reveni bătrânul. Mă numesc Pliss. Şi, desigur, Ortiz, mai e necesară precizarea? Moa, secretara mea de nădejde! arătă spre fată. Da... Nu-i cazul să vă prezentaţi, vă cunosc cât se poate de bine. Yaralde! arătă el cu degetul în direcţia fetei. O surpriză plăcută, Yaralde! Mi te închipuiam mai bătrână, cu un început de mustaţă şi negi pe nas, acrită de atâta stat pe lângă Hidră. Ce să-i faci, imaginaţia nu-i partea mea cea mai tare! Şi văd acolo pe cineva care mă priveşte urât: Glyd. Legendarule Glyd, copil minune, cea mai mare speranţă a lui All... Va să zică tu eşti!... Uite şi pe unul din generaţia mea; noi, bătrânii, o să ne înţelegem mai bine, ce zici, doctore? Tinerii au fumurile lor, nu pricep ei multe... E drept că nu-ţi mai aminteşti de mine? Am fost şi eu pe la şcoala de zbor odinioară şi într-o funcţie bunicică, dar poate n-ai de unde mă ştii. Kobo era un nume pe vremea aceea, oho! Frumoase timpuri, da, frumoase timpuri!... Şi voi, ghinioniştilor incurabili? Cum de-aţi nimerit iar în patul lui Procust? De Tib nu m-aş mira: un încurcă-lume care mi l-a pricopsit pe Nino cu o nevastă peste puterile lui, dar

Berry, tată de familie? Ce le-ai spus copiilor, Gălbează, când te-ai aruncat în aventura asta infantilă? Bine, bine, hai să nu vă mai supăr! Ce zici, Moa dragă, ce s-au posomorât cu toţii?! Uite-i! Să fi avut pe lângă mine câţiva ca ei, unde-am fi ajuns noi acuma, ia spune!?

— Bunicule, interveni fata care nu pricepea mai nimic din toată întâmplarea, dar o stingherise duritatea bătrânului. Bunicule, e masa pusă în salon, cum ai poruncit.

— Iată o veste plăcută! exclamă Pliss, cu o voce deodată blândă. Fetiţa mea, îţi încredinţez oficiile de gazdă.

Moa făcu un gest şi tot peretele din fund al terasei glisă încet într-o parte, descoperind o încăpere lungă, umbrită, în al cărei semiîntuneric trona o masă enormă, ovală, acoperită cu zeci de platouri, butelii şi flacoane, cu şiruri de tacâmuri, pahare şi ceşti. Şase scaune cu spătar înalt o înconjurau la distanţe egale, iar ceva mai departe un pâlc de fetişcane în costume sumare aşteptau, surâzând, venirea mesenilor.

— Vă invit să ciocnim un pahar pentru întâlnirea noastră. Cu inima deschisă! Bătrânul părăsi anevoie scaunul prea scund. Intră primul în salon şi se aşeză în capul mesei, mai degrabă ca un stăpân arogant decât ca un amfitrion amabil. Le făcu semn celor de-afară să vină şi aşteptă nerăbdător până ei hotărâră să se urnească. Glyd, la dreapta mea! Yaralde, la stânga! Doctore, tu stai acolo, în capăt! Vreau ca mica noastră reuniune să se desfăşoare sub zodia înţelepciunii şi cuminţeniei. Pe voi doi, băieţi, nu vreau să vă influenţez – staţi lângă cine vă trage inima. Moa, tu n-ai să-mi uiţi rugămintea!

— Nu, bunicule!

— Vă cer scuze cu anticipaţie, dar plăcerea de a rămâne o clipă alături de voi nu mă scuteşte de obligaţii! explică Pliss. Mereu mă solicită cineva pentru tot soiul de treburi; Moa va face de gardă la interfon.

Fata se aşeză, într-adevăr, la un birou miniatural ascuns într-un colţ, printre lanţurile de plante ornamentale. Şi pe dinaintea oaspeţilor aduşi cu sila începură să se perinde mâncăruri scumpe şi băuturi vechi şi rare. Iar ei gustară şi nu prea; şi de băut la fel. Din vârfuri de munţi, din fundul mărilor, din inima deşertului, de pe sateliţi şi planete străine, tot ce era mai greu de găsit şi păstrat se îngrămădise pe masa lui Pliss, tot ce solicitase eforturi care oricum depăşeau, în importanţă, rezultatele. O demonstraţie de forţă, nimic mai mult; o simţiră şi o înţeleseseră cu toţii.

— Bunicule, anunţă Moa, te caută Antarctida. E Sikomura.

— Da! Pliss ridică receptorul de pe măsuţa de alături. Cine-ntreabă? Chiar şeful de divizie? Spune-i că am trimis computerul la mina „Adamson.” 500 000 de tone producţie suplimentară. Zilnic, da! 27,2% depăşire. Şi să ne lase-n pace cu controalele dumnealui. Oricine-ar fi! Bine, aştept o notă... revedere!

— E cazul, întrebă încet Kobo, ridicând ochii, e cazul să ne considerăm prizonieri? Pentru că nu ştiu dacă aveţi dreptul...

— Ei, poftim! se impacientă Pliss şi trânti receptorul, cu o mişcare nervoasă. Asta-i tot ce-ai priceput, doctore?

— Când All a construit Hidra, începu bătrânul, dar celălalt îl întrerupse aspru:

— Lasă-l pe All! Hidra-i acum a noastră, e a mea! Aud că atunci când aţi pus la cale să intraţi hoţeşte în

adăpostul ei doreaţi să vă ascundeţi de Nino şi să vă descopere nişte aşa-zise autorităţi. Dar Nino, comandantul Brigăzii Epsilon, ce e, doctore? El nu are o funcţie oficială, spune, Tiberiu Donar? V-aţi pus nu ştiu ce speranţe într-un oarecare Senuofo. Dar cine-a sprijinit propunerea lui Nino ca tu şi Berry să fiţi daţi afară din brigadă, dacă nu chiar acest Senuofo? Un puştan plin de sine şi-atâta tot, între noi fie vorba. Numai că şi el şi Nino v-au judecat la fel. Şi atunci ce diferenţieri fanteziste inventaţi între ei doi? Nu, Kobo! Aţi fost prinşi de autorităţi pe când aţi încercat să violaţi adăpostul unui computer încredinţat de comandantul suprem, şi prin el de însuşi Comandamentul brigăzilor, lui Nino Ortiz. Avem şi un film dacă vă interesează.

— Ştim, a avut grijă Felt să ne anunţe...

— Norocul vostru e altul, urmă Pliss, cu voce din nou domoală şi prietenoasă. Că noi vă cunoaştem îndeajuns, încât să nu mai dăm curs unor cercetări care v-ar aduce numai belele. Îi ştim şi pe aceşti zurbagii de colegi ai lui Nino, pentru care el s-a pus chezaş; şi pe Yaralde, pe care o recomandă munca ei stăruitoare pe lângă Hidră; nu mai vorbesc de Glyd, al cărui nume doar cine nu vrea nu şi-l aminteşte; iar de Kobo garantez eu cu capul.

— Bunicule! Baza din' Mexic! anunţă Moa cu jumătate de gură.

— Mai târziu. Să revină!

— Atunci nu ne rămâne decât să-ţi mulţumim...

Kobo dăduse replica fără intonaţie. Şi-aşa ironia era evidentă. Berry se juca, învârtindu-şi ochelarii deasupra farfuriilor pe care fetele i le puneau dinainte şi le luau neatinse. Tib, cu un cocoloş de pâine, aduna firimiturile de pe masă. Doar Glyd, mereu cufundat în gânduri, nu-

şi lua ochii de la Pliss, iar acesta, tot mai evident stânjenit,, nu ştia cum să-i ocolească privirea. Yaralde, după ce fixase îndelung părul abia crescut de pe creştetul lui Gălbează, se hotărî să se uite peste umăr, la copacii ce mărgineau terasa.

— Să-mi mulţumiţi! repetă Pliss, după o pauză. Aveţi de ce: de azi înainte aţi devenit colaboratorii comandantului de brigadă Nino. Elucidaţi împreună taina Hidrei. Veţi avea la dispoziţie tot ce vă trebuie. Parcă asta era şi intenţia voastră, cu acest gând aţi pornit să asaltaţi Hidra, nu? Ei bine, amintiţi-vă că Nino v-a propus mai de mult colaborarea. I-aţi refuzat-o şi rău aţi făcut, se puteau evita multe neplăceri. Cine-i de vină?

— Eu, răspunse Kobo domol. Eu i-am îndemnat să atace adăpostul.

— Oricine e supus greşelii! acceptă Pliss. În viaţă te mai urmăreşte şi ghinionul. Voi aţi avut parte de amândouă şi nu numai acum.

— Centrala din Pirinei, bunicule!

— Să revină!

— Mai putem refuza o dată propunerea... De altfel e şi singura noastră posibilitate de alegere, Pliss!

— Nu, n-aveţi dreptul, Kobo! E timpul să contribuiţi şi voi la rezolvarea crizei din cibernetică alături de atâţia şi atâţia alţii. Şi pe urmă nu vă înţeleg! Aţi fi gata să renunţaţi la toate strădaniile acum, când se poate spune că v-aţi atins scopul? Mă faceţi să trimit şi altora filmul făcut de Felt, să-mi confirme şi ei că voi şi nu altcineva eraţi ascunşi la picioarele stâncii Lobsang astănoapte! Discreditaţi cum sunteţi, după montarea defectuoasă a unor computere inferioare şi prăbuşirea unei şosele, ar trebui să judecaţi puţin mai realist! N-am

dreptate?

Doctorul îşi plccă iar ochii, oftând.

— Tu ce spui, Yaralde? întrebă el anapoda, iar fata, ca şi toţi ceilalţi, pricepu că adresându-se tocmai ei, a cărei opinie conta cel mai puţin, bătrânul a capitulat.

— Lăsaţi modestia, prieteni! îi dădu înainte Pliss, persuasiv. După ce vom dezlega taina Hidrei şi vom pune capăt crizei din cibernetică, recunoştinţa omenirii se va revărsa asupra noastră într-o cascadă de aur. Anonimatul vostru va lua sfârşit. Cât despre partea materială, eu, personal, mă îngrijesc de pe acum. Ce vă doriţi? Vile, aeronave şi iahturi? N-aveţi decât greutatea alegerii. Nişte funcţii la nivel corespunzător? Oricare! Familia Ortiz nu se tocmeşte la recompense. Comanda unor brigăzi pentru Berry şi Tib; Yaraldei un post în conducerea Universităţii centrale; lui Glyd un fotoliu în fruntea Diviziei tehnice din proaspăt redeschisa şcoală de zbor. Şi tu, Kobo? Pentru sudura morală realizată între ei, ce să-ţi dau? Care e idealul tău de viaţă?

Doctorul îi zâmbi cu blândeţe.

— Idealul?... Nu e cam mult? zise el moale. Un cal slăbănog, în grajdul gata să cadă, nişte pietre fără valoare, adunate în cerc, năpădite de iederă şi bălării şi o casă goală, în ruină, pe unde bântuie amintirile... printre pereţii coşcoviţi...

— Ceva nou, Moa? izbucni Pliss, întorcându-se către fată, cu o grabă ce-i trăda enervarea.

— Nimic, bunicule! răspunse ea şi chicoti, nevenindu-i să creadă că doctorul vorbeşte serios.

— Mda!... făcu amfitrionul, aruncându-i o privire veninoasă. Se ridică, mai sprinten decât ar fi părut în stare. Faceţi cum ştiţi. Cred că n-o să ne mai vedem aşa curând. De mâine vă instalaţi în Valea Rupal. O să

lucraţi sub comanda lui Nino. Vă convine sau nu, n-aveţi de ales. Sper că mă înţelegeţi bine. Ca să nu stăm şi altfel de vorbă, în altă parte... Mai uitaţi-vă primprejur, colindaţi insula şi discutaţi cu Moa, ca să vă convingeţi ce şanse v-au rămas luptând împotriva noastră. Iar dacă vă vine poftă să vă plângeţi cuiva, cu multă plăcere! Nu e niciun secret că v-am admis să lucraţi la Hidră, după ce-aţi fost daţi afară de peste tot pentru incapacitate, şi mai cu seamă după ce v-am prins încercând să intraţi cu forţa în adăpostul din Lobsang, pus sub paza autorităţilor! La revedere, prieteni!

Se înclină ceremonios şi ieşi, fără să se uite înapoi. Tăcură îndelung. Gălbează îşi ştergea ochelarii cu un şervet, Yaralde îşi rezemă capul pe braţe, cu faţa la Glyd, acesta fixa mai departe scaunul gol al lui Pliss. Kobo îşi umplu ochi un pahar mare şi bău coniacul cu înghiţituri mici, fără să clipească.

— Asta-i! sparse liniştea Donar. Exact cum prevedeam, după tot tipicul. N-a lipsit niciun amănunt.

Îşi frecă barba nerasă. Moa se foi stânjenită în fotoliul ei.

— V-am spus eu! Gălbează se ridică cu greutate. Era imposibil ca Nino să nu aibă oameni de pază la Hidră.

Ieşi pe terasă, bălăbănindu-şi în mers braţele lungi şi se rezemă de balustradă, să se uite la delfini.

— Caraghiosule! strigă Tib pe urma lui.

Pe o uşă interioară îşi făcu apariţia Dina, într-un foarte sumar costum de baie.

— Moa, unde eşti? Am venit să te iau... A, iată-i şi pe eroii de pe Lobsang! Bună ziua!

Îşi expuse cu nonşalanţă trupul privirilor lor. Până şi Glyd se trezi din apatie, răsuflă zgomotos şi se întinse pe spătarul scaunului.

— Erai şi tu pe-aici? bombăni Tib, fără chef.

— Închipuie-ţi! Se aşează dezinvolt pe locul lui Pliss. De ce nu mă prezinţi? Sunt nevasta lui Nino. Mă veţi vedea când doriţi în Valea Rupal. Ei, cum vi s-a părut vodevilul?

— Ai ascultat tot, îi reproşă Tib într-o doară.

— Eram alături.. . Aşteptam să terminaţi discuţia, deşi îi ştiam dinainte sfârşitul. Chiar aş fi vrut să te previn că veţi fi prinşi în Lobsang.. . N-ai fost de găsit nicăieri. Oho, ce de bunătăţi! Joacă tare moşneagul, v-a făcut o demonstraţie de forţă. A reuşit să vă sperie?

— Sunt gata! Moa veni, aranjându-şi rochia. Mergem acasă?

— Mergem. Îţi place fata, Donar? Se ţine şi după ea un Ortiz, l-aţi cunoscut. Felt. De dragul ei v-a urmărit băiatul. Aţi fi bănuit? S-ar părea că istoria dintre mine şi Nino se repetă, dar nu! Nu vreau eu să se mai repete. Important e să înţelegi că viaţa nu se sfârşeşte cu noi. Merge mai departe şi trebuie s-o ajuţi să meargă bine. Ce spui ce înţeleaptă m-am făcut?

Lăsă impresia, cum înşirase cuvintele pe nerăsuflate, că-i o simplă pălăvrăgeală de femeiuşcă dornică să pară interesantă.

— Unde-i Nino? întrebă Tib, uşor obosit.

— L-a trimis bătrânul pe Marte, să nu-i încurce socotelile. E prea ambiţios, ar fi vrut să facă totul singur şi moşul n-a avut încredere. Azi se întoarce să vă ia în primire.

— Bună, frumuseţeo! strigă Gălbează de afară. Nu ştiam eu cui îi turuie gura acolo. Ai trecut de partea Ortizilor, sau te mai ţii încă tare?

— Mai tare ca tine, Berry, iubitule! Nu v-a trecut prin cap că pocinogul cu defectarea computerelor voastre a

fost pus la cale de Marele Pontif? Aşa, aşa, scumpi nătăfleţi! De Pliss! Ca şi prăbuşirea şoselei tale, Glyd. Ca să vă discrediteze, să vă creadă lumea incapabili şi pe urmă să vă ofere el, cu mărinimie, colaborarea la Hidră. Iar atacul vostru nesăbuit de azi-noapte i-a adus şi mai mult apă la moară. Frumos lucrat, recunoaşteţi! Şi nu se poate dovedi nimic, să nu vă pierdeţi vremea cu asta! Poate veţi mai câştiga teren lucrând la Hidră, dacă o să fiţi cu ochii-n patru. Hai, hai, nu mă priviţi ca pe o nebună! Zâmbi angelic. De hodorog să nu vă fie teamă. Acum se îndoapă cu medicamente. Cât despre maşinile-spioni, nicio grijă! Le-am făcut inofensive. Pa, drăguţilor!... Hai, Moa!

Seara trecuse, lăsând loc nopţii senine şi calme. Glyd şedea pe un pietroi rostogolit în marginea plajei pustii, se sprijinise cu spatele de dig şi privea, pierdut în gânduri, valurile fosforescente călătorind spre ţărm. Fluxul începuse de mult; apa oceanului creştea pe nesimţite, clar privind la intervale scurte peretele digului, Glyd sesiza urcarea; în curând valurile aveau să ajungă până la el, izolând piatra de restul plajei. Ca un incendiu îndepărtat, luna îşi pregătea în faţa lui răsăritul, sub norii răzleţi coborâţi până în marginea orizontului şi-a căror culoare albastru-întunecată, în locul unde nu-i ajungeau razele sângerii, se confunda cu cerul.

Avea nevoie de o izbândă ca să se poată întoarce acasă, la prietenii lui. Nu-şi dorea cu niciun chip izbândă, însă ea îi era necesară, pentru că numai aşa pot fi plătite bucuria şi pacea. Dobândirea victoriei va fi preţul lui, hotărât de el şi fără îndoială acceptat de către adversari şi aliaţi deopotrivă. Să aleagă înfrângerea, cum îl îndemnase conştiinţa propriei

limitări şi lipsa ambiţiilor, şi cum de fapt a şi încercat o vreme, nu e pe placul nici unei tabere: ai săi îl aruncă în luptă, orbeşte, duşmanii se tem că-i va incomoda până la urmă şi sunt decişi să-l doboare. Singur triumful îi domoleşte pe toţi.

Îşi aminti imaginara discuţie dintre el şi All, în pădure: „Nu, profesore, altul îmi fusese răspunsul. Tu ziceai că în zadar mă opun, vor găsi adversarii mijlocul să mă scoată în arenă, să mă oblige să apar în faţa Hidrei ca un înfrânt. Mă prefăceam că-ţi ascult povaţa, mă las convins.. . Nu-ţi dai seama, bătrâne, că te-am trişat? Nu vezi că prevăzusem înfrângerea asta de moment, am folosit-o ca să intru în tabăra lor şi să câştig victoria finală?” „Şi cum s-o câştigi? ar fi putut răspunde All în batjocură. Pe ce cale?” „Doar trişând în continuare, iubite maestre, ce naiba?”

Luna răsări, în sfârşit. O cărare de aur se aşternu până la Glyd, ca un miraj. Un val înalt venea agale dinspre capătul digului, şi bărbatul îşi sprijini coatele de genunchi, lăsându-şi mâinile să atârne, şi-l aşteptă liniştit, îl urmări cu ochii cum se apropie, graţios, cum desparte în două poteca până la lună. Se sparse chiar lângă el, cufundându-l până la brâu în apa caldă şi limpede, în care pluteau abia unduind meduze mici şi fosforescente, printre alge întunecate. Un roi de peştişori argintii fulgeră pe lângă palmele lui şi se pierdu pe sub piatră, printre firicelele de muşchi în continuă agitaţie, în dreapta, mai departe, amarat de o platformă a digului, un iaht al lui Pliss se legăna scânteind şters. Valul nu se mai retrase şi marea nu mai scăzu. Glyd îşi mişca degetele încet, prefirând apa, ca şi cum ar fi căutat ceva sub cărarea lunii.

Apa îi ajunsese acum până la piept; creştea domol, ca

în bazinul unei băi. „... trişând în continuare, iubite maestre! Sigur, victoria unui laş, numai că, ştii ce? n-o vreau pentru voi! Mie îmi trebuie, şi lasă-mă, lasă-mă să fac rost de ea cum mă pricep şi cum pot... Lupta dreaptă nu-mi e pe măsură...” „N-are să-ţi fie nici câştigul, Glyd!” „Puţin îmi pasă, de vreme ce mă întorc în lumea mea.” Briza căzuse cu totul şi valurile, mereu mai mici, se molcomiseră şi ele. Palmierii atârnau osteniţi în marginea falezei. Luna se ridica, străbătând norii ca voaluri subţiri, se înfăşură în ei şi-i despletea pe rând, cu mâini nevăzute. Stelele licăreau fără astâmpăr şi undeva deasupra, foarte sus, într-o desăvârşită tăcere, un du-te-vino neîntrerupt de aeronave păreau un joc prelung de artificii brăzdând cerul întreg. Glyd nu mai avea niciun gând şi nicio dorinţă, nu simţea decât bucuria acestor mişcări continue împrejurul lui şi nu se întreba dacă are să se poată stăpâni, dacă trupul îl va asculta, să rămână mai departe liniştit şi după ce oceanul o să-i treacă de creştet.

În clipele când luna se întuneca pe deplin, forfota vietăţilor acvatice părea că sporeşte şi cu toate că întunericul îl împiedica să le distingă, Glyd simţea agitaţia lor peste tot. Luau plaja în stăpânire ca la întoarcerea acasă după o lungă absenţă şi se repezeau să cerceteze, care mai de care, dacă nu s-a întâmplat ceva în lipsa lor din vremea refluxului. Mai mulţi crabi trecură târâş peste picioarele musafirului nepoftit, şi unul chiar se opri câteva clipe, cercetându-l prudent cu cleştii, fără să-l vatăme, apoi, parcă recunoscându-l, se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalţi. Meduzele pulsau ritmic ca nişte inimi, îşi spuse Glyd, fără să-l şocheze comparaţia şi atunci luă aminte şi la bătăile, încă la fel de liniştite şi uşoare ale inimii lui.

Nu simţi când apa i-a ajuns până la bărbie. Luna, ieşind din nori, aprinse iarăşi poteca, acum de argint şi el se sperie că o vede atât de aproape. Corpul îi tresări involuntar, se împotrivea celor ce aveau să urmeze, cu un strigăt deznădăjduit înăuntrul său. Ca un ecou, Glyd recepţionă un alt strigăt, ca de tare departe şi atunci, hotărât să termine, îşi plecă fruntea, afundându-se cu ochii deschişi în lumea mirifică a apei, plină de foşnete şi murmure neaşteptate. Ascultă uimit, privind într-o parte rotunjimea tremurătoare a lunii şi umbrele ce lunecau fugare între ea şi el, umbre lungi şi înguste, de peşti, şi zdrenţuite, de alge, şi emisferice, ale meduzelor străvezii.

Pe urmă o umbră imensă, neagră, se agăţă îndărătnic deasupra, printre şoaptele înşelătoare ale mării se făcu iar auzită vocea de femeie de adineauri şi două mâini se strecurară prin spatele lui, îl încleştară de subţiori şi-l traseră, cu duşmănie parcă, înapoi, dincoace de pragul de care el socotea că s-a şi desprins. Nu se împotrivi în niciun fel. Se căţără pe dig şi rămase cu ochii închişi, cu faţa în sus, cu părul şiroind de apă, încurcat deja în alge de un verde livid, cu degetele strânse la piept, ca un copil adormit.

„Ai dreptate, niciodată retragerea... Frica-i dezarmant de omenească... Am să-ţi dau victoria, All! Ţi-am repetat destul greşelile ca să ştiu pricina eşecurilor tale. Bucură-te, acum le evit. Drumul... Îmi caut drumul meu... cum mă povăţuiai.”

Yaralde se lungise alături de el, abia îndrăznind să respire.

Îi săruta lui Glyd, fără grabă, pleoapele, sprâncenele, bărbia şi buzele strânse amarnic, ca într-un plâns. O jucărie îmbibată de apă alunecă din buzunarul

costumului. Cling-clang, sună ea vesel şi se rostogoli pe bolovani. Cling-clang!

PARTEA A TREIA

22.

Aparent, o zi ca altele. Vântul se mai potolise niţel. Ceaţa densă lenevea pe vale, acoperind cu un linţoliu alb-murdar clădiri, drumuri, vehicule – imposibil de luptat împotriva ei, pentru că în rezervaţia naturală Himalaya nu existau instalaţii de dirijare a climei. Dar nu, nu era o zi obişnuită. Toată dimineaţa şi o bună parte a după-amiezei Brigada Epsilon muncise fără un moment de răgaz; Nino îşi zorea, bruftuluindu-şi, oamenii, cum rar se întâmplase până atunci, deşi nu se putea spune nici altă dată despre el că are temperament echilibrat şi se comportă paşnic. Un du-te vino de aerosănii legase depozitele brigăzii de încăperile săpate în Lobsang, transportând fel de fel de aparate şi materiale. Numeroase aeroglisoare colindau centrele industriale din zonă, în căutarea unor maşini şi microinstalaţii complexe, după planurile amănunţite puse la dispoziţie de Nino Ortiz. Comandamentul suprem trimisese şi el un delegat permanent, în fruntea unui grup de tehnicieni specializaţi în montări rapide. Întreagă Valea Rupal căpătase aspectul unui şantier perfect organizat, deşi impresionanta desfăşurare de forţe se concentra mai cu seamă în galeriile muntelui. Tehnicienii brigăzii locale zoreau să instaleze postamentele viitoarelor agregate, perfectând conexiunile reţelei energetice şi dispozitivele de cuplaj

automat, lărgind vechile spaţii subterane, acum insuficiente; maşini şi utilaje care până mai ieri fuseseră considerate necesare părăseau în grabă galeriile, fiind pur şi simplu aruncate afară, deoarece în locul lor soseau mereu altele, cu noi caracteristici. Munca se desfăşura în ritm egal, neobosit.

Felt supraveghea lucrările, destul de calm în haosul aparent ce domnea în pântecele stâncii Lobsang. Din sfert în sfert de oră era controlat de Nino. Tehnicienii îl recunoşteau fără greş pe comandant după potopul de ţipete şi înjurături ce se revărsa din microreceptorul grăsanului. Prea puţini dintre ei îşi dădeau seama ce se petrece. Un timp, cercetările asupra Hidrei bătuseră pasul pe loc, când iată că Nino Ortiz s-a hotărât să schimbe radical sistemul de investigare. Venise cu un plan propriu, sau primise sugestii din partea altcuiva? Amploarea lucrărilor, concepţia originală şi un anume stil i-a obligat pe mulţi să aibă îndoieli că noua metodă de cercetare ar aparţine comandantului. Poate de asta Nino Ortiz era peste măsură de nervos.

Puţin înainte de căderea serii, lucrul se terminase. Cei aproape o mie de oameni fură expediaţi care încotro. Rămaseră doar echipele de pază, să vegheze cu străşnicie împotriva încercării unor eventuali intruşi de a se strecura până la maşină. Ca o măsură excepţională de precauţie, nici măcar echipele de pază nu aveau drum liber spre computer. Un sistem complex de siguranţă şi alarmă, o instalaţie antifon şi câmpuri de ecranare, multiple staţii de bruiaj fuseseră instalate cu scopul de a se păstra cel mai deplin secret asupra viitoarelor operaţii din Lobsang.

În sfârşit, când agitaţia se domolise cu totul şi avertizoarele nu mai semnalau decât prezenţa

paznicilor, o aerosanie cu storurile coborâte porni de lângă sediul brigăzii şi străbătu în viteză maximă calea până la adăpostul Hidrei. În faţa uşilor blindate, deschise la o comandă din interior, pântecul săniei coborî lent, depunând pe platforma betonată un vehicul mic, fără hublouri, care se puse imediat în mişcare şi dispăru în galeriile luminate feeric, unde grăsanul Felt aştepta nerăbdător.

Glyd nu s-a grăbit să înceapă dialogul cu maşina, deşi îndată după venirea lui aceasta se însufleţise, ca la un semn sau la rostirea unei formule magice, în zadar căutate de Nino. Hidra torcea lin, rumegând în strania ei minte cine ştie ce calcule cu finalitate ascunsă, repetând răspunsuri din timp pregătite, iscodindu-i prin antene indetectabile pe însoţitorii omului său – şi poate un soi de timiditate şi-un soi de emoţie s-o fi încercat, ca înaintea oricărui examen; nu-i mersese vestea lui Glyd că-i un examinator exigent? Dar el se plimbă prin toate sălile, verificând, cu Gălbează şi Tiberiu Donar, dacă Nino Ortiz le-a respectat instrucţiunile. Controlară pe îndelete aparatura, nescutindu-l de observaţii pe comandantul de brigadă, care-i urma cu obişnuitul său aer arogant, certându-se necontenit cu ei şi ţinând să sublinieze că-i sunt subordonaţi, ceartă la care Felt îl sprijinea din plin, cu grosolănii debitate spontan, netrebuindu-i pentru asta eforturi de imaginaţie. Singurul atent mai mult la evoluţia disputei decât la inspecţia propriu-zisă era Tib, deşi el se ocupase în special de pregătirea acestui prim contact cu Hidra, întocmind lista de aparate şi materiale şi planul amplasării lor. Desigur însă că nici ceilalţi nu stăteau mai bine cu nervii. Cei mai afectaţi dintre dânşii erau Yaralde şi Kobo – fata şedea încremenită pe un scaun,

cuprinsă de un tremur de nestăpânit, în timp ce doctorul se învârtea în neştire prin încăperi, fără să vadă pe unde umblă.

— Yaralde, gata! poruncise apoi Glyd. Vino lângă mine.

Dinaintea computerului se aflau două fotolii comode, special construite. Se aşezară, lăsându-se prinşi în dispozitivele complexe, necesare experienţei; îşi puseră căştile, ce le asigurau legătura cu un cogitoscop, pentru comunicare telepatică şi înregistrarea tuturor gândurilor, şi-şi fixară pe corp electrozii altor aparate. Tib şi bunul său amic puseră în funcţie sondele care aveau să controleze principalele reacţii din interiorul maşinii, trecând apoi la pupitrul comenzilor pentru supravegherea întregii experienţe. Un fotoliu, pregătit din timp pentru Nino Ortiz fusese aşezat chiar în spatele lui Glyd. Taciturn, cu faţa suptă, palid de atâta încordare, comandantul de brigadă îşi ocupă locul. Felt rămase în picioare, undeva, lângă uşă. Numai Kobo, în continuă agitaţie, rătăcea mai departe prin sală. Pardoseala elastică îi înăbuşea paşii.

Hidra avea la dispoziţie un locvorobot postat între ea şi cuplul Glyd-Yaralde, împiedicându-le acestora o vedere de ansamblu a calculatorului. Cu ochii pe jumătate închişi, Glyd privi îndelung la computer. Acum îl vedea întâia oară: un cub cenuşiu, înalt cât o casă cu două niveluri, cu carcasa metalică zgâriată în numeroase locuri, urmele plimbării din Nanga Parbat până aici sau ale acţiunii oamenilor lui Ortiz, în disperatele lor încercări de-a face maşina să iasă din muţenie. O trapă scundă şi îngustă, acum deschisă, permitea accesul în interior, unde un şir de proiectoare luminau păienjenişul de tuburi subţiri, cu pereţii fini,

divers coloraţi, prin care circula, cu viteze constante, o plasmă vâscoasă, în vârtejul căreia, împotriva curentului sau purtate de el, treceau miriade de sfere cu luciri metalice irizate. Glyd privi la Hidră şi nu-l încercă niciun sentiment; nici încrederea în reuşita experienţei, niei înfrigurarea aşteptării unor dezlegări, nici vechea dorinţă de împotrivire la aventura în care fusese aruncat, nici amărăciunea că slujeşte cauza familiei Ortiz, nici bucuria năvalnică a întâlnirii cu All, pe care-o trăise la eliberarea celor doi ciberneticieni din sectorul „Pho Chu”. Cu gândul numai şi numai la victorie, îi rămăsese doar tensiunea nervoasă a jucătorului şi din pricina ei reacţia instinctivă de-a întârzia cât mai mult prima întrebare. De parcă l-ar fi ghicit, Hidra stătea în expectativă, lăsându-i lui alegerea clipei când să înceapă; difuzoarele locvorobotului zumzăiau surd, la fel cu sondele şi cogitoscopul, cu instalaţiile de supraveghere a funcţiilor biologice – un susur nedesluşit, aşteptarea însăşi, materializată. Kobo îşi aprinse o ţigară. Trosnetul brichetei electrice răsună ca un tunet. Nino, în culmea furiei şi a nerăbdării, îşi strângea pumnii neputincios.

— Să ne spună, în primul rând, de ce vrea să asculte numai de tine! îi şopti lui Glyd.

Acesta întoarse ochii la Yaralde, ale cărei gânduri răzleţe îi răsunau când şi când în cască. Îi ceru, cu un semn al sprâncenelor, să se concentreze şi apoi vorbi năvalnic, dezlănţuind şiruri de întrebări, între care maşina intercala răspunsuri concise, fără pauze, şi totul începu să semene cu relatarea cuiva, povestind un fapt oarecare, sau cu istorisirea unei anecdote, când omul îşi schimbă vocea ca să marcheze spusele diferitelor personaje.

*

Trecuseră multe ore. Afară se lumina acum de ziuă şi în Valea Rupal oamenii îşi reluau activitatea. La Lobsang, gărzile se schimbaseră de câteva ori. Curioşi, băieţii din Brigada Epsilon pândeau întoarcerea comandantului Nino, dar în adăpostul subteran Glyd încă nu încercase să clarifice în ce consta misiunea secretă încredinţată calculatorului de către All. Toată discuţia de până acum se rezumase la analiza programului efectuat de maşină în Nanga Parbat: cum a condus ea, dezvoltându-l combinatul industrial; nici cea mai subtilă aluzie la existenţa unui al doilea program, independent. Yaralde furniza conştiincioasă date despre istoria maşinii, iar Glyd se interesa ce semnificaţie a avut fiecare schimbare mai importantă în comportamentul acesteia. Ameţit de atâta vorbărie, pentru el lipsită de importanţă, Nino renunţă să-şi mai afişeze autoritatea şi somnola, indiferent parcă.

— All ţi-a dat.. . câte misiuni?

— Două.

— Cea privind combinatul şi?...

— Încă una, principală.

Replicile, suprapuse ca şi cele de până atunci, îl făcură pe Nino să se dezmeticească abia târziu. Se ridică sprinten, îşi şterse cu gesturi iuţi ochii şi-şi aduse fotoliul în faţa lui Glyd.

— Porunceşte-i să vorbească şi cu mine.

— Lasă-l în pace, Ortiz! strigă Tib de la pupitrul comenzilor.

— Ţi-ai îndeplinit această a doua însărcinare?

— Parţial. Am strâns datele. Aştept un supliment de program.

— De la cine? întrebă Nino, întorcându-se pieziş. Glyd,

spune-i că eu conduc lucrările.

— Stai liniştit, Ortiz! îl avertiză din nou Tib.

Felt se apropie încet de pupitru, îşi puse pe marginea lui mâinile butucănoase şi se aplecă să-l privească în ochi pe Donar.

— Ţine-ţi gura! făcu el ameninţător.

— Minţi! zise Glyd. Ţi-ai depăşit atribuţiile. Monştrii de la „Pho Chu” sunt opera ta, n-au figurat în programul lui All.

— Animalele acelea nu mai există, răspunse Hidra după o abia sesizabilă ezitare.

— Asta-i dovada. Ai atentat la viaţa unor oameni.

— N-am atentat. Sunt aici, întreabă-i.

— Auzi? interveni comandantul de brigadă. Ascultă la mine, Hidră! Ce-ai urmărit cu dihăniile tale? De ce-ai făcut un pinguin cu cap de om? Adică la început de motan?

— Nino, încetează o dată! se înfurie Tib de-a binelea. Pleacă de-acolo!

Vru să se ridice, dar Felt îi puse mâna în piept şi-l îmbrânci înapoi în scaun. Yaralde îi văzu pe amândoi încleştaţi şi scoase un ţipăt uşor care-l tulbură peste măsură pe Glyd, făcându-l să întrerupă convorbirea, îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului şi oftă zgomotos.

— Nino şi Felt... Vă rog să nu vă supăraţi. Lăsaţi-ne singuri.

— Ce-ai zis? Nino Ortiz se holbă la el, învineţinduse brusc.

— Te rog! Te rog, Nino!

— Ce v-a apucat, se răţoi Felt, desprinzându-se cu greu de Tib. Uitaţi unde sunteţi?

— Ieşi afară, băiatule! Nino, ia-ţi podoaba de mână şi duce-ţi-vă, pentru dumnezeu!

— Cum îţi permiţi? îşi reveni Ortiz din uimire.
— N-aveţi ce căuta aici. Sau întrerupem cercetările şi ne ducem la Pliss.
— Unchiule Nino, dă-mi mie voie! se angajă Felt gospodăreşte, descheindu-şi haina. Le ţin eu o lecţie de cum trebuie să ne vorbească.
— Poftim! Îl vezi! şi Glyd făcu un semn cu capul. Te-ai lămurit?
— Pleacă, idiotule! ţipă grosolan Nino, pierzându-şi orice urmă de stăpânire. Aşteaptă-ne afară, la intrare.
— Şi tu! îi porunci Glyd. Vrei să te rog din nou? Hai, că aşa nu mai terminăm niciodată. Berry, sau cine e mai liber... Kobo! Fii bun, doctore, închide tu trapa în urma lor.

*

Dina se studia mai departe în oglindă ca şi cum nu l-ar fi observat intrând, dar era o falsă impresie, pentru că deşi el nu încercase prin nimic să-şi facă remarcată prezenţa, ea ţinu să observe, ca în treacăt:
— Ţi-ai pierdut veselia, Nino!
Vorbise cu glas nou, un glas lipsit de obişnuita ironie, cald şi sincer compătimitor după cât i se păru lui Nino.
— Se vede? replică el obosit.
— Ce se-ntâmplă? Greutăţi cu Hidra?
Bărbatul vru să-i descopere, în întrebarea naivă, făţărnicia de altădată. Nu izbuti, şi amărăciunea strânsă în timpul nopţii crescu deodată în el, înăbuşindu-l.
— Nu... respiră lung. Merge bine...
— Am îmbătrânit, Nino, zise ea, fără umbră de frivolitate. Riduri!... Şi din pricina cui?... Tu n-ai fost un soţ rău... Mai mult eu te-am chinuit pe tine... Îşi masa ochii şi pielea gâtului, cu atingeri uşoare, mângâindu-se. În noaptea asta n-am putut să dorm. M-am gândit...

Felt o urmăreşte pe Moa, înverşunat, şi mi-am adus aminte de noi, de tinereţe. Pentru întâmplarea de-atunci, dintre noi, eram vinovată şi eu, în egală măsură. Nu e drept numai tu să suferi... Toţi te dispreţuiesc din pricina mea. Te-am compromis cu felul meu de viaţă. Şi pe urmă Donar...

— Şi ce vrei? se strădui el să fie brutal. Măcar nu mi-am făcut iluzii.

— Ba ţi-ai făcut, se împotrivi Dina cu blândeţe. Orice ambiţie înseamnă un şir de iluzii. Ca şi cu Hidra. Cine te-a alungat din Lobsang? Tib?

Nu fu surprins că ea ştie. Ar fi vrut să plece, din Himalaya şi de pe Pământ, oriunde, chiar şi pe Pluton, să rămână singur, cu dezamăgirile şi neputinţa lui.

— Glyd mi-a cerut să plec! se destăinui, aproape în şoaptă. Păcat!

— Nu ţi-au cerut ajutorul? se miră Dina, întorcându-se repede spre el. Nu şi-au dat seama că eşti la curent, ai cercetat şi tu Hidra, combinatul...

— Glyd mi-a cerut să plec, repetă Nino şi-şi trecu mâna peste capul golaş, parcă abia acum şi-ar fi dat seama de toată semnificaţia întâmplării.

Stătea ghemuit, speriat, ca un copil pierdut de părinţi, privind în gol. Colţurile căzute ale gurii îi tremurau imperceptibil, iar Dina simţi deodată nevoia să-l strângă în braţe şi să-l ocrotească, îi văzu bătrâneţea şi o cuprinse, în aceeaşi clipă, ca o undă de gheaţă, disperarea după viaţa lui irosită fără niciun câştig.

— Nino! îl chemă, din nevoia de a-i rosti numele.

— M-am vârât în sufletul lor. Ardeam de dorinţa de-a vorbi eu cu Hidra. Toată raţiunea existenţei mele, în anii din urmă, a fost să desleg taina maşinii... Faptul că

are şi un al doilea program îl descoperisem independent de ei. Nu sunt un prost, nu mi-am pierdut vremea inutil... Am simţit, de când m-a trimis moşul pe Marte, că nu mai e nevoie de mine. M-am certat cu dânşii, făceam pe autoritarul... Când colo, uite!... Numai dobitocul de Felt nu-şi dă seama. Un bătăuş naiv – oare aşa eram şi eu, la vârsta lui? Ce naiba, parcă mai aveam câte ceva în cap!

Se auzi o bătaie la uşă şi înainte să fie poftit îşi făcu apariţia Tiberiu Donar, tras, cu faţa palidă şi cearcăne adânci. Părul crescut de două degete îi stătea ţepos pe creştet, iar din fundul orbitelor ochii îi ardeau ca în friguri. Trecuseră o zi şi o noapte de când Nino îi dusese pe Glyd şi ai lui în Lobsang. Intră, clătinându-se de oboseală şi se aşeză pe primul scaun, apoi îi şterse îndelung obrazul cu mâinile amândouă, şi firele bărbii scoaseră un foşnet aspru; de slăbiciune, urechile îi deveniseră aproape străvezii. Nino Ortiz nu-şi schimbă poziţia. Nici nu se întrebă pentru ce îl caută aici Tib, în apartamentul său particular. Doar pumnii încleştaţi de marginea fotoliului îi trădau încordarea. Dina privea la bărbaţi pe rând. La fel de nefericiţi amândoi. Îşi adună cocul la spate mişcându-şi braţele cu fereală, neîndemânatic. Orice s-ar fi întâmplat odinioară, la şcoală, sau mai târziu, Nino şi Tib erau făcuţi să nu se înţeleagă, lumile lor nu puteau coexista; dar ea fusese catalizatorul urii fireşti dintre ei, îi obligase să se descopere când încă nu ştiau să se lupte şi din pricina asta au fost nevoiţi să se doboare reciproc, într-un război de uzură. Nu învinsese cel mai bun – aici nu contau idealurile, ci doar abilitatea şi rezistenţa – învinseseră, într-un fel, amândoi, o izbândă incertă şi lipsită de orice urmare. Iată, venise rândul lui Tib să

lovească, dar şi triumful său, ca şi al celuilalt, altădată, nu va fi decât o cruzime inconştientă.

— Aţi terminat? încercă Nino, într-o doară.

Donar aprobă, cu o înclinare a capului. Îşi luă mâinile de pe faţă, strângându-le în neştire, cu ochii ţintă la vechiul duşman. Era hotărât şi grav, dar fără urmă de patetism, ca la pronunţarea unei sentinţe:

— Să nu te mai ţii după noi. Ai făcut o prostie azinoapte... Nu pentru asta... N-ai cu ce să ne-ajuţi, ţi-ai dat seama? Nu ne foloseşti cu nimic.

Îl tortura nevorbindu-i de rezultatul dialogului cu Hidra. Poate nu se gândise, n-avea putere să mai observe cum Nino păleşte şi se face încă şi mai mic în fotoliu, sudoarea ce i-a umezit şuviţele de păr de la tâmple...

— Te răzbuni, Tib!

Nino nu-l provoca. A fost un reproş, o reacţie de apărare, ca şi când şi-ar ascunde capul sub braţe, în aşteptarea altei lovituri. Merita să mai fie lovit?

— Prostii... Unul singur trebuia răzbunat. Zace-n fundul Pacificului... Lowe... Celelalte nu mai contează – spaima ta că o să te divulg, perseverenţa cu care mi-ai închis toate drumurile... acum alungarea din brigadă, compromiterea... Ştii bine că n-am spus nimic nimănui. Ce Vrei, să-ţi mulţumesc?

Mânia şi ura îl copleşiră, ca un val rostogolindu-l brusc, ameţindu-l. N-avea cui să ceară dreptate, cui să se plângă în speranţa că va fi crezut. Îngropase în el taina întâmplării de la Tongatabu, o ascunsese şi faţă de Berry, cu atât mai mult faţă de Eileen şi de alţii. Şi dacă ar dezgropa-o după atâţia ani, când de la început hotărâse să tacă, n-ar fi fost o ticăloşie cu atât mai de neiertat?

Se sprijini cu mâinile de scaun, ca să se ridice mai uşor. Porni spre uşă – n-aveau ce să-şi mai spună. Atunci Dina simţi cum o cuprinde revolta împotriva furiei oarbe a lui Tib. Lupta lor devenise o hărţuială de laşi, se degrada.

— Nu ştii pe unde-i Eileen? „Şi doar l-am iubit. De unde atâta ură acum? Sau deznădejde?” Soţia lui Gălbează şi-a anunţat vizita aici, continuă dânsa înveninată. De iubita ta n-am auzit nimic.

Tiberiu rămase în uşă pentru o clipă, apoi plecă fără să mai spună un cuvânt.

*

Moa îl plesni din răsputeri, dar asta nu făcu decât să-l întărâte şi mai tare. O cuprinse cu braţele pe după mijloc şi-o sărută pe umeri, gâfâind respingător.

— Pleacă! Lasă-mă, pleacă!

Se uită neputincioasă în jur. N-avea nicio şansă de scăpare – birourile toate erau pustii, aparatele fuseseră decuplate la lăsarea lucrului, pretutindeni tăcere şi umbrele nopţii, din ce în ce mai dense, năvălind prin ferestrele mari.

— Hmm! Credeai... că nu te găsesc o dată... singură, că mult o să-ţi mai baţi joc... sălbăticiune!

O trase în jos, silind-o să îngenuncheze,

— Bestie! ţipă ea ascuţit. Zărise o siluetă în dreptul geamului întunecat. Ajut...!

— Da, ajutor! o îngână Felt cu un rânjet, strângându-i mijlocul să i-l frângă. Dina e în apartament cu unchiul, oamenii... din brigadă s-au dus, şi Glyd cu ai lui dorm tun după aiureala de azi-noapte. Nubilă de abanos!

Moa se zvârcoli pe neaşteptate, îl împinse, zgâriindu-i faţa şi-l lovi cu genunchii. Luat prin surprindere, Felt o scăpă din braţe. Fata profită de deruta lui, se ridică

dintr-un salt şi fugi, cu puteri noi. Auzea din urmă paşii grei ai grăsanului şi un potop de cuvinte grosolane, rostite cu glas răguşit. Era mai iute ca Moa; o ajunse lângă ieşire, o înşfăcă de păr şi o trase înapoi.

— A...! încercă fata să strige, înspăimântată.

Palma lui lipicioasă îi astupă gura, cu atâta violenţă încât ea simţi cum îi striveşte buzele. În acelaşi moment uşa se deschise precipitat şi cineva trecu peste prag. Un declic; lumina violentă inundă camera. Felt o îmbrânci pe fată într-o parte, fără menajamente, păşi spre Tiberiu Donar şi-şi strânse pumnii.

— Ce vrei, hodorogule? Ieşi afară!

Moa văzu cum Tib se face livid şi se sprijină de perete, parcă l-ar fi cuprins ameţeala. Îşi dădu seama că Felt are să-l lovească şi se sperie, parcă abia acum cu adevărat.

— Ortiz... articulă Tib, cu buzele albe de încordare.

— Ieşi afară! şopti iarăşi Felt şi încă nu terminase când sări la celălalt, izbindu-l cu amândoi pumnii în stomac. Ieşi afară! mârâi, dându-se puţin înapoi, să-şi ia vânt pentru o nouă lovitură.

Tib gemu, se dezlipi anevoie de lângă zid, inspiră adânc şi-şi îndreptă umerii. Moa nu mai aşteptă urmarea – se năpusti prin uşa larg deschisă, rupând-o la fugă, cu dinţii încleştaţi, să-şi stăpânească plânsul, neştiind nici ea încotro să se ducă mai întâi. În urma ei, Donar îşi aduna forţele, uimit el singur de unde-i venea atâta putere după o zi şi-o noapte de cercetări istovitoare şi după discuţia de-adineauri cu Nino. Stătea în faţa lui Felt, pândindu-i mişcările, stătea drept, încremenit şi de fapt nu aici, în biroul pustiu al unor cercetători din Brigada Epsilon, ci în mijlocul unui platou devastat de arşiţa soarelui, stătea în poziţie de drepţi,

înnebunit de sete şi lângă el Gălbează, abia mai respirând. Îl iscodeşte pe acest Ortiz, semnele patimii pe chipul său şi ştie că-l va lovi necruţător şi mai ştie, dar acum a aflat, ce se va întâmpla după asta, ce înseamnă răzbunarea Ortizilor, orgoliul şi cruzimea Ortizilor, ura dezlănţuită a Ortizilor. Mai e de stat în cumpănă? Ori încotro le întorci e un Ortiz, la fiecare răspântie şi după fiecare om. Generaţii de Ortizi au invadat lumea, ca o molimă necruţătoare, infestând totul, subjugând, pângărind – şi Dina s-a contaminat de boala Ortiz, şi Glyd, şi Senuofo; şi Berry a ajuns un Ortiz, şi Moa şi Hidra vor ajunge Ortizi – o omidă, o lăcustă Ortiz înghite Pământul şi pleacă târându-se pe cer, către planete şi galaxii, niciodată sătulă.

Felt îl mai lovi, o dată, şi încă o dată, cu picioarele şi cu pumnii, şi lovea ca într-un mal de nisip, fără să-l cutremure măcar. Apoi brusc avu senzaţia că malul se prăbuşeşte asupra lui, ca o pală de vânt uriaşă. Îşi pierdu răsuflarea şi horcăi, zbătându-se după aer, dar Tib nu se milostivi să-i dea răgazul. Furia îl asaltase din nou. Felt nu ştia să se bată, n-avea în urmă treisprezece ani de antrenamente; îşi lăsa descoperite toate punctele vulnerabile şi Donar i le ataca metodic, calculat, profesionist, pe îndelete. Tânărul Ortiz se îngrozi, înfierbântarea luptei cu Moa i se risipise. Frica de Tib şi ura împotriva lui creşteau amândouă după fiecare altă lovitură primită, dar în curând veniră deznădejdea, şi dorinţa aprigă de a riposta, şi senzaţia neputinţei. O ceaţă sângerie îi juca dinaintea ochilor. Se apără cu disperare, încercând să câştige timp, dar Tib părea că are zece mâini. Felt căuta ieşirea, se repezi de mai multe ori, în neştire, spre uşă şi parcă tot nu pricepea că drumul într-acolo îi este definitiv închis.

— Unchiule...! gemu el, răzbit de durere.

Era şi Nino, era şi Pliss, era şi Felt, avusese neşansa să-i întrupeze pe toţi. Se învârtea roată prin birou, izhindu-se de mobile ca un fluture grotesc în jurul lămpii care l-a orbit. Şi inexorabil trecea prin dreptul lui Tib. Haina cu mânecile sfâşiate dădea şi mai mult braţelor lui înfăţişarea unor aripi; părul unsuros şi lung îi intra în ochi, pantalonii îi atârnau rupţi de-a lungul picioarelor groase şi albe.

— Unchiule Nino!

Era atâta jale în ţipătul lui, încât Tib se dezmetici, cum n-ar fi reuşit nici după un duş rece. Clipi de câteva ori şi se uită la Felt cu ochii larg deschişi. Braţele îi căzură pe lângă trup. Rămase o vreme ca pironit, gâfâind din greu. Încurcat în franjurile pantalonilor, grăsanul căzu în mijlocul odăii, cu faţa lipită de covorul pufos. Abia îşi mai trăgea sufletul.

— Unchiule Nino! scânci.

Se întoarse cu un efort şi ridică la Tib ochii îndobitociţi de uimire şi de teroare. Acesta îşi strânse pleoapele, se răsuci pe călcâie şi ridică mâna spre butonul din perete. Îşi văzu pumnul învineţit, stinse lumina şi ieşi, abia târându-se de osteneală.

23.

Comandantul Brigăzii Epsilon îşi biruise abia către ziuă insomnia şi acum dormea agitat, oftând şi mormăind cuvinte nedesluşite. Perna îi alunecase de sub cap; sucindu-şi gâtul în toate părţile, căutând-o prin vis, îşi întindea braţele subţiri şi-şi îndoia genunchii vrând parcă să pornească târâş cine ştie încotro. Dina ezită un timp să-l trezească. Îi era teamă. Dacă cineva

l-a informat de păţania lui Felt, iar o să înceapă scandalul. În cele din urmă îşi luă inima-n dinţi.

— Ce? făcu Nino buimac.

— A venit Glyd. Te aşteaptă dincolo, în birou... Glyd!

Răsuflă zgomotos şi-şi trecu palmele peste chelie, străduindu-se să priceapă.

— Cine?! Cât e ceasul?

— Cinci fără ceva. Hai, du-te! Vrea să-ţi vorbească.

— Cinci... Glyd...

Se ridică în capul oaselor şi plescăi mahmur. Amintirile zilei trecute îi reveneau cu greu în memorie, împrăştiindu-i treptat aburii somnului. Rămase gânditor pe marginea dormezei. Sudoarea i se zvânta pe obraji. Era liniştit, pesemne Felt nu-i spusese nimic aseară.

— Nu te îmbraci?

— Glyd? făcu el nedumerit. Şi ce vrea?

Nu aşteptă răspunsul. Îşi puse pantalonii, luă pe umeri un halat şi trecu în birou, fără să mai poposească la baie. Glyd şedea la masa de scris, instalat comod şi răsfoia un vraf de însemnări. Avea ochii umflaţi şi roşii, se vedea că şi pentru el noaptea fusese lungă. Îşi comandase o cafea mare şi golise ceaşca pe jumătate.

— Bună dimineaţa! îl salută degajat pe Nino. Sper că nu te-am deranjat prea mult. M-am grăbit să le-o iau înainte prietenilor mei, care încă mai dorm.

— Bună.... mormăi Nino Ortiz şi căută un loc să se aşeze.

— Iartă-mă că ţi-am ocupat biroul. Ţineam să te informez asupra unor rezultate preliminarii. Dialogul continuă. Şi să-ţi cer părerea...

Nino, bănuitor, ridică o sprânceană. Îşi strânse halatul la piept şi se lăsă în scaunul din faţa mesei. Tib care i-a cerut să se retragă... Glyd vrea să-l consulte... Ce cursă

s-au pregătit să-i întindă?

— Te rog! îl îndemnă pe oaspetele nepoftit.

Cu mâinile întinse, începu să-şi contemple unghiile roase în ajun până la carne.

— Nu sunt prea multe de spus. Mai întâi îmi cer scuze pentru ieşirea de ieri… Nu caut să mă justific. Eram nervos, mai ales că Felt… Te rog să mă înţelegi, n-a fost uşor… şi-mi şi propusesem să renunţ…

Nino Ortiz îşi înălţă privirea, muncit de îndoială. Piciorul i se mişca sacadat, ca bătând tactul unei melodii neauzite.

— Să zicem că te-am iertat. Sincer, nu văd unde vrei să ajungi.

— Ascultă! Hidra ne-a dat lămuriri complete. Ipoteza ta că avea un program paralel s-a adeverit.

— O ştiaţi de la Yaralde, nu face pe binevoitorul!

— Hidra a confirmat. Ştii ce urmăreşte acest al doilea program?

— Apariţia unor monştri, uciderea lui Tib şi a lui Berry…

— Nu. Adică eu n-am întrebat bine. Ştii pentru ce computerele raţionale intră, uneori, în contradicţie cu omul?

— Habar n-am! – rânji Nino ironic. Ia spune!

Glyd îşi răsfoi netulburat însemnările.

— Îţi dau rezultatele convorbirii noastre cu Hidra. All a luat în consideraţie un aspect mai puţin cercetat până acum, acela al relaţiilor dintre constructorul de computere şi creaţiile sale, mai exact problema raportului dintre gândirea umană şi reflectarea ei în gândirea cibernetică. Izvorul contradicţiilor este, după All, faptul că omul-individ este nelimitat doar ca aspiraţii, însă mărginit ca posibilităţi. El se

perfecţionează, îşi creează posibilităţile pe calea înfăptuirii aspiraţiilor, şi pentru asta, la nivelul continuităţii prin generaţii a speciei, e atotputernic şi de neînvins. Dar maşina, care e altceva, mereu altceva decât omul, nu-i concepută, la ora actuală, până la capăt ca atare; adică nu se ţine întru totul seama că ea nu are aspiraţii care s-o împingă la o complexă autoperfecţionare şi deci că este nevoie ca de la început să fie nelimitată ca posibilităţi. Numai când graniţele actuale ale puterii şi îndemânării, priceperii ei vor fi sfărâmate ea va reuşi să ţină pasul cu cerinţele tot mai numeroase şi mai dificil de realizat ale omului, în fond cu aspiraţiile lui.

— Vrei să spui o maşină totală?

— Exact! Iată un termen foarte potrivit. O maşină totală! Care să fie cu totul şi cu totul diferită de om, în sensul căpătării unei independenţe şi a unei autonomii reale şi depline. Gândirea ei trebuie să refacă gândirea omului, să se dezvolte la fel de nelimitat şi multilateral, dar într-un mod absolut propriu, original şi aparte, neinfluenţată de om. Să judece şi să soluţioneze problemele conform logicii sale proprii, structural identică logicii noastre, operând însă cu alte tipuri de categorii, elaborate de ea însăşi, pe măsura înţelegerii ei diferite şi modelate algoritmic după sisteme cibernetice. Reflectând aceeaşi realitate, aceeaşi lume condusă după aceleaşi legi, computerul şi omul ar ajunge atunci la un perfect paralelism al gândirii, într-o adâncă similitudine Mai mult încă, omul, ca individ şi colectivitate, şi-ar găsi o anume imagine în reflectarea realităţii de către maşină, va fi privit şi analizat pentru prima oară din afara lui, într-o gândire asemănătoare, dar străină, aidoma gândirii unei fiinţe extraterestre...

— Ce mai câştig! pufni Nino Ortiz, totuşi încălzit de idee.

— Câştigul obiectivităţii! răspunse Glyd, parcă surprins de opoziţia lui.

— Straşnic. Văd că All a abandonat definitiv principiile Ecuaţiei umane şi ale „astronavei raţionale” cuplurile geamăn-om şi geamăn-electronic. Le-a opus formula computerului absolut independent. Îmi închipui că un Ciberdav construit după această formulă ar fi putut să facă praf expediţia „Aldebaran” cu liniştea deplinei obiectivităţi.

— Crezi? Te asigur că, dimpotrivă, analiza Fenomenul X fără să pună în pericol expediţia. Uiţi că el n-ar fi aşteptat niciun ordin de la geamănul-om, n-ar fi fost nevoit să traducă, pe înţelegerea lui de maşină, şi să traducă prost, indicaţia, valabilă pentru oameni, a lui Dav.

— Mă rogi se strâmbă Nino, N-are rost să ne certăm, nu-i aşa? Mai ales că vindem blana ursului din pădure. După câte îmi amintesc, în ultimul lui interviu, când a fost dat afară din şcoala de zbor, All afirma că renunţă să caute o împăcare între om şi maşină.

Glyd îşi trecu mâna prin părul rar şi sorbi, dintr-o înghiţitură, restul de cafea, acum rece, din ceaşcă. Piciorul lui Ortiz se mişca sacadat, ca limba unui metronom măsurând tăcerea,

— All n-a minţit totuşi.

— Aşa bănuiesc şi eu, îi plăceau jocurile de cuvinte.

— Nici măcar, Nino! Hidra ne-a spus cum All preconizase înstrăinarea construirii noului computer, geneza lui într-un alt univers decât cel uman, un univers mai propice, pentru că omul imprimă, în chiar procesul muncii, personalitatea lui, individuală sau de

grup, tuturor creaţiilor sale. Cibernetica nu este exclusă de la această regulă. Aşa cum orice artist lucrează într-un stil şi o manieră proprie, şi receptându-i opera îl recunoaştem fără greş, la fel constructorul cibernetician se regăseşte, după un cifru anume, în maşinile lui. Omul-creator, sau colectivul, grupul-creator e prea mult el însuşi ca să se poată obiectiva, iar maşinile se cere, înainte de toate, să fie desăvârşit obiective. Pe de altă parte, dacă transmite maşinii calităţi, în mod fatal ciberneticianul îi transmite şi defecte, limitele lui de fiinţă biologică; transformă computerul în rezultat al unei etape din propria sa cunoaştere, îi imprimă o anume „concepţie”, un anume mod de a gândi, pe care el are apoi posibilitatea să-l depăşească, pe când maşina nu. E o contradicţie între modul cum ar trebui să fie şi cel cum sunt construite şi programate actualele calculatoare – în locul creării premiselor pentru apariţia unei gândiri cibernetice cuprinzătoare şi liber-obiective, această gândire e limitată şi îngrădită subiectiv; şi dacă maşinile au posibilitatea şi mijloace să se dezvolte independent, ele pleacă la drum, de la bun început, cu o serie de slăbiciuni inerente. Slăbiciuni ce aparţin constructorului, fie el şi de geniu, şi care apoi se consolidează şi se amplifică în procesul de instruire a maşinii. Beneficiarii nu cunosc aceste vicii ascunse; mai mult, ei nu ştiu prea bine nici care este capacitatea reală a computerului superior de a-i servi, care sunt limitele lui şi în ce constau ele, pentru că autodezvoltarea maşinii ar trebui, cel puţin teoretic, să micşoreze aceste limite pe măsura acumulării unor noi experienţe. Ajungându-se astfel aici, comenzile adresate maşinii depăşesc puterea ei de execuţie şi apar atunci soluţiile false, eşecurile. Asemenea

neajunsuri şi altele vădesc necesitatea ca realizarea calculatoarelor superioare să nu mai depindă în mod nemijlocit de om. Noul computer trebuie deci să fie rodul unei, la figurat, gestaţii extraumane, singura modalitate ce-i asigură obiectivarea deplină. Matricea lui e Hidra, care, construită direct de All, nu e total lipsită în gândire de caracteristici hominiene, dar care a realizat un prim salt, o primă ruptură de noi. Creaţia ei va fi o a doua desprindere, calitativ superioară, fundamentală, de modul nostru individual de a privi şi a guverna lumea, un fel de abstractizare a abstractizării. Această creaţie va ajunge să reflecte realitatea după un tip de gândire nou şi o experienţă alta decât cea omenească.

— Stăpâneşti destul de bine ideile, ricană Nino Ortiz, dându-şi-capul pe spate. Se cunoaşte şcoala lui All.

— Ascultă, îl întrerupse Glyd, înfrigurat. Hidra e în posesia tuturor cunoştinţelor strânse de noi de-a lungul mileniilor, despre om şi despre lumea înconjurătoare. Cunoaşterea artistică, tradusă în termeni cibernetici, îi va ajuta noului computer să-l privească pe om, psihologic, estetic, etic şi cum mai vrei, din afara acestuia, aşa cum ar face-o, ziceam, o fiinţă extraterestră. Asta înseamnă că factorul om va fi inclus în calculele maşinii după un cod elaborat de ea însăşi, conform principiilor care stau la baza codificării celorlalţi factori din calcule, iar astfel problemele încredinţate spre rezolvare vor fi soluţionate fără greş. Ştii bine că maşina nu greşeşte decât dacă i se dă un program greşit sau dacă i se cere un altfel de rezultat decât e ea în stare să ofere. În cazul noului computer, el singur se va programa după cerinţele omului şi va fi obligat să ţină seama în calcule de absolut toate datele

şi implicaţiile problemei, inclusiv de om, de interesele lui. Iată la ce serveşte cunoaşterea tuturor ştiinţelor şi artelor şi de ce e nevoie ca această cunoaştere să-i fie transmisă, printr-un mecanism ereditar, şi noii maşini. De altfel computerul se va reproduce şi el, se va autocopia în serii identice, scutindu-ne astfel de a-l fabrica noi, şi, în fond, apărându-şi „progeniturile” de intervenţia noastră nedorită.

— Şi ce nevoie mai e de oameni? Să-şi facă Hidra singură copilaşul. Ori l-a şi născut? Un monstru? Rick?

— Tocmai asta e, că totuşi fără noi nu se poate!

— Aiureli! În cel mai bun caz, Hidra lui All o să dea naştere unor monştri inteligenţi, care vor reduce oamenii la simple anexe ale puterii lor şi-i vor preface în victime ale bunului lor plac. Computerele vor stăpâni lumea, sufocând treptat gândirea omenească şi dictându-ne, de la înălţimea priceperii lor mecanice, toate hotărârile şi actele. Cum poate exista gândire superioară în afara omului?

Oare? surâse Glyd cu blândeţe, ridicându-şi ochii spre Ortiz. Aveam impresia că-i vorbesc unui cibernetician de profesie, dragă Nino! Pentru ce s-ar putea „răzvrăti” un calculator împotriva oamenilor? Ce „avantaje” ar urmări să dobândească, dacă lui îi e perfect indiferent, ca şi oricărei alte unelte, că slujeşte unui scop nobil ori nefast, că omul l-a creat şi-l va distruge, că-l admiră, ori că-l dispreţuieşte? Admiţând, prin absurd, că o maşină porneşte să nimicească lumea, pe cine vei învinui, pe ea, sau pe constructorul din spatele ei?

— Lozinci! Prelegeri! făcu Nino răguşit. O să daţi de dracu dacă Hidra vă scapă de sub control. Luaţi de bune elucubraţiile ei, uitaţi că e şi ea un computer superior şi că intră în contradic…

— Ba nu. Fiindcă fără noi nu poate face nimic.

Oprit la jumătatea cuvântului, Nino rămase o clipă cu gura căscată, apoi o închise şi oftă, în aparenţă cu resemnare, dar în fond tulburat peste măsură. Taina Hidrei? Iat-o, banal povestită de acest Glyd: toţi anii de căutări aici, în Valea Rupal, măturaţi într-o discuţie de o oră. Ce-i de făcut? Să protestezi, să mai lupţi? Împotriva cui?

— Hotărăşte-te, Glyd! Computerul-minune ăsta al vostru e un extrauman sau, dimpotrivă, un umanizat?

— Uite cum! All i-a lăsat maşinii o mare libertate de acţiune. Am putea spune că i-a trasat doar o cale, i-a jalonat-o, însă drumul spre cunoaşterea şi perfecţionarea acestei jalonări Hidra l-a parcurs singură şi neinfluenţată. Avem dovezile, strânse de Yaralde în toţi anii petrecuţi aici, în Valea Rupal. Acest drum reprezintă aşa-numitul program oficial, de conducere şi dezvoltare a combinatului, plus încă un element: All a strecurat în programarea oficială o subtilă şi ingenioasă variantă de calcul, ce trebuia să determine apariţia celui de-al doilea program, impus maşinii de către ea însăşi pentru etapa finală. Dacă accepţi comparaţia, ne putem gândi la un fel de germene codificat, a cărui existenţă rămânea inobservabilă pentru Hidră în primele etape ale evoluţiei acesteia. Iar pe măsura dezvoltării complexei maşini, sământa aceea a încolţit, dezvoltându-se la rândul ei, ajungând, să spunem, ca un parazit. Hidra a remarcat parazitul ăsta, ca pe un corp străin în organismul său şi, observându-i devenirea, a început să-l studieze, ajutându-l, implicit, să se definească. Se pare că aşa a apărut programul construirii noului computer. Analizând acest program, programul paralel şi secret, descoperit de tine, Hidra îi

găseşte sensurile. Dezlega o şaradă, dacă vrei, fiind în posesia unor informaţii esenţiale pentru problema în cauză, dar îi lipsea cheia. În clipa când a găsit această cheie, când şi-a dat seama, cu alte cuvinte, că se află în faţa unei comenzi pentru executarea unui computer de tip nou, s-a repliat, predând altor calculatoare conducerea combinatului. Am fost clar?

— Nu, zise spontan Nino Ortiz. Te urmăresc foarte greu.

— Ai să te lămureşti pe urmă. Înţelege doar că programul al doilea, cel intuit de tine, a fost, în cea mai mare măsură, însăşi creaţia Hidrei, adică All, omul, n-a mai intervenit aproape de loc în modelarea lui. Asta înseamnă că s-a asigurat o primă treaptă spre obiectivarea noii maşini. De fapt, maşina asta nouă poartă deja un nume...

— Nostim! Ca orice prunc cu părinţi grijulii. Şi cum îi zice? Hidra-junior?

— Îi zice Nikè, spuse Glyd cu voce răsunătoare. Numele elin al victoriei. Eu am ţinut să fie botezată aşa; am nevoie, toţi avem nevoie de o victorie, să ne elibereze...

— Mă rog... replică nesigur Nino Ortiz. Nu-i treaba mea. Dar monştrii...

— Cu ei e altă poveste; ei sunt dovada că Hidra are nevoie de noi. După ce şi-a alcătuit programul construirii lui Nikè, Hidra a încercat să-l pună în practică, să realizeze de una singură calculatorul solicitat. Ştia că el trebuie să fie diferit de oameni. Şi-a zis că diferite de om sunt animalele, şi a făurit animale-maşini, nici mecanisme, nici materie organică, nici fiinţe însufleţite, nici simple carcase de metal. Pornită pe panta asta, a putut să experimenteze orice, până şi un

soi de creier umblător, cum de fapt era melcul acela fără cochilie... Ţi-l aminteşti?

— Sau Rick, pinguinul-motan.

— Nu. Rick a fost un cercetaş şi o capcană în acelaşi timp: cercetaş pentru că era programat să descopere ce anume ascund oamenii şi animalele, iar Hidra n-a izbutit să afle – de unde capul său schimbător, o „soluţie” cuceritor de naivă; capcană pentru că era însărcinat cu atragerea unor oameni în coridoarele din „Pho Chu”, pentru eventuale confruntări cu monştrii deja creaţi, adică analize şi iar analize. Berry şi Tib, uluiţi de metamorfozele lui Rick, l-au urmat până în grota-laborator. Părerile lor, înregistrate prin automatul de urmărire, au fost concludente pentru Hidră – în locul computerului căutat, realizase un şir de imagini apocaliptice ale înseşi neputinţei sale. Distrugerea grotei e cel puţin o dovadă că Hidra prevăzuse eşecul.

— Să observăm deci că programul elaborat chiar de ea e greşit?

— Nu te pripi, Nino! Să observăm că e incomplet. Adu-ţi aminte că însuşi All prevedea şi a contat, într-un fel, pe apariţia unui impas în calculele Hidrei. El a avertizat-o pe Yaralde că în clipa când Hidra îşi va duce la bun sfârşit însărcinarea se va opri, aşteptând intrarea mea în scenă. Ei bine, oprirea înseamnă că încercările ei de a o crea pe Nikè...

—... eşuează! anticipă Nino, cu sufletul la gură.

— Se împotmolesc. Producţia uzinelor a stagnat înainte de intrarea la „Pho Chu” a lui Tib şi Berry, ceea ce, iarăşi, înseamnă că Hidra şi-a dat seama încă de atunci de neputinţa ei. Atragerea celor doi în grota-laborator n-a fost, ca să zic aşa, decât o verificare suplimentară a concluziilor Hidrei.

— Să admitem. Dacă îmi explici tentativele de ucidere. E de presupus că Hidra urmărea să analizeze funcţiile cerebrale sau poate şi structura materiei aflate pe treapta celei mai înalte organizări. Poţi fi adeptul unei asemenea teorii? Eu nu, de vreme ce Hidra cunoştea, din cărţile noastre, toate datele de care ar fi avut nevoie pentru Nik6, sau cum îi mai spune. Asta e una. Şi pe urmă, apelând la cei doi amici, nu înseamnă că se dispensa de serviciile tale?

— Adică?

— Adică nu cumva Hidra vorbeşte limba păsărească şi v-a debitat o poveste bună de adormit copiii? A, sună frumos: o „maşină totală”, crearea unei gândiri paralele cu a noastră, includerea în calcule a factorului om ca entitate determinantă, algoritmi proprii computerelor... Grozav de frumos, numai că faptele Hidrei se contrazic. De ce a urmărit operarea lui Tib şi-a lui Berry?

Nino Ortiz deţinea o adevărată artă a disimulării, primise lămuririle cu un sânge rece remarcabil, mai degrabă ca un judecător ce audiază martorii decât ca un intrus alungat dintre cercetători. O ameţeală vicleană îl învăluia însă, împiedicându-l să asculte pe deplin detaşat, cum ar fi vrut.

Glyd se posomorî. Câteva clipe ocoli privirile celuilalt.

— Observaţii judicioase, începu el prudent. Ţin să te asigur că am insistat, în dialogul meu cu maşina, asupra acestui ultim şi tulburător aspect. Ce să-ţi spun? E singura întrebare la care Hidra nu vrea să ne răspundă. Repetă mereu; îmi depăşisem programul. Altceva n-am putut să scoatem de la ea. E de presupus că avea nevoie de un creier, dar, la fel de bine, că a urmărit să-i sperie şi să-i alunge pe cei doi. Atitudinea maşinii faţă de Tib şi Berry a fost tot timpul

contradictorie, ba i-a atras, ba i-a gonit cu brutalitate determinind prăbuşirea unor coridoare în urma lor; sala de operaţie însă, intenţia construirii ei, ne obligă să credem că i-a trebuit un creier, că-i mai trebuie încă şi acum. Oare asta să fie nevoia ei de colaborare cu oamenii?

Comandantul de brigadă nu se grăbi să vorbească. Îl fixa pe Glyd cu priviri îndoielnice.

— Totala obiectivare propusă de All pare atunci o aberaţie, zise el în sfârşit. Fără oameni nu se poate. Adică fără o disecţie... Paradoxul este evident. Dezagreabilă perspectivă, nu?

— La o primă vedere. Pentru că totuşi Hidra n-a extirpat creierul lui Donar, de pildă, cu toate că nimic n-o împiedica să-şi ducă până la capăt programul autoimpus. Şi atunci aparenta contradicţie a obiectivării trădate se anulează. Eu cred mai degrabă că Hidra are nevoie de noi nu ca să ne disece creierul, ci pentru cu totul altceva. Hai să zicem că vrea să ne întrebe cum o dorim pe Nikè.

— Serios?

În sufletul lui Nino Ortiz miji speranţa, dar atunci când – ascultându-l pe Glyd – dori să pătrundă înţelesul spuselor despre Hidră, ameţeala nepriceperii îl cuprinse din nou. Ca să înţeleagă, cibernetica lui nu era de ajuns; trebuia altceva, mai mult, un dat cunoscut doar lui Glyd, care nici el acum nu discuta cibernetică. „Hm! Dacă în locul lui Glyd eram eu cel ales de All pentru Hidră, ce-aş fi făcut?”

— Faptele de până acum par să o dovedească. Hidra are pensule şi culori, a învăţat să le utilizeze aşa cum nimeni până la ea nu învăţase, dar nu ştie ce tablou are de pictat; mai bine zis e un desăvârşit maestru

portretist, dar noi vom fi, poate, obligaţi să-i indicăm al cui portret să-l aştearnă pe pânză. Încercările ei de a schiţa ceva, la libera inspiraţie, s-au soldat cu nişte hidoase caricaturi. Noi îi vom prezenta modelul, îl vom aşeza pe podium, înaintea ei – restul elementelor le stăpâneşte la perfecţie şi mai ales are maniera, singulară, o profund originală manieră. Îţi dai seama?

— Da... cred că da...

Şi de fapt nu-şi dădea seama. Nu sensul cuvintelor îi scăpa, ci în ansamblu metoda lui All, deşi aflase de principiile pe care el le punea la baza „maşinii totale" şi le recunoscuse ca atare. Iar acum, ca cibernetician, formula realizării i se părea nebuloasă, lipsită de claritate, neconcretizabilă.

— Ia stai puţin, stai!... M-am zăpăcit... De fapt Hidra v-a cerut ajutorul?

— Nici gând.

— V-a spus în ce fel i s-au împotmolit cercetările?

— Asta da. Pe urmă, însă, când am interogat-o asupra tentativei de operare a lui Berry şi Tib, n-am mai scos nimic de la ea. Şi nici nu trebuie să ne mire, fiindcă dacă ar şti care anume element îi lipseşte pentru crearea lui Nikè ar putea să rezolve problema. Dar nu ştie, tocmai asta e, că nu ştie şi atunci n-a început să vorbească păsăreşte, cum pretinzi tu, ci dimpotrivă, s-a oprit. Sarcina mea şi a noastră e să aflăm elementul lipsă şi să aducem completarea respectivă la program.

— Aha! se pierdu în gânduri Ortiz.

— Vreau să ne ajuţi. Nino, vreau ca tu să ne ajuţi.

— La ce? tresări, revenindu-şi.

— Astăzi ne adunăm şi vom prelucra din nou toate dalele, adică însemnările Yaraldei, peripeţiile lui Berry şi Tib din subterană, înregistrarea discuţiei cu Hidra,

notele lăsate de All. Să ne dai şi tu observaţiile asupra combinatului industrial. Avem nevoie de victorie cu orice preţ, Nino! De victorie, înţelegi? Mare lucru nu cunoaştem. Tot ce ţi-am explicat reprezintă schema unor idei de principiu, dar noi trebuie să intuim cumva esenţa programului comandat de All şi alcătuit practic de Hidră. Altceva nu putem, ne este interzis să ne amestecăm printr-o cunoaştere în detaliu.

Pesemne fiindcă a fost crescut de maşini ştie să se înţeleagă cu ele, într-o limbă inaccesibilă celorlalţi oameni. Cum a vorbit cu Hidra, ce dialog s-a stabilit între ei, pe dedesubtul cuvintelor? De bună seamă, el, Nino, îi stânjenea, dar ce bine că l-au scos afară, nu l-au lăsat să se facă de râs preluând convorbirea cu maşina! Ambiţia lui de a pune capăt crizei din sfera ciberneticii?

Văzuse o dată un copil închipuindu-şi că va dărâma o clădire cu mai multe etaje: într-o gaură de la colţul zidului vârâse un băţ şi-l apăsa în jos, în chip de pârghie.

—... şi mai departe să ne ajuţi la conceperea noii programări, pe care o „vom da maşinii. Batem palma?

Poate că Donar, când l-a sfătuit pe Nino să se retragă, n-a vrut decât să-i facă un serviciu? Donar e un om ciudat – ar fi fost în stare de asta. Şi-şi oferea, pe deasupra, şi iluzia unei răfuieli. Pe când Glyd vrea să pactizeze cu el, cu Nino Ortiz, înfruntând riscurile de a-i pierde pe Tib şi pe Berry. E ceva în neregulă aici... „Victorie cu orice preţ”... Tocmai cum dorise şi Nino, nu de mult, dar cel puţin el ştie acuma unde poate duce o ambiţie ca asta. Hotărât lucru, Glyd începe să nu-i mai placă. Ar trebui să aibă încredere mai degrabă în Tib, adversarul onest... Glyd s-a grăbit cu vizita lui matinală, până nu i se trezesc tovarăşii. Se ascunde. Nu-i bine.

Nino se strădui să caşte, deschizând gura de mai multe ori – un simulacru. Lovi cu palmele deschise marginea scaunului şi-şi fixă privirile în podea, clipind rar, ca după somn. Dunga subţire de păr din jurul cheliei lăsa impresia că poartă o caschetă albă, de piele, înfundată pe cap până la urechi.

— Îmi pare rău. Nu primesc, Glyd!

*

Băieţii din brigadă lâncezeau, omorându-şi timpul cu palavre pe seama lui Nino. Felt, cu semnele aventurii din ajun prea vizibil întipărite pe faţă, avu elementara prevedere să-şi evite camarazii şi rătăcea prin dosul clădirilor, la adăpost de priviri indiscrete. Afară, dincolo de cupola ce adăpostea sediul brigăzii, vremea mereu mohorâtă şi umedă prevestea primăvara himalayană, purtată, miraculoasă sămânţă, de suflarea devastatoare a musonului. Din păcate, o primăvară nefastă pentru tânărul Ortiz.

— A, pe-aici te plimbi!? Nu m-a minţit Dina, va să zică!... Nino îl studia cu atenţie, parcă evaluând opera lui Donar. Ai salutări de la Moa, irezistibilule!

Felt se rezemă cu umărul de peretele străveziu al cupolei. Jos la zeci de metri sub dânşii, printre pilonii de oţel vântul şfichiuia zăpada cu biciul docil al ploii. Urmele unor şenile de transportor şerpuiau, încurcate, pierzându-se în depărtare, în direcţia stâncii Lobsang, iar alături de ele, în marginea platformei betonate, o aerosanie abandonată zăcea cenuşie şi tristă, parcă un animal zgribulit.

— Plec, unchiule. Mă duc eu singur, aşa că nu te grăbi să mi-o mai porunceşti şi tu...

— Te-ai gândit bine, Felt. Tot n-ai fi înţeles ce se petrece...

— Poate. De tine e mai rău, că rămâi.

— N-am vrut să ajung cineva? Nino zâmbi înţelept.

— Aş vrea să-l mai văd măcar o dată pe moş Pliss. Am scos castanele din foc pentru el... Să ştie că-l respectam... şi-acuma îl mai respect încă, puţin... Ţi se pare ciudat, nu că ţi se pare ciudat?

— Da! simţi unchiul nevoia să-l mulţumească.

— Mi-am dat seama că nu-s decât o... o păpuşă în mâna lui. Şi totuşi credeam în el, într-o stea a noastră, într-un noroc... Am făcut multe prostii, unchiule!

— Încotro pleci? schimbă vorba Nino, stânjenit.

— Oriunde. N-a fost de mine brigada. Mie-mi place altfel de viaţă. De tine e mai rău, că rămâi, repetă Felt, privind îndelung la urmele de şenile. Nici bătrânul Pliss n-o să te ierte, nici Glyd. Ei doi sunt cei mai tari aici. Şi niciunul nu te iubeşţe.

— Cam ai şi tu dreptate, băiatule!...

— Auzi? În locul tău să-mi... M-aş tot duce, aş tot fugi. N-avem niciun noroc, noi, Ortizii, degeaba tragi nădejde. Rămâi – te prăpădeşti. Eu, mă vezi, nu ştiu ce-o să se-aleagă de mine. Poate fiindcă nu înţeleg mai nimic, cum ziceai. Eu mă duc în lume şi-atât. Alerg unde-i bine şi-i uşor şi-acolo mi-e casa. Tu aveai alte planuri. Scapă de credinţa în bătrân şi de duşmănia lui Glyd – şi ajungi om.

O discuţie de bărbaţi. Neghiobul, rotofeiul Felt! Adolescenţa l-a pricopsit cu o amintire pe care şi-o va rememora de câte ori o să se uite în oglindă. Şi-o să se mai uite el destul până-i creşte mintea.

— E un sfat? întrebă Nino serios.

— Uite, cu sania aia plec! îi arătă nepotul spre vehiculul părăsit. Îi port pică lui Donar, nu era treaba lui ce-aveam eu cu Moa. Dar dacă am să-l întâlnesc

vreodată, îl las în pace. Pare-mi-se, i s-a dus iubita, are el necazuri destule.

— Vezi? Fiecare cu ale lui.

— Ei... se foi Felt încurcat. Spune, unchiule, n-ai veni cu mine? O anunţi pe Dina că pleci, şi gata!

Nino îşi vârî mâinile în buzunare, să le ascundă tremurul.

— Întâi mă răzbun, băiatule!

— Cum? Felt îşi miji pleoapele înnegrite.

— Întâi mă răzbun pe Glyd. Adică pe toţi. Nu pot să plec aşa, ca tine... iertând.

— Prost sunt eu, că-ţi spun! Grăsanul se strâmbă. Râzi de mine!?...

— Hai, lasă! Dă mâna încoace, aşa! Drum bun! Şi-acum du-te! Du-te...

24.

Mormăind subţirel, ursuleţul se căţăra cu agilitate pe o stivă de cutii din plastic. Îşi înfigea ghearele microscopice în materialul moale, se răsucea pe după benzile trase afară şi-şi vâra botişorul prin toate crăpăturile, să găsească un drum cât mai uşor. Din când în când se scutura cu o mişcare bruscă şi-atunci sunetele vesele ale clopoţelului pluteau în aer ca o risipă de confeti. Camera era plină de fum de ţigară, peste tot se găseau ceşti de cafea şi butelii de răcoritoare golite. Se însera, dar nimeni nu se îngrijise să aprindă lumina. De-a lungul pereţilor se înşirau computere în funcţiune, gata să prelucreze orice material li s-ar fi încredinţat, şi clipirile lor multicolore se întretăiau, în penumbra încăperii, ca nişte semnale tainice, într-un cod secret. Funcţionau încă de dimineaţă şi mereu în gol, nu li se dăduse nimic de

lucru. În jurul mesei încărcate cu vrafuri de microfilme şi benzi, cărţi, tabele şi caiete de însemnări, echipa se cufundase în tăcere. Glyd urmărea, cu o privire distrată, peripeţiile ursuleţului, care ajuns în vârful piramidei de ambalaje începu să se spele, frecându-şi botul cu labele dinainte, în sus şi-n jos, cu meticulozitate. Se opri o clipă, răsucindu-şi capul către Yaralde, – fata studia atentă o ceaşcă de cafea, ţinând-o departe, zâmbind capricioaselor urme lăsate de zaţul scurs – apoi îşi reluă, cu şi mai multă sârguinţă, spălatul.

— Mai încercăm o dată? întrebă răguşit Berry.

Tib mişcă din umeri şi se răsturnă în fotoliu, cu o strâmbătură de oboseală, iar Kobo îşi înălţă capul de pe braţe şi deschise ochii înroşiţi: furase câteva minute de somn.

— Îmi pare rău că n-a venit Nino, zise Glyd, şi vocea lui stridentă îi făcu pe toţi să tresară. Ne-ar fi dat poate o idee nouă.

— Cheamă-l! zise acru Tib şi-şi întinse picioarele amorţite. Dacă tu crezi în mitul ignoranţilor de geniu... Cere-i soluţia salvatoare!

Yaralde puse ceaşca la loc, în farfurioară, şi-şi încrucişă mâinile, uitându-se la Donar pe sub sprâncene. Îşi aminti de vorbele lui Glyd, la prima întâlnire cu doctorul – Gălbează şi Tib, sunt simpli reparatori de calculatoare, ea, Yaralde, doar cu trei ani de facultate, terminaţi cu chiu şi vai...

— Poate sarcina ne-a copleşit, îl provocă Berry. Ne întrece puterile. Să-i cerem lui Pliss organizarea unei dezbateri publice pe tema creării lui Nikè... Ne declinăm astfel răspunderea şi-l acuzăm pe All că a greşit când l-a ales pe Glyd, iar pe Glyd că ne-a ales pe noi.

— Lasă prostiile! i-o reteză Tib, fără chef.

— De ce? Toţi suntem într-un fel ignoranţi şi ni se cere să fim geniali. Nu cunoaştem decât foarte vag programul Hidrei şi trebuie să-i descriem foarte exact caracteristicile noului calculator.

— Da!... Ce vrei? Le scoatem din pălărie?

— Dacă nu se poate din ce avem sub pălărie... Glyd, o luăm de la capăt?

— Frumos ursuleţ, Berry! Eşti un maestru neîntrecut, îl lăudă Glyd, ca şi cum puţin îi păsa că se împotmoliseră.

— Mi-e teamă că nu vom reuşi, îşi dezlegă limba şi Kobo. Mai întâi, avem siguranţa că Hidra a elaborat integral programul construirii computerului?

De când se afla în Valea Rupal nu mai pusese în gură nici un strop de alcool şi nu dădea semne să-i ducă lipsa. Slăbise mult în aceste câteva zile. Trupul lui, odinioară mătăhălos, se împuţinase pe neaşteptate şi, gârbovit şi subţire, înota anevoie în hainele rămase prea largi; grijile şi încordarea neîntreruptă îi scofâlciseră obrazul şi-i scobiseră tâmplele. Rareori mai intervenea în discuţii. Se retrăgea mereu în câte un colţ, se ferea, la propriu, din drumul celor mai tineri, parcă temător să nu fie lovit, din nebăgare de seamă. Se purta nespus de îngrijit şi curat, cu hainele totdeauna periate şi călcate pedant, cu barba potrivită din foarfece şi pieptănată cu grijă.

— De vreme ce s-a oprit, în aşteptarea lui Glyd!... Îl contrazise fata. A, te gândeşti la tentativa de operaţie la creier?

— Mă gândesc... mă gândesc...

— Nu e cazul! se încruntă la el Glyd. Hidra ştie tot ce ştim şi noi despre creierul uman. La ce să-i mai folosească? Observă că bătrânul, retras iar în muţenia

lui, devenită obişnuinţă, nu-l mai ascultă şi schimbă subiectul: O, băieţi, şi în vremea asta, în oraşe, teatrele sunt pline de lume... În localuri se dansează şi se petrece, femeile... femeile mai frumoase ca oricând... Iahturi elegante lenevesc în largul oceanului. Aşezările subacvatice scânteiază de lumini, în parcuri se urmăresc îndrăgostiţii... Florile toate s-au deschis... Nostim mai e ursuleţul tău, Berry!

— Ce zici, mai încercăm o dată? se încăpăţână Gălbează.

— Dar nu, nu e loc pentru regrete, continuă Glyd serios. Noi, în întunericul sumbru al Milogului Ortizilor – nu, vă rog nu aprindeţi luminai – noi complotăm la o maşină infernală pe care, legată cu o fundiţă roz, o vom înmâna, în cadrul unei scurte solemnităţi, lui Pliss, bătrânul binefăcător al tuturora. Iar mâine, titluri cât toată pagina întâia a gazetelor vor anunţa Pământului uluit că marea problemă a devenirii sale şi-a găsit rezolvarea. Procesiuni fără număr, purtând în triumf efigiile noastre, în mărime naturală... Aşa! Asta am vrut să spun, pe lângă faptul că ursuleţul lui Gălbează e o capodoperă cibernetică. Tib, fii aşa bun şi repetă, ce caracteristici e nevoie să aibă această Nikè?

Crispatul oftă lung, din adâncul inimii şi-şi flutură pe dinaintea ochilor palma deschisă, primenind aerul încărcat de fum, sau alungând o vedenie. De ce fumau toţi? Nu-şi amintea să-i fi văzut altă dată... El, da, el... O chemase dimineaţa, devreme, pe Eileen, vorbiseră foarte puţin, acum bănuielile erau certitudini... Şi totuşi, şi totuşi despărţirea nu-l mai obseda ca în perioada când o prevăzuse venind; doar o durere surdă, o stânjeneală continuă îi îngreuna respiraţia.

— Poftim? Caracteristici... Instruirea computerului

concomitent cu construcţia sa, respectiv posibilitatea transmiterii de către Hidră a tuturor cunoştinţelor sale, prin însuşi procesul de creaţie, noii maşini.

— Da, e un punct câştigat, îşi răsfoi însemnările Berry. Cu menţiunea că mai e necesară o legătură neîntreruptă cu centrele informaţionale ale planetei. Statistic, apar câte 115.263 de noutăţi importante pe secundă.

— Stai, iar nu e bine! se burzului Glyd. Ne pierdem în amănunte subiective, tocmai cum nu trebuie.

— Ce-i rău în asta? făcu Berry pe nevinovatul.

— Nu ne pricepem să interpretăm mesajul lui All. Pentru ce a mai apelat All la serviciile noastre? De ce ne-a obligat, fără nicio indicaţie din parte-i, să schiţăm, după cum ne taie capul, universul maşinii viitoare?

— A avut încredere în noi...

— Lasă ironia! Glyd sări din fotoliu şi începu să-şi maseze fruntea cu palmele, învârtindu-se pe lângă masă. Toate chiţibuşurile astea le putea prevedea şi el, într-un program dinainte elaborat, consultând ciberneticieni de diverse specializări, din matematică, ştiu eu? medicină, biologie, logică, ingineri, cosmonauţi... Şi de altfel Hidra singură şi-a însuşit şi-şi poate imagina complexa evoluţie a gândirii noastre, aşa că... La naiba! E lucidă că noul computer va trebui să servească, cu rezultate optime, cerinţelor contemporaneităţii.

— Da, da! zise Berry, cu un ton abia sesizabil glumeţ. Simplu!... Ar fi culmea să descoperim, până la urmă, că suntem inutili.

— Pe drumul ăsta, suntem, într-adevăr. Nu, mesajul lui All a fost altul! Parcă nu ştiţi? El ne cere să facem ceea ce Hidra nu e în stare; să ne ridicăm, cred că aşa

e, să ne ridicăm la treapta unor idei esenţiale...

—... privind relaţiile dintre Nikè şi oameni...

— Cum ai zis? se opri Glyd brusc din plimbare.

— Relaţiile dintre oameni şi maşini! Zău dacă nu-mi vine să cred că All ne-a lăsat un avertisment: eu vă dau o maşină perfectă, dar gândiţi-vă cum o vreţi – nu să vă scutească, ci să vă oblige să gândiţi mai departe, mai intens, mai eficient, nu lăsându-vă prostiţi de ea, nu rămânând la remorca ei, pentru că sunteţi în pericol să pieriţi ca oameni. Ca oameni, he, he, nu ca specie!

— Formidabil! Eşti formidabil, Gălbează! L-aţi auzit? Măi, tu ai avut răspunsul pregătit!

— Nu înţeleg! Ce-am spus aşa grozav?

Glyd se sprijini cu pumnii de marginea mesei şi se aplecă înainte. Prin întunericul tot mai dens al camerei abia zărea silueta lui Gălbează, în străfulgerările luminiţelor de lângă pereţi. Ochelarii săi anacronici, cu ramă de sârmă, reflectau becurile multicolore, ascunzându-i ochii. Şuviţele de păr blond i se zbârliseră anapoda pe creştet şi urechile îi atârnau clăpăuge şi diform de mari. Printre buzele întredeschise în surâsul acela angelic i se vedeau dinţii crescuţi strâmb, albi şi lungi. Nimic din înfăţişarea distinsului All; dar, ca şi All, trecuse fără să crâcnească prin toate încercările şi eşecurile, fără să se plângă niciodată. Aşa cum prevesteau cuvintele sale, rostite cu atâta nonşalanţă pe terasă la Kobo: „Vom fi trimişi pe Pluton? Fleacuri! Ne întoarcem şi-o luăm de la capăt”. De unde apăruse acest Smith? Unde să-l fi descoperit Tib? Glyd avu senzaţia că Berry ştie soluţiile, ca şi cum ar fi vorbit cu Hidra mult înainte de a intra în galeriile de sub Nanga Parbat şi avusese vreme să se gândească la toate pe îndelete. Presimţi sosirea victoriei, prezenţa acesteia în

preajmă, şi un val de bucurie şi tristeţe îi inundă inima.

— Singura parte slabă a Hidrei e aceea a comportării faţă de oameni, zise el, respirând precipitat. Amintiţi-vă ce au păţit Tib şi Berry la „Pho Chu”, de câte ori au trecut pe lângă moarte şi-au fost salvaţi în chip miraculos...

— Hidra vrea un creier! exclamă Kobo din colţul lui. Un creier viu!

— Taci, doctore! Greşeşti! E-o mărturie a atitudinii ei oscilante. Şi pentru noi o indicaţie unde anume avem de acţionat.

Ursuleţul se rostogoli jos de pe casetele cu benzi, alergă în salturi caraghioase de-a lungul mesei, până la celălalt capăt, unde se afla Glyd şi începu să i se caţere pe mânecă. Yaralde, pierdută în admiraţie, contempla gesturile febrile ale lui Glyd, îi asculta glasul şi se întreba, pentru a suta oară, dacă ştie că l-a sărutat acolo, pe dig şi roşea la gândul că el i-a descoperit slăbiciunea.

— Da, în direcţia asta e nevoie să acţionăm noi! aprobă şcolăreşte Gălbează. Dacă şi Nikè o să se comporte ca Hidra, o să fie nenorocire. Dar cum o faci să-i priceapă pe oameni? Să se poarte firesc cu dânşii şi să fie sigură că nu greşeşte?

— Frumoasă jucărie! desprinse Glyd ursuleţul de pe mânecă, aşezându-l în palmă. Dar nu ziceai că duce lipsă de ceva? Nu? Parcă mă rugaseşi...

Nu erau decât ei amândoi în încăpere. Uitaseră de prieteni. Se provocau, îşi dădeau târcoale ca două sălbăticiuni care vor să se împace. Berry propusese un joc? Celălalt vrea să-i spună că l-a înţeles şi i-l acceptă.

— Veronique mi-a cerut înapoi jucăria, zise Berry, parcă să schimbe vorba, dar era un răspuns. Văd că nu

mi-ai îndeplinit rugămintea.

— Da, sufletul... Să-i montez un suflet. Naivitatea copiilor!... Trebuie să-i explici că nu se poate.

— Lui Veronique? Se vede că n-ai avut copii, Glyd!

Încet-încet, în mintea lui Tib începu să se facă lumină. Totuşi era încă nedumerit: care din amândoi descoperise primul soluţia? Avea impresia că Berry; dar atunci de ce a insistat Glyd cu puţin înainte că-i place ursuleţul şi de ce Gălbează nu s-a grăbit de la bun început să formuleze concret ideea, în semn că a înţeles şi el! O auzi pe Yaralde foindu-se impacientată în scaun. Ea încă nu pricepea ce se petrece. Limbajul cifrat al celor doi o enervase. Doar Kobo, pierdut în gândurile lui, nu urmărea nici de data asta discuţia, ca şi cum ar fi socotit că nu găsirea unei rezolvări era lucrul cel mai important, sau dimpotrivă avea o încredere oarbă în cei tineri şi-şi rezervase lui însuşi altceva, să treacă peste un impas din viitor.

— Maşinile vor fi totdeauna lipsite de suflet, spuse Glyd, privind la jucăria din palmă.

— Fără suflet nu te poţi apropia de copii, îi replică Berry. Şi ei simt asta. Veronique vrea să fie prietenă cu Cling-clang şi deocamdată îi este imposibil.

— De niciun om nu te poţi apropia fără suflet.

Întunericul coborâse deplin; străfulgerările intermitente ale beculeţelor îşi croiau anevoie drum prin el, umplând încăperea de o ceaţă ca un fluid, multicoloră şi densă, parcă într-un spectacol montat nedibaci de un regizor debutant ce se chinuise să creeze senzaţia unei atmosfere încordate.

— Am putea s-o păcălim pe fetiţă, continuă dialogul Berry.

— De-asta oamenii şi maşinile se opun şi intră în

conflict, gândea Glyd mai departe cu voce tare. Lipsit total de subiectivism, omul îşi pierde personalitatea. Şi lipsit de obiectivitate, calculatorul devine inutil. Om şi maşină trebuie să fie pe deplin diferenţiaţi, în numele chiar al existenţei lor, de făptură puternic individualizată şi de unealtă realmente folositoare. Nikè va fi cu atât mai eficace adaptată menirii ei cu cât şi construirea i-a fost încredinţată unei alte maşini, scoasă definitiv de sub influenţa subiectivă a omului. Dar prăpastia dintre Nikè şi om a devenit uriaşă în aceste condiţii. Pe moment nu-i străbătută de nicio punte, oricât de fragilă. All a creat, în afara noastră, un univers de reflectare a realităţii comparabil, în linii generale, cu acela uman, însă un univers închis nouă. Nu ne putem lăsa, când împrejurările o vor cere, asigurarea existenţei pe seama unei astfel de „maşini totale”, nici n-o să-i permitem să ia decizii hotărâtoare în locul nostru; şi aşa sfera utilităţii ei se restrânge prea mult ca să ne mai fie necesară. Maşinile n-au suflet...

O explicaţie pentru Tib, pentru Yaralde şi Kobo? Mai degrabă nevoia clarificării premiselor noii rezolvări, deşi, evident, Yaraldei aceste lămuriri îi erau binevenite.

— Am putea s-o păcălim pe fetiţă, reluă Berry. E oare nevoie ca ursuleţul să aibă un suflet adevărat? Nici vorbă. Veronique ar vrea doar să-l vadă plângând şi râzând. În fond doreşte să-şi împartă cu Cling-clang propriile sale necazuri şi bucurii, să-şi facă din el ecoul sentimentelor ei. Am spus bine, Yaralde?

— Ai spus bine, răsună glasul şovăielnic al fetei. Asta şi înseamnă un prieten adevărat. Sau un duşman, preciză dânsa, pe care-l bucură necazurile tale – tot un ecou al sentimentelor...

Berry izbucni într-un hohot de râs nestăvilit, din inimă, molipsindu-i după o clipă şi pe ceilalţi, pe Yaralde mai cu seamă.

— Am câştigat, prieteni! strigă, cu exuberanţa lui caracteristică în momentele hotărâtoare. Sper că All, dacă mai trăia, ar fi fost mulţumit cu noi.

Se duse precipitat să aprindă lumina. Razele puternice îl făcură să-şi ferească ochii. Stătea lângă perete, cu mâna încă pe comutator – un lungan palid şi slab, neglijent îmbrăcat – şi Glyd avu iar impresia că-l vede pentru întâia oară. Puse jucăria la loc, pe masă, privi la degetele lui Gălbează, noduroase şi prea subţiri, cu pielea de un alb decolorat, boţită ca de-o îmbătrânire prematură, cu unghiile prea tare bombate şi albăstrii, parcă nevenindu-i să creadă că au fost în stare să asambleze mecanismele fine ale ursuleţului, şi din nou îi veni în minte o comparaţie cu All, cu mâinile delicate, ca de chirurg sau de pianist ale acestuia.

Şi cum s-o păcălim pe Veronique? întrebă, şi pentru ceilalţi putea să pară nedumerit de planul lui Berry; se întoarse lângă fotoliu şi rămase sprijinit de spătar, fără să se aşeze.

— E destul să-l învăţăm pe Cling-clang să mimeze râsul şi plânsul, în concordanţă cu ale fetitei, cum foarte bine ne-a atras atenţia Yaralde, ca să nu ne pomenim cu un efect contrar şi evident neplăcut, aşa-i? Veronique nu vrea un ursuleţ „impersonal”, ci o jucărie specială, creată anume pentru ea, modelată conform personalităţii sale irepetabile. Tot astfel, dar pe un alt plan, nouă ne trebuie o Nikè a noastră, a epocii, a momentului pe care îl trăim. N-avem ce face cu o maşină atemporală, valabilă „în general”, ca un panaceu universal al celor mai diverse probleme. Şi e

limpede că un asemenea computer nici nu există, nu poate fi realizat, aşa cum, deşi ne-ar fi fost extrem de util, e imposibil de construit un perpetuum mobile.

— Te referi la specializarea maşinii?

— Nu la asta, interveni şi Glyd. În principiu, Nikè trebuie să fie un soi de computer „bun la toate”, adaptabil oricărui domeniu datorită înmagazinării în memoria ei a tuturor ştiinţelor. Dar în acelaşi timp îi trebuie o perspectivă a actualităţii şi a devenirii, o imagine clară asupra modului cum noi punem probleme şi aşteptăm rezolvări. Între generaţia noastră şi predecesorii de acum un secol există diferenţe nu numai în domeniul concret al dezvoltării fiecărei ştiinţe în parte, ci şi în acela al cerinţelor, al perspectivei în ştiinţă. E foarte important că Nikè să afle, de exemplu, că cercetările asupra energiei nucleare se vor canaliza şi în viitor, ca şi azi, doar pe direcţia folosirii acesteia în scopuri paşnice, că tratatele de interzicere a fabricării şi stocării de armament atomic vor fi într-una valabile. Şi apropo, de vreme ce Nikè ţinea seama cu străşnicie, în calculele sale, de factorul om, cum aţi vedea-o folosită într-un eventual război, fie el purtat şi cu arme clasice?

— Deci proiectarea unei perspective să fie sarcina noastră? A lui Glyd? făcu Yaralde cu îndoială.

— Da, confirmă Glyd, oftând, ca uşurat de o povară peste puterile lui. În urmă cu 15 ani, când construia Hidra, All s-a ferit să facă pronosticuri asupra ştiinţelor din zilele noastre, şi pe bună dreptate – ştim cu toţii câte lucruri noi s-au mai descoperit de atunci. Cu atât mai mult el nu putea să prevadă cum vor evolua cunoştinţele în astronautică şi cercetarea spaţiului cosmic. De aceea nici Hidra nu-i poate transmite lui Nikè această perspectivă, iar asta e şi cauza creării

monştrilor de la „Pho Chu”: Hidra şi-a dat seama că programul construirii lui Nikè este lipsit de un element esenţial şi astfel, lucrând cu conştiinţa unei programări incomplete, a luat-o razna.

— Şi chiar dacă nu ajungea la monştri, completă Berry, ar fi dat naştere unei Nikè neutre, care să bată pasul pe loc, impersonală ca şi Cling-clang al meu.

— Hidra vrea un creier! mârâi îndărătnic Kobo. Teoriile voastre nu fac doi bani dacă Hidrei nu i se dă un creier viu...

— De ce? întrebă Yaralde speriată.

— Să-ţi spună Tib, zise doctorul şi ridică din umeri.

— Am impresia, şopti Donar răguşit, că prin încercările ei Hidra urmărea să afle de la noi tocmai datele ce-i lipsesc din program, adică această perspectivă. Presupun că n-ar fi fost vorba de o operaţie, o vivisecţie, hai să-i spunem, ci mai degrabă de trezirea unei reacţii de spaimă, care să ne determine să divulgăm...

— Tu crezi ce spui? Kobo îl privi pe sub sprâncene.

— Ai dovada că nu-i aşa? se îndârji Tib. Atunci cum explici că a renunţat să ne opereze?

— A vrut pentru asta acordul lui Glyd.

Pe Glyd îl cuprinse brusc îndoiala. Îşi aminti presupunerile lui Nino, că Hidra a început să vorbească păsăreşte. Oare discuţia lor de-acum nu se întemeiază pe premise false? Să nu fie nevoie de un creier, într-adevăr, de un om care să se sacrifice?...

— Evident, doctore, încercă Berry să-l liniştească pe bătrân, evident că Tib are dreptate. Altfel Hidra ne-ar fi cerut creierul viu care pretinzi că-i e necesar, înţelegi, experienţa e prea importantă, şi pe urmă ştii la fel de bine ca şi noi că un computer îşi respectă programul,

indiferent ce decurge din asta. Vreau să zic un computer obişnuit, sperând că Nikè va fi o excepţie.

Glyd nu mai era convins de argumentele lui Berry. Dacă victoria le va scăpa printre degete, înseamnă că mulţi ani, un lung şir de ani el n-o să poată reveni acasă, la viaţa şi prietenii lui. Afară doar dacă nu-l lasă pe Kobo să intre în laboratoarele Hidrei... Adică... să împlinească chiar dorinţa lui...

Berry îl privea scrutător, încruntat.

— Ei, ce propui, Glyd?

— Ai dreptate! zise Glyd, viclean. Să întocmim un program de perspectivă, pentru astronautică în primul rând. Să-i cerem ajutorul lui Pliss, să ne pună la dispoziţie datele şi un complex de computere pentru prelucrare. Iar eu, care-am fost crescut de maşini şi le cunosc, dinăuntrul lui, universul, am să traduc pentru Hidră termenii perspectivei, am să-i explic în detaliu, prin intermediul unui limbaj potrivit. Asta-i raţiunea alegerii mele de către All. Mă mirasem de ce tocmai pe mine să mă aducă aici, în Valea Rupal... Şi voi, sunt sigur, v-aţi întrebat. De ce? Fiindcă am avut şansa să cresc printre automatele unei astronave. Şansa? Ghinionul?

Şi se lăsă o lungă linişte, care nu era a satisfacţiei. Căci Glyd rămăsese cu impresia că acest Smith i-a regizat găsirea soluţiei, cum pregăteşte profesorul rezolvarea unei probleme de către elev, servindu-i pe neobservate elementele de calcul. Yaralde îşi trăia mâhnirile: Glyd a obosit înainte de a afla răspunsul; a spus totul ca pe o lecţie repetată dintr-un manual, adică după Berry. Tib găsise răgazul să-şi amintească de Eileen – se mai gândise la altceva toată ziua? Kobo... Evitau cu toţii să ghicească ce-l frământa pe Kobo... Iar

Berry, privindu-l pe Glyd, era cuprins tot mai mult de o bănuială, încerca s-o alunge şi iarăşi se lăsa dominat de ea, de impresia că i-a aflat celuilalt intenţiile.

*

— Oare Glyd are să găsească şi singur soluţia?

Dina rămase cu furculiţa şi cuţitul în aer, aşteptând un răspuns. Moa îşi privi unchiul şi zâmbi; Nino mânca încet, metodic, ca şi cum ar fi îndeplinit o operaţie extrem de importantă şi nu permitea să fie întrerupt.

— Aţi auzit că Felt a plecat? zise el într-un târziu.

— Unde? interveni Moa cu răutate. Să se plângă bunicului?

Nino Ortiz păru că n-a luat-o-n seamă şi-şi continuă mestecatul conştiincios, iar după o clipă şi soţia lui renunţă să mai aştepte răspunsul şi începu să-şi taie friptura.

— Nu l-ai prea agreat niciodată, spuse, ca în treacăt.

— N-aveam pentru ce! o întrerupse Nino, cu nejustificată bruscheţe.

— Laşi să se-nţeleagă că ţi-ar părea rău, îi replică Dina. Foarte bine, pedepseşte-l pe Tib! Dacă-i vinovat merită. Şi e vinovat. Nino ridică ochii spre ea şi-i plecă îndată. Nu era ironică şi nici nu glumise. Am impresia că n-a povestit nimănui despre aventura lui nocturnă. Apropo, ce-a vrut Glyd azi-dimineaţă de la tine?

Bărbatul ridică din umeri. Se gândea intens, fixându-şi farfuria deja goală şi în lumina violentă a plafonierei chelia îi strălucea ca o cască de alamă lustruită. Moa aşeză cu grijă tacâmurile pe suport, goli restul de vin din pahar şi-şi şterse buzele îndelung.

— Unchiule, zise ea, cu şervetul încă la gură, să nu te superi... Aş vrea şi eu să plec. Azi am vorbit cu mama... mă cheamă acasă.

— Şi? făcu el fără să-şi schimbe poziţia.

— Nu ştiu dacă nu trebuie să-i cer voie bunicului.

— A, să-i ceri voie? se miră Nino Ortiz. Ţi-e frică de el?

— Nu, îşi arcui Moa sprâncenele, uimită. De ce?

— Aşa. Mie mi-e frică.

Fata se uită la Dina întrebător. O văzu încordată. Pe chip i se citea îngrijorarea, în ciuda eforturilor ei de a se stăpâni. Toată ziua se învârtise neliniştită prin odăi, întrebându-i mereu pe băieţii din brigadă pe unde-i Nino. Frământarea i se păruse fetei deplasată, nu atât pentru că ar fi dat crezare aluziilor la moralitatea îndoielnică a mătuşii, cât pentru brusca metamorfoză a atitudinii ei faţă de unchiul: până mai ieri zeflemitoare şi lipsită de consideraţie, iar acum...

— Nu înţeleg. Bunicul nu pare un om rău. Crezi că Felt chiar s-a plâns?

— Felt e un prost, îi răspunse Dina, cu ochii la bărbat.

— Tot timpul s-a ţinut după mine! ripostă Moa, întunecându-se.

Nino îşi schimbă farfuria, luă din fructieră un ananas şi începu să-l desfacă îndemânatic. Carnea galbenă şi zemoasă a fructului pârâia proaspătă sub cuţit.

— Glyd mi-a propus colaborarea.

— Atunci Tiberiu Donar...

Dina se opri şi răsuflă zgomotos.

— Mi-a propus colaborarea, zise iar Nino şi luă o bucată de ananas, savurându-i aroma.

De încordare, Dinei începură să-i tremure mâinile. Se întoarse către măsuţa de serviciu din spate, alese o ţigară lungă şi-o aprinse. Din ce în ce mai uimită,

Moa se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâinile în poală, îşi dădea seama că se întâmplă ceva de neînţeles, ceva foarte însemnat şi că prezenţa ei a

devenit de prisos.

— Pe mine mă iertaţi, încercă o scuză timidă, dar cei doi n-o ascultau.

— I-am promis băiatului c-o să-l răzbun. Mi s-a părut că are nevoie de asta să poată pleca. Dar cred că nu, mă înşelam.

— Poate că Tib aseară... Mă gândesc în fel şi chip. Poate era şi el prea nervos.

Moa pricepu că nu vorbeau despre încăierarea cu Felt.

— Oricum ar fi fost, avea dreptate! clătină din cap Nino. N-am de ce să-l acuz. Ştii... şi Felt judecă tot aşa. M-a surprins. A simţit dincotro vine răul şi uite... a avut puterea să plece... la timp.

— Pe mine mă iertaţi, aş vrea...

Fata se ridică în picioare şi aşteptă încuviinţarea să se retragă.

— Nu, nu e prost! Nu mai e. Nino se juca, înfigând furculiţa în feliile rotunde de ananas. Zâmbi chinuit. Ba chiar mi-a propus să mă ia cu el. Ar fi avut curajul. Ce zici?

— Şi ceilalţi unde sunt?

— Le-am dat un birou. S-au închis acolo de dimineaţă. Caută.

Dina strivi ţigara în farfurie.

— Au să găsesacă singuri?

— Glumeşti... Gata, Moa, ai terminat masa? Spuneai că... A, te cheamă acasă. Bine. Ziua plecărilor! Şi noi ne ducem. A plecărilor, a fugii...

— Noi? Unde, Nino?

— Însoţeşte-o pe Moa. Sau unde vrei.

— Mătuşă Dina, dacă vii cu mine, mama are să...

— Mâine dimineaţă. Eşti hotărât?

Dina mototoli şervetul în pumn, dar chipul prindea să i se însenineze. Îşi învălui soţul într-o privire lungă, aproape duioasă şi-şi muşcă buzele, parcă să-şi stăvilească un început de zâmbet. Nino Ortiz îi prinse privirea şi coborî pleoapele, ca o încuviinţare.

— Nu suntem laşi, nu-i aşa? întrebă el, plin de convingere.

— Mi-e frică să nu bănuieşti că iar te mint... Bărbatul îşi plecă fruntea o clipă, ca şi când i-ar fi mulţumit.

— Strânge lucrurile. Să nu vorbeşti cu nimeni. Luaţi cursa către Bombay, mai departe te descurci tu. Eu am afară un aeroglisor. În noaptea asta...

— Ce? tresări Dina.

— Mă răzbun cum pot! surâse el cu un soi de resemnare. Cine i-a îndemnat să-mi propună colaborarea?! I-am cerut o întrevedere lui Senuofo, la Comandament. M-aşteaptă. Trebuie să-i scap de Pliss. Asta pot.

Dina râse încetişor, apoi mai tare, ascunzându-şi faţa în palme şi uitându-se la Nino Ortiz printre degetele răsfirate.

— Nino! Mi-a fost teamă că n-ai s-o faci! Nu te supăra, Nino! Te-am pândit toată ziua, aş fi vrut să te îndemn, nu ştiam...

Şi de râs, sigur că de râs, i se scuturau umerii.

*

— O, ce fetiţă frumoasă şi cuminte! Cum te cheamă?

— Bună ziua! Eu sunt Veronique.

— Şi eu sunt Glyd. Ai auzit de mine?

— N-am auzit. Vrei să fim prieteni?

— Vreau, Veronique! Mai ales că am o jucărie de-a ta.

— Ce jucărie?

— Un ursuleţ poznaş şi mic cât un degeţel.

— Ce ursuleţ?
— Unul aşa... Care are un clopoţel de sticlă la gât. El se joacă, sare şi face tumbe, iar clopoţelul sună: Cling-clang! Cling-clang!
— Ce frumos trebuie să fie! N-am avut niciodată o jucărie cu atâtea maşini în ea. Cine ţi-a dat-o?
— Ştii, Veronique, ursuleţul se întristează dacă stăpânul lui e necăjit şi se bucură când el e vesel.
— De unde-l ai, de unde-l ai? Vreau şi eu unul!
— Tăticul tău nu ţi-a vorbit acasă de un asemenea ursuleţ?
— Nuu! Tăticul meu ne face păpuşi, cât nişte fetiţe de mari. Şi ne jucăm cu ele de-a mama şi de-a fetiţa.
— Da?...
— Te-ai supărat, Glyd! Acuma o să se întristeze ursuleţul...
— Cum? Ba nu, Veronique, că nu mai sunt eu stăpânul lui.
— Nu?
— Desigur! N-am spus că ţi-l dau ţie?
— Zău? Mi-l dai mie? De tot, de tot?
— Dacă ai fost cuminte...
— Am fost! Să-ţi spună şi tăticul. Tăticule! Tăticule, n-auzi?
— Ce e, Veronique?
— Hai, vino repede! Nu-i aşa că am fost cuminte?
— Dar ce s-a întâmplat?
— Tăticule, uite, el e Glyd, prietenul meu. Faceţi cunoştinţă.
Berry zâmbi, puţin stânjenit, şi înclină capul în faţa lui Glyd: „copii!”
— Nu cumva ai făcut vreo poznă! se încruntă apoi, în glumă, spre fetiţă.

— Nu, Glyd îmi dă un ursuleţ! Glyd, unde e?... Ooo! Veronique suspină de bucurie. Îşi strânse mânuţele una lângă alta, cu palmele în sus, să primească jucăria, apoi o privi cu ochi mari, pierdută în admiraţie. Tăticule, ce frumos mai e! Tu n-ai putea să faci unul la fel.

Berry se împurpură, ca un adolescent prins cu o şotie. Bâlbâi ceva nedesluşit, îşi drese vocea şi căută, aplecându-se până atinse cu nasul pardoseala terasei, nu ştiu ce obiect care-i căzuse subit din buzunare.

— Mulţumesc Glyd, strigă Veronique fericită. Mă duc să-l pun pe un picior de masă, ca să se caţere în pom!...

— Văd că pe Berry al meu l-a înecat emoţia despărţirii!

Astrid venea spre dânşii zâmbitoare.

— De ce pleacă, Astrid? Pentru copii?.. .

— Nu. I-am adus copiii cu mine. Degeaba. Pur şi simplu i se face dor de-acasă. Hei, băieţaş! Nu mai căuta! Ochelarii îi ai pe nas!

Berry hotărî să se ridice. Trucul îi reuşise: acum nu se mai putea şti de ce se congestionase la faţă.

— Veronique, întrebă el, ţi-ai luat la revedere?

— Va să zică, te duci... spuse Glyd.

— Hai, hai! se strădui Berry să pară degajat. Doar nu plec să mor.

Zâmbi, apoi întoarse capul cu stinghereală. Pleca să nu fie de faţă când bănuiala de acum avea să i se confirme, când Glyd, mânat de absurda teamă a eşecului, avea să-l sacrifice pe Kobo, să-l trimită pe o imaginară masă de operaţie a Hidrei. Pleca fiindcă Glyd schimbase aventura lor de cunoaştere, sublima lor aventură, într-un joc numai al său, urmărind nebuneşte doar izbânda. El, Berry, vrea să lipsească de la ceremonia încununării lui Glyd. Cum să explice asta?

De la măsuţa unde şedea lângă Yaralde şi Kobo, Tib veni spre cei doi bărbaţi.

— Chiar eşti hotărât, măi, Gălbează? Dacă prinde de veste moş Pliss?...

— Lasă-l! făcu neglijent Berry. Nu-i spusese nimic lui Tib despre bănuielile lui, îl părăsea alături de Glyd, în voia acestei experienţe amare, ştiind însă că prietenul are nevoie de ea, pentru propria lui limpezire. Lui Pliss i-a trecut vremea! zise. Şi ce vă mai trebuie? Hidra şi-a primit suplimentul de program şi-l rumegă acuma. Eu nu mai am de lucru pe-aici. Ei, rămâneţi cu bine! Am să revin...

Le strânse mâinile în grabă, luă fetiţa în braţe şi porni către Kobo. Astrid schiţă un gest de scuză. Era veselă că se întoarce acasă şi nici nu ţinea să ascundă asta.

— La revedere! spuse şi se luă după Berry.

— Prostii! exclamă Glyd, cu voce scăzută, privind pe urmele lor. N-are să se mai întoarcă.

— Aveai speranţe? răspunse Tib posac.

— Ascultă!... Glyd îşi vâri mâinile în buzunare şi începu să frece pardoseala cu vârful pantofului. Cine mai e şi băiatul ăsta?

— Nu ştiu, zise Tib pe loc. Mă crezi? Am stat 15 ani lângă el şi nu ştiu. Mi s-a părut întotdeauna un om slab, un copil pe care mă îngrijeam să-l ocrotesc. Nu te mint!

— Înţeleg...

— Eu nu. E ceva de neînţeles.

— N-ai avut prilejul să-l vezi pe All. Exact ca All – a trecut prin încercări liniştit, parcă nu pe el îl loveau...

— A trecut mai uşor decât noi.

— Exact ca All! repetă Glyd. Cine-i băiatul ăsta?

Berry îşi luase rămas bun de la moşneag şi de la fată şi-şi striga copiii care se jucau pe afară.

— N-am reuşit, în atâţia ani să aflu nimic despre el.

— Avea vreme să se gândească la toate. Mi-a dat ursuleţul pe Lobsang, în noaptea când asaltam adăpostul Hidrei. Cunoştea de pe atunci soluţia construirii lui Nikè. Ştia şi datele problemei, şi soluţia, înainte ca eu să fi vorbit cu Hidra.

— Ce spui?

— Şi-acum se duce. Mă întreb dacă nu se fereşte din calea vreunei primejdii. Ce ne-am fi făcut fără dânsul?

— Mă lăudam că-i sunt prieten, că-l apăr. Cum trebuie să mai fi râs...

— O să ne fie greu singuri, Tib!

— Eu rămân aici, cu tine, până la capăt. Auzi, Glyd?

Gălbează cu Astrid şi copiii ieşiseră din clădire şi le făceau semn cu mâinile...

25.

Trebuia să accepte noua situaţie, să i se supună, indiferent dacă străvechile relaţii fuseseră cumva răsturnate. Acum nu mai era vorba de o dispută între om şi maşină, nici de o etapă dificilă în care un computer defect îşi impune pe moment voinţa, obligându-i pe creatorii săi să ia hotărâri extreme. Nu! Acolo, în Valea Rupal, evenimentele păreau nespus de fireşti; nimeni nu le mai interpreta ca îndoielnice, şocante pentru demnitatea umană sau tulburătoare pentru raţiune. Şi toate astea deoarece Hidra elabora conştiincioasă comenzi precise, în vederea atingerii unui scop şi mai exact: construirea viitorului centru subteran, unde avea să ia fiinţă mult aşteptatul computer Nikè. Oamenii ascultau de maşină încrezători, satisfăcuţi, ducând la bun sfârşit ordine şi dispoziţii. Glyd, împreună cu echipa sa, îşi stabiliseră un soi de

comandament în chiar incinta reşedinţei maşinii, la cincizeci de metri de intrare, înconjuraţi de numeroase automate care înregistrau secundă cu secundă miraculoasa, metamorfoză din măruntaiele unei stânci până mai ieri anonimă: Lobsang.

Holul spaţios, cu tavan boltit, cu pereţii uimitor de albi fusese realizat în timp record, sub directa conducere a computerului. Frumuseţea şi utilul impresionau aici fără ostentaţie, de la monumentala concepţie arhitectonică la detaliile semnificative de decor rafinat, de la lumina indirectă, uniform distribuită, până la micropupitrele de observaţii şi control general, de la utilajele ultramoderne de telecomandă la fotoliile comode în care te puteai odihni în voie... O serie de încăperi adiacente stăteau la dispoziţia oamenilor pentru multiple întrebuinţări. Nimic nu fusese trecut cu vederea, demonstrându-se strălucit de ce posibilităţi dispune Hidra. Evident, toate s-au realizat prin munca neobosită a sute şi sute de oameni anonimi, care puneau la dispoziţia maşinii materiale, surse energetice, computere specializate, inteligenţe creatoare. Un fel de pod aerian luase fiinţă între Valea Rupal şi restul lumii. Şi Hidra emitea noi comenzi... Numeroase căi de acces, sub forma unor galerii înclinate îşi făcuseră apariţia la diferite altitudini; prin ele, adevărate fluvii de materiale şi utilaje dispăreau în adâncurile stâncii, dirijate şi asamblate acolo de către maşini, sub supravegherea directă a aceleiaşi Hidre. Prea puţini ar fi fost cei în stare să urmărească devenirea acelui straniu labirint subteran. Dacă vedeai însă masivele conducte ce împânzeau coasta răvăşită şi prăpăstioasă a muntelui şi prin care se scurgeau, cenuşii, râuri de nisip – pulberea stâncii sfredelite –

dacă nu te alarma jocul de lumini multicolore, încrucişându-se aparent haotic prin aer, pe pământ şi pe noile căi subterane, dacă impresionanta risipă de energii declanşate nu-ţi tăia respiraţia cu nebuneasca şi spasmodica lor efervescenţă, atunci poate ai fi reuşit să-ţi imaginezi ce se petrece acolo, în Valea Rupal; oameni şi maşini, creatori şi unelte într-o perpetuă zvârcolire a transformării...

Hidra lansa ordin după ordin. Holul spaţios unde Nino instalase cu luni în urmă calculatorul devenise acum o anticameră a laboratorului subteran, laborator destinat construirii lui Nikè şi în care niciun om nu avea acces.

Instalaţi în hol, Glyd şi Yaralde făceau de gardă lângă aparatele unde se înregistrau comenzile Hidrei. Încremeniseră amândoi în fotolii, în faţa unui pupitru înalt, urmărind obosiţi disputa luminilor policrome de pe panou, mozaic instabil de forme geometrice, concretizând un dialog ce continua să aibă loc între maşini şi oameni. Locvorobotul asimila, interpreta şi traducea în cuvinte ordinele Hidrei. Din când în când, cu voce nazală el destrăma relativa linişte din căşti: nivel 64, terminat operaţiile de degajare; transportor rulant...; foreza autonomă se exclude din circuit; nucleu energetic radioactiv cu sursă independentă...; să se monteze un panou antifon...; grad de periclitate 0,03...; sectorul 15, evacuaţi agregatele...; punctul 82, pericol de inundaţie, prăbuşire...; opt tone oţel tubular, dimensiuni...; substanţe...; gaze lichefiate...”

Un şir neîntrerupt de dispoziţii, un flux tehnologic constant, îmbinându-se armonios pentru acelaşi scop: crearea lui Nikè, calculatorul-victorie.

Glyd comută întreaga reţea a circuitelor interne pe cele 19 canale ce făceau legătura cu centrele operative

exterioare şi se lăsă pe spate, în fotoliu.

— Yaralde, Tib! strigă el, nebunia asta nu ne mai priveşte! Din clipă în clipă simt cum mă cuprinde somnul. Au trecut 52 de ore...

Se opri: cei doi colaboratori dormeau duşi, ghemuiţi în fotolii. Încercă să zâmbească. O grimasă anemică îi schimonosi chipul palid, peste care barba nerasă arunca o umbră cenuşie. Se simţi singur, nespus de singur. Se uită în jur; imagini difuze, plutind în ceaţă – lumina îi îndurera ochii, şi strânse pleoapele, nereuşind să alunge durerea. Câţi dintre oamenii aceştia sunt în slujba lui Pliss? Senuofo are să-l cheme din nou să-l cerceteze pentru prăbuşirea şoselei? Să aibă oare şi el oameni în Valea Rupal? Ascunşi printre ceilalţi? I se păru că aude zgomote haotice. Îşi scosese casca. O aruncă pe pupitru. Zgomote ca atunci când s-a prăbuşit şoseaua. Face mari eforturi să nu adoarmă. Trebuie, da, trebuie să fie atent la Kobo... Nu e capabil să-şi termine gândul. Se târâie greu, undeva, printre imagini cenuşii pe care nu le poate distinge; fug una după alta, suprapunându-se. Măcar pe Kobo să-l vadă, e acolo, în spatele zidului murdar de care se loveşte mereu, încercând să ajungă la lumină... „Iartă-mă, doctore! Nu ştiu dacă e necesar ce vrei să faci, dar trebuie...” E numai un gând obscur ce-l terorizează, împrăştiindu-i somnolenţa.

A deschis ochii, buimac; se chinuie să priceapă ce caută în acel univers străin, prea străin, încă nu s-a obişnuit, iar oboseala i-a înceţoşat mintea, conştiinţa îi zace încă în întuneric, amintirile se rostogolesc aiurea... Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. „Kobo, unde eşti?” A vrut să strige, desigur asta a fost intenţia lui, să strige, poate să-l oprească. Acum ştie că ordinele Hidrei

nu-l mai interesează; doar o şoaptă, un gând chinuitor strivit între buze: „Kobo, unde eşti?”

E acolo, îl vede. Stă drept, nemişcat, în picioare, cu umerii căzuţi – de ce nu aude cum îl strigă?

Glyd se ridică anevoie, se clătină – dacă ar reuşi să ajungă până la el, la doctor, o să-i pună mâna pe umăr, să-l întoarcă spre dânsul şi să-i citească în ochi adevărul.

— Doctore! strigă Glyd, înaintând pas cu pas. Doctore, ce te gândeşti să faci?

Kobo se întoarce brusc, îl priveşte cu ochi strălucitori, cuprinşi de febră.

— Nu vezi că fără mine totul e pustiu? Pe mine m-a ales să intru în laborator. Şi îmi dă de veste că m-aşteaptă.

„Ştii să te baţi? Bate-te!” Când i-a spus doctorul asta? îşi aminteşte că s-a bătut; o trântă amicală în care e greu să te laşi învins. Kobo a fost mai tare, l-a culcat la pământ.. . Se dădu înapoi, cuprins de teamă. Dacă acum doctorul s-ar lăsa înfrânt, înseamnă că el, Glyd, învingătorul, ar fi nevoit să se ducă în sala de operaţii.

— Nu ştiam unde eşti, bâigui ca să spună ceva.

— Încă printre voi. Dă-mi prilejul să plec şi să nu mă oprească nimeni. E o trapă acolo, o vezi? Duce în subteran. Pentru mine a fost construită. Dă o alarmă falsă...

Un şuier strident, asurzitor, sfâşie liniştea sălii. Lumina începu să tremure, făcându-se tot mai mică. Mai multe voci strigară ceva în difuzoarele ce acopereau pereţii. Ochii multicolori de pe pupitrele de comandă se stinseră brusc. Un glas ascuţit de femeie chemă insistent:

— Şeful de echipă Glyd este rugat să răspundă!

Alt vacarm de zgomote acoperi emisia. Yaralde se trezi din somn şi întrebă alarmată:

— Glyd, ce se întâmplă?

Acesta îşi reveni din uluială, ca şi cum l-ar fi lovit un şuvoi de apă rece, înviorându-l. Se repezi în direcţia pupitrului principal, lovindu-se de tot ce-i ieşea în cale. Se apleca peste microfon şi strigă, cuprins de emoţie:

— Aici Glyd! Raportaţi!

— Acum câteva minute Hidra şi-a încetat activitatea, răspunse vocea necunoscutei. Lucrările preliminare au fost încheiate. Specialiştii şi utilajele continuă să părăsească baza. Centrala operaţională consideră totuşi alarma ca justificată. Hidra...

— Asta e o tâmpenie! o întrerupse Glyd furios. Eu răspund de tot ce se petrece aici.. Ordin: alarma să înceteze! Operaţia de evacuare să fie dusă până la capăt. Idioţii cuprinşi de panică să părăsească zona. Voi reveni cu noi dispoziţii.

— Am înţeles!

Glyd căzu fără puteri în fotoliu. Adunându-şi gândurile, încerca să priceapă. Hidra şi-a încetat activitatea... Îl vrea pe Kobo, nu mai există nicio îndoială. Linişte. În sală pluteau granule de lumină difuză.

— Glyd! şopti Yaralde, prea înfricoşată ca să nu fi înţeles.

Silueta lui Kobo se decupa cenuşie pe peretele alb.

— Alarmă veritabilă! strigă el, înfrigurat. Vezi cum ne ajută? Fă şi tu ceva!

„Hidra şi-a încetat activitatea”... Acest gând ascuţit îl chinuia pe Glyd, şi nu luă în seamă chemarea fetei şi nu-i răspunse.

Noapte.

Aeronava aterizase de câteva minute. Ploaia şi vântul măturau în rafale sălbatice pista de aterizare din Valea Rupal. În lumina reflectoarelor, suprafaţa sintetică părea acoperită cu sinuoase pete de ulei. Când şi când, vălătuci de ceaţă se destrămau ireal în bătaia vântului, pierind în beznă.

Din cabina navei, printr-un hublou rotund, Pliss Ortiz urmărea mohorât furtuna. O oboseală fără leac îi devastase chipul şi acum peste obraz parcă ar fi purtat o mască lividă, pe care singurele semne ale vieţii rămăseseră ochii, străluminaţi încă de vâlvătăi nelămurite, duşi în fundul orbitelor osoase, albăstrii. Pălăria cu boruri largi îi căzuse pe frunte. Frisoane reci îl scuturau tot mai des, deşi în cabină era foarte cald. Cu mâini tremurătoare îşi ridică şi mai sus gulerul îmblănit al paltonului.

— Am ajuns, repetă calm pilotul pentru a treia oară, fixându-l impasibil din uşa cabinei.

— Da, am ajuns, oftă Pliss, fără să se uite la el. Cheamă echipa de control. Să fim politicoşi. Anunţă-ne sosirea. Un alibi fragil.

— Nu ştiu dacă e prudent. Deocamdată, în forfota de aici, cred că nimeni nu ne-a remarcat. Şi după ultima informaţie primită de la Ilimir, de câteva ore comanda Brigăzii Epsilon a fost preluată de Senuofo.

— După ce Nino a trădat.. . E firesc, după ce Nino a trădat...

— Bătrâne, lasă-l pe Nino! E o nebunie ce vrei să faci.

— Şi? Să fugim? Unde, dragă Torman? Cercul e închis. Am fost învinşi! Dar nu vreau să le rămână nimic, în noaptea asta toţi ai noştri, câţi au mai rămas, se împrăştie. Iar mâine în zori insula va sări în aer.

Splendidul edificiu, creat de-a lungul unei vieţi întregi. Glyd şi ceilalţi ne-au înfrânt. Numai ei, şi trebuie măcar să aflu cum. Pricepi? Vreau să aflu, atât!

— La ce-ţi mai ajută?

— La nimic... Mă chinuie nedumerirea. E o ultimă raţiune. Şi aşa sunt singur. Dina şi Nino vor supravieţui, m-au părăsit la vreme. Desigur, şi Moa şi Felt. Dar cum îşi vor aminti de mine? Şi tu cât vei rezista să te ascunzi... Gata! Am pălăvrăgit destul. Pregăteşte racheta!

— Vei reuşi să-l înşeli pe Senuofo?

— N-are importanţă. O diversiune banală. Totul e să ajung la Glyd, în Lobsang.

Celălalt se înclină şi dispăru. Pliss rămase în fotoliu. Ploaia bătea în hublou şi apa şiroia în şuviţe subţiri pe lentila transparentă. Apoi un nor fumuriu de ceaţă şterse imaginile exterioare. Bătrânul se răsuci, aruncând o scurtă privire la cadranul orologiului din cabină. Ora 23.08; încă şapte minute. Din clipa aceea mişcările îi deveniră precise. Cu un gest iute, azvârli pălăria pe canapea. Se ridică, scoţându-şi paltonul. Trecu în cabina de la pupa. După patru minute reveni, îmbrăcat cu un costum special, elastic, cenuşiu; cascheta îi acoperea capul în întregime. O pereche de ochelari fumurii, cu lentile de vedere în infraroşu îl făceau de nerecunoscut. Putea fi confundat cu orice executant din brigada ştiinţifică de cercetări speciale.

— Încă un minut, şopti Torman.

— Ştiu, răspunse bătrânul. Racheta va lovi stânca lateral, în dreapta intrării. După explozie, foreza ataşată rachetei va străpunge peretele holului unde stau Glyd cu ai lui. În timp ce echipele de pază vor alerga afară, să vadă despre ce-i vorba, mă strecor printre ele, şi

intru în subteran, la adăpostul ceţii de mascare. Tu te întorci şi decolezi.

— Am înţeles.

Priveau amândoi prin parbrizul îngust, încercând să vadă ceva dincolo de pistă. Ploua mereu. Valuri succesive de ceaţă, împinse de vânt, anulau perspectiva. Bătrânul întinse mâna către un buton roşu de pe tabloul de comandă. Ridică degetul şi apăsă cu hotărâre. Dispozitivul automat lansă telecomanda, ţăcănind scurt.

În direcţia stâncii Lobsang pâlpâi ca o părere spuza unei vâlvătăi. Aparatele de la bord recepţionară explozia după câteva secunde. Vaierul grav se amplifică între munţi, se multiplică în ecouri prelungi, îşi făcu loc prin ploaia deasă laolaltă cu suflul fierbinte ce se repezi năuc pe deasupra pistei, izbind aeronava şi trecând mai departe, pentru a se destrăma în noaptea adâncă. O sirenă urlă undeva alarma. Pe zeci de circuite izbucni un adevărat vacarm de întrebări şi dispoziţii, dialogul neinteligibil prezent în momentele de zăpăceală. O voce puternică de bărbat întreba dacă stânca Lobsang suferise avarii. Alt glas îi răspunse lapidar, adăugind că, probabil explozia avusese efecte doar asupra masivului muntos, dar că informaţiile erau încă nesigure. Pliss şi Torman ascultau liniştiţi. Bătrânul zâmbea sarcastic.

— Bună treabă! bombăni el, răsucindu-se către celălalt. Senuofo are cu ce să se distreze. La aşa ceva nu s-a aşteptat! Dă-i drumul! Aterizezi chiar pe locul exploziei. Dispari, înainte ca ăştia să-şi dea seama ce e cu noi.

— Îmi închipui că am fost urmăriţi la plecarea de pe insulă. Noroc de dispozitivul de ecranare, i-a făcut să se rătăcească de noi.

— Cine naiba îşi închipuie că voi intra în gura lupului? Până să ne dea iar de urmă poate reuşesc să mă strecor...

Micronava decolă lin, într-un zbor razant cu suprafaţa pistei. Un nor de particule microscopice, ceaţa de mascare, acoperise pe o mare rază întreaga zonă, apărând imediat după explozie. O substanţă chimică specială, pe care aparatele de securitate din Valea Rupal o analizau deja, pentru o eventuală intervenţie. Deşi vântul şi ploaia continuau să bată în rafale, norul se destrăma foarte greu, reducând serios vizibilitatea. Numeroase surse de lumină fuseseră distruse, aşa că, în momentul când micronava ateriză chiar în punctul unde explodase racheta, nimeni nu-i remarcă prezenţa. După câte reuşi să vadă Pliss cu ajutorul aparatelor de la bord, toată suprafaţa terenului era acoperită de stânci prăvălite, bolovani şi trunchiuri de copaci sfârtecaţi. Bătrânul ridică mâna spre Torman, în semn de salut, se căţără pe un pietroi inform, alunecă în partea cealaltă şi rămase nemişcat, uitându-se atent în jur. Câţiva oameni se agitau neputincioşi, siluete neclare, în preajma locului exploziei. Faţada stâncii care adăpostea Hidra se năruise în multe locuri. La anumite distanţe răzbăteau fâşii de lumină strălucitoare. Totul semăna cu un mic seism distrugător, ale cărui urme aveau să dea oamenilor suficientă bătaie de cap.

Pliss Ortiz se târâi din nou, cu prudenţă, stăpânindu-şi tusea ce-l chinuia încă de la aterizare. Simţi cum i se scurge apa ploii de-a lungul bărbiei. Se împiedică şi căzu pe spate. Nu se mişcă; auzi cum bat picurii darabana pe învelişul costumului. Un bărbat înjura în voie prin apropiere, ţipând nişte ordine unor conducători de maşini ce coborau coasta prăpăstioasă.

Probabil fuseseră chemaţi să cureţe terenul. „Ruine, pe unde-am trecut numai ruine, cugetă Pliss cu satisfacţie; O profesiune de credinţă. Le port acum cu mine, pe toate, mă confund cu ele”...

Se scutură, să scape de gânduri. Porni cu băgare de seamă înainte, strecurându-se printre bolovanii mari şi mici. Un nou acces de tuse îl făcu să-şi piardă respiraţia. Gâfâind, se ridică în picioare. Scrută împrejurimile. Oamenii dispăruseră. Păşi, calm, direct spre locul unde, neauzită, foreza trebuia să străpungă peretele stâncii, croind o intrare. Ca din pământ îi ieşi în cale cineva din brigadă. Purta un costum asemănător cu al său. Bătrânul salută grăbit şi trecu mai departe.

— Hei! îl strigă necunoscutul. Unde naiba te duci? Vezi că şeful e turbat. Am primit ordin să ne adunăm pe platou, careul 18.

— Am să-i comunic ceva lui Glyd, bombăni Pliss Ortiz, fără să se oprească. Sper să-l găsesc pe aici.

— Asta nu mai ştie pe ce lume trăieşte. E furios. Pe cei cu paza îi socoteşte nişte imbecili. Are dreptate, continuă vorbăreţ necunoscutul. Cineva a comis o diversiune. Se zice că un neam de-al lui Nino. Şi culmea, nici Hidra nu mai ciripeşte nimic. Aşa că mai bine...

— Senuofo m-a trimis, urlă bătrânul, ca să scape de el, şi se depărtă grăbit.

Simţi cum îi bate inima tare. Căută să se orienteze cât mai repede. Făcu un ocol larg, direct spre nord. Se strecura greu. Zări o rază de lumină ce se filtra dintre pereţii verticali şi pricepu că a ajuns. Se căţără, alunecă, se lovi, dar înainta; îl flancau două ziduri înalte de piatră. Foreza zăcea în drumul lui, inertă. Deschisese un coridor strâmt, la capătul căruia Pliss văzu câteva

panouri din marele hol. Prin fisura îngustă a peretelui prăbuşit, evada un fascicul luminos de raze gălbui, şi picurii de ploaie căpătau străluciri diamantine traversându-l. Vântul ofta scurt şi grav, izbind fundătura.

Se gândi în fugă că nu era mare lucru astuparea spărturii şi-l uimi faptul că ea nu fusese descoperită şi că nu se luase încă nicio măsură. Locul părea pustiu. Pătrunse înăuntru. O băltoacă de apă acoperea pardoseala. În partea cealaltă, un singur om se mişca prin încăpere. Pliss Ortiz înaintă şi abia atunci îl ajunse oboseala. Căzu în primul fotoliu, respirând greu. Simţea nevoia să-şi scoată ochelarii şi amână gestul cât putu de mult. Holul era pustiu. Bărbatul singuratic nu-i acorda atenţie, poate nici nu-i remarcase prezenţa, îl urmări cum străbate încăperea, ducându-se către fundul sălii, acolo unde, în peretele cenuşiu acum, din cauza umbrelor, se afla o trapă îngustă, pesemne o cale de acces în laboratorul subteran. Un timp bărbatul îi dădu târcoale, apoi reveni. Pliss îl recunoscu pe Kobo, îl recunoscu după barba ce-i cădea pe piept, pentru că în lumina difuză nu-i putea distinge trăsăturile.

Se ridică şi păşi către dânsul.

Brusc Pliss se opri. Avea ochelarii în mână, îi ţinea strâns, ca să-şi ascundă tremurul degetelor. Kobo se întoarse din el însuşi, de departe şi ochii îi ardeau în orbite. Privi la celălalt fără să clipească:

— Nu ţi-e frică? spuse grav şi buzele abia i s-au întredeschis.

— Mi-e frică.

O şoaptă, arcuindu-se ca o punte între ei amândoi, gârboviţi la capetele podului şi scrutând, dincolo de maluri, un întuneric comun.

— De ce-ai venit? Moartea ta nu mi-e cunoscută, nici a mea ţie. Nu-ţi pot da niciun leac pentru teamă.

— Explozia de adineauri, eu am produs-o.

— Trebuia să mă aştept.

— Am vrut să intru la voi şi altfel nu mă lăsau. Am creat o diversiune.

— E stilul tău. S-a mai întâmplat şi altă dată. Ce vrei?

— O explicaţie, doar atâta. Cum m-aţi înfrânt?

— Luminile! Se văd luminile prin spărtură. O să vină cineva să mă împiedice.

Kobo alergă la perete şi întrerupse circuitul electric general. Sala se prăbuşi în întuneric ca într-o gaură fără fund.

— Nu mi-ai răspuns. Totul era desăvârşit echilibrat, un sistem infailibil, menit să dăinuiască încă mulţi ani după dispariţia mea.

— Bătrân smintit! răsună ca un ecou înfundat glasul doctorului.

— Degeaba! Aşa a fost, îl verificasem de nenumărate ori în practică. Un singur lucru nu l-am prevăzut la proporţiile lui reale: venirea voastră. Nu Senuofo şi ai lui, nici Nino, care m-a trădat, şi nu Hidra mi-au prăbuşit sistemul. Voi. Spune-mi şi mie, cum aţi făcut?

— Şi totuşi trebuie să-ţi mulţumesc, se auzi, din altă parte, Kobo. Partea nostimă e că tocmai tu mă ajuţi. Singurul ajutor adevărat îl am de la tine. Mărturisesc că pe asta n-am contat. Explozia...

— Spune-mi şi mie, cum aţi făcut?

Prin spărtură, vântul sufla în adăpost, scoţând vuiete grave, ca într-un tub colosal de orgă. O perdea, într-o altă nuanţă de negru, abia cenuşie, dănţuia între marginile pietrei sfârtecate: ploaia.

— Maşina asta s-a plămădit din înfrângeri. Nu te mai

mira.

— Vreau să cunosc mecanismul.

— Mecanismul? Ce spui?

Doctorul vorbea înfrigurat, când de foarte aproape, când din colţul celălalt al sălii, dar Pliss, cu urechea la pândă, nu-i descoperea zgomotul paşilor. Se gândi dacă nu cumva a ieşit.

— Mă grăbesc! îl îndemna Pliss Ortiz. Senuofo e aici şi mă urmăreşte.

— Crezi că dacă ţi-aş spune ai înţelege?

— A nu, desigur! ricană celălalt. Dar poate aş pricepe cum te simţi tu acum, când eşti victorios. Hai, vorbeşte-mi de victoria ta! Ia zi, te bucuri?

— Fără îndoială! Ascultă, căutam un prilej să rămân singur în încăperea asta. Să rămân singur câteva minute şi apoi să mă duc. Plecare necesară. Era nevoie de unul dintre noi. Ne cunoşti – m-am oferit eu, şi propunerea a fost tacit acceptată. În lipsa exploziei tale poate am fi declanşat o alarmă falsă, dar aşa e mai bine, e mai în firea lucrurilor. Au dat toţi buzna afară, cum n-ar fi trebuit, dar le-a ordonat cineva. Un prieten al meu, un foarte bun prieten. Socoteam că mă ajută. Numai noi am rămas aici, eu şi el. M-am prefăcut că mă ascund; nu era nevoie, numai că doream să-i fie lui mai uşor. Şi atunci, în locul unei singure vorbe de bun rămas – ne cunoaştem de aproape 40 de ani – în locul unei, priviri măcar – nu-i ceream nici să mă plângă, nici să încerce să-mi schimbe hotărârea – a fugit.. . Uite cum se poate obţine o victorie, înţelegi mecanismul?

În pragul spărturii, Kobo îşi ridicase ochii către faldurile de ploaie. Cu ochi avizi îmbrăţişa şi pământ şi cer, ghicindu-le în sfârşitul nopţii. Atinse cu palma zbârcită piatra, caldă încă după sfredelire. Lumea trăia,

fremătând împrejurul lui, ca o făgăduială frumoasă. Prin norul de ceaţă tremurau lanţuri mişcătoare de lumini, se apropiau de peretele stâncii. Un bărbat striga ceva nedesluşit – dar nu, nu cu vocea lui Glyd, nici măcar acum cu vocea lui. Moşneagul mângâia ploaia, şoptindu-i prosteşte, un cuvânt duios, pentru că era grăbit, ca şi Pliss...

*

Când intră prin spărtură cu oamenii lui, Senuofo nu-l găsi înăuntru decât pe Pliss Ortiz. Cineva aprinse lumina. Urmele unor paşi, un şir de pete noroioase porneau de lângă peretele străpuns, către o anumită trapă, acum bine zăvorâtă, a laboratorului subteran. Băieţii îl invitară pe Pliss să-i urmeze afară. El se supuse automat, cu gândul aiurea; în ochi i se citea o mare, o cumplită nedumerire. Mergea în mijlocul grupului, orbeşte, cu capul întors înapoi, dar niciun răspuns pentru el nu rămăsese din urmele paşilor lui Kobo.

Primele întrebări despre doctor se încrucişau în sală. Glyd veni, pe porţile redeschise, îşi făcu loc printre oamenii ce comentau evenimentul şi ajunse în faţă, unde un fel de coridor de trupuri marca traseul petelor de noroi. Trei-patru naivi sau încăpăţânaţi moşmondeau de zor pe lângă trapa dinspre laborator, sperând încă s-o deschidă. Unii vorbeau de aruncarea în aer a sistemului de închidere, dincolo câţiva voluntari se ofereau să formeze o echipă de salvare, în altă parte un expert de ocazie improviza nişte explicaţii elucubrante în faţa unui semicerc de gură-cască.

— Eşti şi tu aici?

Yaralde avea chipul împietrit într-o expresie de uluire fără margini.

— Ce mă priveşti aşa? izbucni nerăbdător Glyd. E un

accident? Mi se pare că doctorul...

— Glyd!... Te-am văzut... l-ai părăsit aici...

Se întoarse năucă, pătrunse în coridorul viu dintre oameni şi ieşi afară, în întuneric. Un bărbat încercă s-o dea înapoi, altul îi strigă să nu încurce urmele; nimeni în mijlocul unei echipe ce se pregătea să zidească prăbuşirea, o ameţi zgomotul ascuţit al maşinilor şi căută, pe dibuite, un drum peste pietrele căzute de-a valma, se căţără anevoie peste pintenii lor ascuţiţi, către coastele stâncii Lobsang, ori în partea opusă, către vale, n-avea habar, îi era totuna. Nu mai dorea, nu mai ştia decât să meargă. Şiruri de lumini mişcătoare îi arătară unde-i autostrada. Deasupra, aerul era măturat de aeroglisoare şi elicoptere prinse într-o horă turbată. Ploua şi ningea printre rafalele vântului; ici-colo petice de zăpadă uitate de muson prin văgăuni îi trosneau sub paşi din crustele îngheţate.

Pe şosea, transportoarele huruiau spre Lobsang. Nu se feri din calea lor, le veni împotrivă, pe marginea îngustă a şoselei. Proiectoarele îşi ţeseau lumina albăstrie dincolo de perdeaua lapoviţei, fluturată pe dinaintea lor ca o draperie diafană. Era un fluviu de raze, revărsându-se peste bolovani de raze şi în cascade cu pânze de raze tremurătoare, un fluviu ce curgea lent, în scrâşnete de metal, laolaltă cu malurile, cu pajiştile şi pomii izvodiţi de el însuşi, rodul dorinţei lui de-a nu fi singur; farurile nu-i dădeau viaţă, ci se lăsau purtate de el, ca minuscule insule de plaur; nimic, nimic nu se mai vedea altfel în jur, să crezi că veşnic ai pluti în dulcea, legănătoarea lumină-Glyd.

Dar Yaralde nu mai putea să se mintă, să se oprească să se întoarcă din drum. Învăţase că trebuie să meargă. Mergea, ştiind bine că în curând luminile o vor depăşi,

ca şi cum s-ar stinge pe de-a întregul. Şi atunci, mai întunecaţi decât întunericul, munţii se vor repezi s-o împresoare, munţii-Glyd în lapoviţa nopţii. Numai că Yaralde învăţase să meargă, puţin mai contează încotro. Nicăieri – să meargă, să nu uite nimic, şi să vrea să plângă, şi să meargă...

26.

Tib Donar s-a ţinut de cuvânt: rămăsese alături de Glyd, singurul dintre prieteni, nevoit acum să aştepte în captivitate finalul experienţei, un final care însă nu venea şi, după aparenţe, n-avea să mai vină niciodată – a treia zi de la sacrificiul lui Kobo, activitatea maşinii încetase din nou şi definitiv, iar de atunci trecuseră, în gol, alte douăzeci şi patru de zile.

La început, vremea se scurgea pe nesimţite, pentru că, din însărcinarea Comandamentului suprem, brigada ştiinţifică de cercetări speciale din Valea Rupal ancheta cauzele dispariţiei lui Kobo, şi absolut toţi cei prezenţi în noaptea aceea pe lângă Lobsang fură supuşi unor interogatorii minuţioase şi istovitoare. Fostul comandant-adjunct al brigăzii, pe nume Shinsha Nandi, ajuns, în mod automat, comandant plin după destituirea lui Nino Ortiz, era un individ şters, lipsit de strălucire, care se mulţumise să stea numeroşi ani în umbra superiorului său; proaspăta avansare l-a derutat; nu vedea în ea decât un minunat prilej de a-şi frânge gâtul. De aceea, chinuit de incertitudini şi pentru că-l incomoda gravitatea anchetei, desfăşura cercetări de o minuţie exasperantă, suspectând pe toată lumea şi neacordându-şi încredere nici sie însuşi. Evident, cel mai tare au fost suspectaţi prietenii bătrânului; echipe special constituite s-au deplasat să ia depoziţii de la

Berry Smith şi Yaralde, pe când Glyd şi Tib, sechestraţi într-un fel de arest preventiv, nu mai erau slăbiţi nici zi, nici noapte din interogatorii şi confruntări. Cu toate că şi alte persoane, inclusiv Yaralde fuseseră în imediata apropiere a celui dispărut, înainte ca Pliss să provoace diversiunea din noaptea cu pricina, Shinsha, noul comandant ar fi fost bucuros să-i scoată vinovaţi numai pe Tib şi Glyd, din pricini mai mult sau mai puţin obiective. Desigur, toate declaraţiile martorilor menţionau că bătrânul a intrat în laborator de bună voie şi conştient de ce-l aşteaptă. Şi totuşi, împotriva acestor afirmaţii noul comandant lupta, cu o stranie înverşunare, căutând să dovedească un punct de vedere propriu ce se baza pe aşa-numita „răspundere morală” a celorlalţi participanţi la tragedie. Evident, atitudinea lui nu se datora vreunei geniale descoperiri sau cine ştie cărui spirit de dreptate, ci convingerii intime că Glyd, Yaralde sau Tiberiu Donar au ştiut dinainte ce avea de gând Kobo. Intuitiv, Shinsha Nandi mai ridica şi o altă problemă: atitudinea oscilantă a Hidrei avea, sau nu avea legătură cu acest gest ieşit din comun? Faptele arătau că după dispariţia lui Kobo maşina începuse din nou să dea semne de viaţă; pentru scurt timp însă. Şi dacă Glyd fusese responsabil de viitoarea construcţie a unei ciudate „maşini totale”, pentru reuşita programului ar fi fost normal să-l determine pe orice cale, deci cu bună ştiinţă, pe Kobo la sacrificiul său. Mai era şi un aspect subiectiv: cum să preîntâmpine el, Nandi, eventualele neplăceri în viitor? Fiind la curent cu tot ce se întâmplase, un anumit instinct de conservare îl obliga să-şi ia măsuri de siguranţă. Va răspunde de activitatea Hidrei? Întrebare dificilă şi care-l înspăimânta puţin. Senuofo îl înlocuise

pe Nino Ortiz numai temporar, cu dispoziţii de la forul suprem şi într-o împrejurare confuză; el n-avea să fie făcut răspunzător de nimic. Aşa că Nandi trebuia să afle neapărat ce se ascunde într-adevăr în spatele dispariţiei doctorului Kobo. De aceea, ca să doarmă liniştit, cu de la sine putere îl implică în sfera răspunderilor, pe lângă Glyd, şi pe credinciosul Tiberiu Donar. Din fericire, prea sigur de vinovăţia celor doi, nu mai socotise necesar să-i confrunte cu Yaralde şi Gălbează, scutindu-i astfel pe toţi de o revedere, în acele condiţii, penibilă...

După zece zile de interogatorii, noul comandant le spuse lui Glyd şi lui Tib că Hidra n-a mai restituit cadavrul doctorului; şi le mai spuse că maşina s-a oprit iar, la scurt timp după reluarea activităţii.

Mai întâi nu-l crezură, pentru că era cel puţin la fel de pornit împotriva maşinii ca şi împotriva lor, şi şi-au închipuit că încearcă, printr-o manevră, să le slăbească şi mai mult moralul, în speranţa de a obţine recunoaşterea unei vinovăţii închipuite. Dar în lungile convorbiri cu care-şi omorau timpul captivităţii au reconsiderat tot ce ştiuseră despre Hidră, i-au alcătuit un cod al comportării, cu trăsături specifice şi dominante şi şi-au dat seama că era posibil să se fi oprit într-adevăr. O atare oprire, indiferent de cauze, era conformă acestui cod, o manieră a ei de a-şi interpreta programul, nehotărâri ce ascundeau căutările maşinii pentru scopul final. Nandi îi convinse de asta, ducându-i într-o seară, sub pază, la Lobsang. Îi porunci lui Glyd să intre în contact cu Hidra, dar toate întrebările şi insistenţele acestuia se loviră de tăcerea maşinii ca de un zid. Capriciosul ansamblu cibernetic zăvorâse uşa carcasei lui de oţel şi prin câmpuri

magnetice imposibil de anihilat bloca intrarea în laboratorul subteran. Ca şi când n-ar fi urmărit decât jertfirea lui Kobo, şi acum, satisfăcut şi dispreţuitor, nu-i mai învrednicea pe oameni nici măcar cu un simplu răspuns.

În forul său interior, Glyd mai păstrase, nebuneşte, speranţa că poate doctorul n-a murit, deşi nu-şi imagina cum să se poată trăi fără apă şi hrană acolo, în măruntaiele stâncii. Sperase că Hidra se va mărgini, în locul trepanaţiei, la o cercetare sumară, fără a-l vătăma pe bătrân şi nădăjduia, din clipă în clipă, că el îşi va face apariţia, aducându-i iertarea. Şi în acelaşi timp raţiunea şi bunul simţ îi dovediseră prostia şi inutilitatea aşteptării. Niciodată Hidra n-a făcut încercări gratuite. Nici lumea monştrilor, în ciuda mărturisitului eşec, nu fusese din partea ei o simplă strădanie inutilă, căci, desigur, în acel laborator a experimentat numeroase soluţii pentru noul computer, în special variantele optime privind materialele constructive necesare. Crescut în copilărie printre maşini, Glyd le ştia prea bine resorturile intime, cu reuşite şi greşeli implacabile, pentru că, chiar greşind, ele îşi duc eroarea până la capăt, nu le-a fost încă dată supapa de siguranţă a ezitărilor salvatoare. A avut într-adevăr nevoie Hidra de creierul unui om viu? Da, fără îndoială! După el trebuia să construiască un model de creier cibernetic pentru Nikè; şi nu-i mai erau de ajuns cunoştinţele privind activitatea cerebrală a omului, avea datoria să se convingă, prin analiza unui creier viu, unde se află diferenţa dintre maşină şi om, pentru a construi o altă maşină, cu parametrii cei mai apropiaţi de nevoile acestuia. Îi era necesar un creier viu, căruia să-i desprindă, fără a le ucide, cele 15 miliarde de celule, să

le excite cu impulsuri şi să le urmărească reacţiile şi conexiunile, naşterea şi stingerea gândurilor, să localizeze centrii corticali, să stabilească procesele memoriei şi uitării. Ce dialog fantastic s-a desfăşurat oare între Kobo şi această Hidră care e un semn, peste ani, al lui All? Ce şi-au povestit, în liniştea sălii de operaţie, prietenii, preschimbaţi fiecare în altceva, în două universuri străine, lipsiţi de bucuria revederii? Să fi dat Kobo glas inevitabilei amărăciuni, povestind fără ascunzişuri despre slăbiciunea lui Glyd, despre neîncrederea în el însuşi, în ceilalţi, care l-au împins orbeşte spre o victorie nedemnă?

Revăzând sala-anticameră a laboratorului subteran, retrăi cu nespusă acuitate întâmplările acelei nopţi, părăsirea lui Kobo. În fond, ce avuseseră să-şi mai spună? Ştiau amândoi că bătrânul e singurul candidat la sacrificiu, se oferise chiar el, iar maşina l-a primit – în clipele acelea, condamnarea lui era un fapt şi nu mai lipsise decât prilejul de-a fi aplicată. Totuşi Glyd, în loc să încerce a-l opri, nu s-a putut împiedica să nu-l părăsească pe doctor, tocmai atunci, când lucrurile, de mult hotărâte, îşi urmau cursul. A fugit, ca un laş; cu groaza de răspundere în suflet mai rea decât teama de moarte şi decât moartea, şi pentru asta nici Yaralde nu i-a mai primit scuzele.

Doar Tiberiu, prea de bună credinţă, prea drept cu sine şi cu ceilalţi ca să poată admite laşitatea, îi acorda încă toată încrederea. Shinsha Nandi nu le-a adus la cunoştinţă relatările Yaraldei, nici pe ale lui Gălbează; indiscutabil, amândoi prevăzuseră acel sacrificiu tragic. Dar l-au lăsat pe Glyd să hotărască, poate închipuindu-şi, la rândul lor, că fără jertfa lui Kobo programul va suferi un eşec; poate şi oferindu-i lui Glyd o ultimă

şansă de a alege, de a se învinge pe el însuşi... Dar mai rău decât cumplita ruşine şi remuşcările e că frica de răspundere nu-l părăseşte nici acum, că se-aşteaptă în orice moment să i se arunce în spate eşecul experienţei, cu urmările cunoscute; atacuri în presă, judecata publică, oprobiul, de data asta singur, fără un All care să-şi asume toată vina, ocrotindu-şi astfel tovarăşii pe cât posibil.

Când se întoarse la sediul brigăzii era un alt om. Amorţirea ultimelor zile se risipise, iar teama, înnoită şi accentuată îi desfigura trăsăturile. Tib Donar fu cuprins de un val de furie, se învârti ceasuri întregi prin încăpere, proferând blesteme şi imaginând ipoteze şi explicaţii, mai mult cu intenţia de a-l îmbărbăta pe Glyd, în vreme ce acesta părea total absent. E posibil ca Hidra să lucreze mai departe la îndeplinirea programului, insinua Tib; în fond o săptămână de tăcere nu înseamnă mare lucru; s-a dispensat de dânşii pentru că nu-i mai sunt de folos.

— I-am greşit noi programarea! se trezi Glyd din obsesiile lui. Nu vezi că experienţa e ratată? Prelucrând nişte date false şi după gestul nesăbuit al lui Kobo maşina s-a defectat iremediabil, în ciuda măsurilor luate de All.

— Îl chemăm pe Berry înapoi! răspunse Tib. Eu mă simt în stare să reiau totul.

— Nici nu mă gândesc, ripostă obosit celălalt. Fii sigur că nu reluarea muncii ni se pregăteşte... Dar şi să mă roage să lucrez, în loc să mă pedepsească, tot nu mă mai încumet!

În orice caz, speranţa că Hidra îşi va îndeplini totuşi programul se dovedi efemeră.

Dintr-o dispoziţie a superiorilor, ancheta efectuată de

Nandi luase sfârşit. Glyd vru imediat să plece acasă, dar li se interzise, şi lui, şi lui Tib, să părăsească Valea Rupal. Acum puteau oricând intra în adăpostul maşinii, deşi aceasta era încă foarte strict păzită. Încercară, în toate felurile, s-o determine să vorbească. Zadarnic. După cât se părea, Hidra încetase să funcţioneze – zăcea, în mijlocul uriaşei săli subterane, ca un morman de fier vechi şi nicio undă, niciun impuls nu mai răzbăteau de sub carcasa ei mohorâtă. Dincolo, în zona unde sub comanda ei se construiseră alte galerii, centre, ansamble cibernetice necunoscute, laboratoare, nimeni nu putea pătrunde. Zeci de grupe şi specialişti încercaseră să treacă de pragurile blocate, să deschidă alte tunele pe sub munte, dar adăpostul era inexpugnabil. Iar oamenii ezitau, mai sperau...

În zilele care urmară, Glyd aproape se felicita că n-a cerut sprijin de la autorităţi şi-a acceptat să muncească pentru Pliss – aşa măcar eşecul său se pierdea în zgomotul căderii bătrânului vulpoi. Nu ştia nimic despre Nino şi-ai săi, dar nu-i venea prea greu să-şi închipuie unde se află acum şi ce li s-a putut întâmpla. Ar fi fost simplu să-i caute, prin omniobserveri, pe Yaralde şi Berry. Îşi alunga însă până şi gândurile despre ei.

Astfel timpul, care până atunci cursese cu goluri şi opinteli, dar fără să-şi oprească trecerea, fu deodată încremenit între pereţii de piatră ai văii. Ploile îşi continuau încă monotona succesiune şi lumina urma să schimbe întunericul, dar parcă înăuntrul aceleiaşi secunde unice. Iar pe măsura creşterii acestui cancer al vremii, oribila teamă a lui Glyd se supradimensiona, dezvoltându-se din ea însăşi, cele mai absurde imagini ale ispăşirii îi torturau visele şi, în veghe, închipuirea, îmbolnăvindu-l încet şi necruţător. Avu lungi discuţii cu

Tib despre Pluton şi viaţa aspră de acolo; în chip ciudat, vorbele prietenului îl linişteau, pentru ca, îndată după ce acesta schimba subiectul, teama, nebuneasca teamă de răspundere să-l pătrundă din nou, cu şi mai multă ascuţime. Paisprezece lumini, înlocuiră paisprezece întunericuri în această fugă interioară de urmările faptei şi, deşi el nu mai ţinea socoteala zilelor, le simţi trecerea ca pe o binefacere. Cum în clipa, peste măsură de încetinită, ce precede catastrofa ciocnirii unor nave aeriene, toţi viitorii sinistraţi, agăţându-se de această frânare, nu a bolizilor, ci a lucidităţii, aproape încep să spere că următoarea clipă niciodată nu va mai veni, sau va întârzia suficient de mult ca să-i lase să moară la adânci bătrâneţe; şi preferă, în mod firesc, morţii cumplite, dar instantanee, o viaţă lungă, sub semnul teroarei necontenite.

Miracole însă nu există.

La două săptămâni după ce Nandi îşi încheiase ancheta, în Valea Rupal poposi, într-o scurtă vizită, însoţit de Senuofo, Chinook Krone, comandantul suprem al brigăzilor ştiinţifice de cercetări speciale. Era în amiaza unei zile însorite; Tib şi Glyd şedeau în marginea pistei de aterizare şi văzură coborârea vehiculului. Înţeleseră, atunci cu o strângere de inimă, de ce-au fost opriţi amândoi în Valea Rupal. Senuofo îi zări, la rându-i, îndată ce ieşi din vehicul. Îi chemă cu un gest şi-i prezentă comandantului suprem, doar rostindu-le numele, ceea ce dovedea că importantul personaj îi cunoştea foarte bine din auzite. Şi de altfel pentru ei doi şi venise; a ţinut să-i anunţe de la început.

Copleşit de eveniment, deşi vizita îi fusese anunţată, Nandi părea că îşi pierde capul. Se învârti zăpăcit în jurul comandantului, îi spuse nu ştiu ce despre

interogarea celor doi şi rezultatul general al anchetei, îşi exprimă regretul că nu i s-a mai acordat răgaz să le dovedească vinovăţia, apoi, întrerupându-şi discursul la jumătate, se apucă să împartă porunci, în dreapta şi în stânga, oamenilor din brigadă. Oaspetele îşi concedie suita restrânsă, păstrându-l numai pe Senuofo, îi invită pe Tib şi pe Glyd la o scurtă întrevedere şi se închiseră, doar ei patru, în birou la Nandi.

— Aveau parcă o echipă mai numeroasă?! exclamă Chinook, întorcându-se către Senuofo. Sigur, nu-i vorba de bietul Kobo, totuşi...

— Mai erau doi, într-adevăr. Yaralde şi Berry, dacă-ţi aminteşti.

— Aşa! Ce-i cu ei?

— Au plecat. Înainte de ultimele evenimente.

— Ce spui? Păcat.

Comandantul era un om mărunt de statură, la vreo 60 de ani, cu părul negru, des şi trăsături plăcute. Se aşezase într-un colţ, lângă şirul de plante agăţătoare şi fuma, cu gesturi precise, scuturând tot timpul ţigara de scrum. Îi mersese vestea că-i foarte energic, rapid în hotărâri, dar nu pripit, iar oamenii aveau multă încredere în el, mai ales în spiritul său de justiţie şi echitate. Dacă nu mă înşel, noi ne-am mai văzut undeva?

Glyd ştiu că lui i se adresează, dar nu-şi ridică privirile. Şedea, dincolo de măsuţa cu răcoritoare, pe un scaun mic, fără spătar, îşi freca tâmplele cu o mână şi tremura de enervare. Ar fi vrut să se termine o dată, era gata să plece chiar atunci în exil, numai să fie scutit de întrebări, de întrebările ce-l chinuiau...

— Da, şopti răguşit, de mult. Când ai vizitat institutul unde lucram pe-atunci.

— Parcă! îşi aminti Chinook. Erai un profesor bun, cel mai bun, nu? Ei, ia spuneţi, ce mi-aţi făcut cu Hidra?

Glyd revăzu în minte o scenă. Se întorsese de la înmormântarea lui All, ca după îndeplinirea cu efort a unei obligaţii neplăcute; pe jumătate uşurat, pe jumătate încă plictisit şi nervos. N-avea conştiinţa dispariţiei prietenului şi nici a pierderii marelui maestru. De altfel niciodată n-a avut-o, nici mai târziu. All fusese pentru el nu un om, ci un soi de idee, de gând incomod şi îndărătnic – pentru a convieţui cu dânsul îţi trebuiau anumite aptitudini, şi dispariţia ca fiinţă nu însemna şi anularea gândului-All, nu însemna decât un fapt divers, o întâmplare între altele. Dar ajungând acasă, Glyd avu ca din senin senzaţia stupidă c-a pierdut-o pe Indra, o imagine a dragostei neîmplinite.

— Hidra s-a oprit, interveni Tib. nemaisuportând liniştea prelungită.

— S-a oprit, zise comandantul suprem, pe un ton neutru. Aveţi salutări de la Pliss. De acolo, de unde-i acum, se interesează de voi. Speră să vă mai întâlniţi.

Glyd îşi aminti cum o găsise pe Indra la fereastră, răsfoind un magazin ilustrat. Abia trezită din somn, încă nu-şi schimbase haina de noapte. În ajun se certaseră, pentru că el a refuzat s-o ia la înmormântare, nu atât ca s-o scutească de neplăcerea ceremoniei, cât din dorinţa de a fi singur cu All – ar fi vrut să-şi retrăiască într-un fel tinereţea. Intrase în cameră fără ca soţia să-l simtă şi stătea lângă prag, cu sentimentul brusc că a pătruns într-o casă străină şi că stăpânul îşi va face apariţia, în spatele lui, întrebându-l uimit pe cine caută. Indra era o femeie frumoasă, pe care-o admiri, ai dori să-i întâlneşti privirea şi pleci mai departe fericit dacă ea te descoperă, în răstimpul unei singure clipe, în mulţimea

de anonimi de pe stradă. Încotro se duce? te întrebi şi-ţi place s-o urmăreşti cu închipuirea printre lucrurile ei femeieşti de acasă, îi pătrunzi mental intimitatea, cu privilegiul celui ales de privirile ei, şi văzând bine cum, trei paşi mai departe, un alt trecător care i-a atras, tot din întâmplare atenţia, repetă operaţia ta, cu aceeaşi mulţumire.

— ...Pliss, ca să ne oblige să lucrăm pentru el, vorbea repede, înecându-se, Tib. A fost şi vina noastră, nu zic nu, dar împrejurările... Fuseserăm toţi trei discreditaţi, şi încercarea copilărească de a intra cu forţa în adăpostul Hidrei…

Glyd a ştiut atunci că ireparabilul s-a produs, şi tot ce avea să urmeze va fi doar o consecinţă firească a acestei pierderi definitive. Urmau întâmplări tulburi şi umilitoare. Se conturau între el şi Indra, valuri de fum încă străvezii, ce nu vor întârzia să acopere pe de-a întregul chipul deja străin al iubitei.

Senzaţia aceea, la fel de puternică, îl încearcă acum din nou. Senzaţia unei pierderi totale şi a umilinţelor la colţuri de drum, un răspuns la presiunile fricii sădite în el de prea dese, istovitoare înfrângeri, şi nemeritate.

— Nu vă mai plângeţi! clătină din cap comandantul. Aţi fost suspendaţi din brigadă pentru că, într-adevăr, la „Pho Chu” aţi comis un act de indisciplină.

Bunele intenţii nu-i creează nimănui un regim special. Noi am analizat cazul vostru cu toată răspunderea.

— Numai că Nino n-a fost pedepsit! se îndârji Tib, se aspri dintr-o dată. Şi el a comis un act de indisciplină, trimiţindu-ne, pe Berry şi pe mine, singuri la „Pho Chu”. Era împotriva regulamentului.

— Ştiu…

— Am spus asta la ancheta condusă de Senuofo şi

mai târziu am scris-o într-un raport... Ca urmare, ne-aţi suspendat.

— Pentru vina voastră, aţi meritat-o, repet.

— Nu mă plâng...

— Te revoltă aparenta absolvire a lui Nino. Pe bună dreptate. Dar judecă singur, în momentul acela nu se putea proceda altfel. Trebuia lichidată gruparea lui Pliss; îi întinsesem bătrânului nişte capcane. Una dintre ele aţi fost voi; l-am lăsat să vă discrediteze, adunam dovezi. Nino n-a scăpat de pedeapsă, alături de alţii. Şi pe voi nu v-am părăsit nicio clipă. Glyd putea...Ascultă, Glyd, tu ai avut prilejul să intri în contact cu noi.

— Am avut.

— Când te-a invitat Senuofo, şi cu acordul nostru, la sediul Comandamentului suprem. Numai că tu n-ai vrut cu niciun chip să-i vorbeşti despre Hidră.

— Da...

Noua hotărâre îl liniştise. Lucid şi mai sigar de el, se simţea gata să treacă şi această încercare din urmă, al cărei preţ îl cunoştea şi primise acum să-l plătească.

— Ai fi putut bănui că ştiam despre Hidră de la All?

— Cum?

Ochii lui Tib se făcură rotunzi de uimire.

— După ce a instalat-o în Valea Rupal, All mi-a cerut o întrevedere. Mi-a expus planurile şi intenţiile lui. Experienţa cerea mult timp şi n-avea foarte multe şanse de reuşită, dar merita s-o încercăm. All era însă un bun ghicitor, a crezut în victorie, iar în ce te priveşte m-a avertizat că voi avea mari dificultăţi până să te aduc să lucrezi cu maşina.

— Dar acum Hidra s_a oprit, îşi mască Glyd surprinderea.

— Prea multe credeţi voi, cum îşi închipuia şi Pliss, că

se petrec fără ştirea noastră. Te-am aşteptat, Glyd, şi n-ai vrut să vii, deşi îţi oferisem ocazii. Te-am îndemnat chiar să vii şi n-ai primit. Dar Hidra ne-a fost necesară, trebuia să lucrezi. Şi te-am lăsat pe mâna Ortizilor, care să te silească. Eu nu puteam proceda astfel. Sincer, îmi pare rău! De ce-ai fost aşa îndărătnic?

Vorbea încet, fără să ridice tonul nici la întrebări. Glyd îşi roti ochii în jur: pretutindeni pustiu. I se făcuse frig, lumea, în afara lui, îl lăsa secătuit şi singur. Şi totuşi nimeni nu aflase încă ce-a plănuit – cum va fi după asta singurătatea?

— N-am ştiut că ni se cere sacrificiul, interveni din nou Tib. A fost o greşeală că nu ne-aţi avertizat. Nu suntem numai noi vinovaţi.

— Nu vorbi aşa! îl mustră domol comandantul... Ce-ar spune Kobo auzindu-te, el, adevăratul sacrificat?

— Îi aprobaţi gestul?

— Ţi se pare că e reprobabil?

— Nu... Toţi de fapt am ştiut ce are de gând. Nu l-am împiedicat, nu, Glyd?

— A fost dorinţa lui, zise şi Senuofo.

— Dar experienţa a eşuat! întoarse Glyd spre el ochii arşi ca de febră.

— Mereu o spuneţi amândoi! se miră Senuofo. Ce înseamnă „a eşuat”?

— După socotelile noastre, Nikè ar fi trebuit de mult să fie gata, explică Tib Donar, cu voce surdă. Şi nu e. Hidra, se pare, e defectă. Refuză, sau nu mai poate, să ne vorbească.

— Cine credeţi că poartă vina defecţiunii? puse, în sfârşit, comandantul, întrebarea temută de Glyd, şi fiindcă Tib ezita, nehotărât: Haideţi fără teamă! Doar am venit aici pentru o discuţie deschisă cu voi doi.

Şi schimbă o privire cu Senuofo.

— Cred că doctorul Kobo. Glyd răsuflă adânc, să poată vorbi cât mai calm şi simţi cum obrajii îi ard. Nu îndrăznea să se întoarcă spre Tib; acum singura teamă era ca acesta să nu-l oprească înainte de vreme, dar nu, poate nu, poate mai întâi va încerca să înţeleagă.

Şi All, şi Kobo, şi cel mai bun cosmonaut al Terrei, Dav, sunt morţi, oamenii care-i stătuseră alături la intrarea în lume. Lângă Veronique, Berry se joacă cu un ursuleţ, făcându-l să râdă vesel, în amintirea lui Glyd. Indra se trezeşte în mijlocul nopţii, după un vis care-a tulburat-o şi rămâne, cu ochii deschişi în întuneric, să se gândească la acela care i-a fost soţ. Yaralde? Fuga ei e un sigur şi mare semn al iubirii. Dar nu-i adevărat, pe toţi dracii, nu-i adevărat că umbrele celor înşelaţi se ridică să-şi apere demnitatea! Sunt un prost, îşi spuse Glyd fericit, sunt un prost că-mi închipui asta, uite că pot vorbi fără poticneli, trebuie să fiu natural, cât mai natural, da, aşa cred că-i bine glasul stăpânit, o octavă mai jos, să pară o destăinuire forţată, sigur că şi mie, mai ales mie îmi pare rău!

— El ne-a dat pe mâna lui Pliss… Ce să vă spun? Mai mult după indicaţiile lui am alcătuit şi programul... Programul din pricina căruia maşina… s-a defectat... Invoca mereu prietenia cu All, vârsta lui... Nu prea îndrăzneam să-l contrazicem…

Cine ar putea să-l dezmintă? Cine? Nino, care e undeva, pe Pluton? Iubindu-l, nici Yaralde nu va scoate o vorbă; Gălbează nu are timp de asemenea fleacuri, iar Tib, Tib uite că tace, s-a făcut pământiu la faţă, dar tace, exact cum trebuie, pesemne şi-a dat seama că aşa e scos şi el din încurcătură. Oare nu merge suspect de bine totul?

Senuofo deschise gura mare, să-i strige că Nino a venit de bună voie la ei, relatându-le că şeful grupului era Glyd şi mai sunt nişte depoziţii, a Yaraldei şi a lui Berry, care altfel povestesc întâmplările.. . Chinook Krone se aplecă spre el, apucându-l de mână: nu interveni, lasă-l! Tib Donar răsufla repede şi-şi freca obrazul, parcă ar fi fost pălmuit.

— Dar asta schimbă lucrurile! zise hotărât comandantul.
— Fireşte, urmă Glyd, ne vom lua fiecare pedeapsea ce ni se cuvine, dar am ţinut să aflaţi adevărul...
— Ce fel de pedeapsă? întrebă mirat Chinook. Cine se gândeşte să vă pedepsească?
— Am fost reţinuţi...
— Pentru o simplă discuţie. Şi-apoi a devenit evident că voi n-aveţi nicio vină. Poate că ne-am pripit judecându-vă aşa aspru. Ce zici?
— Suntem liberi? făcu neîncrezător Glyd, ridicându-se de pe scaun.
Tib simţi că-i dau lacrimile şi-şi plecă încet faţa.
— Din clipa asta.
— Fără alte obligaţii... cu Hidra?...
— Evident.
— În cazul acesta... dacă-mi este îngăduit, aş vrea chiar acum... N-am mai fost acasă de multă vreme...
Lumea prindea să se învârtească ameţitor, un carusel cu lumini strident colorate. Glyd, într-un scaun legat cu lanţuri de bârnele rotitoare, auzea vântul şuierându-i pe la urechi şi întrezărea, printre genele coborâte, pământul fugind pe dedesubt ca o panglică nesfârşită, verde-cenuşie. Stomacul i se strânse de greaţă şi un nod îi sui în gâtlej. Să se oprească! Să se oprească şi să

iasă din praful bâlciului, afară, la aer.
Ghemuit în fotoliul lui, Tib îşi muşca buzele până la sânge.

27.

Pădurea, ea rămăsese aceeaşi, de parcă nimic, de mult, nu se mai întâmpla pe lume; ea se-mpăcase să moară peste morţii ei, şi o făcea în aşa fel, încât nici asta nu mai însemna o schimbare. Iar după ce trunchiurile vor fi putrezit, şi în loc de cimitir, peste un veac, se vor ridica acolo cine mai ştie ce clădiri, imaginea cedrilor falnici avea, cu siguranţă să dăinuie încă, printre ferestre, alte veacuri în şir – pădurea descoperise tainelg veşniciei.
Glyd cobora la vale domol, cu impresia că n-a plecat niciodată de acasă. Toate, încremenite, îl aşteptau. Abia ieri-dimineaţă şi l-a închipuit, în poiană, pe All şi parcă încă îi mai aude vorbele-gânduri: „Caraghiosule! Ai sufletul prea mic de când ţi-ai aruncat credinţele. Te vei bate mânat de alţii, fără măcar să înţelegi”. Aşa, cuvinte spuse într-o doară. Cine-a mai stat să le ia seama, de vreme ce singur Glyd le-a născocit, într-o noapte a nesomnului! Cred, mai degrabă, că-i venise poftă să se joace, cum se mai întâmplă şi cu alţii – poate o plictiseală, sau răbufniri de-ale copilăriei altfel cum să le zici? Bine că mult nu ţin, altminteri ce, se prosteşte omul, nu mai ştie să le dea de capăt, om bătrân.
Îşi dorise victoria... A ştiut să-şi economisească forţele, să şi le calculeze. E un mod raţional de a lupta pentru că nu totdeauna izbânda îl răsplăteşte pe cel mai tare, ci pe cel mai răbdător. All însuşi învăţase asta, în vremea când o construia pe Hidră; adică drumul lui

Glyd nu e nou şi e verificat. Atunci de unde a apărut eroarea? All juca şi el pe ascuns, trucându-şi cărţile – Hidra... Dar, evident, nu se trişa pe sine... Nu cumva Glyd, care-a dorit victoria pentru victorie, numai şi numai ca preţ al libertăţii lui, refugiul în universul celălalt, de după catastrofa lui „Aldebaran”, nu cumva Glyd, cu gândul de a-i trişa pe alţii – destinul, pe Pliss şi Yaralde – nu cumva admiţând sacrificiul lui Kobo se înşela doar pe el, ca un prost? Chinook l-a eliberat fără preţul victoriei, ceea ce înseamnă că direcţia atacului era falsă, că toată lupta... inutilă? Şi înfrângerea, şi aşteptata victorie

— Inutile?

Nu, nu se poate! Nu e nebun!

Se întoarce acasă. La împăcare şi linişte. Nu-i nimic dacă nu se simte prea în apele lui. Că o greutate îi apasă pieptul, iar picioarele par să-i fie de plumb. A obosit oare, sau ce? Nu-i nimic, are vreme de-acum să se odihnească. Vila, şi ea neschimbată, strălucea de lumini. Umbre nelămurite se agitau prin salon, în dreptul geamurilor. Prietenii. Îi anunţase că vine şi erau aici, aşteptându-l. Omniobserverul simţi apropierea stăpânului şi-l salută de departe cu triluri melodioase.

— Băieţi, a sosit! răsună până afară glasul Malencitei.

Din nefericire nu e nebun. Nu s-a risipit, ca All, cu oarecare nebunie, nu cunoaşte, nu i-a fost dată nebunia. El, Glyd, a rămas ideea unei nebunii de geniu, care însă nu s-a putut întrupa; a acţionat în virtutea inerţiei acestei nebunii, dar el însuşi n-a avut-o niciodată. De aceea Chinook Krone l-a iertat, şi Berry, dându-i soluţia pentru Nikè l-a iertat, şi Yaralde plecând, Tib nedemascându-l, şi Kobo sacrificându-se. Un singur noroc – că victoria îl ocoleşte. Un noroc rar,

prilejul să-şi încropească, de aici încolo, o viaţă cât de cât suportabilă.

Dar va trebui să profite.

Va trebui să arunce şi restul de jucării rămase la subsol. Periculoase jucăriile, şi pe urmă e lucru de ruşine, să te tot prefaci că ai zbura şi să zbârnâi din buze, zicând că ăsta-i motorul astronavei; te-mbraci într-o zdreanţă de costum astral, desfăşori jerpelitura de stindard al diviziei din şcoala de zbor şi te maimuţăreşti, printre table şi cioburi, că te-ai trezit pe o planetă străină.

— Ce facem cu Aymara? îl auzi pe pictor întrebând repede.

— Lasă-l! E sus, răspunse Oraon. L-am încuiat la el în apartament.

— Şşt! făcu Malencita, Glyd e la uşă. Discursul!

— Onorată gazdă şi iubite prietene!...

Salonul era împodobit de sărbătoare, iar în mijloc o masă plină cu toate bunătăţile pământului. O să chefuiască până în zori, de mult ducea el dorul unui chef între ai săi. Numai de i-ar trece apăsarea asta inexplicabilă.

—... auzind vestea întoarcerii tale victorioase, urmă Oraon, ne-am adunat aici cu mic cu mare, adică mare fiind doar eu – îşi ridică privirea din hârtiile cu litere frumos desenate şi făcu cu ochiul – ca să te sărbătorim după cuviinţă. Şi dacă actriţa şi pictorul mă mai trag de haină ca să nu mă lungesc, vreau să zic cu discursul, le promit în această clipă solemnă…

Desigur, Aymara se îmbătase din nou şi-l încuiaseră sus, ca să nu le strice petrecerea. Bietul Oraon! Cărţile îi sunt destul de des criticate, dar ca vorbitor n-ar merita nici măcar critica.

—... mulţi, mulţi ani de când noi, prietenii tăi, aşteptam de la tine ceea ce aş numi o trezire la viaţă. E momentul să nu ne mai ascundem, întrucât toate acestea au devenit acum de domeniul trecutului, de aceea îmi voi permite să arăt că delăsarea ta a fost un fapt de-a dreptul incalificabil. Un om al zilelor noastre, dotat cu o inteligenţă ce, evident, depăşeşte media, cum eşti tu – şi folosesc expresii modeste ştiind prea bine că laudele nu-ţi sunt pe plac...

Malencita i-a dat un bucheţel de orhidee, şi probabil parfumul lor a început să-i facă rău. Deşi încă de azi-dimineaţă îi este rău, de când s-a despărţit de comandant... E bolnav, simte că e bolnav, dar trebuie să se ţină tare, de dragul prietenilor. Inginerul lipseşte, pesemne e iar într-o deplasare pe Marte, mereu se strică acolo un agregat şi-l cheamă pe el pentru reparaţii.

— De asemenea suntem absolut siguri că pe unde-ai umblat nu ne-ai făcut de ruşine. Îţi cunoaştem cu toţii calităţile, ca să nu mai fie nevoie să le enumăr. O cinste ireproşabilă, ataşament faţă de oameni, dorinţa de a le veni în ajutor...

— Păi spuneai că nu le mai enumeri, maestre! nu se putu stăpâni Alviano. Ştii ce? Las-o baltă şi hai la masă!

— Eu în asemenea condiţii... începu scriitorul un protest ce se anunţa de o lungime cel puţin egală cu a discursului, dar Malencita îi smulse din mână hârtiile, le strânse sul şi le dădu lui Glyd:

— Ia-le! O zi şi o noapte a colindat pe la tipografii să le găsească – e hârtie autentică, cum nu se mai fabrică de atâta vreme, şi el de necaz ar fi în stare s-o rupă.

— Stai aşa! exclamă Oraon. Zugravul ăsta, bănuit c-ar fi pictor, ţi-a zmângălit un portret din memorie şi are

pretenţia să ţi-l ofere. Dacă ai nervii tari şi nu ţi-e teamă de insomnii...

Într-adevăr reuşit, portretul înfăţişa un Glyd biruitor, sfârşind triumfal o luptă lungă, şi aspră; stătea drept, cu faţa trasă şi palidă, cu fruntea sus şi privirea interiorizată. Înainte de a-l arăta, Alviano îşi plimbă ochii de la portret la sărbătorit şi pe chipul său apărură semnele unei nedumeriri pe care se strădui, jenat, s-o ascundă, în sfârşit, întoarse pânza şi toţi îşi dădură seama de cauzele nedumeririi: Glyd cel real nu semăna de loc cu pictura.

— Nu-i rău, nu-i rău! mormăi Oraon, mărind şi mai mult stânjeneala generală. Îmi retrag cuvintele, dragă Alviano...

— La masă! intră brusc în agitaţie Malencita. Alviano! Lasă-ţi capodopera şi adu şampanie! Oraon, scriitorule de geniu, pofteşte-l pe Glyd în scaunul de onoare! Foarte bine! Eu stau aici, la dreapta lui. Să ştii că inginerul bate iar drumurile, nu l-am putut aduce astă-seară.

— Şi Aymara? Nici el n-a venit?

— Are şi el un tacâm, clipi Malencita cu subînţeles. La coada mesei, că aşa merită. Dar mai întâi să-şi vină în fire.

— Va să zică iar...

— Nu-l ştii cum e? Acum a dat într-o altă toană: vrea să-şi doneze colecţiile, pe toate. Colindă din muzeu în muzeu şi oferă mostre din fiecare. De bună seamă, e trimis să se plimbe. Cine are nevoie de autografele lui de la sportivi sau de machetele de staţii orbitale?

Stimaţi prieteni! găsi Oraon prilej să-şi termine discursul şi se ridică vesel, cu paharul în mână. Înainte de a ne goli cupele în cinstea aceluia care şi-a găsit din

nou drumul în viaţă, vă rog să-mi îngăduiţi...

— Totuşi nu-i drept să nu-l chemăm la masă! protestă în şoaptă Glyd.

— Ah, nu mai e nevoie! tresări actriţa. Uite-l!

În capătul de sus al scării, Aymara, pe palier, se ţinea de balustradă, holbându-se la ei cu ochi tulburi, şi lui Glyd apăsarea din piept şi greaţa îi crescură.

— Hei, voi! V-aţi adunat la festin?

— Vino încoace! porunci Malencita. Te-ai mai dezmeticit?

— Auzi, Glyd! Crede că sunt beat. Toţi îşi închipuie că sunt beat. Şi de ce?

Coborî câteva trepte, se împletici şi se încleştă şi mai tare de balustradă. Părul îi căzuse pe tâmple. Alviano se repezi la el, îi petrecu o mână pe după umeri şi-l trase în jos pe scară, sprijinindu-l.

— Ai promis că te laşi, Aymara! îl mustră el blând.

— Da... Mă las... Dar pe Glyd cine l-a pus să plece... Şi vine acuma, cu isprăvile lui... Ne râde... Ne râde-n nas, că el a reuşit şi noi nu. Eşti un impostor, Glyd!

Pictorul îl aşeză încet în scaun şi-i aşternu pe genunchi şervetul alb, apoi îi umplu o cupă cu şampanie – mereu cu mişcări atente şi prevenitoare, parcă ar fi îngrijit un copil,

— Nu-i mai da iar de băut! strigă Oraon piţigăiat. E un tip de-a dreptul imposibil. Cum de-a reuşit să deschidă uşa?

— Imposibil, aprobă fără vlagă Aymara. Acum treizeci de ani...

— O să ne asasineze toată seara cu ce-a făcut el acum treizeci de ani! se văită scriitorul, uitând să lase paharul jos şi păstrându-şi poza falnică de la începutul toastului.

— Da! aprobă din nou beţivul. Zburam pe supergrele. Cosmosul întreg la picioare... Astăzi, fotografii de actori şi autografe. Un bătrân ratat şi ramolit, Aymara Zern. Să vă spună Glyd cine am fost! ridică el capul, cu o nebănuită energie. Glyd, dacă te lauzi că ai ajuns cineva, dă-mi şi mie de lucru! La terminarea şcolii, m-au pus să... să duc mărfuri spre Venus. Căruţaş!... După zece curse de cercetare pe supergrele, alături de Dav... Poţi să-mi dai de lucru?

— Nu pot, Aymara!

— Eşti un impostor! De ce i-ai pus să te sărbătorească?

— Ai dreptate. Sunt un impostor.

Oraon rămase o clipă descumpănit, apoi deodată îşi dădu o palmă peste, frunte şi începu să râdă pe înfundate, arătând spre Glyd. Numai fostul pilot, care n-avea ochi decât pentru sărbătorit, nu văzu semnele.

— Recunoşti?

— Ai fost invidios pe mine?

— Da...

— N-ai motive, bătrâne! Glyd simţi cum apăsarea din piept îi creşte. Oftă adânc şi lăsă capul în jos. Mai întâi că experienţa la care am lucrat n-a reuşit.

Alviano îşi strânse la gât reverele de blană ale hainei lui de casă fistichii şi surâse, bine dispus. Scriitorul se lăsă să cadă în scaun, vărsând paharul pe jumătate, din pricina scuturăturilor de râs, pe când Malencita urmărea reacţiile cosmonautului, speriată că acesta va declanşa un scandal. Dar Aymara se destindea vizibil, şi-în acelaşi timp părea că se trezeşte din beţie.

— De asta nu eşti tu vesel...

— Oraon crede că aş fi un om drept. Prostii... Îmi făcusem nişte prieteni acolo... în locul unde lucram.

Când am aflat că experienţa noastră eşuează, am dat vina pe ei, deşi eu eram poate singurul vinovat. Am spus minciuna ca să pot să fug.

— De frică?

— De frică.

— Atunci... sigur că nici pe mine n-ai cum să mă ajuţi.

— N-am cum, Aymara!

— Săracul de tine! îl plânse beţivul, brusc compătimitor.

— Ba săracul de tine! replică Malencita şi se ridică să deschidă televizorul. Ia ascultă ce reportaje se transmit din două în două ore, stimabile fost pilot de astronave!

„Descoperirea secolului! striga febril un crainic în microfon. De zece ceasuri, Nikè, computerul cu numele victoriei, a ieşit din laboratorul instalat în galeriile stâncii Lobsang şi poartă un dialog însufleţit cu oamenii. Dragi telespectatori, în reportajele noastre precedente am relatat împrejurările deosebit de grele în care un grup restrâns de cercetători îndrăzneţi au dus la bun sfârşit crearea acestei capodopere a ciberneticii. Două nume sunt acum pe buzele tuturor: All Bright şi Glyd Thursby, un precursor genial şi strălucitul său urmaş, care au dăruit omenirii, ştiinţei, cosmonauticii în primul rând, minunatul computer menit să înlăture impasul ce de atâţia ani frâna investigaţiile spaţiale. La ora când vă vorbim, marele Glyd este sărbătorit de întreaga lume ştiinţifică. Încă cinci academii l-au numit membru al lor de onoare, iar opt universităţi îi conferă titlul de doctor honoris causa. Iată dovezi concludente în sprijinul afirmaţiei că totdeauna munca onestă, perseverentă, pusă în slujba oamenilor, chiar dacă se desfăşoară modest şi în umbră, până la urmă este răsplătită după merit.

Regretăm nespus, iubiţi telespectatori, că eroul nostru lipseşte în acest moment dintre noi şi nu vi-l putem prezenta direct. După declaraţiile domnului Chinook Krone, el a simţit nevoia să se retragă, pentru un timp, în intimitatea liniştită a vilei sale, să-şi refacă forţele după epuizantele eforturi depuse. Îl înţelegem şi îi dorim o cât mai plăcută odihnă. De remarcat un fapt extrem de semnificativ: vila aceasta se află în imediata vecinătate a Cosmodromului central! Fericită coincidenţă, care lasă de înţeles că eroul de azi a crezut cu tărie, neîncetat, în reluarea zborurilor astrale pe distanţe lungi. Da, speranţele nu i-au fost înşelate! În foarte scurtă vreme, de pe terasa scăldată de soare, Glyd al nostru va vedea decolând din nou astronavele supergrele, atât de dragi lui, şi-şi va spune, cu modestia ce-l caracterizează, că fiecare bolid plecat să ia cu asalt depărtările cosmice duce acolo, în spaţiul fără de sfârşit, o părticică din fiinţa sa. Dar noi ştim bine, mult stimaţi telespectatori, că lui, acestui om extraordinar îi datorăm totul, ca şi încrederii sale absolute în minunata victorie. Membrii echipei lui – Berry Smith, Tiberiu Donar, Yaralde Zanda ne-au declarat asta în unanimitate. Cât despre doctorul Kobo N’Myoun, puteţi asculta chiar acum cuvintele sale. Da, a avut amabilitatea să ne acorde un scurt interviu, întrucât medicii care au asistat la reanimare ne asigură că domnia-sa e în afara oricărui pericol. Aşa, Veniţi mai aproape, domnule Kobo! Lângă microfon! Foarte bine! Telespectatorii noştri cunosc ce motive v-au îndemnat să pătrundeţi în laboratorul din Lobsang. Cunosc, de asemenea, faptul că Hidra, îndată după ce aţi pătruns în laborator, v-a izolat într-un compartiment frigorific, creat pe loc pentru dumneavoastră. Asta denotă…

— Că în ciuda presupunerilor mele, Hidra nu avea nevoie de mine, şi că a vrut să mă facă inofensiv. Iar ca să fie sigură că nu-i voi stânjeni activitatea, m-a reţinut acolo, „conservându-mă prin frig”, ca să zic aşa...

— Colegii dumneavoastră de echipă şi-au dat seama ce aveaţi de gând să faceţi?

— Cred că bănuiau cu toţii, dar Glyd a fost acela care a intuit exact intenţiile mele.

— Şi care i-a fost atitudinea?

— M-a sfătuit în repetate rânduri să mă las păgubaş. Mi-a explicat cu răbdare că atunci când noi presupunem că Hidra a urmărit uciderea lui Donar şi a lui Smith, ea de fapt dorea numai să afle de la dânşii date de perspectivă pentru computerul Nikè. Dar eu nu l-am crezut pe Glyd, şi-mi pare rău. Aşa suntem noi, bătrânii, încăpăţânaţi. Când Pliss Ortiz a provocat diversiunea aceea, Glyd mă supraveghea îndeaproape, să-mi interzică accesul în laborator. Din nefericire, în zăpăceala produsă de explozie, el a ieşit cu toată echipa şi a încuiat porţile sălii de comandă, fără să vadă cum eu doar mă prefăcusem că-mi urmez tovarăşii, dar de fapt rămăsesem ascuns în sală. Asta e tot.

— După părerea dumneavoastră, al cui e meritul principal pentru realizarea lui Nikè?

— Fără îndoială, al lui Glyd, deşi el, aşa cum îmi mărturisea comandantul Chinook, a încercat să-mi confere mie laurii acestei victorii...”

Oraon cotcodăcea de râs ca o cloşcă. Malencita, numai privindu-l se molipsi şi ea, iar pictorul, parcă atâta ar fi aşteptat, explodă în hohote sonore, deschizând o gură până la urechi. Cosmonautul îi privi derutat câteva clipe, apoi o lumină i se aprinse în ochii înceţoşaţi, se hlizi şi el din colţul buzelor, icni o dată

scurt şi dădu drumul unui râs gâlgâit şi rar, ca un sughiţ. Glyd lăsă şi mai mult capul în jos, arcuindu-şi spatele şi apăsându-şi mâinile pe pântec, desigur o urmare a râsului sufocant.

— Te-a dus! chirăi scriitorul între două răsuflări astmatice.

— A dracului treabă! Mi-a făcut bucata! recunoscu Aymara, încă neconvins pe deplin.

— Şi tu... Şi tu l-ai crezut! comentă Malencita. Să mai bei şi altă dată, auzi?

Bucureşti, ianuarie 1970 – martie 1972

Desenul copertei originale:
DAMIAN PETRESCU

